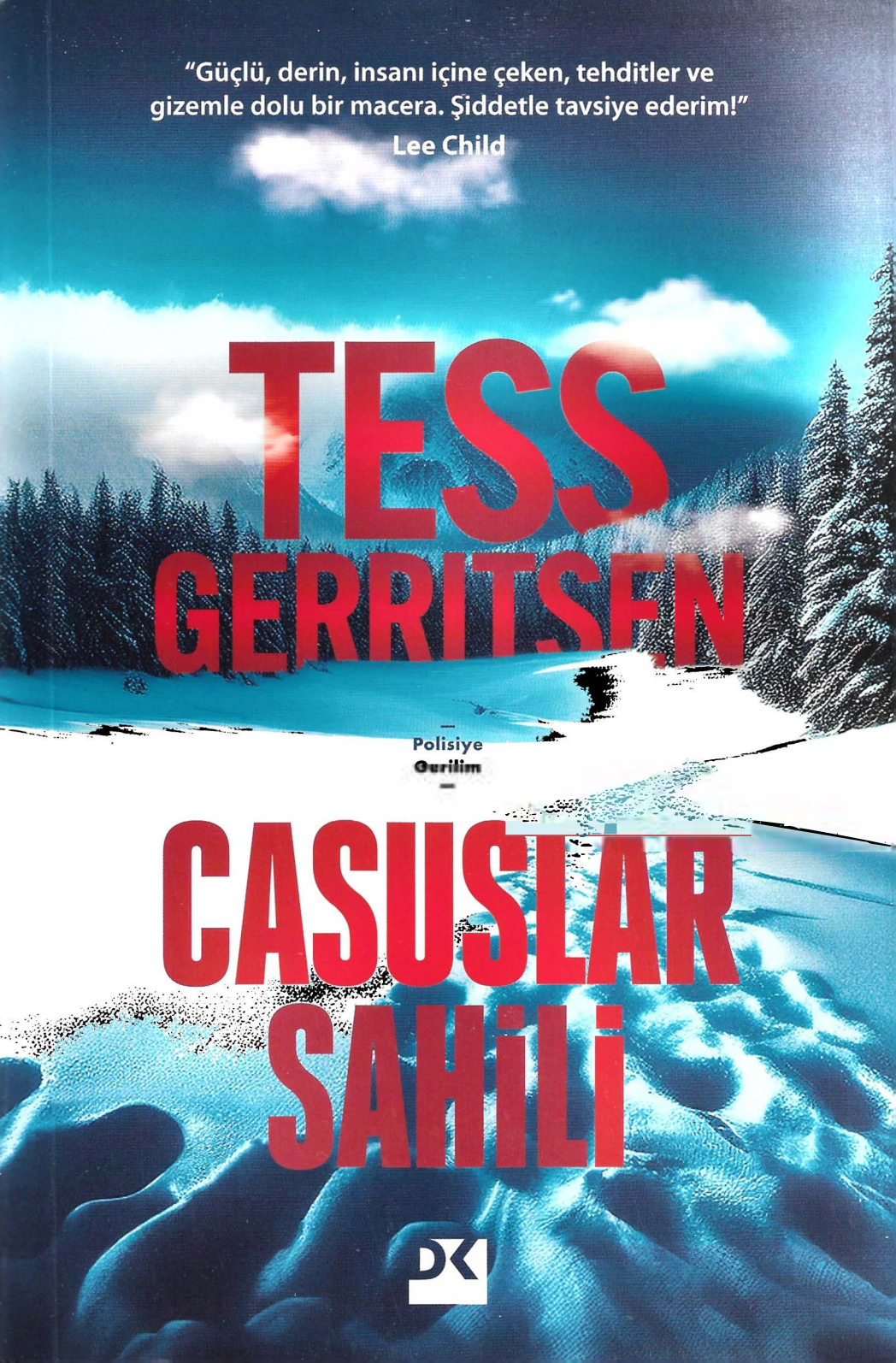

"Güçlü, derin, insanı içine çeken, tehditler ve gizemle dolu bir macera. Şiddetle tavsiye ederim!"
Lee Child
TESS GERRITSEN
Polisiye
Gerilim
CASUSLAR SAHİLİ
DK

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü
Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset

CASUSLAR SAHİLİ

Orijinal adı: The Spy Coast
© 2023, Tess Gerritsen
Yazan: Tess Gerritsen
İngilizceden çeviren: Solina Silahlı
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Jane Rotrosen Agency, LLC'den satın alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2024 / ISBN 978-625-6162-07-5
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Casuslar Sahili

Tess Gerritsen

Çeviren: Solina Silahlı

Doğan Kitap

Will'e

1
Diana

Paris, on gün önce

Bir zamanların altın kızıydı o. *Her şey nasıl da değişti,* diye düşündü aynaya bakarken. Usta işi sarı röflelerle ışıldayan saçlarının rengi şimdi ancak ölü fare kahverengisi diye tanımlanabilirdi. Komşusunun bir adamın onu sorduğunu söylemesi üzerine alışverişe gittiği Monoprix'in raflarında bulduğu en alelade renk buydu. Birinin onu sorması bir terslik olduğunun, birinin onu aradığının ilk işaretiydi belki ama çok alakasız bir sebebi de olabilirdi. Adam belki bir hayranı, belki de siparişini teslim etmeye çalışan bir kuryeydi. Yine de hazırlıksız yakalanmak istemiyordu, bu yüzden başka bir mahalleye, kimsenin onu tanımadığı üçüncü bölgedeki bir Monoprix'e gidip saç boyasıyla gözlük almıştı. Aslında bunların her zaman elinin altında olması gerekirdi ama yıllar içinde biraz kayıtsızlaşmış, ihmalkâr davranmaya başlamıştı.

Esmer halini inceleyip sadece saç rengini değiştirmenin yeterli olmayacağına karar verdi. Makası alıp L'Atelier Blanc'ın 300 Euro'luk modelini bozarak saçını kesmeye başladı. Her makas darbesi, özenle biçimlendirdiği yeni hayatının dokusuna atılan yeni bir darbeydi adeta. Saçları avuç avuç banyonun karolarına dökülürken üzüntüsünün yerini alan öfkesiyle kesmeye devam etti. Planladığı, riske attığı her şey şimdi boşa gitmişti ama dünyanın düzeni böyleydi. Ne kadar zeki olduğunuzu düşünürseniz düşünün, her zaman sizden daha zeki biri çıkardı. Onun hatası da buy-

du işte: tongaya basabileceği ihtimalini hesaba katmamak. Yıllar boyunca bir ortamdaki en zeki kişi *kendisi* olmuştu, her zaman iki adım önden gitmiş, ekipteki herkesi taktikleriyle alt edebilmişti. Başarının sırrı, kuralların size engel olmasına izin vermemekti ve bu, insanların pek de değer vermediği bir yaklaşımdı. Evet, zaman zaman hatalar yapılıyor, gereksiz yere kan dökülüyordu. Kendisi de yol boyunca düşmanlar edinmiş, bazı meslektaşları onu küçümsemeye başlamıştı ama çabaları sayesinde görev her zaman başarıyla sonuçlanmıştı. Altın kız olmasını sağlayan da buydu.

Şimdiye kadar. *Şıkırt şıkırt.*

Aynadaki yansımasını bu defa soğukkanlı ve eleştirel bir gözle inceledi. O güzelim saçlarını kesmeye harcadığı on dakikada kaybettiği hayatı için duyduğu kederin tüm aşamalarından geçmişti. İnkâr, öfke, depresyon. Artık kabullenme aşamasındaydı. Yoluna devam etmeye, eski Diana'nın enkazından kurtulup yeni Diana'yı var etmeye hazırdı. Artık altın kız değil, tecrübeyle tavlanmış çeliğe dönüşmüş biriydi. Bunun da üstesinden gelecekti.

Yere dökülen saçları bir çöp torbasına süpürüp boş saç boyası kutusunu da içine attı. Etrafı sterilize edecek vakti olmadığı için geride burada olduğuna işaret eden bolca iz bırakacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Paris polisinin her zamanki cinsiyetçi tavrıyla bu evde yaşayan kadının kaçırıldığını varsayması tek umuduydu. Fail değil, kurban.

Gözlüğünü takıp kırpık saçlarını eliyle dağıttı. Bu ufak çapta bir değişiklikti ama dışarıda karşılaşabileceği komşuları kandırmaya yeterdi. Çöp torbasının ağzını bağlayıp banyodan yatak odasına taşıdı ve oradan da acil durum çantasını aldı. O güzelim ayakkabılarıyla elbiselerini bırakmak zorunda olması üzücüydü ama yanına az eşya alması gerekiyordu ve tasarımcı elinden çıkmış bir dolap dolusu kıyafeti geride bırakması kendi isteğiyle ortadan kaybolmadığına işaret edecekti. Banka hesapları kabarmaya başladıktan sonra yıllar içinde topladığı antika Çin vazoları, Chagall tablosu, iki bin yıllık Roma büstü gibi sanat eserlerini de bırakacaktı. Hepsini özleyecekti özlemesine ama hayatta kalma uğruna bazı fedakârlıklar yapması gerekiyordu.

Acil durum çantası ve atık saçların bulunduğu çöp torbasıyla yatak odasından çıkıp oturma odasına girdi. Burada da kederle iç geçirdi. Çirkin kan lekeleri deri koltuğunu boyamış, Chagall'ın asılı olduğu duvarda, tablonun soyut bir uzantısı gibi yay çizmişti. Chagall'ın altında buruşmuş halde duran şey, kanın kaynağıydı. Adam kapısından giren ilk saldırgan olduğu için ortadan kaldırdığı ilk kişi de oydu. Spor salonunda geçirdiği saatlerin ödülü olarak kasları şişmiş, beyniyse gelişmeden kalmış erkeklerden biriydi. Hayatının böyle son bulacağı aklına bile gelmemişti ve bir kadın tarafından alt edilmeyi muhtemelen beklemediği için de yüzünde şaşkın bir ifadeyle ölmüştü.

Adamın hedefi hakkında yeterince bilgilendirilmediği belliydi.

Diana arkasında birinin nefes aldığını duyunca döndü ve diğer adamı gördü. Adam kıymetli İran halısının kenarında yatmış, kanı sarmaşık ve lale desenlerine karışmıştı. Hâlâ hayatta olmasına şaşırmıştı.

Diana adama doğru yürüyüp ayakkabısıyla omzunu dürttü.

Adamın gözleri titreşerek açıldı. Ona bakarken silahına uzanmaya çalıştı ama Diana ayağıyla ittiği için adam kendi kanının içinde çırpınan bir balık misali elini yere çarpmaktan başka bir şey yapamadı.

"*Qui t'a envoyé?*" diye sordu Diana.

Adam elini şimdi çılgınca yere vuruyordu. Boynuna isabet eden kurşun omurgasına zarar vermiş olmalıydı çünkü spazmlarla hareket ediyor, kolu robot gibi sallanıyordu. Belki de Fransızca bilmiyordu. Diana soruyu bu defa Rusça tekrarladı: *Seni kim yolladı?*

Adamın gözlerinde anladığına dair herhangi bir işaret yoktu. Ya beyni işlevini çok hızlı kaybediyordu ya da anlamıyordu, ki her iki ihtimal de endişe vericiydi. Ruslarla başa çıkabilirdi ama bu adamları başka biri yolladıysa sorun yaşayabilirdi.

"Beni kim öldürmeye çalışıyor?" diye sordu, bu defa İngilizce. "Söylersen yaşamana izin veririm."

Adamın kolu durmuştu. Kıpırdamıyordu ama Diana gözlerindeki ışıktan anladığını fark etti. Evet, soruyu anlamıştı. Ayrıca ona

doğruyu söylemesinin aslında bir önemi olmadığını da anlamıştı; her iki durumda da ölecekti.

Dairesinin önündeki koridordan gelen erkek seslerini duydu. Destek mi göndermişlerdi? Çok fazla oyalanmış, bunu sorgulayacak vakti kalmamıştı. Susturucusunu doğrultup adamın kafasına iki kurşun sıktı. *İyi geceleeer.*

Pencereden çıkıp yangın merdivenine tırmanması sadece birkaç saniyesini aldı. Dairesine buruk bir bakış attı. Burada bir nebze mutluluk bulmuş, emeklerinin karşılığını almıştı. Ama şimdi duvarları kirleten iki isimsiz adamın kanıyla burası bir mezbahaya dönmüştü.

Yangın merdiveninden aşağıdaki sokağa atladı. Saat 23.00'te Paris sokakları hâlâ hareketliydi; kalabalık yolda gezinen yayaların arasına kolaylıkla karıştı. Yaklaşan polis aracının uzaktan gelen siren sesini duydu ama adımlarını hızlandırmadı. Daha erkendi; sirenlerin onunla ilgisi olamazdı.

Çöp torbasını beş blok ötedeki bir restoranın çöp kutusuna atıp yürümeye devam etti. Çantada şu an için ihtiyacı olan her şey vardı ve başka kaynakları da vardı. Baştan başlamak için elinde yeterince kaynak vardı.

Ama önce onu kimin öldürmek istediğini bulmalıydı. Ne yazık ki bu çok seçenekli bir soruydu. Ruslardan şüpheleniyordu ama şimdi emin değildi. Birden fazla grubu kızdırdığınızda, her biri ayrı kargaşa yaratmaya kabiliyeti olan birden fazla düşmanınız olurdu. Asıl önemli soru şuydu: Adı nasıl sızdırılmıştı? Ve neden on altı yıl sonra peşine düşmüşlerdi?

Onun adını biliyorlarsa diğerlerininkini de biliyor olmalılardı. Anlaşılan geçmiş, hepsinin yakasına yapışmak üzereydi.

Rahat bir emeklilik buraya kadardı demek. İşe dönme vakti gelmişti.

2
Maggie

Purity, Maine, şimdi

Burada bir şey ölmüştü.

Arazimde durmuş, karın üzerinde yaşanan katliamın izlerine bakıyordum. Katil kurbanını taze karın içinde sürüklemişti ve kar taneleri sakin sakin düşmeye devam etmesine rağmen katilin izlerini ya da cesedin ormana doğru çekilirken açtığı yarıkları henüz kapatamamıştı. Kan lekesi, etrafa saçılmış tüyler ve rüzgârda titreşen siyah kuş tüyleri... En sevdiğim ve düzenli ürettiği mavi yumurtaları için değer verdiğim Araucana'lardan birinden geriye bunlar kalmıştı. Ölüm büyük yaşam döngüsünde ufacık bir nokta olmasına ve buna daha önce defalarca tanıklık etmiş olmama rağmen bu kayıp beni derinden etkiledi, nefesimi soğuk havaya üfleyerek iç geçirdim.

Tel örgülerin arasından, şimdi üç düzineye düşen sürüme baktım; geçen bahar beslediğim elli civcivin ancak üçte ikisi ediyordu bu. Kümesin kapısını açıp onları serbest bırakalı daha iki saat olmuştu ve bu kısacık zaman aralığında yırtıcı hayvan içeri girmenin yolunu bulmuştu. Geriye bir horozum kalmıştı, sonu gelmeyen kartal saldırılarından ve rakun talanından kurtulan tek horozum şimdi hareminden bir tavuk daha kaybetmiş olmanın kaygısını yaşamadan kuyruğunu dikmiş, kümeste kasıla kasıla geziniyordu. Ne işe yaramaz bir horozdu.

Çoğu öyleydi.

Tekrar ayağa kalktığımda gözüme bir hareket ilişince tel çitlerin ilerisindeki ormana baktım. Ağaçların büyük kısmı, komşularının gölgesinde çırpınan birkaç ladinle birlikte meşe ve akçaağaçtan oluşuyordu. Çalılıkların arasına gizlenmiş bir çift göz beni izliyordu. Karla kaplı savaş meydanında karşılaşan iki düşman gibi bir an öylece bakıştık.

Ani hareketler yapmamaya, ses çıkarmamaya özen göstererek seyyar kümesimden yavaş yavaş uzaklaştım.

Düşmanım bu süre boyunca beni izliyordu.

Kubota RTV'me doğru ağır adımlarla ilerlerken donmuş çimler her adımımda çıtırdıyordu. Sessizce kapıyı açıp koltukların arkasına sıkıştırdığım tüfeğime uzandım. Tüfeğim her zaman dolu olduğu için mermi çıkartıp yerleştirmekle zaman kaybetmedim. Namluyu ağaçlara doğru çevirip nişan aldım.

Tüfek sesi gök gürültüsü gibi patladı. Kargalar ürkerek ağaçlardan havalanıp gökyüzüne doğru çılgınca kanat çırparken tavuklarım ciyaklayarak güvenli kümeslerine doğru panikle kaçıştı. Tüfeği indirdim ve gözlerimi kısarak ağaçların arasına bakıp çalılıkları taradım.

Herhangi bir kıpırtı yoktu.

RTV'mi tarladan ormana doğru sürüp indim. Çalılıklar sık dikenlerle kaplıydı ve kar, ölü yapraklarla kuru dallardan oluşan bir tabakayı örtmüştü. Her adımımda patlayıcı bir ses yükseliyordu. Henüz kan görmemiştim ama sonunda göreceğimden emindim çünkü merminin hedefi vurduğunu her defasında anlar, bunu bir şekilde iliklerinizde hissederdiniz. Sonunda doğru nişan aldığımın kanıtını gördüm: kana bulanmış bir yaprak yatağı. Araucana tavuğumun parçalanmış leşi, katilinin onu bıraktığı yerde öylece yatıyordu.

Pantolonuma takılan, suratıma çarpan dalları iterek çalılıkların arasında biraz daha derinlere ilerledim. Buralarda bir yerde olmalıydı, ölmüş değilse bile ağır yaralıydı. Beklediğimden uzağa kaçmayı başarmıştı ama nefesimin buharı sarmallar halinde yükselirken ilerlemeye devam ettim. Eskiden bu ormanda, sırtımda ağır sırt çantamla bile koşabilirdim ama artık o kadın

değildim. Eklemlerim aşırı kullanımdan ve zamanın önlenemez akışı yüzünden aşınmış, paraşütle yaptığım sert bir iniş de bana ameliyatla sabitlenip hava sıcaklığı ve hava basıncı düştüğünde ağrıyan bir ayak bileği bırakmıştı. Bileğim şimdi de ağrıyordu. Yaşlanmak acımasız bir süreçti. Dizlerimi sertleştirmiş, eskiden siyah olan saçlarımın arasına beyazlar serpiştirmiş, yüzümdeki çukurları derinleştirmişti. Ama gözlerim hâlâ keskindi ve bulunduğum ortamı okuma, kardaki ipuçlarını yorumlama yeteneğimi kaybetmemiştim. Bir pençe izine doğru çömeldiğimde yapraklardaki kan lekelerini fark ettim.

Hayvan acı çekiyordu. Benim yüzümden.

Ayağa kalktım. Dizlerimle kalçalarım, kendimi daracık bir spor arabadan kurtarıp kısa mesafe koşusu yaptığım günlerin aksine adeta bana karşı çıkıyordu. Böğürtlen çalılarının arasından geçip bir düzlüğe çıktığımda nihayet karın üzerinde hareketsiz yatan düşmanımı buldum. Dişiydi. Sağlıklıydı, iyi beslenmişti ve kalın kürkü parlak kırmızıydı. Açık ağzı bir tavuğun boğazını kesip boynunu kopartabilecek jilet gibi keskin dişleriyle güçlü çenesini ortaya çıkarmıştı. Mermi tam göğsüne isabet etmişti ve yere yığılmadan önce buraya kadar gelebilmiş olması şaşırtıcıydı. Öldüğünden emin olmak için çizmemle onu dürttüm. Sorun çözülmüş olsa da tilkinin canını almak bana herhangi bir tatmin duygusu vermemişti. İç geçirişim pişmanlığımın dışavurumuydu.

Altmış yaşındaydım ve fazlasıyla pişmanlık biriktirmiştim.

Kürkü burada, ormanda bırakılamayacak kadar değerli olduğundan tilkiyi kuyruğundan yakaladım. Tavuklarım sayesinde iyi beslenmişti ve onu ormandan yarı sürükleyerek çıkarmaya çalışırken bedeni ölü yapraklarla karın içinde çukur açacak kadar da ağırdı. Onu kaldırıp hüzün verici bir takırtı eşliğinde Kubota'mın kasasına bıraktım. Derisi benim işime yaramayacaktı ama onu almaktan memnun olacak birini tanıyordum.

Kubota'ya binip araziyi geçerek komşumun evine gittim.

* * *

Luther Yount kahvesini yanık severdi ve araç yolunda RTV'den iner inmez kahve kokusu burnuma doldu. Buradan, karla kaplı tarlanın karşısında, güzelim akçaağaçların ötesindeki tepeye konmuş çiftlik evimi görebiliyorum. Çok büyük bir ev olmasa da onu bana satan emlakçının dediğine göre 1830'da inşa edilmiş sağlam bir evdi. Verdiği bilgilerin doğru olduğunu biliyordum çünkü Böğürtlen Çiftliği'nin orijinal tapusunun izini sürmüştüm. Sadece teyit edebildiğim şeylere inanmak gibi bir huyum var. Evim her yönden kesintisiz bir manzaraya sahip; birinin geldiğini uzaktan görebiliyorum, özellikle de her yerin beyazlara büründüğü açık bir kış sabahında.

Bir ineğin böğürdüğünü, tavukların ciyakladığını duydum. Küçük çizme izleri karın üzerinde Luther'in kulübesinden ahıra doğru gidiyordu. On dört yaşındaki torunu Callie her sabah yaptığı gibi hayvanlarla ilgileniyordu belli ki.

Veranda basamaklarını hızla çıkıp kapıyı çaldım. Luther kapıyı açtığında uzun süredir ocakta durduğu belli olan kahvenin kötü kokusu ciğerlerime doldu. Kırmızı oduncu gömleği ve pantolon askısıyla kapıyı tümüyle kaplayan beyaz sakallı Noel Baba, odun dumanından ve kulübesinin sürekli tozlu olmasından dolayı hırıltılı bir sesle konuşuyordu.

"Günaydın Bayan Maggie" dedi.

"Günaydın. Sana ve Callie'ye bir hediye getirdim."

"Neden?"

"Bir sebebi yok. Sadece işine yarayacağını düşündüm. Kubota'da."

Luther paltosunu bile giymeye gerek duymadan yün gömleği, kot pantolonu ve lastik çizmeleriyle çıktı. Peşimden RTV'ye kadar geldi ve hayranlık dolu bir mırıltıyla tilki leşine bakıp kürkünü okşadı.

"Gerçekten çok güzel. Bu sabah duyduğum silah sesi buydu demek. Onu tek mermiyle mi yere serdin?"

"Ona rağmen ormana doğru elli metre koşmayı başardı."

"Callie'nin iki tavuğunu yiyen de bu olmalı. İyi iş çıkarmışsın."

"Yine de yazık. Sonuçta o da hayatta kalmaya çalışıyordu."

"Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?"

"Postun işine yarayacağını düşündüm."

"Sen saklamak istemiyor musun? Güzel post."

"Sen onu ne yapacağını bilirsin."

Luther kamyonetin kasasına uzanıp tilki leşini alırken harcadığı çabayla daha yüksek bir hırıltı çıkardı. "İçeri gelsene" dedi, tilkiyi torunuymuş gibi kucaklayıp yürürken. "Kahve koymuştum."

"Teşekkürler. Ama olmaz."

"En azından seni evine taze sütle göndereyim."

Bu teklif hoşuma gitmişti. Callie'nin otla beslenen Jersey ineğinin sütü, Maine'e taşınana kadar tatmadığım bir lezzetti, pastörize edilmeden içme riskini almaya değecek kadar zengin ve tatlıydı. Peşinden gittim; eve vardığımızda Luther tilki leşini bir bankın üzerine bıraktı. Kulübenin içi, yetersiz yalıtımı yüzünden, odun sobasına rağmen dışarıdan sadece biraz daha sıcak olduğundan paltomu çıkarmadım ama Luther gömleği ve kot pantolonuyla halinden memnun görünüyordu. Kahve istemesem de mutfak masasına iki fincan koydu. Davetini reddetmek kabalık olurdu.

Oturdum.

Luther kaymak sürahisini uzattı. Kahvemi nasıl sevdiğimi biliyordu, en azından onun kahvesine ancak böyle tahammül edebiliyordum. Callie'nin ineğinden gelen kremaya karşı koyamayacağımı da biliyordu. Bitişikteki araziye taşındıktan sonraki iki yılda benimle ilgili sayısız detay öğrendiğine şüphe yoktu. Her gece 22.00 civarı ışıkları kapattığımı, tavuklarımı besleyip su vermek için erkenden kalktığımı biliyordu. Akçaağaçlardan özsu ve reçine toplamakta acemi olduğumu, genelde kendi halinde takıldığımı ve gürültülü partiler vermediğimi de. Bugün iyi bir nişancı olduğumu da öğrenmişti. Aslında hakkımda bilmediği hâlâ çok şey vardı, ona hiç söylemediğim ve asla söylemeyeceğim şeyler. Çok fazla soru soran adamlardan olmamasından memnundum. Ketum bir komşunun değerini bilirdim.

Bense Luther Yount hakkında çok şey biliyordum. Sırf evine şöyle bir bakmak bile adamın kişiliğini anlamaya yetiyordu. Kitap rafları, kabaca yontulmuş mutfak masası gibi el yapımıydı

ve evinin bahçesinden kopartılıp kurutulmuş kekik ve dağ kekiği demetleri tepedeki kirişten sarkıyordu. Ayrıca parçacık fiziğinden hayvancılığa kadar şaşırtıcı derecede geniş bir konu yelpazesi hakkında sayısız kitabı da vardı. Bazı ders kitaplarında yazar olarak onun adının geçmesi, Luther Yount'un MIT'deki görevinden ayrılmadan önce makine mühendisliği bölümünde ders verdiğinin kanıtıydı; akademisyenliğinin, Boston'u ve belki birkaç düşmanı geride bırakıp böyle pespaye ama mutlu bir çiftçi olarak yaşamını sürdürmeye başlamadan önceki kişiliğinin kanıtı. Onunla ilgili bu bilgileri kendisinden değil, Böğürtlen Çiftliği'ni satın almadan önce civardaki bütün komşularım gibi onun da geçmişini derinlemesine araştırdığım için biliyordum.

Luther denetimden geçmişti. Bu yüzden onun mutfak masasında oturup kahvesini yudumlarken yeterince rahat hissediyordum.

Verandadan gelen sert ayak seslerinin ardından kapı açıldı ve on dört yaşındaki Callie, soğuk havayı da beraberinde getirerek içeri girdi. Luther ona evde eğitim verdiği için Callie'nin onu yaşıtı kızlardan hem daha akıllı hem de daha naif yapan cezbedici bir yabaniliği vardı. Ahıra gire çıka kir pas içinde kalan paltosu ve kahverengi saçlarına takılan tavuk tüyleriyle tıpkı büyükbabası gibi o da paspaldı. Yeni topladığı yumurtaları iki sepet halinde mutfak tezgâhına bıraktı. Yüzü tokat yemiş gibi soğuktan kızarmıştı.

"Selam Maggie!" dedi paltosunu asarken.

"Bak bize ne getirmiş" dedi Luther.

Callie bankın üzerinde yatan tilki leşine bakıp elini kürkünde gezdirdi. Ne tereddüt etmiş ne de midesi bulanmıştı. Annesi Boston'da aşırı doz eroinden öldükten sonra hayatının büyük kısmını Luther'in yanında geçirmişti; çiftlik hayatı ona ölüm karşısında şaşırmamayı öğretmişti.

"Aah. Hâlâ sıcak" dedi.

"Doğruca buraya getirdim" dedim. "Büyükbabanla birlikte bundan güzel bir şey yapabilirsiniz belki."

Callie sevinçle bana baktı. "Kürkü çok güzel. Teşekkür ederim Maggie! Sence şapka yapmaya yeter mi?"

"Bence yeter" dedi Luther.

"Nasıl yapıldığını biliyor musun büyükbaba?"

"Deneriz, birlikte öğreniriz. Böyle bir şeyi heba edemeyiz, değil mi?"

"Nasıl yaptığını görmek isterim Luther" dedim.

"Derisini nasıl yüzdüğümü de görmek ister misin?"

"Hayır, onu zaten biliyorum."

"Öyle mi?" Luther güldü. "Beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun Bayan Maggie."

Callie yumurta sepetlerini lavaboya koydu. Musluktan su akarken o da yumurtaları, kartonların içinde temiz görünsünler diye bir bezle temizlemeye başladı. Yerel kooperatifte yumurtaların düzinesi yedi dolara satılıyordu; harcanan emekle yemin yanı sıra vaşak, tilki ve rakunlarla verilen sürekli savaş hesaba katıldığında serbest dolaşan organik yumurtalar için düşük bir fiyattı bu. Yumurta satışı Luther ve Callie'nin asıl geçim kaynağı değildi çünkü Luther'in büyük bir yatırım hesabı vardı. Bu da onun hakkında öğrenebildiğim küçük detaylardan biriydi. Bunlar Callie'nin tavukları ve onun kazancıydı, o başarılı bir iş kadınıydı. Yaşlı bir tavuğu beceriyle kesip parçalayabilen on dört yaşında bir çocukla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Tilkiyi vurmana üzüldüm ama ben de çok fazla tavuğumu kaybettim" dedi Callie.

"Onun yerini başka bir yırtıcı hayvan alacak" dedi Luther. "Dünyanın düzeni böyle."

Callie bana baktı. "Sende kaç kayıp var?"

"Sırf geçen haftaki kaybım yarım düzine. Tilki bu sabah Araucana'larımdan birini aldı."

"Belki ben de birkaç Araucana almalıyım. Müşteriler mavi yumurtaları seviyor. Hem diğerlerinden daha pahalıya satabilirim."

Luther homurdandı. "Ha mavi ha kahverengi yumurta. Hepsinin tadı aynı."

"Artık gitsem iyi olacak" diyerek ayağa kalktım.

"Bu kadar çabuk mu?" dedi Callie. "Zaten çok az geliyorsun."

On dört yaşında birinin benim yaşımda bir kadınla sohbet etmek istemesi pek sık rastlanan bir durum değildi ama Callie de

zaten sıradışı bir kızdı. Yetişkinlerin yanında öyle rahattı ki bazen onun ne kadar genç olduğunu unutuyordum.

"Büyükbaban tilkiden şapka yapmaya başladığında gelirim" dedim.

"Akşam yemeğinde tavuk ve mantı yapacağım."

"O halde kesin geleceğim."

Luther kahvesinin geri kalanını içip ayağa kalktı. "Dur da sana söz verdiğim sütü getireyim." Buzdolabını açınca raflardaki cam süt şişelerinin melodik şıngırtısı yükseldi. "Şu lanet olası sağlık yönetmelikleri olmasa sütümüzü çiftlik standında satabilirdik. Arkana yaslan, parayı al."

İhtiyacı olmayan parayı. Kimisi zenginliğiyle gösteriş yapmayı severdi ama Luther servetinden utanıyordu sanki. Belki de kendini koruma taktiğiydi bu, insanların sizden almak isteyebileceği şeyleri saklamak. Her birinin üzeri kalın bir kaymak tabakasıyla kaplı dört şişe sütü bir kesekâğıdına koydu. "Seni tekrar ziyarete gelen olursa bundan ikram et Maggie. Sonra da daha fazla almaları için onları buraya yolla. Gizli satış olacak tabii. Maine eyaletini başımıza sarmayalım."

Bana ne dediğini fark ettiğimde ödül sütümle kapıya varmıştım bile. Ona döndüm. "Tekrardan kastın ne?"

"Dün biri ziyaretine gelmedi mi?"

"Hayır."

"Hımm." Luther Callie'ye baktı. "Yanlış duydun demek ki."

"Neyi yanlış duydu?" diye sordum.

"Postaneden mektuplarımızı alırken bir kadın gelip postane müdürüne Böğürtlen Çiftliği'ne nasıl gidebileceğini sordu" dedi Callie.

"Nasıl biriydi? Genç mi, yaşlı mı? Saçları ne renkti?"

Callie arka arkaya gelen sorularımla irkildi. "Şey, gençti sanırım. Çok da güzeldi. Saçını göremedim çünkü şapka takmıştı. Şişme mont giymişti. Mavi."

"Ona evimi tarif etmedin, değil mi?"

"Hayır ama postanede çalışan Greg tarif etti. Bir sorun mu var?"

Cevabı bilmiyordum. Evlerinin açık kapısında, elimde süt şişeleriyle dolu kesekâğıdıyla soğuk hava içeriye süzülürken öylece kalakalmıştım. "Kimseyi beklemiyordum. Sürprizlerden hoşlanmam, hepsi bu" diyerek evden çıktım.

Bir sorun mu var?

Kasabaya erzak almaya gittiğimde bu soru beni hâlâ tedirgin ediyordu. Çiftliğe nasıl gidileceğini soran kimdi? Aslında benimle hiç ilgisi olmayan, çiftliğin önceki sahibinin üç yıl önce seksen sekiz yaşında öldüğünü bilmeyen biri sormuş olabilirdi. Kadının keskin zekâsı ve huysuzluğuyla nam saldığını duymuştum. Benim tarzımda bir kadındı yani. Böğürtlen Çiftliği'nin konumunu sormak için bu mantıklı bir sebep *olabilirdi* çünkü birinin beni burada araması için hiçbir sebep yoktu. Purity, Maine'de yaşadığım iki yıl boyunca kimse gelmemişti.

Gelmesini de istemiyordum.

Kasabada her zamanki gibi yem dükkânına, postaneye ve markete uğradım. Benim gibi kışlık paltolarına ve şallarına sarınmış diğer kır saçlı kadınların arasına kolayca karıştığım yerlerdi buralar. Onlar gibi ben de neredeyse hiç dikkat çekmiyordum. Yaşlılık anonim kalmayı kolaylaştırdığı için en etkili kılık değiştirme yoluydu da aslında.

Köy bakkalında, alışveriş arabamı dar koridorlarda bir aşağı bir yukarı dalgın dalgın sürüp yulaf ezmesi, un, patates ve soğan aldım. En azından yumurta almam gerekmiyordu. Bu küçük kasabadaki içki seçenekleri çok azdı. Yine de iki farklı markanın tek malt viskisi vardı ve ikisi de benim zevkime uymasa da bir şişe aldım. Otuz yıllık Longmorn stoğumu korumaya çalışıyordum ve başka bir kaynağı ne zaman bulabileceğimi bilmiyordum. Herhangi bir viski hiç viski olmamasından iyiydi ne de olsa.

Ödeme yapmak için sıraya girdiğimde alelade bir çiftçi, ev kadını ya da emekli öğretmenden farkım yoktu. Yıllarca göze çarpmamayı, dikkat çekmemeyi öğrendikten sonra şimdi bunun zahmetsizce olması hem üzücü hem de rahatlatıcıydı. Bazen fark edildiğim günleri, mini etekler ve sivri topuklu ayakkabılar giydi-

ğim ve erkeklerin bakışlarını üzerimde hissettiğim zamanları özlüyordum.

Kasiyer aldıklarımı kasadan geçirdikten sonra faturamı gördüğünde tekrar tekrar baktı. "Hımm. İki yüz on dolar." İtiraz etmemi bekliyormuş gibi başını kaldırıp bana baktı ama herhangi bir tepki vermedim. Viski yüzündendi. En sevdiğim viski bile değildi ama hayatta bazı şeyler temel ihtiyaç sayılırdı.

Hesabı ödeyip torbaları dışarı taşıdım. Erzakı kamyonetime yüklerken üzerinde her zamanki siyah deri ceketiyle Ben Diamond'ı gördüm. Yolun karşısındaki kafe Marigold'a doğru yürüyordu. Bu kasabada dikkatli biri varsa o da Ben'di. Beni kimin aradığını biliyordu belki.

Karşıya geçip Ben'in peşinden Marigold'a gittim.

Ben'in Declan Rose'la birlikte köşedeki masaya oturduğunu gördüm. İki adamın da yüzü her zamanki gibi girişe dönüktü, emekliliklerinde bile vazgeçemedikleri bir alışkanlıktı bu. Declan tüvit ceketi ve düzgün kesilmiş aslan yelesi saçlarıyla tam bir tarih profesörü gibi görünüyordu. Artık altmış sekiz yaşındaydı ve bir zamanlar simsiyah olan saçları kırlaşmış olsa da neredeyse kırk yıl önce onunla tanıştığımdaki kadar gürdü. Declan'ın profesörlere özgü görünümünün aksine Ben Diamond tıraşlı kafası ve siyah deri ceketiyle biraz tehditkâr görünüyordu. Yetmiş üç yaşında böyle bir izlenim uyandırabilmek için doğal bir liderlik karizması gerekirdi ve Ben'de bu hâlâ vardı. Masalarına doğru yürüdüğümde ikisi de başını kaldırdı.

"Ah, Maggie! Bize katılsana" dedi Declan.

"Ne zamandır görüşmedik. Neler yapıyorsun?" diye sordu Ben.

Masalarına oturdum. "Bir tilkiyle uğraştım."

"Artık ölü bir tilki oldu sanırım."

"Bu sabah itibarıyla." Garson kız yanımdan geçerken başımı kaldırdım. "Bir kahve rica ediyorum Janine."

"Mönü?" diye sordu kız.

"Bugün değil, teşekkürler."

Ben beni inceliyordu. Yüz okumayı iyi becerirdi ve bugün onla-

ra katılmamın bir sebebi olduğunu hissettiğini tahmin ettim. Onlara bir şey sormadan önce Janine'in uzaklaşmasını bekledim.

"Beni kim aradı?"

"Seni arayan biri mi var?" dedi Declan.

"Bir kadın gelmiş, kasaba dışından. Dün postaneye girip Böğürtlen Çiftliği'ne nasıl gidebileceğini sormuş."

İkisi önce birbirlerine, sonra da bana baktılar.

"Hiç duymadım Maggie" dedi Ben.

Janine kahvemi getirdi. Yumuşaktı ama en azından Luther'inki gibi yanık değildi. Konuşmaya devam etmeden önce kızın gitmesini bekledik. Alışkanlıktan yapıyorduk bunu. İki adamın her zaman bu masada oturmayı tercih etmesinin sebebi, buranın meraklı kulaklardan uzakta, yeterince izole bir konum hissi vermesiydi.

"Seni endişelendirdi mi bu?" diye sordu Declan.

"Endişelenmeli miyim bilmiyorum."

"Seni isminle mi sormuş, yoksa sadece çiftliği mi?"

"Sadece çiftliği. Hiçbir anlamı olmayabilir. Orada benim yaşadığımı nereden bilebilir ki?"

"Gerçekten istedikten sonra her şeyi öğrenebilirler."

Oturdukları masadan kalkan iki müşteri yanımızdan geçip kasaya doğru yürürken durduk. O sessizlik bana Declan'ın sözlerini düşünme fırsatı verdi. *Gerçekten istedikten sonra.* Bu aralar izimin sürülmesine değmeyeceğime inanıyordum. Çok daha ilgi çekici büyük balıklar vardı, bense küçük bir balıktım. Bilemedin orta boy bir balık. Bulunmak istemeyen bir kadının peşine neden düşsünler ki? Emekli olduktan sonraki on altı yılda yavaş yavaş tedbiri elden bırakmıştım. Kasabalı çiftçi olmaya öyle alışmıştım ki sadece bu kimliğimden ibaret olduğuma inanmaya başlamıştım. Tıpkı Ben'in otel malzemeleri satan emekli bir toptancı, Declan'ın da emekli bir tarih profesörü olması gibi. Gerçeği bilsek de birbirimizin sırrını saklıyorduk çünkü hepimiz kendi sırlarımızı korumak zorundaydık.

Karşılıklı şantajın güvenli bir yanı vardı.

"Kulağımız tetikte olsun" dedi Ben. "Kadının kim olduğunu öğrenelim."

"Çok sevinirim, teşekkürler." Kahve için iki dolar bıraktım.

"Bu akşamki kitap kulübüne geliyor musun? En son iki ay önce katılmıştın. Seni özledik" dedi Declan.

"Hangi kitabı tartışacaksınız?"

"*İbn Battuta Seyahatnamesi*. Ingrid seçti" dedi Ben.

"Okumuştum."

"O halde bize özetini verebilirsin" dedi Declan "çünkü Ben ve ben ev ödevimizi yapmadık. Bu akşam Ingrid ve Lloyd'un evinde buluşuyoruz. Saat altıda, martini de var. Biraz içtikten sonra belki kitabı tartışmayı bir kenara bırakıp doğrudan dedikodulara geçebiliriz. Seni sayalım mı?"

"Düşüneyim."

"Bu bir cevap değil" diye homurdandı Ben. Beni katılmaya zorluyordu. Gangster kişiliğinin sahadayken ne kadar işe yaradığını hep merak etmiştim. Beni hiç korkutmadığı kesindi çünkü.

"Tamam, geleceğim" dedim.

"En sevdiğin votkayı buzda bekleteceğim" dedi Declan.

"Belvedere."

Declan güldü. "Cidden Mags. Bu detayı unutacağımı mı sanıyorsun?"

Tabii ki en sevdiğim votkayı bilecekti. Declan'ın gür saçlarının altında detaycı bir beyin ve yedi dili iyi bilmesini sağlayan bir yabancı dil yeteneği vardı. Ben üçte bırakmıştım.

Kamyonetime dönüp çıplak ağaçlar ve karla kaplı tarlalardan oluşan siyah-beyaz araziyi, don kabarmalarından inişli çıkışlı hale gelen arka yolları geçerek eve doğru ilerledim. Burası hayatımın sonunda varacağımı düşündüğüm yer değildi. Ben toz toprak içinde, sıcak, kör edici derecede parlak yazların yaşandığı bir yerde büyümüştüm ve Maine'deki ilk kışım çok zorlu geçmişti. Odun kesmeyi, buzlu yollarda araba kullanmayı ve donmuş boruları çözmeyi, insanın her yaşta bulunduğu yere uyum sağlayacağını öğrenmiştim. Gençliğimde mükemmel bir emeklilik hayatının Koh Samui'de tepede bir villada ya da Osa Yarımadası'nda kuşlarla maymunların serenat yapacağı bir ağaç evde geçeceğini hayal ederdim. Bunlar bildiğim, sevdiğim ama kaçıp gidemeyeceğim yerlerdi.

Çünkü öyle bir yere gitmem bekleniyordu. Kestirilebilir olmak en büyük hataydı.

Telefonumun alarmı çaldı.

Ekrana baktığımda gördüklerim yüzünden frene bastım. Kamyoneti yol kenarına çekip görüntülere baktım. Güvenlik sistemimden gelen videoydu bu. Az önce biri evime girmişti.

Polisi arayıp konuyla ilgilenmelerini sağlayabilirdim ama cevaplamak istemeyeceğim sorular soracakları kesindi. Purity polis departmanında sadece tam zamanlı altı memur görevliydi ve şimdiye kadar onları aramak için sebebim olmamıştı. Bundan sonra da olmamasını istiyordum, bu durumla tek başıma mücadele etmem gerektiği anlamına gelse de.

Tekrar yola girdim.

Sıra sıra dizili akçaağaçların yanından geçip çiftlik evimin önünde durduğumda nabzım hızla atıyordu. Önce kamyonette kalıp verandaya baktım. Sıradışı bir durum yoktu. Ön kapı kapalı, kar küreğim de bıraktığım yerde, odun yığınına yaslanmış haldeydi. Davetsiz misafir beni bir sıkıntı olmadığına inandırmak istiyordu belli ki.

Ben de öyle yapacaktım.

Kamyondan inip patates çuvalıyla tavuk yemini verandaya taşıdım. Verandada elimdekileri bırakınca gürültüyle yere düştüler. Evin anahtarlarını çıkartırken her bir sinirim ince bir ayarla tüm algılarımı kesinleştirmişti adeta. Ağaç dallarının hışırtısını, soğuk rüzgârın yanağıma kondurduğu öpücüğü derinden hissetmiştim.

Kapı pervazındaki telin kırıldığını fark ettim.

Elektronik gözetim sisteminin bu kadar gelişmiş olduğu bir çağda bu fazlasıyla ilkel bir taktikti ama dijital sistemler arızalanabilir, hatta hacklenebilirdi. Son birkaç aydır biraz ihmalkâr davranmış, örümcek ağı kadar ince teli her defasında yerine oturtma zahmetine girmemiştim ama bu sabah Luther'in evinde konuştuklarımızdan sonra bu önlemi almaya özen göstermiştim.

Kilidi çevirip çizmemin ucuyla kapıyı iterek açtığımda vestiyer göründü. Ayakkabılarım bankın altına dizilmiş, paltolarım askıya asılmıştı. Kum ve kir yüzünden yerler pütür pütürdü. Şimdilik her

şey normaldi. Sol tarafımda oturma odası vardı. Kapı aralığından baktığımda kanepeyi, berjer koltukları, şöminenin yanına istiflenmiş odunları gördüm. Görünürde davetsiz misafir yoktu.

Sağa dönüp gıcırtılı döşeme tahtasına basmamaya özen göstererek mutfağa girdim. Kahve fincanımla kahvaltı tabakları lavaboda, greyfurt kabukları kompost kovasındaydı. Masaya dökülen şeker taneleri parlıyordu. Bir şey dışında her şey bıraktığım gibiydi; bilmediğim bir şampuan kokusu.

O gevşek döşeme tahtası arkamdan gıcırdayınca döndüm ve davetsiz misafirle yüz yüze geldim.

Bir sporcu rahatlığıyla hareket eden genç, kıvrak bir kadındı karşımdaki. Kâküllü düz siyah saçları, koyu renk gözleri, Slavlara özgü elmacıkkemikleriyle otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Sabah Callie'yle konuştuktan sonra üzerimde taşıdığım Walther'imin namlusu şu an göğsüne doğrultulmuş olmasına rağmen çok sakindi.

"Merhaba Maggie Bird" dedi.

"Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Neden özellikle bu ismi seçtin?"

"Neden olmasın?"

"Dur tahmin edeyim. Kuş, 'kuş kadar özgür' olmaktan mı geliyor?"

"Her kızın bir hayali olabilir."

Kadın bir sandalye çekti. Mutfak masama oturup kahvaltıda döktüğüm şeker tanelerini üstünkörü kenara iterken her an tetiği çekip onu havaya uçurabilecek olmamı umursamıyor gibiydi. Başıyla Walther'ımı işaret edip "Buna hiç gerek yok" dedi.

"Ona ben karar veririm. Şu an karşımda evime davetsiz giren biri var. Kim olduğunu ya da neden geldiğini bilmiyorum."

"Bana Bianca de lütfen."

"Gerçek ismin mi, takma isim mi?"

"Fark eder mi?"

"Polis cesedin kimliğine ihtiyaç duyacak."

"Ah lütfen. Bir sorunumuz olduğu için geldim. Bize yardımın olabilir."

Bir an ona bakıp omuzlarının sakin duruşunu, rahatça çaprazladığı uzun, zayıf bacaklarını inceledim. Bana bakmaya gerek bile duymuyor, onun yerine şeytantırnağıyla uğraşıyordu.

Karşısına oturup Walther'ımı masanın üzerine koydum.

Silaha baktı. "Evet, buna neden ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyorum. İnsanlara güvenmeme konusunda nam salmışsın."

"Nam mı salmışım?"

"Bu yüzden beni gönderdiler. Bir kadını daha az tehditkâr bulacağını düşündüler."

"Benim hakkımda bir şeyler biliyorsan artık bu işlerle uğraşmadığımı da biliyorsundur. Ben tavuk yetiştiricisiyim. Tavuk çiftçisi olmayı seviyorum."

Kadının dudaklarında ufak bir gülümseme bile belirmedi. Espriden anlamayan, tümüyle işine odaklanmış bir görev kadını. Onlarla çalışmayı bıraktığımdan beri Teşkilat işe alım oyununu geliştirmişti belli ki.

"Seni neden gönderdiklerini bilmiyorum" dedim. "Ama gördüğün gibi artık genç değilim, üstelik köreldim. Artık onlar için çalışmak istemiyorum."

"Burada bir çek var."

"Bana yetecek kadar param var."

"Büyük bir meblağ."

Kaşlarımı çattım. "Ciddi misin? Ucuzcu Sam Amcamın tarzı değil bu."

"Bu görevin senin için özel bir önemi olacak."

"Yine de ilgilenmiyorum." Sandalyeden kalktım ve o an dizlerime ani bir ağrı girse de inlediğimi ya da yüzümü buruşturduğumu belli etmeyecek kadar gururluydum. "Seni geçireyim. Bir daha bana birini gönderirlerse normal bir ziyaretçi gibi kapımı çalan biri olmasını istediğimi söylersin."

"Diana Ward'dan haber alınamıyor."

Olduğum yerde kaldım. Bir an öylece ona bakıp yüz ifadesini okumaya çalıştım ama tek gördüğüm soğukkanlı ve tamamen ifadesiz bir yüzdü.

"Yaşıyor mu, ölü mü?" diye sordum.

"Bilmiyoruz."

"En son nerede görülmüş?"

"Fiziksel olarak mı? Bir hafta önce Bangkok'ta. O zamandan beri ondan haber yok, cep telefonundan da ulaşılamıyor."

"Yıllar önce emekli oldu. Benden kısa bir süre sonra Teşkilat'tan ayrıldı. Şimdi nerede olduğunu neden önemsiyorsunuz?"

"Onun hayatı için endişeleniyoruz. Aslında Cyrano Operasyonu'na dahil olan herkes için endişeleniyoruz."

Bu iki kelimeyi duyduğumda verdiğim tepkiyi gizleyemedim. Şiddetli bir patlama kadar güçlü bir şokun kemiklerimde yankılandığını hissettim. "Neden şimdi gündeme geldi?"

"Bir süre önce Teşkilat'ın otomatik bilgi hizmetlerine erişim sağlanmış. Bu izinsiz erişim yüzünden uyarı verildi ancak davetsiz misafirin eriştiği tek dosya Cyrano Operasyonu'na ait olandı."

"Bu operasyon on altı yıl önceydi."

"Ve bu işin içindeki herkesin güvenliği için bilgiler hâlâ gizli tutuluyor. Ama şimdi, ne yazık ki isimleriniz sızdırılmış olabilir, hepinizin izini sürmemizin sebebi bu, hayatta olup olmadığınızı kontrol etmek, yardıma ihtiyacınız olup olmadığını görmek istiyoruz. Açıkçası seni *böyle* bir yerde bulmayı hiç beklemiyordum." Etrafına, çam ağacından masama, dökme demir tavaların asılı olduğu rafa baktı. Dışarıda kar başlamış, pencerenin önünde iri taneler uçuşuyordu, tam yürüyüş yapılacak türdendi. Bianca kar tanelerini seven bir kadına benzemiyordu.

"Gördüğün gibi buraya yerleştim ve yeni bir ismim var" dedim ona. "Güvendeyim."

"Ama Diana'nın başı dertte olabilir."

"Diana'nın başı dertte mi olabilir?" Güldüm. "Evet, olabilir. Ama o dirayetli ve başının çaresine bakabilecek biri. Şimdi eğer başka bir şey yoksa gitsen iyi olacak." Ön kapıya gidip sertçe açtım. İçeri dolan soğuk havaya rağmen kapıyı açık tutup davetsiz ziyaretçimin çıkmasını bekledim.

Bianca sonunda verandaya çıktı, sonra dönüp bana baktı. "Onu bulmamıza yardım et Maggie. Nereye gittiğini biliyor olmalısın. Birlikte çalışmıştınız."

"On altı yıl önce."

"Yine de onu herkesten daha iyi tanıyorsundur."

"Evet, haklısın. Belki de öyle ve bu yüzden başına ne geldiği hiç umurumda değil" diyerek kapıyı yüzüne kapattım.

3
Jo

Jo Thibodeau sağlık görevlilerinin Jimmy Kiely'yi sedyeyle ambulansa taşımasını izlerken, *bazı adamlar sağlam bir bıçak darbesini hak ediyor*, diye düşündü. Adam muhtemelen kurtulacaktı ve bunun bakış açınıza göre hem iyi hem kötü yanları vardı. İyiydi çünkü karısı Megan cinayetle suçlanmayacaktı. Kötüydü çünkü Jimmy hayatta kalınca Megan'ın sefil hayatını daha da sefilleştirmek için geri gelecek, Jo ve polis memurlarını çiftin bitmek bilmeyen dramına bir kez daha müdahale etmek zorunda bırakacaktı. Purity gibi küçük bir kasabada bile, zaman zaman kapalı kapılar ardında hıçkırıkları ya da yumruklaşmaları kimsenin duymadığı dramlar yaşanabiliyordu. Bazen bu dramlar fark edilir, morarmış gözleri ve hiç açılmayan perdeleri gören komşular başlarını sallayarak birbirlerine, *Günün birinde bunun olacağı belliydi*, derlerdi.

Bu da o gecelerden biriydi; on kadar komşu şimdi Whale Spout barının otoparkında durmuş, Jimmy'nin ambulansın arkasından savurduğu tehditleri dinliyordu. Jimmy o kadar bağırıyordu ki sesi bardan gelen müziği bile bastırıyordu.

"Bekle beni sürtük! Eve dönmemi bekle!"

Bıçağın Jimmy'nin ciğerini ıskalaması kötü olmuştu.

"Pişman olacaksın! Bekle de gör!"

Ambulans yanıp sönen tepe lambasıyla uzaklaşırken Jo'nun o dondurucu havada dışarı verdiği derin nefes bir buhar bulutuna dönüştü. Barın otoparkındaki kalabalık henüz dağılmaya bile yeltenmemişti çünkü Fernald Hobbs kamyonetinin direksiyonu ba-

şında felç geçirip tersaneye, oradan da limana yuvarlandığından beri Purity'de yaşanan en heyecan verici olay buydu. Bu gece hava eksi on derece olmasına ve kar yağışı tekrar başlamasına rağmen insanlar, iki devriye aracının tepe lambalarının görüntüsünden büyülenmiş gibi öylece bakmaya devam ediyordu. Maine'de büyüdüyseniz eksi on derece şubat ayı için ılık bir gece sayılırdı.

"Lütfen herkes evine gitsin!" diye seslendi Jo. "Burada görecek bir şey yok."

"Bunu hak etti o Jo!" diye bağırdı Dorothy French.

"Ona jüri karar verecek. Şimdi lütfen hepiniz donmadan evinize gidin. Bar bu gecelik kapandı."

Kasabanın kışın içki içilebilecek tek mekânı kapalı olursa gecenin geri kalanı sessiz geçerdi belki. Tabii biri yola çok hızlı girip büyük bir kar kütlesine çarpmadığı ya da küçük bir çocuk kapının kilidini açıp evden çıkmadığı sürece. Soğuk hava, kazalardan kayıp çocuklara kadar polisin işini her türlü zorlaştırırdı. Uzun süre kapalı mekânda kalmanın üstüne bir çiftin bastırılmış öfkesi ve epeyce içki de eklenince...

Bu gece Whale Spout'ta olanları anlamışsınızdır.

Jo bara girdi ve ayaklarını yere vurarak çizmelerindeki karı temizledi. Buz gibi soğuktan gelince içerisi sera etkisi yaratmış, ısı en az eksi dört dereceye yükselmişti. Ne büyük bir enerji kaybıydı. Jo birkaç yazını, bu küçük sahil kasabasının ne kadar *değişik* olduğunu söyleyip burada yaşayanların kışın ne yaptığını soran bronz tenli turistlere şarap doldurup kokteyl hazırlayarak geçirdiği bara baktı. *Bunu yapıyoruz işte,* diye düşündü. *Kilo alıyoruz, çok içiyoruz ve birbirimizin sinirini bozuyoruz.* Bira mayasının kokusunu içine çekerken bir bardak soğuk Sea Dog birası şimdi ne iyi giderdi, diye düşündü ama şu an bu mümkün değildi. Montunun fermuarını açıp eldivenleriyle yün şapkasını çıkardı ve burada bulunma sebebine, yanında nöbet tutan bir memurla beraber köşedeki masaya yığılmış genç kadına odaklandı.

Megan Kiely'nin bundan daha iyi zamanları olmuştu tabii. Lise yıllarında, koşu pistinin diğer ucundan bile duyabileceğiniz kahkahasıyla kızıl saçlı, enerjik, okulun en popüler kızlarından biriy-

di. Saçları hâlâ kızıldı ve hâlâ harika bir vücudu vardı ama daha otuz iki yaşında kahkahaları sönmüş, geriye hüzünlü bir kadın kalmıştı.

Jo, gürültülü müziğin içinde duyulabilecek kadar yüksek sesle "Selam Megan" dedi.

Megan başını kaldırıp kayıtsızca "Selam Jo" dedi.

Jo polis memuruna "Mike, bizi biraz yalnız bırakır mısın? Ve zahmet olmazsa şu iğrenç müziği de kapat" dedi.

Sonra Mike'ın barın arkasına geçip hoparlörleri kapatmasını bekledi. Nihayet huzurlu bir sessizliğe kavuşmuşlardı. Jo, Megan'ın karşısına oturduğunda masanın yüzeyinde yapışkan bir şey hissetti ve gözlerini indirip bakınca avucuna kan bulaştığını gördü. Bu o piç kurusunun kanı olmalıydı çünkü Megan'ın açık bir yarası yoktu, sadece sağ gözü şişmişti ve o da yarına kadar morluğa dönüşecekti.

"Evet, bu konuyu biraz konuşalım mı?" diye sordu Jo.

"Hayır" diye cevap verdi diğer kadın.

"Konuşmamız gerektiğini biliyorsun."

"Evet." Megan iç geçirdi. "Biliyorum."

Jo kutudan bir kâğıt peçete alıp elindeki kanı sildi. "Ne oldu?"

"Bana vurdu."

"Nerede?"

"Yüzümde."

"Yani nerede vurdu?"

"Evde. Nasıl tetiklendiğini bile hatırlamıyorum. Ah evet, annemden geç dönmüştüm. Bana yumruk attı, ben de evden çıkıp buraya geldim ve sakinleşene kadar beklemeye karar verdim. Ama peşimden geldi. Ben bar tezgâhında otururken içeri dalıp üzerime yürüdü. Sanırım ben sadece... tepki verdim. Geri çekilirken bir biftek bıçağı kaptım. Ona sapladığımı hatırlamıyorum bile. Bağırmaya başladığını, etrafın kana bulandığını ve her nasılsa bıçağı tuttuğumu hatırlıyorum."

Jo Mike'a baktığında Mike "Bıçağı aldık. Jimmy'yi yaraladığını gören beş altı tanık var" diyerek omuz silkti. "Apaçık ortada."

Oysa öyle değildi. Bir kadının kocasını bıçaklaması yeterince açık olabilirdi ama ondan önce çok genç yaşta âşık olup çok genç yaşta evlenmiş, hatta çok genç yaşta tuzağa düşmüş bir kadının üzücü ve karmaşık hikâyesi vardı.

"Hapse gireceğim, değil mi?" dedi Megan fısıltıyla.

"Bu gece evet. Avukatın sabah seni çıkarana kadar."

"Peki ya sonra?"

"Burada hafifletici sebepler var. Bunu ben de biliyorum, kasabadaki birçok kişi de biliyor."

Megan başını sallayarak hüzünlü bir kahkaha attı. "Bir an önce hapse girmeyi bekliyorum. Benim için küçük bir tatil gibi olacak, anlıyor musun? Rahat rahat uyuyup Jimmy yüzünden endişelenmeyeceğim..."

"Megan, böyle devam etmek zorunda değil."

"Ama ediyor." Jo'ya baktı. "Ediyor işte."

"O zaman *değiştir*. Jimmy'ye defolup gitmesini söyle."

Megan'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, tam senlik sözler. Aynı Jo Thibodeau, hiçbir şeyden korkmayan... Liseden beri hiç değişmedin." Megan başını iki yana salladı. "Ayrıca neden hâlâ bu kasabada duruyorsun ki? Buradan gidebilir, istediğin yerde yaşayabilirdin. Florida gibi sıcak bir yerde mesela."

"Sıcağı sevmiyorum."

"Yani, başka bir yerde *olabilirdin*."

"Evet, olabilirdim. Sen de olabilirdin."

"Sen yanlış adamla birlikte olmadın."

"Bunu her zaman değiştirebilirsin."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Oysa ne kadar zor olduğundan haberin yok."

"Haklısın." Jo iç geçirdi. "Sanırım anlamıyorum." Jo Megan'ın Jimmy Kiely'nin tatlı diline kanıp tekrar kollarına atılmasını da anlamıyordu. Ama Jimmy gibi erkekler genelde Jo'dan uzak durdu çünkü o bu konuda isim yapmıştı. Jo Thibodeau'ya yumruk atıldığı takdirde iki kat sert bir yumrukla karşılık vereceğini kasabadaki bütün erkekler bilirdi.

Jo ayağa kalkıp Megan'ın da kalkmasına yardım etti. "Gözüne

baktırman gerek. Mike seni önce hastaneye götürecek. Zabıt tutma işini sonraya bırakabiliriz."

"Sonra da uyurum" dedi Megan. Bu gece büyük ihtimalle iyi bir uyku çekebilecekti çünkü hapishanede ondan başka kimse olmayacaktı. Yılın bu zamanında Purity'nin hücreleri neredeyse hep boş olurdu. Jo'ya göre kışın iyi yanı da buydu. Yazın sürat tekneleriyle limandan geçen sarhoş turistler, okuldan eve dönerken can sıkıntısından ufak tefek hırsızlıklar yapan gençler yoktu. Geceler uzayıp kar yağmaya başladığında, Purity kasabası kış uykusuna yatıyor, kendisinin daha çok uyuyan, daha az sorunlu bir versiyonuna dönüşüyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Ana Cadde'den geçerken gördüğü Purity'nin tam da o uykudaki haliydi. Vitrin aydınlatmaları saat 19.00'da kararmıştı, buz tutmuş ıssız kaldırımlarsa sokak lambalarının altında parlıyordu. Bir kış gecesinde uyuklayan büyülü bir köydü burası. Hiç değişmemiş gibi görünse de Jo otuz iki yılda çok fazla şeyin değiştiğine tanık olmuştu. Eskiden birbirine uymayan porselen takımlarla solmuş kartpostallar satan eski antika dükkânı şimdi süslü kavanozlarda reçel, jöle ve şekerleme satan bir hediyelik eşya dükkânı olmuştu. Babasının kola içtiği eski büfe şarap dükkânına, ardından da ne sipariş ettiğinizi anlamak için İtalyanca sözlüğe ihtiyaç duyacağınız çeşitlilikte kahve sunan Fine Grind'e dönüşmüştü. Hırdavatçı dükkânı hâlâ faaliyetteydi ama seksen üç yaşındaki sahibi artık emekli olmak istediğinden bir gün o dükkân da çekiç ve tornavida yerine tişört satan bir mağazaya dönüşecekti. Bu tuğla binalar 150 yıllık olsa da, işletmeler ve sahipleri bir döngü içinde ilerliyordu çünkü küçük bir kasabada bile olsanız hayatta her şey değişim üzerine kuruluydu.

Megan'ın ona söylediklerini düşündü: *Neden hâlâ bu kasabada duruyorsun ki? Buradan gidebilirdin.* Bu doğruydu, Jo, Purity'den gidebilirdi ama hiçbir zaman gitmeyeceğini biliyordu çünkü gitmek istemiyordu. Burası onun, babasının, büyükbabasının ve onun büyükbabasının büyüdüğü, Thibodeau'ların 250 yıldır sert toprağına kök saldıkları yerdi. Artık bu kasabayı, Penobscot Körfezi'nden batıda Cameron Dağı'na kadar uzanan bu 76 kilometrekarelik ala-

nı korumak onun sorumluluğundaydı. Liman ve kayıkhane, tarım arazileri ve orman, bir göl, isimli ve isimsiz çok sayıda gölet ve çoğu yıl boyunca kıyıda deniz kokusuyla iç içe yaşayan üç bin sakin bu sınırlar içindeydi.

Ancak bu kış gecesinde, Jo arabasını iskeleye kadar sürüp rıhtıma park ettiğinde bile, hava okyanus kokusunu taşımayacak kadar soğuktu. Arabasının camını indirerek sorun olup olmadığını anlamak için sesleri dinlediyse de dalgakırana çarpan suyun şıpırtısından başka bir şey duymadı. Kasabanın iki yelkenlisi, *Amelie* ve *Samuel Day*, kış için beyaz plastikle kaplanmıştı ve demirledikleri yerde salınıp duran hayalet gemiler gibi görünüyorlardı. Önümüzdeki yaz bu iki yelkenli, hava şartları izin verdiği sürece her öğleden sonra baştan kıça yolcularla dolu olarak yola koyulacaktı. Yerel halk onlara *büyük balık* diyordu ve kasabalılar yolcuların parasını almaktan memnun olsalar da, yerli halk turistlerin sebep olduğu trafik ve kaostan memnun değildi.

Jo'nun çözmesi beklenen sorunlardı bunlar.

Arabasını iskeleden, denizden uzağa sürüp tur atmaya devam etti. Önce batıya, sezonluk evlerin boşalıp hırsızlığa müsait hale geldiği Cameron Gölü'ne doğru gitti. Kuzeye döndü, Parker'ların iki oğlunun iki yıl önce Honda'larını hurdaya çevirip ebeveynlerini çocuksuz ve perişan bıraktıkları dev meşe ağacının yanından geçti, sonra doğuya, sahile doğru dönüp George Olsen'in önce karısını, sonra kendini vurduğu çiftlik evinin oradan yola devam etti. O evi başkaları kiralamıştı, Bostonlu genç bir çift köy yaşamını öğrenmeye çalışıyordu. Jo, çiftin Olsen'lerin cinayet-intihar olayından haberdar olduğunu varsayıyordu. Bilmiyor da olabilirlerdi tabii. Gayrimenkul danışmanı Betty Jones bu bilgiyi kiralama formundan çıkarmıştı belki. Bu tam da Betty'nin yapacağı türden bir şeydi.

Jo, köye dönen sahilyolu US Route 1'de, geçen yaz bir bisikletlinin düşüp kafatasını kırdığı viraj ile genç bir kızın boğulduğu koyun yanından geçti. Bütün hayatınızı tek bir kasabada geçirdiğinizde, trajedinin yaşandığı her yeri bilirdiniz çünkü kötü anılar mezar taşları kadar kalıcı olurdu.

Akşam turunu tamamladıktan sonra Purity Polis Departmanı'na dönüp "Polis Şefi" tabelasının bulunduğu park yerine girdi. Beş aydır polis şefi Jo'ydu. Kasabanın seçici kurulu, hayatını kaybeden Glen Cooney'nin yerine kimin geçeceğine karar vermek için toplanmayı başarana kadar vekil polis şefi olarak görev yapıyordu. Bir araca trafik cezası yazan altmış dört yaşındaki Glen'e, yoldan geçen başka bir araç çarpmıştı ve kaza günü olay yerine ilk giden kişi de Jo'ydu. Glen'in geriye bükülmüş sağ kalçası, yanlış yöne bakan ayağıyla yol kenarındaki çimenlere savrulmuş görüntüsü kâbus gibi gözünün önünden gitmiyordu. On yıl önce, yirmi iki yaşındaki bir kadının sarhoşlarla mücadele edip kelepçe takabileceğinden emin olamadığı halde gönülsüzce de olsa onu işe alan Glen olmuştu. Sonra bir gece onu tam da bunu yaparken izlemiş, ondan sonra Glen ve Jo'nun arası düzelmişti.

Şimdi polis departmanının vardiya çizelgeleriyle, hastalık izinleriyle ve her zaman yetersiz kalan bütçeyle kendisi uğraşıyordu. Üç bin kişilik bir kasabanın altı tam zamanlı memura gerçekten ihtiyacı var mıydı? *Sayın Bayan Kurul Başkanı, hepiniz kaza yapmaktan, yumruklaşmaktan ve araba çalmaktan vazgeçerseniz daha azıyla da idare edebiliriz. Temmuz ayında Route 1'i kapatıp yaz turistlerinin yıllık istilasını durdurabilir miyiz? Eminim dolarlarını başka bir kasabaya götürmekten mutlu olacaklardır.*

Jo binaya girip Glen Cooney'nin eskiden oturduğu ve artık kendisinin olan masaya yöneldi. Onu hâlâ her sabah yaptığı gibi bir fincan sade kahvesi, kahvaltılık sandviçiyle sırtı dimdik, kır saçları sol tarafa düzgünce taranmış olarak burada otururken gözünde canlandırabiliyordu. Jo'nun hayatındaki çoğu erkek gibi o da iyi bir adamdı, çok zeki olmasa da güvenilirdi ki uzun vadede asıl önemli olan da buydu. Şimdi Jo, Glen'in eskiden başa çıktığı zor durumlarla –içki sorunu olan memur, kleptomani hastası kilise orgcusu gibi– uğraşmak zorunda kaldığında bu sandalyede oturup *Glen olsa ne yapardı?* diye düşünüyordu.

Jo şimdi de onun masasına oturup bilgisayarı açtı ve Jimmy Kiely'nin bıçaklanmasıyla ilgili raporu yazmaya başladı. Akşam sakin geçerse gelecek ayın vardiya çizelgelerini de hazırlayabilir

ve belki gelecek hafta lise Kariyer Günü'nde yapacağı konuşma üzerinde çalışabilirdi. Ayrıca hafta sonunu da planlaması gerekiyordu. Hava tahminlerine göre cumartesi günü gökyüzü açık, soğuk ve pırıl pırıl olacaktı; yani çadırını toplayıp köpeği Lucy'yle birlikte Bald Mountain'a gitmek için iyi bir gündü. Telefon görüşmelerinin olmadığı, dikkatinin dağılmayacağı, sadece kendisi ve köpeğinin yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzünün altında karda kamp yapacağı bir geceyi iple çekiyordu.

Telsizinden bir cızırtı geldi.

4
Maggie

Lloyd ve Ingrid'in kolonyal tarzda, gösterişli beyaz evinin önüne gelip Ben Diamond'ın siyah Subaru'sunun yolun karşısında, Declan'ın mavi Volvo'sununsa köşeye yakın bir noktada durduğunu görünce ekibin burada olduğunu anladım. Yoldaki araçları inceleyip gelenlerle gelmeyenleri not etme alışkanlığımı hâlâ devam ettiriyordum. Huylu huyundan vazgeçmiyordu.

Lloyd kapıyı açıp "Ah, biz de seni bekliyorduk" dedi, elimde evde hazırladığım yemekle içeri girerken.

"Burası nefis kokuyor" diyerek elimdeki tabağı ona uzattım. "Ne pişiyor?"

"Bu benim ilk porchetta denemem. Ama önce martini! Declan senin Belvedere'ni buza koydu bile."

Paltomu asıp şöminede gaz değil, gerçek odun ateşinin yandığı oturma odasına geçtim. Mutfaktan köri ve sarmısak kokuları geliyordu ve Lloyd sehpaya salam, mortadella, zeytin ve peynirlerle dolu koca bir tepsi koymuştu. Bu evde yemekleri Lloyd pişiriyordu ve göbeğine bakılırsa yeme işini de büyük ölçüde o üstlenmişti. Diğerleri ellerinde martinilerle şöminenin etrafında duruyordu. Bu toplantılara "kitap kulübü" akşamları desek de aslında amaç martini içmekti.

Ve tabii dedikodu yapmak. Maine'in bu sakin köşesine yolumuz düşmeden önce dedikodu hayatımızdaki geçer akçeydi. İlk Ben Diamond dokuz yıl önce buraya bayrak dikmişti. Hasta karısına bakmak için erken emekli olmuş, mükemmel bir kasaba arayışı

onu buraya, Purity kasabasına getirmişti. İhtiyacı olan her şey burada vardı: bir kitapçı, iyi bir kasaba kütüphanesi, espresso servisi yapan bir kahve dükkânı; ayrıca yakınlarda nükleer hedef yoktu.

Ben buraya taşındıktan bir yıl sonra karısı ölmüş, o Purity'de yaşamaya devam etmişti. Birkaç yıl sonra Ingrid ve Lloyd, ardından Declan da emekli olunca buraya yerleşmişlerdi. Bizim gibi Maine'de sakin bir emekli hayatı süren başkalarının da olduğundan hiç şüphem yoktu. Teşkilat uzun zamandır bölgeyi güvenli evler açısından uygun bir yer olarak bellemişti. Bu meslektaşlarım kimliklerini bana açıklamamış olsalar da Ben'in onları bildiğinden emindim. O her şeyi bilirdi.

Declan elime bir martini tutuşturdu. Bardak o kadar soğuktu ki tutarken elim sızladı, tam da sevdiğim gibi.

"Bugün beklenmedik bir ziyaretçin olduğunu duyduk" dedi Ingrid.

Ziyaretten bahsettiğim tek kişiye, Declan'a baktım. Özür dilercesine omuz silkti. "Hiç vakit kaybetmeden haberi yaymışsın" dedim.

"Bilmeleri gerektiğini düşündüm. Küçük kasabamıza bir yabancı geldiğinde, haber dalga dalga yayılır."

"Nasıl biri, anlatsana" dedi Ingrid.

Çok soğuk, çok yumuşak martiniden bir yudum aldım. "İsmi Bianca'ymış."

Sohbete katılmak için hepsi bana yaklaştı. Başından sonuna dinlediler. Elle tutulur bir bilgi parçası gelir beklentisiyle dikkat kesildiler.

"Bianca. Bu isim hiç tanıdık değil" dedi Ingrid. Diğerleri de ona katıldıklarını göstermek için başını salladı.

"Yeni biri" dedim onlara. "Otuzlu yaşlarının başında. Boyu 1.70, 60 kilo civarı. Siyah saçlı, kahverengi gözlü."

"Bölgesel bir aksanı var mı?"

"Benim fark edebileceğim kadar değil. Belki bir parça İngiliz aksanı, standart bir İngilizce. Bir ihtimal birkaç yıl orada yaşamıştır."

Hepsi başını sallayıp bu bilgiyi değerlendirdi. Dördünün de not almaya ihtiyacı yoktu; bu bilgiler artık kalıcı olarak zihinlerine kaydedilmişti.

"Burada ne işi varmış?" diye sordu Ingrid, şalını düzeltirken. Temiz bir gömlekle kot pantolonun şık kıyafet olarak kabul edildiği bir kasabada, Ingrid giyim tarzından asla taviz vermemişti. Kır saçlarını özenle toplayıp metal bir kelebek tokayla tutturmuş, ipek şalını boynunda kusursuzca bağlamıştı. Park Avenue'daki yöneticiler gibi görünüyordu belki ama tatlı ve sakin ifadesi şifre kırma konusundaki dehasını gizliyordu.

"Benim de dahil olduğum eski bir işle ilgili olarak geldi" dedim, Declan'a sır vermenin pişmanlığıyla. "Çok önemli bir şey değil."

"Ama bunca yolu gelecek kadar da önemliymiş. Bu *iş* ne kadar zaman önceydi?"

"Yıllar önce." Dönüp Declan'a karanlık bir bakış attım. Bakışlarını kaçırmadan karşılık verdi. "Eski hikâye" diye ekledim.

"Seni neden şimdi arıyorlar?"

"Bu yeni jenerasyonu bilirsin" dedi kocası Lloyd. "Operasyonel geçmişe dair algıları tuhaf. Bu konuda onları bilgilendirmemize ihtiyaç duyuyorlar."

Ingrid'in bu konunun peşini bırakmaya niyeti yoktu. Lloyd'un aksine, Bianca'nın ziyaretiyle ilgili onlara anlattığımdan fazlasının olduğunu hissetmişti belli ki. "Senden ne istedi?"

Söyleyeceklerimi düşünürken martinimden bir yudum daha aldım. "Yıllar önce birlikte çalıştığım bir kadın vardı. Ortadan kaybolmuş ve onu bulmak için yardımımı istiyorlar."

Lloyd homurdandı. "Önce bize bu iş için artık yaşlandığımızı söylüyorlar. Ne yaptıklarını bilmediklerinin farkına vardıklarındaysa tekrar bizden yardım istiyorlar. Bırak, biz nasıl öğrendiysek onlar da öyle öğrensin." Kafasına vurdu. "Hepsi hâlâ burada. Bütün küçük detaylar, tabii bize sorma zahmetine girerlerse."

Ben bu konuşmadan rahatsız olmuşa benziyordu. Yetmiş üç yaşında, en büyüğümüzdü ve küçük grubumuzun gayriresmi başkanıydı o. "Bu hiç hoşuma gitmedi" dedi.

"Hangi kısmı?" diye sordu Lloyd.

"Buraya habersiz gelip senden yardım istiyor. Bu kabul edilemez. Bu köy bizim kişisel güvenli bölgemiz. Burada yaşamamızın sebebi bu, kendi başımıza kalmak."

"Onu ben davet etmedim" dedim.

"Bianca. Bianca..." Ingrid zehir gibi hafızasında bu ismi aradı. "Hangi masadan?"

"Söylemedi. Doğu Asya olabilir mi? Çünkü aradığı kadın en son Bangkok'ta görülmüş."

"Bir takma isim olabilir mi?" diye sordu Declan.

"Ya da çok yeni olduğu için ismini duymadık" dedi Ingrid.

Mutfağımda tanıştığım kadını, kendine güvenli halini, o öldürücülüğünün havasını düşündüm. "Toy değil. Sahada denenmiş."

"Bu durumda merkezdeki arkadaşlarıma sormam gerekiyor. Bakalım onu tanıyorlar mı?"

"Ayrıca buraya başka ziyaretçi göndermeyi planlayıp planlamadıklarını da sor" diye ekledi Ben.

Lloyd bara dönmüş, kendine bir martini daha alıyordu. "Programa devam etmeye ne dersiniz? Declan meşhur körili keçi yemeğinden getirdi. Ben de bütün sabahı domuz göbeğinin kıllarını temizleyerek geçirdim, umarım porchetta'ma gereken saygıyı gösterirsiniz."

Şu an bir kitap hakkında konuşmamız gerekiyordu ama kimse tartışmamız gereken kitaptan bahsetmiyordu. İbn Battuta ve Ortaçağ dünyasındaki maceraları karnımızı doyurup dedikodumuzu yapana kadar bekleyecekti. Hepimiz yemek odasına geçtik; uzak yerlerde çalıştığımız yıllarda topladığımız tariflerle hazırladığımız Declan'ın her zamanki mükemmel körisi, Ben'in İran pilavı, Lloyd'un domuz eti ve benim Thai larb'ım masayı donatmıştı. Yurtdışında yaşamak damak tadınızı değiştiriyordu kesinlikle, acı biber bağımlılığı diye bir şey vardı.

Masanın etrafındaki yorgun yüzlere, beyazlaşmış ya da beyazlaşmaya yüz tutmuş, hatta Ben'inki gibi tamamen dökülmüş saçlara baktım. Bu beyinlerin içinde asırlık deneyim birikmişti ama zaman da geçmeye devam ediyordu. Gençler yerimizi alıyor, biz gözden çıkartılıyorduk. Bu yüzden küçük sessiz köyümüzde okuduğumuz kitaplardan, pişirdiğimiz yemeklerden ve Çin tarçını ve Sichuan biberi alabileceğimiz en iyi internet sitelerinden bahsederek oyalanıyorduk. Bundan çok daha kötü emeklilik hayatları da vardı muhtemelen.

Cep telefonum çaldı.

Kimseden telefon beklemiyordum ve cep numaramı çok az kişiyle paylaştığım için birinin beni araması da olağandışı bir durumdu. Telefonuma baktığımda ekranda Luther Yount'un adını gördüm. Bu sabah ona verdiğim tilki postu için bana tekrar teşekkür etmek için arıyordu sanırım.

"Merhaba Luther" diye cevap verdim, yemek eşlikçilerimin sohbeti bırakıp beni dinlediklerinin farkında olarak. Dinlemek vazgeçemediğimiz bir alışkanlıktı.

"Orada ne oluyor?" diye sordu Luther.

"Bir arkadaşımın evinde yemek yiyorum."

"Tamam, güzel. İyi olmana sevindim."

"Neden olmayayım ki? Neler oluyor?"

"Şu an evinde bir kargaşa var. Siren sesleri duyunca evinde yangın filan çıktı sandım. Verandadan senin araç yolunda polis arabaları olduğunu görüyorum. Callie çizmelerini giyer giymez gidip bakacağız."

"Hayır, gitmeyin. İkiniz de oradan uzak durun. Ben hemen eve geliyorum." Telefonu kapatıp gözleri üzerimde olan dört yüze baktım. "Gitmem gerek. Evimde bir şeyler oluyor."

Declan peçetesini bıraktı. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır, lütfen. Kal ve yemeğini ye. Tek başıma hallederim."

Buna rağmen Declan benimle ön kapıya kadar yürüdü. Eskilere özgü, asla vazgeçmediği bir nezaketi vardı. Belki bir diplomatın oğlu olmasının ya da İsviçre'de yatılı okullarda büyümesinin sonucuydu bu, benim zorluklarla dolu çocukluğumdan çok farklı bir çocukluk. Benim çocukluğum bana yardım konusunda asla bir erkeğe güvenmemem gerektiğini öğretmişti; Declan ise yardıma ihtiyacı olan bir kadına el uzatmanın görevi olduğuna inanarak büyümüştü.

"Ciddiyim Maggie, seninle gelebilirim" dedi. "Bir sorun varsa bununla tek başına karşı karşıya kalmamalısın."

"Evimin önünde o kadar polis varken yalnız kalmıyorum ki. Ama teşekkür ederim."

Ben arabayla uzaklaşırken o verandadan beni izlemeye devam ediyordu. Sonunda görüş açımdan çıktığında rahat bir nefes alıp evimdeki sorunun ne olabileceğine odaklanabildim. Ocağı mı açık bırakmıştım? Biri içeri girmeye mi çalışmıştı? Her ne olmuşsa bununla tek başıma başa çıkmayı tercih ederdim.

Araç yoluma döndüğümde ağaçların arasından yanıp sönen mavi ışıkları gördüm. İki polis aracı geldiğine göre Luther abartmamıştı; Purity'nin iki devriye aracını evime getirecek kadar ciddi bir şey olmuştu belli ki. Araçlardan birinin arkasına yanaşıp tepe lambalarının flaş gibi yanıp sönen ışıklarına doğru ilerledim. Bir anda dikkatim polisin buraya gelme sebebine kaydı.

Evimin araç yolunda bir ceset yatıyordu. Polis arabalarının ışıkları kadının yüzünü aydınlatıyordu, tanıdığım bir yüzü. Bianca yüzü gökyüzüne bakar halde sırtüstü yatmış, kolları çarmıha gerilmiş gibi iki yana açılmıştı. Bugün öğleden sonra mutfağımdayken giydiği kıyafet üzerindeydi: dar siyah pantolon, vücuda oturan mavi bir ceket, bağcıklı botlar. Alnında iki kurşun deliği vardı. İki defa ateş edilmişti. İnfaz.

İki erkek, bir kadın, üç üniformalı polis bana bakıyordu. Çok gençlerdi ve trafik cezası kesmeye ya da kaybolan turistlere yardım etmeye daha alışkınlardı sanki. Köyümüz Purity'de cinayet işlenmezdi, işlendiği nadir durumlarda da polis genellikle kimi tutuklayacağını bilirdi; koca, erkek arkadaş. Bu durumsa onları sarsmıştı ve cevap bendeymiş gibi bana bakıyorlardı.

"Burada mı yaşıyorsunuz hanımefendi?" diye sordu kadın polis. Saçlarını pratik bir şekilde atkuyruğu yapmış, yapılı bir sarışındı. Genç yaşına rağmen otoriter bir havası vardı ve üçü arasında belli ki en kıdemli oydu. Otoriterdi ama yine de büyükannelere takınılan saygılı bir ifadeyle *hanımefendi* diyecek kadar da nazikti.

"Evet. Ben Maggie Bird. Bu çiftliğin sahibiyim. Sizin adınız...?"

"Jo Thibodeau, Purity Polis Departmanı'ndan. Gördüğünüz gibi..."

"Araç yolumda ölü bir kadın var."

Dobralığım karşısında şaşırdığı belli olan Jo duraksadı. Daha dramatik bir tepki vermemi, çığlık atmamı, nefesimin kesilmesini,

verdiğim tepkiden daha fazlasını vermemi beklemişti ama dram benim doğamda yoktu. Bunun yerine durumu sakince değerlendirdim. Bianca'nın ellerine baktığımda her ikisinin de morarıp kardığını, parmaklarının grotesk açılarla eğilip büküldüğünü fark ettim.

"Bu gece neredeydiniz?" diye sordu Thibodeau.

Tekrar polise odaklandım. "Kasabadaki arkadaşlarımla yemek yerken komşum aradı. Şuradaki evde yaşıyor." Luther'in kulübesini işaret ettim. "Evimin önünde polis arabaları olduğunu söyledi, ben de hemen geldim." Tekrar cesede baktım. "Onu kim buldu?"

Thibodeau kaşlarını çattı. Benden beklediği şaşkın büyükanne tepkisi vermemiştim. "Bir FedEx şoförü. Bir paket bırakmak için gelmiş. Günün son teslimatını."

Verandama baktım ama orada paket falan yoktu. Bahar için sipariş ettiğim civcivler için yeni ısıtma lambalarını bekliyordum ama teslimatım fazlasıyla gecikmiş gibi görünüyordu.

"Bu kadının kim olduğunu biliyor musunuz hanımefendi?" diye sordu polis.

Yine *hanımefendi* demişti. Beni rahatsız etmeye başlamıştı bu durum. "Bana isminin Bianca olduğunu söyledi."

"Yani onu tanıyorsunuz."

"Pek sayılmaz."

"Soyadını biliyor musunuz?"

"Söylemedi. Onunla ilk kez bugün öğleden sonra, evime uğradığında tanıştım."

"Neden gelmiş?"

Gerçek, küçük bir kasaba polisinin sindiremeyeceği kadar karmaşıktı. "Taze yumurta almaya gelmiş. Onunla ilk ve son olarak o zaman konuştum."

Bir sessizlik oldu. Belki daha iyi bir cevap bulabilirdim ama bir martiniye ek olarak birkaç kadeh şarap zihnimi köreltmişti. Gerçeğe yakın bir açıklama daha fazla soruyu akla getirmekten başka işe yaramazdı.

Hemen kendi sorularımdan birini sordum. "Ceset buraya nasıl geldi?"

Cevap gelmedi.

FedEx kamyonu ve iki polis arabasıyla birlikte kamyonetimin bıraktığı tekerlek izlerine baktım. Birbirine geçmiş, karman çorman bir sürü iz. "Yakınlarda herhangi bir araç buldunuz mu?" diye sordum.

"Hayır, hanımefendi."

Cesede daha yakından bakmak için eğildiğimde "Geri çekilin! Eyalet polisi gelene kadar olduğu halde kalmalı" diye çıkıştı kadın polis.

Karşı çıkmayıp bir adım geri çekildim ama göreceğimi görmüştüm zaten. Parçalanmış eller, yerinden çıkmış parmaklar her şeyi açıkça gösteriyordu. Kafasına iki kurşun sıkılarak öldürülmeden önce Bianca'ya işkence edilmişti. Bilgi için mi? İfade için mi? Peki katil neden cesedi benim araç yoluma atmıştı? Bana bir mesaj vermeye çalışıyorsa bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Bu gece evden kaçta çıktınız?" diye sordu Thibodeau.

"Altı gibi ve o sırada burada yatan bir ceset yoktu."

"Ama o üç saat önceydi. Son üç saattir nerede olduğunuzu doğrulayabilecek biri var mı?"

Görevi gereği sorduğunu bilsem de sorular sinirimi bozmuştu. Ayrıca beni gerçek bir şüpheli olarak göremeyeceğini de biliyordum çünkü bir kadına işkence edip kafasına iki kurşun sıkacak, sonra da cesedi kendi araç yolumda sergileyecek birine benzemiyordum. Bu hem olasılık dışıydı hem de mantıksızdı.

"Lloyd ve Ingrid Slocum'la konuşabilirsiniz" dedim ona. "651 Chestnut Sokağı'nda yaşıyorlar. Bu akşamki okuma grubumuza ev sahipliği yaptılar. Orada olduğumu doğrulayacaklardır."

Thibodeau isimleri bir deftere not etti, sonra tekrar cebine koydu. Ingrid ve Lloyd tabii ki sıkıcı gerçeği doğrulayacaklardı: Bu akşam birlikte yemek ve bol şarap eşliğinde *İbn Battuta Seyahatnamesi* üzerine ateşli bir tartışma yapmak için bir araya geldik. Tam da biz emeklilerin keyif çattığına inanılan türden bir akşamdı bu. Polisin bize *nereden* emekli olduğumuzu soracağını sanmıyordum çünkü tepeye vardığınızda, önceki hayatınızda neler yaptığınızla kimse ilgilenmezdi.

"Mülkünüzde güvenlik kameraları olduğunu fark ettim" dedi Thibodeau.

Güvenlik kamerası olup olmadığına bakmasına şaşırmamıştım; Amerika'da evlerin Ring, Wyze ya da Blink dış mekân kamerasıyla gözetlenmediği bir mahalle yok denecek kadar azdı. Yine de kayıtları polisle paylaşmadan önce kendim incelemeyi tercih ederdim.

"Evet" diye itiraf ettim.

"Görüntüleri incelememiz gerekecek. Ayrıca evin içini de aramalıyız."

"Evin içini mi? Neden?"

"Araç yolunuzda ölü bir kadın var ve katilin kim ya da nerede olduğunu bilmiyoruz. İçeride saklanmadığından emin olmak istiyorum." Duraksadı. "Güvenliğiniz için endişeleniyorum o kadar."

Yalnız yaşayan bir kadının normalde hoş karşılayacağı makul bir talepti bu. Başımla onaylayıp evimin anahtarlarını çıkardım.

Thibodeau ve erkek memurlardan biri verandanın merdiveninden ön kapıma kadar peşimden geldiler. Kapı hâlâ güvenli bir şekilde kilitliydi, kırıldığına dair herhangi bir işaret yoktu. İçeri girip ışıkları yaktığımda iki polis hemen arkamdaydılar. Her şey üç saat önce bıraktığım gibiydi. Onları mutfağa yönlendirirken ne görmeyi beklediklerini bilmiyordum; ortada bırakılmış cinayet silahı ya da onları Bianca'ya işkence edip onu vurduğum odaya götürecek kan lekeleri mi? Ancak eski çiftlik evimin mutfağından, rafta asılı dökme demir tavalarımdan ve lavabodaki birkaç kirli tabaktan başka bir şey göremediler.

Onları Yankee'lere has tutumlulukla döşediğim oturma odasına getirdim. Gri yün döşemeli kanepeyi Bangor'daki indirimli mobilya mağazasından almıştım. Huş ağacından ve çam ağacından sehpaları, çubuk arkalıklı sallanan sandalyeyi garaj satışlarından bulmuş, kamyonetimi yüklememe yardım etmekten asla kaçınmayan Declan'ın el vermesiyle eve taşımıştım. Burada göze çarpacak, polisin dikkatini çekecek bir şey yoktu. Evime gelen herkesin dikkatini çeken tek şey *sıradan*lıktı. *Sıradanlık* sessizdir, göze batmaz ve güvenlidir.

Onları gıcırdayan merdivenden ikinci kata çıkardım. Burası eski ısıtma sistemi olan eski bir evdi ve yatak odaları kazak ve yün çoraplar giymeyi gerektirecek kadar soğuktu. Bu gece soğuğu kesmek için odun sobasına fazladan birkaç kütük daha atmam gerekecekti. Mahremiyetimi ihlal etmeleri sinirime dokunsa da onlarla işbirliği yapmadığım takdirde arama emri çıkaracak ve geçmişimi derinlemesine araştıracaklardı, ki bunu göze alamazdım. O yüzden onlara evin tamamını gezdirmeliydim. Yatak odaları, banyolar, dolaplar.

Bir yerlere gizlenmiş bir katil yoktu.

Sonunda yatak odama geldik. Pencereden, araç yoluna park etmiş iki devriye arabasını görebiliyordum. Evim artık bir olay yerine dönüşmüştü. Dikkatleri üzerine çekmemenin yolu bu değildi.

"Tamam hanımefendi, ortalık temiz görünüyor. Her şey yoluna girecek" dedi Thibodeau. Benim gibi yaşlı bir kadının güvende olduğunu teyit ederek bana iyilik yapıyordu aklı sıra. "Şimdi bize güvenlik kamerası görüntülerini gösterir misiniz?"

Bunu bir rica değil, emir gibi söylemişti. Bir görüntüyü daha kendim incelemeden başkasıyla paylaşmak istemesem de onu savuşturmanın bir yolu yoktu. Alt kata, masaüstü bilgisayarın olduğu mutfağa indik. Çiftlik işlerimi takip etmekte kullandığım bilgisayardı bu: sipariş edilen civcivler, satılan yumurtalar, satın alınan yemler. İçinde hassas, gizlenmesi gereken hiçbir şey yoktu ve oturum açmak için kullandığım şifre bile çok basitti: BogurtlenCiftligi431#. Şifreyi onlardan gizlemeye bile gerek duymadım.

Bir kel kartala enselenerek ölen eski ödüllü horozlarımdan Sir Galahad'ın fotoğrafı ana ekranda belirdi. Ülkemizin kuş sembolü aynı zamanda benim sürümün baş belasıydı. Güvenlik sistemim tüm cihazlarımdan kolay erişime izin veriyordu ve şimdi güvenlik sistemine erişmek için karmaşık sayı ve sembollerden oluşan başka bir şifreyi daha girerken tepemde iki polisin durması işimi zorlaştırıyordu. Parmaklarım öyle hızlı hareket ediyordu ki şifreyi görmekte zorlandıklarından emindim.

Güvenlik sayfam açıldı. Ekranda, evin ve ahırın çeşitli uygun noktalarına monte edilmiş kameralardan gelen on altı farklı veri vardı.

"Vay canına" diye mırıldandı erkek polis. "Çok iyi bir düzenekmiş bu." Çoğu kişinin yetindiği ve becerebildiği tek kameralı bir yayın bekliyordu muhtemelen. Oysa benim ekranımda her giriş noktasından 4K yüksek çözünürlüklü görüntüler vardı.

"Saat altı civarı evden çıktım" dedim. "Oradan başlayalım."

Videoyu 17.50'ye sardım. Hava kararmış, kameralar IR sensörüne geçmişti. 17.58'de ön kapımdan çıkıyordum. Kapıyı kilitleyip verandanın merdiveninden inerek kamyonetime bindim.

Kamyonetimle uzaklaşırken "İşte gidiyorum" dedim. "Tam dediğim gibi."

Thibodeau başını sallamakla yetindi. En azından artık onun şüpheliler listesinden çıkmıştım, tabii eğer o listeye girdiysem. Görüntü 18.05'ten sonra da devam etti. 18.10. Ama hiçbir şey olmadı.

"FedEx çalışanı ne zaman aradı?" diye sordum.

"19.36."

Sensöre dokunup videoyu iki kat hızlandırdım. Bir saat boyunca öylece oturup hiçbir şey olmadığını izlemenin anlamı yoktu. Gerçekten de hiçbir şey olmadı, 19.05'e kadar.

O saatte bir araç belirdi, koyu renkli bir cipti bu ve ses sensörü motorun sesini yakalamıştı. Farları kapalıydı, karanlıkta sadece motorun ışıkları parlıyordu. Sürücünün farlarını kapatmış olması, evimde güvenlik kamerası olduğunu bildiğine işaret ediyordu. Ön ve arka plakalarını gizlemiş olması da öyle. Araç ön verandamda durdu. Sürücü kapısı açıldı ama tavan lambası yanmadı; devre dışı bırakılmıştı.

Arkamdaki iki polis iyice yaklaşırken nefeslerini saçlarımda hissettim. Arabadan inen silueti izlerken kalbim küt küt atmaya başladı. Siluet kapüşonlu ve maskeliydi. Baştan aşağı bol ve biçimsiz siyah giysiler giymişti. Piyasadaki en iyi kameraları kullanmama rağmen kumaşın içini göremiyorlardı. Siluet cipin arkasına gidip kapağı açtı ve cesede uzandı. Cesedi çekip yere bırakırken herhangi bir ses, en ufak bir homurtu bile gelmedi. Gevşek bir bedeni hareket ettirmenin ne kadar güç gerektirdiğini biliyordum ama ekrandaki kişi bunu zahmetsizce yapıyordu.

Muhtemelen erkekti.

Arkasından pek de anlam ifade etmeyen bir şey yaptı. Eğilip cesedi sırtüstü çevirdi. Yüzünün yukarı bakmasını neden istemişti? Bıraktığı hatıranın daha çok hüzün vermesini mi? Cesedi benim bulacağımı, gece eve döndüğümde onu orada, görmeyen gözlerle bana bakarken göreceğimi sanmıştı. Zavallı bir FedEx görevlisinin benden önce geleceğini tahmin etmemişti.

Hayır, bu sürpriz bana hazırlanmıştı. Ama sebebini bilmiyordum.

Katil cesedi bıraktıktan sonra cipe döndü ve görüş alanından çıkarak uzaklaştı. Plakasının üstünü açabileceği, kapüşonuyla maskesini çıkartabileceği bir yere doğru gidiyordu. Kasabada sıradan bir cip kullanan sıradan bir adam olacaktı yine.

"Bu da neydi böyle?" Thibodeau bana baktı.

"Bilmiyorum" dedim. Gerçekten de bilmiyordum. Tek bildiğim, cesedin buraya rastgele atılmadığıydı. Bunu yapan kişi kameraya kaydedileceğini biliyordu ve bu yüzden teşhis edilebilir ipuçlarını gizlemeye özen göstermişti. "Ama size doğru söylediğimi kanıtlıyor" dedim. "Belirttiğim saatte, yani saat altı gibi evden çıktım. Teyide ihtiyacınız varsa Lloyd ve Ingrid'le konuşabilirsiniz. Ben Diamond ve Declan Rose'u da arayabilirsiniz. Onlar da oradalardı. Hepsi de bu akşam onlarla birlikte olduğumu teyit edecektir."

"Evet, hanımefendi. Onlarla konuşacağım."

"Bu video dosyasını istiyorsunuz sanırım, değil mi?"

"Eyalet polisi isteyecektir."

"Sizin için kopyalarını çıkartırım."

İki polis mutfaktan çıkmak üzereyken Thibodeau durup bana baktı. "Burada kendinizi güvende hissediyor musunuz?"

"Kendi evimde mi? Evet."

"Evinizin önünde olanlardan sonra bile mi?"

"Bunun benimle ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Kadın bir süre beni inceledi Parlak ışıkla aydınlatılmış mutfakta nihayet yaka kartındaki ismi okudum: *Memur Jo Thibodeau*. Aramızda rahatsız edici benzerlikler vardı, mantıklı soruları, duruma kolayca hâkim olabilmesi gibi. Onun yaşındayken ben de kendim-

den böyle emindim ama tecrübelerim bana aşırı güvenin tehlikeli olduğunu öğretmişti.

"Sizce cesedi neden buraya bıraktı?" diye sordu Jo.

"Bilmiyorum."

"Aracı tanıdınız mı?"

"Koyu renkli bir cip. Bu kasabadakilerin yarısı buna benzer bir araç kullanıyor."

"Purity'de çok uzun süredir yaşamıyorsunuz, değil mi Bayan Bird?"

"Bu çiftliği iki yıl önce aldım."

"Ondan önce nerede yaşıyordunuz?"

"En son Reston, Virginia'daydım. Ama pek çok farklı yerde yaşadım."

"İş için mi?"

"Evet."

"Ne tür bir iş?"

"İthalat analistiydim. Bir gümrük müşavirinin yanında yabancı şirketler için ihracat lojistiği işleriyle ilgileniyordum." Özgeçmişimin tam bu noktasında çoğu insanın gözleri boş bakmaya başlar, daha fazlasını duymak istemediklerini belli ederler. Jo ise daha da dikkat kesilmişti.

"Peki sizi Purity'ye getiren ne oldu?"

"Sebebi isminde gizli zaten, değil mi? Temiz suyu, temiz havası olan bir yer istedim. Ormanda yürüyüş yapabileceğim bir yer. Bu soruları neden soruyorsunuz?"

"Nasıl bu kadar sakin göründüğünüzü merak ettim. Araç yolunuzda bir ceset olması sizi neden rahatsız etmiyor? Çoğu insanı korkuturdu."

"Bu yaşta artık hiçbir şey beni korkutmuyor."

Jo'nun ağzının köşesi seğirdi. İnce ayarlı bir palavra ölçeri vardı sanki ve ona tüm hikâyeyi anlatmadığımı hissediyordu ama bu gece benden daha fazlasını alamayacaktı.

"Eyalet polisi sizinle konuşacak" dedi.

"Lütfen sabahtan önce gelmesinler. Geç oldu ve çok yorgunum."

Yorgundum ama iki polis evimden çıktıktan sonra yatak odama gitmedim. Mutfak penceresinden araç yolumdaki hareketliliği izledim. Memur Thibodeau bu gece ona kaç yalan söylediğimi fark etmiş miydi acaba?

Bunun benimle ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Bu hepsinden büyük bir yalandı. Tabii ki benimle ilgisi vardı. Ama araç yolumdaki cesetle bana ne mesaj verilmek istendiğini bilmiyordum. Beni korkutmak mı istemişlerdi? Yoksa bir kedinin ölü bir fare getirmesi gibi bir hediye miydi? Bana şu mesajı mı veriyorlardı: *Küçük sorununun icabına baktık. Bir şey değil.* Çok farklı yönlere giden iki seçeneğim vardı.

Sessiz alarmımı kurdum. Bir kapı ya da pencere bir milim bile açılsa haberim olacaktı. *İbn Battuta Seyahatnamesi*'nin masanın üzerinde durduğu çalışma odama gittim. Genç bir adamın 1300'lerde Fas'tan Orta Asya'ya ve Çin'e yaptığı seyahatlerle ilgili büyüleyici bir hikâyeydi bu. Kolay bir okuma için onu seçmem sadece bir tesadüf müydü, yoksa bir alamet miydi? Kitap grubumla bu Ortaçağ seyahatnamesini tartıştığımız gece birisi, özenle yeniden inşa ettiğim hayatıma kibrit çakıp onu yok etmekle tehdit etmişti beni. Kitaplığa gittim, yan taraftaki mandalı tutup kaldırdım. Alt raf açıldı ve küçük bir niş ortaya çıktı, Declan'ın yeni keşfettiği doğramacılık becerilerine borçlu olduğum güzel bir marangozluk eseriydi bu. Emeklilerin hobiye ihtiyacı vardı sonuçta. Çantamı o nişin içinde saklıyordum. Yıllar içinde içindekileri, kasabadan kaçıp birkaç haftalığına başka bir yere sığındığımda bana yetecek kadar temel şeylere indirgemiştim. Pasaportlar, kredi kartları, farklı para birimlerinde nakit para ve bazı işler için gerekli aletler. Bir daha asla ihtiyaç duymayacağımı umduğum aletler.

Hayat sürprizlerle doluydu.

Çantayı çıkarıp üst kattaki yatak odama taşıdım. Yanı başımda olması daha iyiydi. Kaçmam gerekirse karanlıkta onu aramak zorunda kalmamalıydım.

Ama bu gece güvende olacaktım. Araç yolunda çok fazla polis vardı ve dikkatler evime çevrilmişti. İlk defa yerel kolluk kuvvetleri tarafından korunup kollanan kişi olduğum için mutluydum.

Yine de lambayı söndürmeden önce Walther'ımı komodinin üzerine yerleştirdim. Yatak odasının perdeleri dışarıdaki polis araçlarından gelen ışıkları engelleyemiyordu; kalın kumaştan bile tepe lambalarının parıltısını görüyordum.

Cep telefonuma bir mesaj geldi. Luther'dendi.

Her şey yolunda mı?

Cevap yazdım: Araç yolumda ölü bir kadın var.

Aman Tanrım!

Şimdi sizinle konuşmaya gelecekler.

Biz bir şey görmedik.

Çok yazık.

Telefonum çaldı. Arayan Luther değil, Declan Rose'du. Cevap verdim.

"Nerede olduğunu kanıtlamaya ihtiyacın varmış sanırım" dedi.

"Polis şimdiden seni aradı mı?"

"Beş dakika önce. Purity Polis Departmanı'ndan Jo Thibodeau adında hoş bir memur bu akşamki kitap kulübümüzde olup olmadığını sordu. Orada olduğunu söyledim. Sanırım gerçek işini görüyor."

"Bu defa evet."

"Orada güvende misin Maggie?"

"Bilmiyorum." Perdelerin arasından yanıp sönen ışıkları izleyip hiçbir şeyin tam anlamıyla net görünmediğini düşündüm. Her zaman görüntüyü gizleyen, gerçeği örten bir şeyler olurdu. Yatağımın yanında duran çantayı ve çekip gitmenin, kasabayı, hatta ülkeyi terk etmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. Ama burası artık benim evimdi ve iki yılımı bu hayatı inşa etmekle, onun ritmine uyum sağlamayı öğrenmekle geçirmiştim. Taşınmaktan, yerleşecek bir yer aramaktan yorulmuştum. Buraya kadardı. Gezginliğin bittiği yer burasıydı.

"Hemen gelebilirim" dedi Declan. "Senin kanepende uyurum."

"Neden?"

"Sana eşlik etmek için. Bekçi köpeği olmak için."

Güldüm. "Çok naziksin Declan ama şu an araç yolumda çok fazla polis var ve bekçi köpeğine kesinlikle ihtiyacım yok."

"Peki o zaman, bana ihtiyacın olursa ara. Ne için olursa olsun."

"Ararım."

Telefonu kapattım ve yarı karanlıkta uzanıp perdelerin arasından titreyen ışıkları izledim. Araç yolumda ölü bir kadın, Diana Ward'ı bulmam için benden yardım isteyen kadın yatıyordu. Diana'yı en son on altı yıl önce görmüştüm, sevdiğim işi bırakalı on altı yıl olmuştu. O yıllar bana iyi davranmamıştı; aynaya baktığımda bunu görebiliyordum. Diana şimdi nasıl görünüyordu acaba?

Gözlerimi kapatıp yaşlanmış bir Diana hayal ettim, saçları beyazlamış, cildi sarkmaya başlamış bir Diana. Birden onun görüntüsü dağılıp sudaki bir yansıma gibi kaybolurken zihnimde başka bir görüntü belirdi. Bu, her gece gözlerimi kapattığımda gördüğüm ve her zaman göreceğim yüzdü.

Danny'nin yüzü.

5

Bangkok, yirmi dört yıl önce

Tesadüfen tanıştık. En azından tesadüf gibi görünüyordu, insanların görünürde masum yaklaşımlarından şüphe duyduğumdan normalde uzak duracağım türden bir karşılaşmaydı bu. Bu şüpheciliğimi çocukken, neredeyse hiç doğru söylemeyen, *müşteriyle buluşmak* için şehre gideceğim deyip aslında onda dokuzunda Ana Cadde'deki Tinhorn Bar'a giden bir baba sayesinde edinmiştim. Akşamları onu genellikle orada, altı kadeh içip ortalığı karıştırmış halde bulurdum. Öte yandan bir müşteriyle *gerçekten* görüştüğü, doğruyu söylediği zamanlar da oluyordu ve onda bir defa da olsa gerçeği duymak kafamı iyice karıştırıyordu. Her zaman yalan söylese en azından hayatımda bir tür netlik olurdu. Daha iyi bir sonuca ulaşma *ihtimali* aklımı karıştırıyor, umudumu besleyip sonuç olarak hayal kırıklığına yol açıyordu. Molozun içindeki değerli taşı bulma umuduyla kayaları dövüp duran elmas madencisinden farksızdım. Orada bir yerde bir taş olduğunu biliyor, hayatımı onu aramakla geçiriyordum.

Ta ki o vazgeçme anı gelene kadar. O gün geldiğinde her şeyi boş veriyor, eşyalarını toplayıp gidiyorsun, tıpkı annemin yıllar önce yaptığı gibi. Dolayısıyla evet, her şeyi sorguluyordum. İşimde de bu yüzden iyiydim.

Tatildeyken her şey farklı hissedilir. Dünya iyi bir yere benzer, insanlar gülümsediklerinde içten görünürler. Bu bir mazeret değildi ama bu öğleden sonraki dikkatsizliğimi açıklıyordu. Az önce muson yağmuru indirmişti ve herkes Wang Lang sokak pazarının yetersiz tentelerinin altına sığınmaya çalışıyordu. Tentenin altına

tam olarak sıkışmayı beceremediğim için kot pantolonumun arkası sırılsıklam olmuştu ama bu ılık bir yağmur, Bangkok'un aralıksız sıcağında ferahlatıcı bir molaydı. Otelden çıktım ve sırf Tayland'daki önceki görevimde keşfettiğim bir satıcının çorbasından bir kâse içmek için feribotla nehri geçtim. Meslektaşlarım çoktan evlerine dönmüştü ama ben Bangkok'un tadını çıkarmak için fazladan dört gece daha kalmayı planlıyordum. İstediğim kadar uyuyup devletin parasıyla istediğimi yiyecektim. Ve bu öğlen yemek istediğim şey baharatlı sığır etli şehriye çorbasıydı.

Satıcının uzattığı kâseden yıldız anason ve tarçın kokusu yükseliyordu. Fiyatı sadece altmış bahttı. İki dolar, yani bu yemek için Sam Amca'dan para almaya bile değmezdi.

Kâseyle beraber tek boş masaya gidip alçak plastik bir tabureye oturdum. Çocuk masasına oturmuş gibi hissetsem de yağmurdan uzak bir yer bulduğum için şanslı sayılırdım. İlk lokmamı höpürdeterek ağzıma götürürken satıcının arabasının önündeki sırada arkamda bekleyen adamın varlığının üstünkörü farkındaydım. Sırası geldiğinde satıcıya "O kadın ne aldı? Bana da aynısından verebilir misiniz?" diye sorduğunu duydum.

Kafamı kaldırıp baktığımda adamın benim kâsemi işaret ettiğini gördüm. Arabanın işletmecisi Taylandlı kadın onu anlamayınca adam biraz çaresiz bir sesle sorusunu tekrarladı. Britanya aksanıyla konuşuyordu. Aksan konusunda pek iyi değildim ama onunkinin pek de zarif olmadığı anlaşılıyordu. Benden gençti ya da sadece öyle görünüyordu. Şaşkın bakışlı, hevesli, her yeni deneyimden zevk alan biriydi. Dağınık sarı saçları aylardır berber yüzü görmediğine işaret ediyordu. Açık mavi sırt çantasının bir askısı koli bandıyla tutturulmuştu ve cebinde katlanmış bir Tayland haritası vardı. Kargo şortla sandalet giymişti; fındık kahvesi bronzluğundan bir süredir tropik bölgelerde olduğu anlaşılıyordu. Tişörtünde Tayca *Aptal Turist* yazıyordu. Bunun farkında mıydı acaba?

Altmış bahtını ödedikten sonra elinde çorba kâsesiyle boş bir masa bulmak için etrafı taradı ama bulamadı. Bir an elinde kâseyle kaybolmuş gibi göründü. Yağmur tenteyi döverken sokağı basan sel suyu da sandaletlerini çamura buladı. Masamda boş bir tabu-

re vardı. Başımı eğip yemeye devam edebilir, onu görmemiş gibi davranabilirdim. Tercihimi düşünürken saniyeler geçti.

"Buraya oturabilirsin" diye teklif ettim.

Yağmurun sesi öyle yüksekti ki beni duymadı.

"Heyy" diye seslendim.

Dönüp baktığında boş tabureyi işaret ettiğimi gördü. Sırıtarak kâsesini masaya bıraktı ve aşırı uzun bacaklarını katlayarak tabureye yerleşti.

"Ayakta yemek istemedim. Teşekkürler!"

"Aynı çorbadan sipariş etmişsin" dedim.

"Seninki çok güzel görünüyordu, ben de aynısını sipariş etmek istedim. Ne yaptığını biliyor gibi bir halin vardı." Kâsesine eğilip et suyunu höpürdeterek içtikten sonra iç geçirdi. "Ah Tanrım."

"Gerçekten güzel, değil mi?"

Adam tatlara odaklandı. "Yıldız anason. Tarçın. Zencefil. Balık sosu ve..." Öksürünce yüzü de aniden kıpkırmızı oldu. "Biber."

"Kuş gözü. En acısı olmasa da yeterince acı bir biber."

Biberden yüzü kıpkırmızı olup terlemesine rağmen ya onu izlediğim ya da gerçekten hoşuna gittiği için yanarak yemeye devam etti. Bunu anlıyordum. Acı güçlü bir baharattı, zevkin diğer yüzü. Bazılarımız hayatta olduğumuzu bize hatırlatacak kadarını isterdik.

"Tam olarak ne olduğunu anlamadığım bir şey daha var" dedi kaşığını bırakarak. "Topraksı bir şey. Metalik..."

"Sığır kanı."

Adam şaşkınlıkla yüzüme baktığında gözlerinin parlak yeşilini gördüm. Dağınık sarı saçlarıyla bana yanlış yüzyılda, yanlış kıtada kaybolmuş bir Viking'i hatırlatıyordu. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle." Onu korkutup korkutmadığımı, tiksinerek kâseyi itip itmeyeceğini merak ettim.

Ama o güldü. "Bu harika! Renginin, zenginliğinin nereden geldiği şimdi anlaşıldı." Kâseyi dudaklarına götürüp çorbanın geri kalanını içti. Zevkin en ilkel ve bariz haline tanık oluyordum.

İşte o an aklıma bir görüntü geldi. Kollarımızla bacaklarımız birbirine dolanmış, vücutlarımız terden kayganlaşmış halde yatakta uzandığımızın görüntüsü.

"Her yemeği böyle analiz eder misin?" diye sordum.

"Sinir bozucu, değil mi?"

"Biraz analitik görünüyor. Kimyager misin?"

"Aslında doktorum. Sanırım bazı şeyleri incelemek benim doğamda var, bir kâse şehriye çorbasını bile."

"Tıp doktoru mu?"

Sesimdeki şüpheyi duymuş gibi güldü. Göz çevresindeki kırışıklıklardan sandığım kadar genç olmadığını, benim yaşlarımda olduğunu anladım. "Şu an pek öyle görünmediğimin farkındayım."

"O eski sırt çantası beni yanılttı."

Koli bandıyla tutturulmuş askısına baktı. "Bu sırt çantası çok şey görüp geçirdi ve ben onu atamayacak kadar duygusalım. Beş yıl boyunca yarım düzine mülteci kampında hayır işlerinde bana eşlik etti."

"Nerelerdeki kamplarda?"

"Çoğunlukla Kenya ve Sudan'da bulundum. Kurşun yarasından sıtmaya kadar her şeyi tedavi ettim."

"Yani Tayland'a iş için mi geldin?"

"Hayır, sadece turistim. Birkaç hafta içinde Londra'ya dönmem gerekiyor ve bu zamana kadar Asya'yı keşfetmeye hiç fırsatım olmadı. Kravat takmak zorunda kalmadan önce mümkün olduğunca dünyayı gezmeye çalışıyorum."

"Bu ihtimalden pek memnun görünmüyorsun."

"Değilim ama..." İç geçirdi. "Artık para kazanmaya başlamamın zamanı geldi."

"Neden?"

"İşte *bu* hiç kimsenin sormadığı bir soru."

"Peki bir cevabı var mı?"

"Annemin yardıma ihtiyacı var."

Bu cevabı beklemiyordum. "İyi bir evlatsın anlaşılan."

"Şu an tek başına ve faturaları ödemekte zorlanıyor." Adam omuz silkti. "İnsan yapması gerekeni yapıyor ama..." Üzerinden buhar tüten yemek arabalarına, masaları ot ve neon kırmızısı biberlerle dolu satıcılara baktı. "Sırt çantamla yaşamayı özleyeceğim."

"Bu tişörtü Bangkok'tan almış olabilir misin?"

Adam tişörtüne baktı. "Bir satıcıdan aldım."

"Üzerinde ne yazdığını söyleyen oldu mu?"

"Bunu bana satan kadın 'mutlu turist' anlamına geldiğini söyledi."

Sonunda ona gerçeği söylememeye karar verdim. Çünkü gerçekten de *mutlu* bir turistti, otelimin terasında gördüğüm, sürekli memnuniyetsiz ve kendi standartlarına uymayan en ufak detaydan her zaman rahatsızlık duyan o asık suratlı yabancılara benzemiyordu.

"Bir sonraki seyahatin nereye?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Geri dönene kadar üç hafta daha özgürüm. Bir önerin var mı?"

"Cevabı bildiğimden emin değilim."

"Birçok yer gezmiş birine benziyorsun. Diğer turistlerin henüz keşfetmediği en iyi yerleri biliyor olabilirsin."

Yağmur durmuştu ama tenteden su damlamaya, hemen arkasındaki kaldırıma akmaya devam ediyordu. *Bildiğim* bütün gizli yerleri, ulusal güvenliğimiz adına bölgede yaşanan olaylardan dolayı ona anlatamadığım yerleri, muhteşem güzellikte, korkunç geçmişi olan yerleri düşündüm.

"Chiang Mai'yi dene" dedim. "Turistler genelde orayı sever."

"Sen seviyor musun?"

"Güzel yer. Çok sıcak değil. Yemeklerini de seversin."

"*Sen* tatilde nereye gidersin?"

"Hiç gitmediğim yerlere gitmeyi severim."

"Nerelere mesela?"

Su şişemden bir yudum alıp gözlerinin içine baktım. "Madagaskar."

Bir kahkaha attı. "Nedense bunu söyleyeceğini biliyordum! Herkes hayallerindeki yermiş gibi Madagaskar'a gitmekten bahsediyor ama gerçekten gidebilen kimseyi tanımıyorum."

Şimdi ben de gülüyordum çünkü söylediği doğruydu. Hep bir şeyler engel oluyordu. Yeni bir görev, yeni bir kriz. Herkesin ölmeden önce yapılacaklar listesindeki bir hedefti.

"Amerikalı mısın?" diye sordu.

"Orada doğup büyüdüm."

"Çok seyahat ediyorsun anlaşılan. İş için mi?"

"İşimin avantajlarından biri."

"Ne iş yapıyorsun?"

Geçmişimi anlatmak için duraksayıp suyumdan bir yudum daha aldım. "Europa Global Logistics'te ithalat analistiyim."

"Europa mı? Jüpiter'in uydusu gibi mi?"

"Harika. Çoğu insan bunu bilmez."

"Şirketin ne iş yapıyor?"

"Biz gümrük müşaviriyiz. İthalat ve ihracat şirketleri için küresel lojistik sağlıyoruz. Çiftlik ekipmanlarından modaya kadar her şey."

Muhtemelen bu anlattıklarım onun umurunda bile değildi. Bu noktada çoğu kişinin gözleri boş bakmaya başlar, soruları son bulurdu. Europa Global Logistics'i internette arayacak kadar meraklı olanlarsa bunun gerçek bir şirket olduğuna ve gerçek insanların çalıştığına ikna olacakları, detaylarla dolu güzel tasarlanmış bir web sitesi bulacaklardı. Benim ismimi ve fotoğrafımı da göreceklerdi tabii: "Margaret Porter, tekstil ve giyim alanında uzman ithalat analisti."

"İşini seviyor musun?" diye sordu.

"Bana dünyayı görme şansı veriyor."

"Sana keyif veriyor mu?"

"Neden kuşkulu konuşuyorsun?"

"Sadece..." Bakışlarını uzaklara, pazar tezgâhlarına, satıcılara, toptancılara ve biblo satıcılarına dikti. "Bu insanlar geçimlerini dokunabileceğimiz, yiyebileceğimiz ve koklayabileceğimiz şeyler satarak kazanıyorlar. Kulağa çok *dürüst* geliyor."

"Benim işim öyle gelmiyor mu?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Kurumsal dünyayla hiçbir zaman aramda bir bağ hissetmedim, banka hesabım bu yüzden boş sanırım. Annemin hayır işlerini bırakmamı söyleyip durması da bu yüzden."

"İstediğin zaman o işlere devam edebilirsin. Bu dünyada değişmeyen tek şey bu. Her zaman savaşlar ve mülteci kampları olacak."

"Doğru. Çok doğru."

Bir süre konuşmadık. Pazarın gürültüsü ve telaşı içinde küçük masamız hüzünlü bir sessizlik adasına dönüşmüştü. Güneş şimdi parlıyordu, sıcak kaldırımdaki su birikintilerinden yükselen buhar dışında yağmur neredeyse unutulmuştu.

Adam ayağa kalkarken inledi. Onun boyutunda bir adamın o küçücük taburede uzun süre oturması rahatsız edici olmalıydı. "Otele dönüp haritaya tekrar baksam iyi olacak" dedi.

"Nerede kalıyorsun?"

"Birkaç sokak ötede bir karı kocanın işlettiği küçük bir otel. Temiz ve samimi bir ortam. Bütçesi kısıtlı bir adam için mükemmel." Sırt çantasını taktı. Sırılsıklam olmuş Bangkok turist haritası dış cebinden sarkıyordu. "Eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Ve yeni yerler hakkındaki tavsiyelerin için de. Benim için bir zevkti, şey..."

"Maggie."

"Maggie." Tokalaşmak için elini uzattı. Eski moda bir jest olmasına rağmen Vikinglere benzeyen bu pejmürde adamdan gelmesi bana son derece çekici gelmişti. "Ben de Danny Gallagher. Londra'ya yolun düşer de ayağına batan kıymığın alınması gerekir ya da apandisitin patlarsa beni bulabilirsin."

Arkasını döndüğünde ben sorsam mı, sormasam mı düşüncesiyle cebelleşiyordum. Eve dönene kadar Bangkok'ta dört boş gecem daha vardı. Herhangi bir yükümlülüğüm, belli bir planım olmadan tatildeydim ve bir erkekle yatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Uzaklaşmaya başlamıştı, tam ona seslenecektim ki aniden durup döndü.

"Bir şeyler içmek için daha sonra buluşalım mı?" diye sordu. Ben hemen cevap vermeyince kızardı. "Affedersin çok ileri gittim, değil mi? Sadece seninle konuşmaktan gerçekten keyif aldım ve..."

"Evet" dedim.

"Londra'ya hiç geliyor musun?" diye sordu Danny.

Otel odamdaki yatakta uzanmıştık, çılgın sevişmemizin teri klimanın altında kuruyordu. Ya onun ya da benim odamda kalacaktık ve ekonomik bir otelde sevişme fikri bana cazip gelmediğinden burada, benim gibi devlet parasını kullananların favori mekânı

olan Oriental'deydik. Burası kendi gelirimle karşılayamayacağım kadar pahalıydı aslında ama Sam Amca ödüyorsa neden olmasın? Lobiye girdiğimizde başını kaldırıp süslü tavanı gören Danny'nin gözleri adeta kamaşmıştı. Asansörden inip kat görevlisi tarafından karşılandığımızda hâlâ şaşkın görünüyordu ama odama girdiğimiz an bütün dikkati bana odaklandı, tıpkı benim ona odaklandığım gibi. Terden sırılsıklam olmuş kıyafetlerimizi çıkarıp öpüşerek yatağa uzanırken hiç konuşmadık, iç çekişlerimizden ve nefes alıp verişlerimizden başka ses yoktu. Kelimelere ihtiyacımız yoktu; bedenlerimiz gerekeni yapıyordu zaten, hem söylediği hiçbir şeyi duymayacaktım, coşkulu nefes alıp verişlerimizin ve kulaklarımda çınlayan kalp atışlarının sesinden başka bir şey duymam mümkün değildi. Her nasılsa nereme dokunacağını, görmezden geldiğim ve işe yönlendirdiğim açlığı nasıl doyuracağını çok iyi biliyordu. Her zaman hazırlamam gereken bir rapor, ilgilenmem gereken bir iş, geliştirmem gereken yeni bir kaynak oluyordu. Meslektaşlarınızla ilişki yaşamayacağınıza yemin ettiğinizde (ve çoğu zaten sevimsizdir), mümkün olan her yerde zevki yakalamanız gerekirdi.

Şimdi ben o zevki Leicester'da doğup Londra'da eğitim almış otuz üç yaşındaki Danny Gallagher'da bulmuştum. Benden gerçekten de birkaç yaş küçüktü ama ben başka yönlerden de kendimi ondan yaşlı hissediyordum. Belki de daha az masumdum, iyi ile kötü, dost ile düşman arasındaki ayrımın hareketli bir çizgi olduğu dünyada grinin tonlarına ondan daha fazla uyum sağlamıştım.

"Bazen Londra'ya gidiyorum" dedim.

"Bir dahaki gelişinde beni arar mısın?"

"Bu aralar geleceğimi sanmıyorum. Ve uzun süre sonra geldiğimde de muhtemelen seni aramak biraz tuhaf gelecektir."

"Neden?"

"Beni hatırlamayabilirsin bile."

"Seni kesinlikle hatırlayacağım."

"Başka biriyle görüşüyor olabilirsin. Londra'da birden ortaya çıkacağım ve o an 'Onu neden davet ettim ki?' diye düşüneceksin. Bu işler böyledir."

"Hep böyle iyimser miydin?"

Güldüm ve ona bakmak için başımı çevirdim. "Hey, Bangkok'tayız. Şehvetle sevişiyoruz. Bunun tadını çıkaralım."

"Bangkok'ta olan Bangkok'ta kalmak zorunda mı?"

"Danny, beni tanımıyorsun bile."

"Seni tanımak istemediğimden değil." Yan döndü; şimdi yatakta yüz yüze uzanıyorduk. "Kendini anlat o zaman." Elini kalçamda gezdirirken parmakları yara izimde durdu. "Bunun nasıl olduğunu anlat mesela."

"Önemli bir şey değil aslında. Üniversiteye giderken bir barda yarı zamanlı garsonluk yapıyordum. Yumruk yumruğa bir kavga çıktı, şişeler kırıldı. Bir cam parçası uçtu ve bana çarptı."

"Bar kavgası mı? Bunu tahmin edemezdim."

Yara izimin arkasındaki gerçek hikâyeyi de tahmin edemezdi; Karaçi'de patlayan bir şarapnel parçasının bana isabet ettiğini.

"Demek barda çalışıyordun."

"Daha kötü işlerde de çalıştım."

"Neredeydi bu?"

O noktaya kadar onunla belirli detayları paylaşmaktan kaçınmıştım; en azından yeterince prova etmediklerimi. Bu adamı bir daha hiç görmeyeceğime göre ona gerçekleri anlatmamın anlamı yoktu ama sevişme sonrası samimiyetin etkisinde gerçeğin bir kısmını ağzımdan kaçırdım.

"Georgetown." Hiç barda çalışmamış olsam da bir süre orada yaşamıştım.

"Washington DC'ye yakın değil mi?"

"Evet."

"Beyaz Saray'ı hep görmek istemişimdir. O yolculuğa değer mi?"

"Hayır."

Kalçamı okşadı. "Ama seni tekrar görmek için değer. Sen Londra'ya gelmezsen başka bir yerde buluşabiliriz."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Eli hareketsiz kaldı. Sırtüstü yuvarlanıp inledi. "Tanrım. Evlisin, değil mi?"

Bu, ipi kesip onu tekrar denize atmanın kolay yolu olurdu. Hayali bir koca uygun bir bahaneydi, başka adamlardan uzaklaşmak için kullandığım bir yalandı ama benim iğrenç biri olduğumu düşünecekti. Nedense Danny'nin beni o gözle görmemesi önemli geliyordu şimdi.

Yatağın kenarına oturdu, sırtı bana dönüktü. Pencereden süzülen şehir ışıkları omuzlarına düşüp tenine cilalı bakır parıltısı veriyordu. Ona dokunmak için uzandığımda tepki vermedi.

"Danny?" dedim.

"Kendi otelime dönmeliyim."

"Hadi yemeğe çıkalım. Gerçekten iyi bir restoran biliyorum..."

"Neden?"

"Bunun senin için bir anlamı yoktu, değil mi?"

Yabancı bir yatakta yabancı birine dokunmanın bir anlamı olduğunu düşünüyordu. Onun için üzüldüm. Masumiyeti için, kaçınılmaz ve acı verici bir uyanış yaşayacağı için. Ama onun yanımda kalmasını, en azından biraz daha kalmasını istiyordum şimdi.

"Evli değilim" dedim.

Bana bakmak için döndü ama yüzü pencerenin ışığıyla aydınlandığı için ifadesini okuyamadım. "Bu doğru mu?"

"Sana neden yalan söyleyeyim?"

"Tekrar görüşmenin iyi bir fikir olmayacağını söylediğinde ben sadece..."

"Öyle söyledim çünkü bu tür durumların nasıl sonuçlandığını biliyorum. Yabancı bir şehirde biriyle tanıştığında her şey yeni ve heyecan verici görünür. Ama onu eve taşıdığında fark edersiniz ki..."

"'Eve taşıdığında.' Hediyelik eşya gibi mi?"

"Öyle oluyor." Bilgece sözlerim kulağa daha çok vazgeçiş gibi geliyordu ve sanırım gerçekten de öyleydi. Böyle durumların nasıl sonuçlandığını biliyordum. *Bunun* nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Yakaladığım yerde zevk almayacağım anlamına gelmiyordu bu.

"Gitme" dedim. "Benimle yemek ye." Çıplak sırtını okşarken tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. "Nasıl olsa ikimiz de yiyeceğiz, neden birlikte yemeyelim?"

"Yalnız bir hayatın olmalı" dedi alçak sesle.

Elim hâlâ sırtındaydı. Bu adamdan beklediğim şey bu değildi. Biraz ateşli ve şiddetli seks ile birkaç kahkahaydı istediğim ama onun hayatıma ayna tutacağını düşünmemiştim. Aynada gördüklerim hoşuma gitmemişti.

"Yalnız olabiliyor" diye itiraf ettim. "Kalmanı bu yüzden çok istiyorum."

"Akşam yemeği için."

"Ve daha fazlası için. Eğer havandaysan."

Başını iki yana sallarken yorgun bir kahkaha attı. "Tabii. Neden olmasın?"

Neden olmasın? Bu iki kelimeyi birbirimize son söyleyişimiz değildi bu.

Ama öyle olmalıydı.

6
Jo

Purity, Maine, şimdi

Jo, Maine Eyalet Polisi'nden Dedektif Robert Alfond gibilerini tanırdı ve daha cipinden indiği an aralarında dostane bir ilişki olmayacağını anlamıştı. Robert Alfond olay yerinin dibinde durduğunda tepe lambalarının ışığı yüzünü aydınlattı. İriyarıydı ve şişme montuyla daha da iri görünüyordu. Şapkayla atkı takmamıştı ve Jo onun gururla açıkta bıraktığı kafasının bu soğuğa ne kadar dayanabileceğini merak etmeye başladı. Aralarında sadece birkaç adım olduğundan onunla tokalaşmak için elini uzattıysa da adam yanından geçip polis memuruna doğru yürüdü. Tamam, madem istediği buydu, böyle devam ederlerdi. Jo Thibodeau, görünmez kadın. Aslında adam onu görmüştü ama muhtemelen *Sarışın kadın, önemsiz biridir* diye düşünmüş, dikkatini yetkili olduğunu varsaydığı adama çevirmişti.

Ancak polis memuru, Alfond'u hemen Jo'ya yönlendirmişti. *Teşekkürler Mike.*

Jo bir adım öne çıkıp "Jo Thibodeau" diye kendini tanıttı. "Glen Cooney öldükten sonra görevi ben üstlendim."

"Dedektif Alfond" dedi adam.

"Evet, biliyorum. Akademide sorgulama üzerine verdiğiniz derse katılmıştım." Adam konferans boyunca kendinden emin ve kibirli tavırlarıyla gemi kaptanı gibi salonda volta atmıştı. Jo cesedin etrafına gerilmiş şeridi işaret etti. "Olay yerini koruma altı-

na aldık, evi aradık ve ön soruşturmayı gerçekleştirdik. Ev sahibi altmış yaşında yalnız yaşayan bir kadın. Ceset bırakıldığında evde değilmiş."

"Böyle mi söylüyor?"

"Evet efendim."

"Doğru söylediğinden emin misiniz?"

"Bu akşam kadının onlarla birlikte olduğunu teyit eden tanıklarla görüştüm ve buna ek olarak kendim doğruladım."

"Nasıl?"

"Eve göz atarsanız her yere kameralar yerleştirdiğini görürsünüz. Güvenlik kameralarında cesedin oraya bırakıldığı görünüyor. Siyah bir cip, sürücüsü erkek."

"Memur Thibodeau" dedi Alfond "ölüm soruşturması protokolünü biliyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"Peki kendi görevinizi biliyor musunuz?"

"Başsavcılığa ve cinayet masasına haber veriyoruz. Olay yerini emniyete alıp koruyoruz, binayı arayıp tanıklardan aldığımız bilgileri kaydediyoruz. Ölüm soruşturmalarıyla ilgili Maine İdari Kanunu 201. Madde'ye göre yaptığımız şey bu."

Alfond, birden konuşmaya başlayan bir köpeğe bakar gibi bir süre onu inceledi. Demek sarışının dili vardı. Belki de Jo güvenlik kayıtlarını Cinayet Masası'ndan önce izleyerek *aceleci* davranmıştı. Belki olay yerini şeritle kapatmalı ve arkasına yaslanıp ağır topların olaya el koymasını *beklemeliydi* ama Jo asla sabırlı bir kadın olmamıştı. Bunu öğrenmeliydi artık.

Başka bir araç Dedektif Alfond'un aracının arkasına yanaşırken farların ışığına doğru döndüler. Yine iriyarı bir adam olan adli tıp doktoru Dr. Wass araçtan indi. Anlaşılan Maine tıpkı iri kayalar gibi iri adamlar da üretiyordu ama Alfond'un orantılı görünümünün aksine Dr. Wass bowling topunu andırıyordu ve eğimli araç yolunda yuvarlanmamak için adeta yerçekimine direniyordu.

"Jo Thibodeau" diye seslendi Wass ona.

"Merhaba Dr. Wass." En son Glen Cooney'nin kaza soruşturmasında, Jo mentorunun kaybından sarsılmış haldeyken konuş-

muşlardı ve Wass ona bir baba şefkatiyle yaklaşmıştı. Şimdi, yanlarında bir ceset ve önlerinde saatler sürecek bir çalışma varken bile Dr. Wass önce onunla temas kuracak kadar düşünceli davranmıştı.

"Glen'in işini mi yapıyorsun?"

"Yapmaya çalışıyorum." Jo iç geçirdi. "Onu özlüyorum. İyi biriydi."

"Gerçekten de öyleydi. Şimdi nasıl gidiyor, onun yerinde olmak?"

"Bazı... zorlukları var." *Dedektif Alfond gibi pisliklerle uğraşmak gibi,* diye düşündü. "Ama öğreniyorum."

"En iyisini yapacağına eminim Jo." Wass Alfond'a döndü. "Evet Bob, elimizde ne var?"

Adamlar cesede doğru yürürken Jo da onlara eşlik etmek istedi ama Alfond'un ona attığı bakış, aralarında istenmediğini açıkça ortaya koydu. Sebebi Jo'nun Maine İdari Kanunu'na atıfta bulunmuş olması mıydı, yoksa kendisinden en az on yaş genç ve kadın olması mıydı? Alfond'un, Maggie Bird'le görüşen, güvenlik kamerası görüntülerini izleyen ve Bird'ün nerede olduğunu teyit etmek için Declan Rose ve Slocum'larla konuşan, çiftlik evinin her odasını, her an bir katille yüzleşebilirmiş gibi tek tek dolaşan *kendisiymiş* gibi Jo'dan duyduklarını şimdi Dr. Wass'a anlattığını duyabiliyordu. Dr. Wass dinlediği bilgilerin Jo'nun çabasının ürünü olduğunu bilmeden başıyla onaylıyordu.

Glen olsa ne yapardı?

Ah, Glen Cooney'nin ne yapacağını çok iyi biliyordu tabii ki. Çamurlu yağmurluğunu üzerinden çıkarıp atar gibi omuz silkerek çekip gidecekti çünkü Maine eyalet yasalarına göre bu soruşturma artık Alfond'un şovuna dönüşmüştü ve kendi kontrolünde olmayan şeyler için üzülmenin bir anlamı yoktu. Glen ona kendi üzerine düşeni yaptığını ve artık yoluna devam etme zamanının geldiğini söylerdi. Evet, Glen de böyle yapardı.

Böylece Jo da Alfond ve Dr. Wass'ı bırakıp aracına yöneldi ve orada durup çiftlik evine doğru baktı. Yatak odasının pencereleri karanlığa gömülmüş, perdeler kapatılmıştı ama kadının şu an on-

ları izliyor olması Jo'yu hiç şaşırtmazdı çünkü güvenlik kameraları göz önüne alınırsa Maggie Bird temkinli bir kadındı, Jo'nun bir türlü çözemediği tuhaf bir kadın. Araç yolundaki ceset konusunda ne kadar sakin göründüğünü düşündü. Bu sakinlik o anın şokundan kaynaklanmış, gerçek tepkisi biraz gecikmiş olabilir miydi? Belki travma yarın etkisini gösterecek, o an evinde cinayete kurban gitmiş biri bulunduğunda birçok kişinin hissedeceği dehşete düşecekti.

Belki de kadın gerçekten de göründüğü kadar soğukkanlıydı.

Yere çömelerek cesedi inceleyip yaralar üzerine fikirlerini söyleyen Alfond ve Dr. Wass'a baktı. *Bırak ölen kadına odaklansınlar*, diye düşündü Jo. Kendisi hayatta olana odaklanacaktı.

Bir kızla bir inek karla kaplı tarlada yürüyordu. Jo sabah güneşine karşı gözlerini kısıp baktığında bunun iri bir inek değil, uysal görünümlü bir Jersey ineği olduğunu gördü. Kız çok ufak tefek, hayvansa ondan en az üç yüz kilo ağır görünüyordu. Nedense bu kadar yakın olmaları Jo'yu tedirgin etmişti. Köpeklerden, yılanlardan ya da dik yamaçlarda çığlık çığlığa kayak yapmaktan korkmuyordu ama on yaşındayken bir boğa onu kovaladığı için iri çiftlik hayvanlarına karşı temkinliydi. Jo, kızla ineğin ahıra doğru ilerlemesini dikkatle izledi, ikisi de birbirlerine kılavuzluk etmiyor, birlikte gezintiye çıkmış yol arkadaşları gibi ilerliyorlardı sadece. Kız durup Jo'ya el sallarken inek eğitilmiş bir köpek gibi bekledi.

Jo da ona el salladı. Luther Yount'un torununun evde eğitim gördüğünü duymuştu ki bu da kızın sabahın bu saatinde neden sınıfta değil de ineğiyle birlikte dışarıda olduğunu, ayrıca kızın Jo'nun dikkatinden nasıl kaçtığını da açıklıyordu. Lisede birbirini sürekli yaramazlığa teşvik eden çocukların aksine, büyükbaş bir arkadaşın bir kızı suça teşvik etme olasılığı çok daha düşüktü. Jo, ikisi birlikte ahıra girene kadar arkalarından baktı, sonra Luther Yount'un kulübesine doğru dönüp verandanın basamaklarını tırmandı.

Kapıyı çalmasına bile fırsat kalmadan Yount'u karşısında buldu. Jo ufak tefek bir kadın olmasa da bu sakallı vahşi adamla bir anda yüz yüze gelince irkildi.

"Bay Yount?" dedi. "Ben Jo Thibodeau, Purity Polis Departmanı'ndan."

"Yan tarafta olanlarla mı ilgili?"

"Evet, öyle."

"Dün gece bir dedektifle konuştum. Adı Robert gibi bir şeydi."

"Maine Eyalet Polisi'nden Dedektif Alfond'la konuşmuş olmalısınız. Soruşturma onun kontrolünde yapılıyor."

"Ona, yan taraftaki polis arabalarını görene kadar herhangi bir terslik fark etmediğimi söyledim."

"Komşunuzla ilgili birkaç sorum olacaktı. İçeri girebilir miyim?"

Bir duraksama oldu. "Sanırım" dedi adam sonunda.

Jo, Yount'un polisle arasında daha önce herhangi bir sorun yaşanıp yaşanmadığını bilmediği için onu eve alma konusundaki isteksizliğinin sebebini merak etti. İçeride özellikle şüpheli bir şey görünmüyordu. Mobilyaların çoğu el yapımı gibiydi ve yumurta dolu karton yığınları ona kalabalık bir tavuk sürüsü beslediklerini söylüyordu. Köşede eski bir Vermont Castings odun sobası vardı, üzerindeki dökme demir tencerede su kaynıyor, kupkuru havaya rahatlatıcı bir nem veriyordu. Tavandan bir örümcek ağı sarkıyordu; Jo başını kaldırdığında ağlardan birine tutunmuş örümceği gördü. Evin genelini saran toz ve dağınıklığa bakılırsa Luther Yount örümceklerden pek rahatsız olmuyordu. Onu tek şaşırtan, bilim ve tarım hakkında ders kitaplarının doldurduğu raflar oldu. Bu tulumlu dağınık adam göründüğünden daha derin biriydi belli ki.

Masaya oturduklarında Jo yarısı içilmiş bir fincan sade kahve gördü. Aslında kahve hiç fena olmazdı ama adam ona ikram etmedi. "Komşunuz Maggie Bird" dedi Jo. "Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Yan tarafa taşındığından beri, yani neredeyse iki yıldır. Yaşlı Lillian'ın arazisindeki Böğürtlen Çiftliği'ni satın aldı. Lillian geçimsiz biriydi, özellikle de Callie'nin keçileri bahçesine girdiğinde çok kızardı ama Maggie iyi bir komşu."

"Ne açıdan?"

"Dost canlısı. Sessiz. Burnunu her işe sokmaz." Bakışları, *Sizin gibi değil*, der gibiydi. Maggie Bird'ün cezai bir durumu varsa Jo bu adamın prensip gereği bu konuda tek kelime etmeyeceğini düşünüyordu. "Neden Maggie'yi soruyorsunuz?"

"Dün gece evinin önünde bir ceset bulundu."

"Evet, biliyorum. Herhangi birinin araç yoluna atılmış olabilirdi."

"Ama onunkine atıldı. Ve onun tepkisi... birinden beklenecek türden değildi."

"Siz nasıl bir tepki bekliyordunuz?"

"Tuhaf bir şekilde sakindi."

"O sakin bir kadındır. Herhangi bir konuda heyecanlandığını görmedim. Maggie böyledir."

Yount'un torunu kulübeye girdiğinde kapı gürültüyle kapandı. "Maggie'ye ne olmuş?" diye sordu kız.

"Callie, bu Memur Thibodeau" dedi Yount.

"Vekil polis şefi Thibodeau" diye düzeltti Jo.

"Maggie'yi soruyor."

"Neden?" dedi Callie.

"Bunlar sadece rutin sorular" dedi Jo ama Yount'un buna inanmadığını biliyordu; kaşlarını çatmış ona bakan kız da adamın şüphesini fark etmişti. Callie'nin üzerinde lekeli bir palto vardı, lastik çizmeleri kir içindeydi ve saçlarına saman parçaları yapışmıştı. Jo bu durumda Çocuk ve Aile Hizmetleri'ni aramalı mıyım diye düşündü çünkü bu yaşta bir kızın okulda olması gerekirdi, çiftlikte çalışması değil.

"Maggie'nin başı dertte mi?" diye sordu Callie.

"Hayır tatlım, değil" dedi Luther.

Bildiğimiz kadarıyla, diye düşündü Jo.

"Tilki yüzünden mi?" diye sordu Callie.

"Ne tilkisi?"

"Bir tilki vurdu ve leşini bize verdi" dedi Luther. "Tavuklarını öldürüyordu. Callie'ninkileri de. Yasal bir av."

"Buraya tilki için gelmedim Bay Yount. Sadece komşunuz hakkında bir fikir edinmeye çalışıyorum. Onun iyi biri olduğunu düşündüğünüz belli."

"Ne zaman yardıma ihtiyacımız olsa hemen gelir, her zaman yardıma hazırdır. Bir gün Callie'nin keçileri ağıldan kaçtı ve Maggie tarlada peşlerinden koşup onları yakalamamıza yardım etti. O anı görmeliydiniz. Tam bir şovdu."

"Ve bana kitaplar veriyor" dedi Callie. "Zihnimi açacak türden

şeylermiş." Kitap raflarına gidip bir cilt çıkardı ve Jo'nun önündeki masaya koydu. Bir dünya atlasıydı bu. "Seyahat edeceğim yerler konusunda karar vermeme yardımcı olacağını söylüyor. Ona Paris'i görmek istediğimi söylediğimde bunun çok iyi bir seçim olduğunu söyledi."

"Tamam, demek ki iyi bir komşu" dedi Jo. "Onun hakkında başka ne biliyorsunuz?"

Bir sessizlik oldu. Yount ve torunu, cevabı diğeri biliyor olabilirmiş gibi bakıştı.

"İyi bir nişancı" dedi Yount. "O tilkiyi hemen öldürmüş."

Jo bu detayı düşündü. Altmış yaşında bir kadının silah kullanmayı bilmesi Maine kırsalında pek de alışılmadık bir durum değildi ama Maggie Bird eyalete yeni geldiğine göre silah kullanmayı başka bir yerde öğrenmiş olmalıydı. "Siz de buraya başka bir yerden geldiniz, değil mi Bay Yount?" dedi Jo.

Konu aniden değişince Yount'un yüzü birden boş bir ifadeye büründü. "Evet" dedi.

"Büyükbabam bu kulübeyi tek başına onardı" dedi Callie.

"Buraya nereden taşındınız?"

"Boston'dan" diye cevapladı Callie neşeyle. "Büyükbabam MIT'de profesördü."

"Maggie Bird'ü buraya taşınmadan önce tanıyor muydunuz?" diye sordu Jo.

"Tanımıyorduk" dedi Yount. "Onunla ilk kez buraya taşındığında tanıştık ve çok iyi bir komşu çıktı. Bütün bu soruların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onun hakkında söyleyecek kötü bir şeyim yok."

"Benim de öyle" dedi Callie.

Jo bir adama bir torununa bakarken artık pes etmesi gerektiğini anladı. Komşuları hakkında bildikleri bir şey varsa bile bunu polisle paylaşmayacakları belliydi.

Jo dışarıya, araç yoluna çıktı ve aracının yanında durup Böğürtlen Çiftliği'ne doğru baktı. Maggie Bird'ün evine giden özel yol üzerindeki akçaağaçlar manzarayı kısmen kapatırken çiftlik eviyle yolun sonunda park halinde bekleyen beyaz cip buradan görüle-

biliyordu. Eyalet polisi dedektifleri bütün sabahı arazide geçirmişlerdi ve parlak sarı şerit karın üzerinde dalgalanmaya devam ediyordu ama resmi araçlar çoktan gitmişti. O beyaz cip kimindi?

Jo, Luther Yount'un evinden uzaklaşıp Böğürtlen Çiftliği'ne giden yola saptı. Cipin yanında, Maine plakalı olduğunu ve kumlu yollarda birçok araç kir toprak içinde kalırken bu cipin yılın bu zamanına göre fazla temiz göründüğünü fark edecek kadar durdu. İki kişi araç yolunda bekliyordu ve Jo devriye arabasından inip onlara doğru yürürken el salladılar. Yaşlı bir çiftti karşısındaki ve şişme montlarının içinde kocaman birer kardan adama benziyorlardı.

"Şef Joanna Thibodeau sanırım, değil mi?" diye seslendi kadın. "Dün gece sizinle telefonda konuşmuştuk. Ingrid ve Lloyd Slocum. Maggie akşam yemeğinde bizdeydi."

"Burasının olay yeri olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette. Bu yüzden buradayız."

"Anlamadım?"

"Şerit çıkartılınca biz de gelip bakabileceğimizi düşündük. Maggie güvenlik kamerası görüntülerini paylaşınca birkaç detayı teyit etmek istedik."

Lloyd kardaki tek kırmızı lekeyi göstererek "Nispeten az kan olması gibi" dedi.

"Bu izler" dedi Ingrid, karı işaret ederek. "Sanırım bunlar Goodyear lastik izleri. İnternete girip lastik modelini teyit etmem gerekecek."

"Başka bir yerde öldürüldü, değil mi?" dedi Lloyd. "Ve cesedi buraya sonradan bırakıldı. Rigor mortis durumu nedir?"

"Tanrım" dedi Jo. "Siz emekli polis misiniz?"

"Hayır" dedi Ingrid. "Amatörüz sadece. Hevesli gizem avcıları da diyebiliriz."

"Daha çok vampir avcısı gibi."

"Vampire mi benziyoruz?"

"Olay yeri sizin için eğlence anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır. Bu işi *çok* ciddiye alıyoruz. Maggie bizim arkadaşımız ve araç yolunun ceset çöplüğü olarak kullanılmasından hiç memnun değil."

"Onunla konuşmalıyım."

"Ah, burada değil. O ve Declan Harbourtown Inn'de müdürle konuşuyorlar."

"*Harbourtown'da* mı? Onlar bunu nasıl öğrendi..."

"Bianca'nın kaldığı yeri mi? Çok basit. Bölgede yılın bu zamanında açık olan sadece üç otel var. Lloyd Harbourtown'daki aşçıyı tanıyor. Ona sorduk ve o da kadının orada kaldığını teyit etti."

"Bu arada kahvaltıları artık iyi" dedi Lloyd. "Onlara fırında yumurta tarifimi verdikten sonra tabii."

Jo öfkesini bastırmak için bir nefes aldı. "Orada ne yapıyorlar?"

"Bianca'nın ne zaman ve nerede kaçırıldığını bulmaya çalışıyorlar. Kiralık arabasının yeri henüz tespit edilemediği için..."

"*Bunu* nereden biliyorsunuz?"

"Eyalet polisi bu sabah otelin otoparkındaydı ama hiçbir aracı çekip götürmediler. Hâlâ bulamadılar mı?"

Jo'nun ağzı gerildi. "Bilmiyorum. Eyalet polisi davanın kontrolünü üstlendi."

"Öyle mi?" Ingrid başını içtenlikle salladı. "Bu canını sıkmış olmalı."

Asıl can sıkan bu insanların, bu sivillerin benim kadar bilgileri olması. Bu doğru değil diye düşündü Jo.

Asıl doğru olmayan, Purity'nin vekil polis şefi olarak kendisinin, doğup büyüdüğü yerde işlenen bir cinayetin soruşturmasından uzak tutulmuş olmasıydı.

"Araziden hemen gitmenizi istiyorum" dedi Jo.

Ingrid çenesini kaldırdı; Jo'dan uzun olmamasına ve saçları artık kırlaşmış olmasına rağmen bakışlarından asla hafife alınmayacak biri olduğu anlaşılıyordu. "Buraya gelmek için Maggie'den izin aldık."

"Burası olay yeri. Belki izleri siliyorsunuz."

"Ne yaptığımızı biliyoruz."

Lloyd karısını sakinleştirmek için elini onun omzuna koydu. "Ingrid hayatım, burada işimiz bitti zaten."

İki kadın bir süre bakışıp birbirlerini değerlendirdi. Sonra Ingrid başını salladı. "Gidiyoruz. Ama önümüzdeki günlerde yardı-

ma ihtiyacınız olursa telefon numaramız sizde var."

Yardımlarına ihtiyacım olursa mı? Kim olduklarını sanıyordu bunlar?

Jo gitmelerini bekledikten sonra aracına binip Böğürtlen Çiftliği'ni izledi. *Sen ve arkadaşların tam bir bilmecesiniz Maggie Bird,* diye düşündü. Araç yolundaki cesetten onun sorumlu olduğunu düşünmüyordu ama bütün bu olanlar gerçekten *tuhaftı.* Purity kasabasında adi suçlar işlenirdi ama cinayete nadir rastlanırdı ve genelde suçu işleyen kişinin bariz bir sebebi olurdu. Jo onların isimlerini bilir, hatta bazen bu insanları eskiden beri tanırdı. Doğup büyüdüğü yerde polis olmanın avantajı buydu; hangi evde sorun çıktığını bilirdiniz. Ancak son birkaç yıldır Maine'in Purity köyü, büyük şehirdeki fiyatlardan, trafikten ve suçlardan kaçıp sığınacakları bir yer arayan insanların cazibe merkezi olmuştu, buraya taşınmaya başlamışlardı. Jo bu yeni gelenleri, onlar da Jo'yu henüz anlamış değillerdi ve birbirlerini anlayana kadar Slocum'larla yaptığı gibi şüphe ve güvensizliğin havayı bulandırdığı konuşmalar yapacaktı.

Yeni gelenlerle birlikte kasaba çok hızlı değişiyordu. Jo bu değişikliklerden pek hoşlanmıyordu ama buna engel olamazdı, üstelik taze kan olmadan köylerin zaman içinde öldüğünü de biliyordu. Her zaman yaptığını yapmalı, gözlerini ve kulaklarını açık tutmalıydı.

Biri bu cesedin neden buraya bırakıldığını biliyordu ve o kişi er geç konuşacaktı.

7

Bangkok, şimdi

İnternet kafedeki bilgisayar ekranından kendisine bakan cesede benzer yüz, yirmi yıl önce tanıdığı adama hiç benzemiyordu ve onun bu inanılmaz değişmiş görüntüsü karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. *"Gavin?"* dedi kulaklıklı mikrofona.

Ekrandaki ceset bıkkın bir iç çekişle cevap verdi. "Gördüğün gibi yıllar bana pek acımadı."

"İkimize de acımadı."

"Şefkat göstermeye çalışma Diana. Çabaladığın belli oluyor."

Adamın onu çok iyi tanıması büyük talihsizlikti aslında. Diana karmanın soyut bir kavram olmadığını fark etmeye başlamıştı. İnternet kafedeki kalabalığa baktı. Gece yarısı bile klavye başında tuşları tıkırdatan turistlerle dolup taşıyordu. Klima ısınmış bedenlerin tümüne birden yetişemiyor, oda ter ve hindistancevizi yağı gibi kokuyordu. Diğer müşteriler kendi ekranlarına odaklanmıştı; kimse onun konuşmasıyla ilgilenmiyordu.

"Bir... durumum var" dedi alçak sesle.

"Benden ne istiyorsun?"

"Sığınacak bir yer. Sadece birkaç haftalığına, ne olduğunu anlayana kadar."

"Ne oluyor ki?"

"Paris'te iki adam peşime düştü. Evime geldiler, başta onlara hadlerini bildirdim. Malta'dan bir misillemeydi belki. Eğer öyleyse kıçını kollaması gereken tek kişi ben değilim."

Ekranda, Gavin'in yüzü hâlâ ifadesizdi. Yıllardır böyle donuk bir ifade takınıyordu; belki de artık ifadesiz maskesi kalıcı hale

gelmişti. Yoksa hastalıktan mı yüzü bu kadar ifadesizdi? Omzunun arkasında yeşil bir oksijen tüpü vardı ama duvardaki oymalı dekoratif panele bakılırsa hastane odasında değildi.

"Teşkilat Malta hakkında sorular soruyor" dedi Gavin.

"Ne? Ne zaman?"

"Geçen hafta bana ulaştılar. Cyrano Operasyonu yeniden radarlarına girmiş anlaşılan. Malta'da olanları gözden geçiriyorlar. Bana olayla ilgili neler hatırladığımı sordular."

"Bunca zaman sonra mı? Neden?"

"Sanırım bazı yeni bilgiler elde etmişler. Büyük ihtimalle seninle de konuşacaklar."

Tabii beni bulabilirlerse. "Maggie'yle konuştun mu?" diye sordu Diana.

"Konuşmam gerekecek sanırım. Ona hikâyenin tamamını hiçbir zaman anlatmadım Diana. Belki de anlatmalıyım. Belki de her şeyi öğrenmesinin zamanı gelmiştir."

"Şimdi ne anlamı var ki?"

"Malta'dan dolayı senin peşine düştülerse o zaman hepimizin başı belada demektir. En çok da Maggie'nin. O adamları senin peşine kimin taktığını biliyor musun?"

"Moskova olmalı."

"Diğer olasılıkları da düşünmelisin."

Diana kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Ne duydun ki?"

"Hardwicke."

Diana ona baktı. "Bu mümkün değil."

"Teşkilat öyle düşünmüyor."

Diana tüm şaşkınlığıyla nefesini dışarı verdi. Turistlerin klavyeleri tıklatıp ekrana baktığı mekânı gözleriyle tarayıp sesini alçalttı. "Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var Gavin. Bana saklanabileceğim bir yer..."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın? Yoksa yapmaz mısın?"

"Hangisini istersen o olsun Diana."

Diana Gavin'in onu böyle soğukkanlılıkla reddetmesini beklemiyordu ama bu tepkiye şaşırmamıştı da. Malta'dan sonra kötü

bir şekilde ayrılmışlardı ve Diana hiçbir zaman meslektaşlarından sadakat bekleyen biri olmamıştı. Buna ihtiyaç duymamıştı.

Şu ana kadar.

"Benim yardımıma ihtiyacın yok" dedi Gavin. "Sen başının çaresine bakabilirsin. Bu konuda çok başarılısın."

"Sen de hedef listesinde olabilirsin."

"Başımın çaresine bakabilirim, teşekkür ederim. Eminim Maggie de bakabilir."

Diana'nın gözleri ekranda olsa da ensesinde bir karıncalanma hissedince dönüp diğer müşterilere baktı. Eski püskü bir tişört, taba rengi kargo pantolonu giymiş kahverengi saçlı adamı da işte o zaman fark etti. Diana'nın bakışlarına verdiği tepkiyi saymazsak Bangkok'taki sıradan bir Batılı turistle karıştırılabilirdi. Adam gözlerini anında kaçırıp bilgisayarına odaklandı. Diana'yı tek gecelik ilişki için cazip bir aday gördüğü için mi izliyordu, yoksa ilgisinin başka bir sebebi mi vardı?

Diana Gavin'e baktı. "En azından benim için bu kadarını yap. Teşkilat'ın Malta'yı neden araştırdığını öğren."

"Kendin sor. Telefonu al ve ara."

"Bunun güvenli olduğundan emin değilim."

Gavin'in gözlerinde ilk duygu belirtisi kendini gösterdi. Korku. "Bunun arkasında *Teşkilat* mı var sence?"

"Paris'ten sonra kimseye güvenmiyorum. Biri ölmemi istiyor ve bunun Cyrano Operasyonu'yla bağlantısı varsa, isimlerimiz dışarı sızmış demektir. Senin, benim, Maggie'nin."

Diana kaçamak bir bakış daha attı ve kargo pantolonlu adamın kendisini hâlâ izlediğini fark etti. Şimdi ilgilenmesi gereken bir detaydı bu. "Gitmeliyim" diyerek oturumu kapattı.

İnternet kafeden dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra kargo pantolonlu adamın da peşinden geldiğini gördüğünde şaşırmadı. Diana ağır adımlarla, sıradan bir turist gibi yürüyordu ama arada bir durup bir vitrine bakıyor, sokağın camdaki yansımasını inceliyordu. Her durduğunda adamın da duraksadığını, mesafesini hep koruyarak onu açıkça takip ettiğini gördü.

Bu yorucu oyunu sona erdirmenin zamanı gelmişti.

Geç bir saat olmasına rağmen anacaddede hâlâ çok fazla tanık olduğu için köşeyi dönerek daha sakin bir ara sokağa saptı.

Adam da öyle yaptı.

Burada daha az insan vardı ve adam artık onun peşinde olduğunu gizleyemezdi. Şimdi bunu yüzsüzce, uluorta yapıyordu, dikkati açıkça üstündeydi. Adam ya bu işte yeniydi ya da onu kolay bir av gibi gördüğü için bu kadar rahat davranıyordu. Diana sağında bir ara sokak gördü. Dar, ışıksız, kasalarla dolu bir sokak.

Ara yoldan aşağı dönüp bir kapı aralığına eğildi. Karanlıkta, adamın ayak seslerinin kendisini takip edip iyice yaklaşmasını bekledi. Artık o kadar yaklaşmıştı ki, polyester pantolonunun paçalarının hışırtısı duyuluyordu.

Diana'nın saldırısını öngörememişti.

Diana bir anda arkasında belirmiş, saçlarını boynunu ortaya çıkartacak şekilde geriye çekip bıçağı şahdamarına dayamıştı. "Kimsin sen?" dedi.

"Ben sadece..."

"*Kimsin?*"

"Dave. Dave Barrett." Adam panik dolu bir nefes aldı. "Lütfen, ben sadece..."

"Seni kim gönderdi?"

"Hiç kimse!"

"Teşkilat mı? Moskova mı?"

"Ne? Hayır, ben..."

"Söyle yoksa suratını dağıtırım."

Adam paniğe kapılmış halde kadının bıçağı tutan bileğini kavrayıp bükmeye çalıştı. Hiçbir işe yaramayan beceriksizce bir hamleydi bu ama kadını daha da kızdırmış, dolayısıyla ona başka seçenek bırakmamıştı. Diana içgüdülerine göre hareket etmeye başlayınca sonraki hamleleri hem etkili hem acımasız oldu. Bıçağını adamın göğsüne doğru kaydırıp ucunu göğüskafesinin altından doğruca kalbine sapladı. Adamın vücudu şaşkınlıktan sarsıldı. Bıçak kalbini durma noktasına getirmişti ama bilinci birkaç saniye daha açık kalacaktı. Adam ölmek üzere olduğunun farkındaydı. Bu karanlık sokak göreceği son şeydi.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu Diana son bir kez.

"Hiç kimse" diye fısıldadı adam.

Başı yavaşça arkaya düşerken Diana onun gevşek bedenini yere bıraktı.

Etrafına hızlıca bir göz attığında yakınlarda herhangi birinin olmadığını, sokağın boş olduğunu gördü. El fenerini açıp hızlıca adamın vücudunu aradı. Kargo pantolonunun ceplerinde bir pasaport, bir cüzdan, bozuk para buldu ama silah yoktu. Çakı bile yoktu. Pasaportu açtı ve adamın adının gerçekten David Barrett olduğunu gördü, yirmi üç yaşında, Saint Louis, Missouri'liydi.

Lanet olası bir turisti öldürmüştü.

Çiftlik'teki eğitmenlerinden biri, *masum birini öldürdüğünde on yeni düşman yaratırsın*, demişti ama sahada geçirdiği yıllar ona bazen elden bir şey gelmeyeceğini öğretmişti. Üstelik bu adam tümüyle masum da değildi. Diana'yı takip ediyordu, ya onu soyacaktı ya da onunla seks yapacaktı. Sıradan avcılardan biriydi.

"Benim hatam" diye mırıldandı Diana.

Diana bıçağını adamın gömleğine silip dokunduğu her şeyi, üzerinde parmak izini bırakmış olabileceği her şeyi topladı. Hepsini nehre atacaktı. Cesede gelince, Diana polisin kaçınılmaz biçimde yanlış bir sonuç çıkarmasına izin verecekti.

Nefesi ancak anayola dönüp gecenin bu saatinde hâlâ satış yapan yemek arabalarının ve gürültülü barların yanından geçerken düzene girdi, nabzı normale döndü. Ara sokaktaki olay çok gereksizdi ama ona faydalı bir bilgi vermişti: Onu arayanlar nerede olduğunu bilmiyorlardı. Onu öldürmeye niyetli biri, Turist Dave onun dikkatini dağıtmışken ara sokakta onu sıkıştırabilirdi.

Şimdilik güvendeydi.

Bu gece bir şey daha öğrenmişti, tahmin ettiği ve Gavin'in de doğruladığı bir şey. Teşkilat Cyrano Operasyonu dosyasını yeniden açmıştı. Sorular soruyor, bu işe en çok bulaşmış olanlardan daha fazla bilgi istiyorlardı. Diana dosyanın gizliliğinin henüz kaldırılmadığını biliyordu çünkü kilit ajanlardan biri olarak böyle bir değişiklikten haberdar edilmesi gerekirdi. Teşkilat'tan biri isimleri

mi sızdırmıştı? Başka hangi detaylar sızdırılmıştı? Ya Gavin cevapları bilmiyordu ya da yeterince açık konuşmamıştı.

Zarar büyüyebilir, asla gün ışığına çıkmaması gereken operasyonel detaylar ele geçirilebilirdi, başka kimsenin bilmediği detaylar. Masum birini öldürdüğünde on yeni düşman yaratırsın. Diana'nın zaten yeterince düşmanı vardı; daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Sonunda Chao Phraya Nehri'ne ulaştı ve Turist Dave'in pasaportuyla cüzdanını karanlık suya attı. *Yanlış kadının peşine takılırsan sonun böyle olur*, diye düşündü. Diana'yı küçümsemesi onun için ölümcül bir hata olmuştu.

Dave bunu yapan ilk adam değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

8

Purity, Maine

Jo iş hayatı boyunca sadece bir defa otopsi izlemişti ve o da yıllar önce Maine Ceza Hukuku Akademisi'nde polis memuru olmak için eğitim alırkendi. Sınıfın en kısa boylusu olarak, parmak uçlarına yükselip sınıf arkadaşının omzunun üzerinden otopsiyi izlemişti. Dr. Wass kadavranın karnını kestiğinde bağırsakların kokusu tüm odaya yayılmış, Jo'nun görüşünü engelleyen erkek öğrenci aniden bayılmıştı.

O andan sonra Jo patoloğun bıçağının her hareketini rahatlıkla görebilmişti.

Sınıftakiler akciğerin kaç lobdan oluştuğu ve dalağın karaciğere göre nerede durduğu gibi diseksiyonun anatomik ayrıntılarına odaklanırken Jo kendini, otopsi yapılan kişiyi ve son anlarının nasıl olduğunu düşünürken bulmuştu. Yaşlı bir adamdı, gerçekten yaşlı, yüzü ve kolları yaşlılık lekelerinden dolayı ulu bir ağaç gövdesindeki kahverengi liken gibi benek benekti. Bakımevindeki yatağında ölü bulunmuştu ve daha bir önceki akşam capcanlı ve hayat dolu olduğu için ailesi şaşkına dönmüştü. Bakımevinde kalan diğer dört kişi de geçtiğimiz ay içinde, yine beklenmedik bir şekilde ölmüş, aileler ısrarla kurumda bir terslik olduğunu söylemeye başlamıştı.

Belki de ölüm meleği hemşire kılığına girmiş, bir elinde insülin şırıngasıyla ortalıkta dolaşıyordu. Böyle cinayetler işlenmiyor muydu zaten?

Jo adama bakarken son yıllarını bir bakımevinde, her gün aynı dört duvara bakarak geçirmenin nasıl bir şey olabileceğini düşün-

dü. Bunları bir daha asla yaşayamayacağını bilse bile kar tanelerini yine yüzünde hissetmeyi, ayaklarının altında yaprakların çıtırtısını duymayı özlüyor muydu? Hemşire gecenin bir yarısı elinde bir şırıngayla gelip adamın çilesine son mu vermişti? Eğer öyleyse bunu merhametten mi yapmıştı, yoksa cinayet miydi? Jo cevabı bilmiyordu. Tek bildiği en mahrem yerlerinizi gören bir düzine öğrencinin tanıklığında, parlak ışıklar altında bağırsaklarınızın deşildiği morgda son bulmanın nahoş bir şey olduğuydu.

Yüzünde bir acıma ifadesi belirmiş olmalıydı ki Dr. Wass ona "İyi misin?" diye sormuştu.

Doktorun kendisiyle konuştuğunu anlaması da birkaç saniyesini almış, masanın diğer tarafından bakışlarına karşılık verdiğinde sınıf arkadaşlarının onları izlediğini hissetmişti. Bu soru, odadaki tek kadın olarak zayıflığını vurgulamak için mi ona yöneltilmişti? Bu durumda omuz silkerek, hatta gülerek bu fikri geçiştirmesi gerekirdi.

Ama onun yerine "Zor bir hayatı olmuş. Bu şekilde ölmesi üzücü" demişti.

"Neden zor bir hayatı olduğunu söylüyorsun?"

Jo eliyle göstererek "İşaretparmağının ucu yok" demiş, "Ellerindeki yara izlerine bakın. Keskin aletlerle çalıştığı çok belli. Belki kereste fabrikasında, belki et paketleme tesisinde" diye devam etmişti.

Dr. Wass Jo'nun yorumlarına cevap vermese de yüzünü hafızasına kazıyormuş gibi bir süre onu incelemişti. Bunun son konuşmaları olmayacağını biliyordu sanki.

Yıllar sonra, zavallı Glen Cooney'nin yol kenarında yatan cesedinin başında tekrar karşılaştıklarında Dr. Wass onun ismini hatırlamıştı. Ve dün, Jo resmi olarak soruşturma ekibinde olmamasına rağmen Maggie Bird'ün araç yolunda bulunan cesedin otopsisini izlemek için izin istediğinde de hemen evet cevabını almıştı.

Kadının ismini bulmuşlardı: Bianca Miskova. En azından Harbourtown Inn'e bu isimle giriş yapmıştı ve otelin sahibi kadının Colorado ehliyetine baktığında şüpheli bir şey görmemişti. Mastercard çalışmış, 195 dolarlık ücreti onaylamıştı. Sezon dışı dönem olduğu için Jo bu ücreti çok yüksek bulmuştu ama Purity'ye gelen ziyaretçilerin kışın konaklamak için fazla seçeneği yoktu. Kadın

öldüğü günün öğlen saatlerinde otelden ayrılırken odasını temiz bırakmıştı. Daha sonra nereye gittiği ve kiminle buluştuğu, tıpkı aracının şu anki konumu gibi gizemini koruyordu.

Morgun kapısı açıldığında Dedektif Alfond kıyafetlerinin üzerine koruyucu bir önlük bağlayarak içeri girdi. Birkaç adım attıktan sonra durup yanlışlıkla kadınlar tuvaletine girmiş gibi kaşlarını çatarak Jo'ya baktı.

"Şef Thibodeau'dan bize katılmasını ben istedim" dedi Dr. Wass. "Fazladan bir gözün zararı olmaz."

Alfond tek kelime etmeden masanın diğer ucuna doğru ilerledi. Bunu yapmasına gerek yoktu; Jo sadece ceza yazmak, hırsızlık olaylarına müdahale etmek ve kavga eden eşlerin arasını yapmakla görevli küçük bir kasaba polisiydi. Bu odada sadece bir turistti, koca adamların çalışmasını izlemek ve çenesini kapalı tutmak için buradaydı.

Dr. Wass örtüyü açıp kadının vücudunu ortaya çıkartırken o da kendisinden bekleneni yaptı. Bir jimnastikçinin ince kalçaları ve kaslı bacaklarıyla kadının fiziği her açıdan mükemmel görünüyordu. Jo cesedi olay yerinde incelemiş, tuhaf şekilde deforme olmuş parmakları, kırılmış elleri ve kafatasındaki kurşun yaralarını görmüştü ama morg ışıklarının aydınlığında bu dehşet kansız, plastik bir görüntüye dönüşmüştü. Yapay görünüyordu. Jo, Bianca'nın yarı açık gözlerine bakarken tıpkı bakımevindeki yaşlı adama yaptığı gibi onun da en son ne yaşadığını merak etti. Dayanılmaz şeyler yaşadığı belliydi; parmakları burkulup eklemleri çatladıktan sonra gelen ölümcül kurşunlar muhtemelen onun için rahatlama olmuştu. Bütün bunlar çığlıklarının duyulmayacağı uzak bir yerde gerçekleşmiş olmalıydı. Purity'nin kilometrelerce uzunluktaki kırsal yolları ve sık ormanları düşünüldüğünde katilin böyle bir yer bulmakta zorlanmadığı açıktı. Dr. Wass kaburgaları ayırıp göğüskemiğini kaldırdı. Göğse uzanıp parlak kalbi ve akciğerleri çıkartırken Jo gözlerini kadının paramparça haldeki ellerinden alamıyordu. Cezalandırılmış mıydı yoksa sorgulanmış mı?

Bu adamın amacı neydi? Ona ne söylemeni istiyordu?

Duvardaki dahili telefon çalınca Jo başını kaldırdı.

"Evet?" diye seslendi Dr. Wass.

Sekreteri hoparlörden "Valilikten arıyorlar" dedi.

"Ben sonra tekrar ararım. Şu an otopsi yapıyorum."

"Bu yüzden arıyor. Prosedürü durdurmanız gerekiyormuş."

"Ne?" Dr. Wass eldivenlerini çıkarıp duvar telefonuna gitti. "Bu da ne demek oluyor?"

Jo şimdi sadece Dr. Wass'ın söylediklerini duyabiliyordu:

Kafatasını açmak üzereyim... Bu hiç mantıklı değil... Sebep neymiş?

Jo, Alfond'a baktı. O da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

Wass telefonu kapatıp onlara döndü. "Bu çok şaşırtıcı. Cesedi torbaya koyup nakil için hazırlamamı istiyorlar."

"Nakil mi? Nereye?" diye atıldı Alfond.

"Boston'a. Kontrolünü başka bir kurum üstlenmiş. Maine'de kasabalı bir patoloğun bu işi yapabileceğine güvenmiyorlar sanırım."

"Ne işler dönüyor?"

Dr. Wass içi boşaltılmış ve organlarının çoğu çıkartılmış cesede baktı. Geriye kemik ve kaslardan oluşan bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı. "Hiçbir fikrim yok."

9
Maggie

"Büyükbabam artık sana göz kulak olmamız gerektiğini söylüyor" dedi Callie, onun mutfağında, öğleden sonra ikimizin tavuklarından topladığımız on iki düzine yumurtayı temizlerken. Yumurtalar kahverengi, beyaz ve su mavisinin güzel bir karışımı olmuştu ve tabii mavi olanlar Araucana'larımın ürünüydü. Bugün yumurtalarımızı birleştirmiştik, yarın Luther kartonları kooperatife götürecekti. Islattığımız bulaşık bezleriyle üzerlerindeki kir ve pislikleri ovalamak, yumurtaları sanatsal bir renk dengesiyle kartonlara dizmek huzurlu, ruhsal dengeyi sağlayan bir işti adeta. Dün geceki sıkıntılı olaylardan sonra ihtiyacım olan tam da buydu. Bugün olaylar daha netleşmiş değildi. Bildiğimiz tek şey Bianca'nın Harbourtown Inn'e giriş yaptığı ve resepsiyon görevlisi tarafından en son dün öğlen çıkış yaparken görüldüğüydü. Eyalet polisi bu sabah odasını aradığında temizlik görevlileri odayı çoktan temizlediği için elle tutulur bir şey bulduklarını sanmıyordum.

Bu durum beni sarsmış, dengemi bozmuştu. Dolayısıyla şimdi Luther'in mutfağında hiçbir şey düşünmeden yumurta temizlediğime memnundum.

"Büyükbabam istersen bizimle kalabileceğini söyledi" dedi Callie. "Benim odamda uyuyabilirsin."

"Sen nerede uyuyacaksın?"

"Çatı katında."

Döşeme altı boşluğundan çok az büyük olan örümcek ağlarıyla kaplı çatı katına bakıp güldüm. "Ah, Callie! Seni kendi odandan atıp orada uyumana izin veremem."

"O kadar da kötü sayılmaz. Keçiler yavrulamak üzereyken samanlıkta uyuyorum zaten." Mavi bir yumurtayı özenle kartona yerleştirdi. "Bizimle kalmanı çok *isterdim.*"

"Neden?"

"Eğlenceli olurdu. Annem varmış gibi."

Başka bir yumurtayı alıp çevirmesini, üzerinde leke olup olmadığını kontrol etmesini izledim. Callie bazen yaşından büyük görünüyordu ama şu an çok ufak ve çok daha savunmasız bir hali vardı. Bana bir zamanlar tanıdığım ve hemen hemen Callie'yle yaşıt başka bir kızı hatırlatıyordu. O kız da tıpkı Callie gibi savunmasız, hatta ondan daha da muhtaç durumdaydı. Kaderi vicdanımı hâlâ sızlatan bir kız.

"Anneni hatırlıyor musun?" diye sordum ona.

"Çok az. Büyükbabam, o öldüğünde daha üç yaşında olduğumu söylüyor. Şehir küçük bir kız için uygun olmadığı için buraya taşınmışız."

"Büyükbaban akıllı bir adam."

"Sen neden buraya taşındın?"

Beklemediğim ve cevaplamak, en azından dürüstçe cevaplamak istemediğim bir soruydu.

"Emekli olmak üzereydim. Maine'e arkadaşlarımı ziyarete gelmiştim ve Böğürtlen Çiftliği'nin satılık olduğunu duydum. Onu aldım, sayesinde *harika* komşularım da oldu." Bunu söylerken Callie'nin atkuyruğunu şakadan çekiştirince kıkırdadı.

"Büyükbabam yaşlı Lillian'ı, ona sürekli bağırdığı için pek sevmezdi. Senin buraya taşınmana çok sevindi."

"Ben de taşındığıma seviniyorum."

Bir süre sessizliğe gömülüp yumurtaları temizlemeye, kartonları doldurmaya odaklandık.

"Büyükbabam kimseyle görüşmüyor" dedi Callie. "Yani bir kadın yok, merak ediyorsan."

Kahkahamı bastırdım. Bu kızda utanma diye bir şey yoktu ve bu yanını çok seviyordum. "Seninle yeterince meşgul oluyor zaten tatlım. Bu ona yetiyordur eminim."

Kapı açıldı ve Luther elinde iki çuval yiyecekle içeri girdi. Ha-

vuç, patates ve kıymayı çıkartırken "Kooperatiften Bonnie'ye rastladım. Yumurtalar bitmiş, yenilerini ne zaman götüreceğimi sordu."

"Şu an üzerinde çalışıyorum büyükbaba." Callie bir kartonun kapağını kapatıp onu da plastik kasanın içindeki yığına ekledi. "En az on iki düzine diyebilirim. Bu da seksen dört dolar eder."

"Bir günde biter. Hele ki Maggie'nin mavi yumurtaları varken." Bana baktı. "Tavukların daha hızlı yumurtlamalı."

Gülümseyerek "Kızlarla konuşurum" dedim ve son kartonu da kapattım. "Onları kooperatife götürdüğün için teşekkür ederim Luther."

"Parayı nasıl bölüşeceğinizi hesaplıyor musunuz?"

"Ben hesaplıyorum" dedi Callie. Tabii ki hesaplamıştı. Ben cinayete kafa yorarken kız işle ilgileniyordu. Aslında bu işte fazla para yoktu, kendi tavuklarımdan ancak yirmi dolar değerinde yumurta elde ediyordum ama benim payıma düşeni de almasını söyleyerek Callie'yi aşağılamayacaktım. Yardımseverliğin hoşuna gideceğini sanmıyordum.

"Eve gitsem iyi olacak" diyerek paltomu duvardaki kancadan aldım.

"Akşam yemeğine kalmayacak mısın?" diye sordu Callie.

Daha önce bir annesinin olmasıyla ilgili yaptığı o özlem dolu yorumu düşünürken bu gece onun için bu rolü oynayamayacağıma üzüldüm. Belki başka bir gece.

"Arkadaşlarım gelecek, o yüzden yemek yapmalıyım. Ama yine de bana söz verdiğin tavuk ve mantıları dört gözle bekliyorum."

Callie sırıttı. "Ne zaman istersen söyle. Sırf senin için horozlardan birini keseceğim."

"Teşkilat Bianca'nın bizden olduğunu kabul etmiyor, bu endişe verici" dedi Ben.

O ve Declan mutfağımda otururken akşam yemeğimizden kalanlar hâlâ masaya yayılmış durumdaydı. Onlara, her teselli arayışımda başvurduğum kuzu yahnisi pişirmiştim. Vejetaryen olamama sebeplerimden biri de buydu; bu yahniyi çok seviyordum. Üçümüz ilk cabernet şişesini bitirmiş, ikincisine başlamıştık. Ka-

dehlerimizi tekrar doldurdum. İçki içme konusunda erkeklerle boy ölçüşebilmem benim için bir gurur kaynağıydı.

"Yirmi dört saat oldu" dedim. "Elimizde ne bilgiler var?"

"Eyalet polisi kadının kimliğini hâlâ doğrulamadı" dedi Declan.

Declan'ın kaynakları güvenilirdi. Bağlantı kurma konusunda dört dörtlüktü ve Purity'de yaşadığı bu altı yıl içinde eyalet polisinde, itfaiyede ve adli tıpta arkadaşlar edinmişti. Hepimiz bunun eğitimini almıştık, bir bahçe yetiştirir gibi varlıklarımızı yetiştiriyor, hasat zamanı gelene kadar bakımını yapıp suluyorduk. Declan bu konunun uzmanıydı. Bunu İrlandalılara özgü yakışıklılığına ya da çocukluğunu yatılı okullarda geçirmiş olmasına borçluydu belki; burada kısa sürede arkadaş edinmek hayatta kalmak için gerekli bir beceriydi.

Ben'e döndüm. "Teşkilattaki kaynakların ne *söylüyor*?"

Ben düşünceli bir ifadeyle şarabından bir yudum alıp kadehi bıraktı. "Konuşmuyorlar."

"Ne?"

"Bu bile bize bir şey anlatıyor. Erişimleri cevap bulacak kadar derin olmayabilir ya da cevabı biliyorlar ama bunu benimle paylaşma özgürlüğüne sahip değiller. Bu gizemli Bianca bizden *biriydiyse* bile kimse bunu itiraf edemiyor."

Hiçbir şey söylemeyip Bianca, yani cebinde sahte kimlik taşıyan ve parmak izleri hiçbir veritabanında görünmeyen kadın hakkında bildiklerimizi düşündüm. Bir buçuk gün önce bu mutfakta durup bana Diana Ward'ın ortadan kaybolduğunu söylemişti. Diana o zaman da umurumda değildi, şimdi de değil; başı nasıl bir belaya girdiyse sorumlusu kendisiydi.

Ama Bianca ölmüş, ben de bir cinayet soruşturmasının içine sürüklenmiştim ve her nasılsa bu karmaşa her şekilde Diana'ya bağlanıyordu. Her zamanki gibi.

"Bianca'nın kimlik bilgileri nasıldı?" dedim.

"Bianca Miskova adına düzenlenmiş bir Colorado ehliyeti vardı" dedi Declan. "Otuz üç yaşında. Siyah saçlı, kahverengi gözlü, 1.70 metre, 60 kilo. Doğru mu?"

"Evet."

"Hepsi sahte."

"Ne kadar sahte?"

"Bizimkilerin ürettiği her şey kadar."

"Yani bizden olabilir."

"Ya da başka bir ekipten. Ve bu da SVR anlamına gelir." Rus dış istihbarat servisi. Ajan bulma ve mükemmel sahte belgeler sağlama konusunda amatör olmadıkları kesindi.

"Peki onu kim öldürdü?" diye sordum. "Onlar mı? Biz mi?"

Sorum sessizlikle karşılandı. Ne Ben'in ne de Declan'ın bir cevabı vardı. Benim de yoktu, en azından mantıklı bir cevabım yoktu.

Declan "Maggie, Bianca'nın seni neden aradığına dair daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Eski bir meslektaşını aradığını söylemiştin."

"Ama ona yardım edemedim. Bu meslektaşımı görmeyeli yıllar oldu ve şu an nerede olduğunu bilmiyorum."

"Kaç yıl oldu?"

"On altı yıl."

"Teşkilattan ayrıldığın yıl mı?"

Başımla onayladım. "İstifa etmemin sebeplerinden biri de oydu."

"Sebeplerden biri mi?"

"Asıl sebep."

"Kimdi bu meslektaşın?" diye sordu Ben. "Bize ismini hiç söylemedin."

Hemen cevap vermedim. Boş güveç kâselerini lavaboya götürerek oyalandım. O noktada sırtım onlara dönük durup mutfak penceresindeki yansımama baktım. Dışarısı karanlıktı ve Luther'in kulübesinden gelen zayıf parıltı dışında her yer karanlıktı. Bu araziyi uzaklığı ve mahremiyetinden dolayı seçmiştim ama aynı zamanda bu bir dezavantajdı. Tavuklarıyla tek başına bir kadın olarak burada yapayalnızdım.

Adamlara döndüm. "İsmi Diana Ward."

Ya bu isim onlara çok yabancı gelmişti ya da tepkilerini maskelemekte çok becerikliydiler. Büyük ihtimalle Diana'yı tanımıyorlardı. Sonuçta biz dinozorlardık, sahada ilk görevimize

gittiğimizde Diana henüz ortaokuldaydı. Ayrıca, onlar benden farklı bölgelerde çalışıyorlardı, Declan Doğu Avrupa'da, Ben Ortadoğu'da. Diana'yı hiç görmemişlerdi muhtemelen.

"Ve şimdi Diana kayıp mı?" dedi Ben.

"Bianca onun yerini bulmak için benden yardım istedi. Ben de ona Diana'nın nerede olduğunu bilmediğimi söyledim."

"Bu doğru mu?"

Bakışlarım iki adam arasında gidip geldi. "Bana inanmıyor musun?"

Ben güldü. "Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz Maggie?"

"Otuz sekiz yıl mı oldu? Çiftlik'ten beri."

"Bu benim karımı tanıdığımdan daha uzun bir süre ve Evelyn öldüğünde hakkımda hâlâ bilmediği bir sürü şey vardı. Ona hiç anlatmadığım şeyler. Yalanlar."

"Bu konuda yalan söylemiyorum."

"Ama bize hiçbir zaman hikâyenin tamamını da anlatmadın."

"İş tanımımızda paylaşmak pek yok."

"Şu an çalışmıyoruz. Arkadaşlarla beraberiz. Eğer bir şeyler saklıyorsan sana yardım edemeyiz."

Masaya dönüp oturdum. Üçümüz birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk. Otuz sekiz yıl önce ben bu üçlünün bebeğiydim, üniversiteden hemen sonra çalışmaya başlamıştım ama kendimden çok emindim. Fazla emindim. Eski traktörleri tamir ederek, koyun güderek büyümüş, alkolik bir babayla birlikte ipotekli bir çiftlikte yaşamıştım. Üniversite mülakatında zırvalayarak New Mexico'dan kaçmayı başarmış, çevremdeki herkesin çok zeki göründüğü Georgetown Üniversitesi'nde tam burs kazanmıştım. Yüksek notlar ve inanılmaz SAT puanları o kalabalıkta öne çıkmaya yetmiyordu ama herkeste olmayan bir beceriye sahip olduğuma inanıyordum. Hayatta kalma, her durumdan kendini kurtarma becerisi.

CIA eğitim kampı bu düşünceyi zihnimden silip attı. Bu işe alınmak için doğru kutuları işaretlemeyi başarmış olabilirdim ama Çiftlik'ten sonra artık özel olduğum yanılsamasına kapılmıyordum çünkü işe alınan diğer arkadaşlarım da benim kadar özeldi, aksi takdirde kapıdan içeri giremezlerdi.

"Diana'nın nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum" dedim. "Ve doğrusunu isterseniz ölü ya da diri olması umurumda *değil*."

"Bu cümlede biraz öfke mi seziyorum?" dedi Declan.

"Evet."

"Sana ne yaptı?"

Duraksayıp Diana'nın kariyerimi, hayatımı mahveden çırayı nasıl yaktığını anlatacak kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Beni hain gibi gösterdi" dedim.

Gerçek çok daha karmaşıktı ama aynalarla dolu bir dünyada yaşıyorsanız gerçek her zaman çarpıtılmış olur. Çoğu zaman, görüşümüzü bozan tüm uygunsuz parçaları, rahatsız edici ayrıntıları görmezden gelirken, gerçek görmeyi seçtiğimiz şey olur. Netlik isteriz, bu yüzden kendimize yalan söyleriz.

Ve ben de son on altı yıldır kendime sürekli Diana Ward'ın beni yok ettiğini söylüyordum, oysa gerçekte ben kendimi yok etmiştim.

10

Yirmi dört yıl önce

Neden olmasın? Danny Gallagher'la tanıştıktan altı ay sonra beni internetten Londra'ya ucuz bilet arama yapmaya iten bu olmuştu. Bavulumu toplayıp Reston'daki evimden havaalanına gitmek için taksiye binerken düşündüğüm şey de buydu. *Neden olmasın?* Danny Gallagher'ı, Bangkok'taki dört günlük tatilimin tamamını birlikte geçirdiğim adamı o zamandan beri görmemiştim. Birlikte tapınakları dolaşıp sokak yemekleriyle karnımızı doyurmuş, uzun kuyruklu teknelerle khlonglarda gezinmiştik. Ve tabii ki sevişmiştik, bir daha görüşmeyeceğinizi düşündüğünüzde mümkün olan türden, çılgınca, kayıtsızca sevişmiştik.

Ve şimdi burada, Londra'ya gece uçuşundaydım çünkü Bangkok'tan sonraki altı ayda onu aklımdan çıkaramamıştım. Gönderdiği kartpostallar onu zihnimde taze tutuyordu. Chiang Mai'den fil kartpostalı, Siem Reap'ten tapınak üzerinde güneşin doğuşu kartpostalı, Kuala Lumpur'dan maymun tapınağı kartpostalı, tabii her birine hangi yeni yiyecekleri tattığına, hangi tapınağı gördüğüne dair kısa bir mesaj da ekliyordu. O mesajları okudukça dünyayı bir savaş meydanı değil de mutlu bir oyun bahçesi gibi gördüğüm günlere özlem duyuyordum. Bir süre sonra kartpostallar Kule, saray mücevherleri ve Londra Köprüsü'nün turistik görüntüleriyle Londra'dan gelmeye başladı. E-posta çağında olmamıza rağmen aramızda bir ritüele dönüştüğü için kartpostal göndermeye devam etti, öyle ki her birkaç haftada bir posta kutumda yeni bir kartpostal buluyordum.

Sonra bir ay geçmesine rağmen hiçbir şey gelmedi. İşte o zaman bu ritüele bağlandığımı fark ettim. Posta kutumu tekrar tekrar kontrol ediyor, bunun aramızdaki ilişkinin bittiği, başka biriyle tanıştığı ya da tek taraflı yazışmalardan bıktığı anlamına mı geldiğini düşünmeye başladım. Yoksa Tanrı korusun, başına bir şey mi gelmişti?

Ayrıldığımız gün bana verdiği e-posta adresini de o zaman buldum. Onunla iletişime geçmek için hiçbir girişimde bulunmamıştım ama sekiz haftalık sessizliğin ardından sonunda kararlılığım kırılmıştı.

Birkaç hafta sonra iş için Londra'ya gideceğim.
Akşam yemeği yiyelim mi?

Gönder'e tıkladım. O sırada onun da e-postalarına baktığını hayal ettim. Benimkini görecek ve neden bunca ay sonra ona yazdığımı merak edecekti. Okuyacak mıydı, yoksa bakmadan geçecek miydi?

Dizüstü bilgisayarımı tam kapatıyordum ki gelen kutuma düşen e-postasının sesini duydum.

Üç hafta sonra, Atlantik üzerinde uçuyordum. Uçaklarda, en türbülanslı havalarda bile uyumakta hiç zorlanmazdım ama bu uçuşta gözümü kırpmamış, hata yapıp yapmadığımı düşünüp durmuştum. Ona baktığımda ya bambaşka bir Danny, anıların hoş duygularıyla parlayan bir âşık değil de çürük dişli, saçları dökülmüş bir Danny görürsem ne olacaktı? Bangkok'ta onun fotoğrafını çekmemiştim, o da benimkini çekmemişti. İkimiz de hayal kırıklığına uğrayacaktık.

Şimdi her şey mahvolmuştu sanki. Londra'daki otelime giriş yapıp duş aldıktan sonra kendimi yatağa bıraktım ama yine de geceyi düşünmekten uyuyamadım. Saat sekizde onunla bir restoranda buluşacaktım. Orta yerde. Bu konuda ısrarcı olmuştum. Onun otelime gelmesini de istemiyordum, benim ona gitmemi de çünkü her iki yer de nazikçe ortamdan kaçmayı zorlaştırırdı. İster bir çatışmadan ister romantik bir akşamdan olsun, her zaman planlı bir

kaçış rotam olsun isterdim ve restoran buluşmak için güvenli bir yerdi. Bahanemi de çoktan hazırlamıştım: *Daha fazla görüşemeyeceğimiz için üzgünüm ama sadece birkaç gece kalacağım.*

Mayfair'de Ballade diye bir yerde bir masa ayırtmıştı. Bu restoranı bilmiyordum ama yeni restoranların mantar gibi çoğaldığı Londra'ya en son bir buçuk yıl önce geldiğimi düşünürsek bu normaldi. İnternetten mönüye ve fiyatlara baktığımda buraya kot pantolon ve ceketle gidemeyeceğimi anladım. Elbise ve topuklu ayakkabı giyilmesi gereken yerlerdendi ve neyse ki "hazırlıklı ol" sadece erkek izcileri kapsayan bir slogan olmadığı için yanıma uygun kıyafet almıştım.

Saat 18.30'da yataktan kalkıp giyindim ve mavi ipekten savaş zırhımın fermuarını çektim. Topukları sadece beş santim yüksekliğinde olsa da arnavutkaldırımlı sokaklarda gezinmeye –ya da koşmaya– uygun ayakkabılarım şıktı. Makyaj yapmama rağmen gözaltlarımda hâlâ gölgeler vardı ve yüzüm yorgun görünüyordu ama yapacak bir şey yoktu. Faciayla sonuçlanacak olsa da olmasa da buradaydım.

Covent Garden'dan Green Park'a giden metroya binip şehirde bir gece geçirmeye giden eğlence düşkünlerine katıldım. Yol arkadaşlarım çok genç görünüyordu, özellikle de camda gördüğüm kendi yansımama kıyasla. Henüz otuz altı yaşında olmama rağmen şimdiden bir ömre yetecek mutsuz hikâye biriktirmiştim. Bu gece koleksiyonuma birini daha ekleyecek miydim acaba? *Uğruna Londra'ya uçtuğum prens kurbağaya dönüştü.* Green Park'ta metrodan inip Jubilee hattına giden yolcuların arasına karıştım. Platformda bir sonraki içkisine kavuşmayı bekleyen mini etekli kızlar, futbol logolu ceketler giymiş oğlanlar gördüm. Bense son derece ayıktım. Operasyon öncesi asla içki içmem ve bu da tam bir operasyon gibi hissettiriyordu. Danny Operasyonu.

Sadece akşam yemeği ve belki seks. Peki ya sonra?

Nasıl kaçacağımı biliyordum. Bu benim uzmanlık alanımdı.

Jubilee hattıyla Bond Caddesi'ne kısa bir yolculuğun ardından istasyondan bir gürültü ve ışık karnavalına benzer bir yere çıktım. Londra'da sıradan bir cumartesi gecesiydi aslında ama uykumu

alamadığım için her şey bana çok gürültülü, çok hareketli, çok fazla geliyordu.

Ballade'ın tabelası o kadar sadeydi ki neredeyse restoranın önünden geçip gidiyordum. Hiç pencere olmadığı için sarı ahşap duvarın ardında ne işler döndüğünü anlayamıyordunuz. Cilalı nikelle süslenmiş devasa kapısı kalelere layıktı. Çekip açtığımda kendimi bir kaleye girmiş gibi hissettim.

O kalabalık caddeden, sakin bir zarafet sığınağına adımımı attım. Teni kusursuz görünen küt saçlı hostes kız beni karşılamak için bir anda ortaya çıktı. Omzunun üzerinden beyaz masa örtüleri, pırıl pırıl kadehler ve güzel insanlarla dolu restoran gözüme ilişti. Kot giyen kimse yoktu.

"Danny Gallagher adına bir rezervasyonum vardı" dedim hostes kıza.

Rezervasyon listesine bakmaya gerek bile duymadı; böyle seçkin bir restoranda hangi masanın kim tarafından ayırtıldığını biliyordu. "Ne yazık ki Dr. Gallagher henüz gelmedi. Arayıp biraz gecikeceğini bildirdi. Size masanızı göstereyim."

Onun peşinden yemek salonuna gittim, beni mutfağa yakın iki kişilik bir masaya oturttu. Mekândaki en iyi masa olmasa da içgüdüsel olarak aradığım konumda, diğer müşterileri görebileceğim iyi bir bakış açısı sunuyordu. Ben istemeden masama bir kadeh şampanya getirildi. Burası, yaşlı erkeklerin kendilerinden yirmi yaş genç kadınlarla yemek yediği, kimsenin sesini yükseltmeyip mönüdeki fiyatlara bakmaya tenezzül etmediği yerlerdendi. Şampanyamı yudumlayıp saatime baktım.

Danny on dakika gecikmişti.

Aklıma tabii ki en kötüsü geldi. Bir kaza geçirdi. Soyuldu. Gözü yemedi, hesabı ödemek bana kaldı. Sürekli en kötüsünü düşünmek zorunda olduğum işim beni kötümser biri yapmıştı, dolayısıyla şampanyanın verdiği keyfe, şahane bir restoranda oturuyor olmama rağmen içimi bir huzursuzluk kaplamıştı.

Ta ki Danny içeri adımını atana kadar.

Plastik bir masada oturup etli şehriye çorbası içtiğimiz o kalabalık Bangkok sokak pazarından hatırladığım pejmürde Danny'ye

benzemiyordu hiç. Bu Danny'nin saçları düzgünce kesilmiş, şık bir oxford gömlek ve ceket giymişti. Omzuna eski püskü bir sırt çantası yerine deri doktor çantası asmıştı. Eğilip yanağıma utangaç bir öpücük kondurup karşımdaki sandalyeye oturdu. Bangkok'ta geçirdiğimiz dört şehvet dolu geceye rağmen birbirimize hâlâ yabancıydık. Zihnimdeki imajını onun bu güncel haline göre yeniden ayarlamam gerekiyordu ama değişiklikler sadece yüzeyseldi. Şimdi takım elbise giyip kravat takmıştı ama gülüşü aynıydı.

Ona doğru eğilip "Tanrım, Danny. Bu restoran nasıl bir yer böyle? Akşam yemeği sana..."

"Koluma, bacağıma ve bir aylık maaşıma mal olacak, biliyorum. Ama sen geldin ve ben de bunu kutlamak istiyorum." Etrafına bakındı. "Buraya ilk defa geliyorum. Rezervasyon yaptırmak çok zormuş."

"Nasıl başardın peki?"

"Bulaşıkçılardan biri hastam, o kaydetti." Ardından da fısıldayarak "Şimdi buraya aitmişiz gibi davranalım" dedi.

Buna güldüm çünkü maskeli baloya gelmiş kostümlü iki serseri gibiydik. Danny bana kendimi büyümeye zorlamadan, gözlerim dünyanın karanlığına açılmadan önceki daha genç, daha özgür halimi hatırlatıyordu.

"Takım elbise giymişsin. Seni hiç böyle hayal etmemiştim" dedim.

"Bangkok'tan sonra beni hiç hayal etmediğinden endişeleniyordum."

"Hayal etmemem mümkün mü? Onca kartpostaldan sonra."

Danny yüzünü buruşturdu. "Çok mu fazlaydı?"

"Hayır, çok tatlıydı. Artık kimse kartpostal göndermiyor. Sonra aylarca senden haber almayınca onları özlediğimi fark ettim."

"Benden haber almaktan bıkmış olabileceğini düşündüm." Gözlerini üzerime dikerken yeşil gözleri masanın üzerinde titreyen mumun ışığını yansıtıyordu. "Tekrar görüşmeyi planlamamıştık. Bana e-posta göndermene şaşırdım."

"Ben de şaşırdım" diye itiraf ettim.

Garson mönülerle birlikte birer kadeh şampanya daha getirdi. Danny bir yudum içince şampanya dudağında parlak bir leke bı-

raktı. Göğsümdeki dudaklarını, meme ucumdaki dişlerini ve içime girerken kalçalarımı kavrayan o geniş ellerini hatırladım. Gözümün önüne gelen o görüntülerin etkisiyle sarsılarak mönüyü açtım. Fiyat olmadığını görünce karşımda oturan Danny'ye endişeli bir bakış attım.

"Seninkinde fiyat var mı?" diye fısıldadım.

"Hesabı ödeyemeyeceğimden korkuyorsun, değil mi?"

"Saçmalamayalım en iyisi. Alman usulü ödemeye ne dersin?"

"Sakin ol. Düzenli bir işim var. Taksitle de ödeyebilirim."

Kahkaha atarak tekrar sandalyeme yerleştim. Aslında sarhoş olma eşiğim çoğu erkekten yüksekti ama bu gece jetlag ve midemin boş olması o tek kadeh şampanyanın etkisini artırmış, alkol adeta kanımı köpürtmüştü. Her şeyi yumuşak odakta görüyordum, yemek salonundaki fısıldaşmalar, keten masa örtüleri. Ve Danny. Bangkok'taki yanık tenli, darmadağınık Danny'yi değil, temiz ve aynı ölçüde cazip versiyonu. Şampanyamı yudumladım ve konuşmanın bana düşen kısmını sürdürmeye çalışırken yangına körükle gittim.

"Bana yeni işini anlatsana" dedim.

"Alışmak zor oldu."

"Pek heyecanlı görünmüyorsun."

Danny omuz silkti. "Geçinmek için gerekli. Artık düzenli çalışma saatlerim ve iyi bir maaşım var."

"Tedavi edecek kurşun yarası ya da sıtma da yok. Onları özlüyor musun?"

"Mücadeleyi özlüyorum. Kriz anında sadece temel ihtiyaçlarla idare etmeyi. Ama annem ülkeye döndüğüm için mutlu tabii. Babam öldükten sonra ne kadar zorlandığını fark etmemiştim. Eve dönmeliydim." Bana gülümsedi. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyor."

Bardağı dudaklarıma götürürken duraksadım. *Annesi.* Bunu beklemiyordum. "Ona benden mi bahsettin?"

"Bahsetmemeli miydim?"

"Anneyle tanışma aşamasına geldiğimizi sanmıyorum."

"Annem öyle ürkütücü biri değildir, inan bana. Tamam, belki biraz öyledir." Duraksadı. "Ama seri katil tarzı değil."

Şimdi beni yine güldürmüştü, aylardır gülmediğim şekilde. Danny'ye öyle odaklanmışım ki, yerde bir şarap kadehi kırılana ve bir kadın çığlık atmaya başlayana kadar yemek salonunda yaşanan kargaşanın farkında varmamıştım. İkimiz de dönüp o tarafa baktık.

Bir adam sandalyesinde iki büklüm olmuş, iki eliyle boğazını kavramıştı. Salonun diğer ucundan bile yüzündeki dehşeti, çılgınca nefes almaya çalıştığını görebiliyordum.

Danny hemen sandalyesinden kalkıp salonun diğer ucuna koştu. Herkes şaşkınlık içinde bakarken Danny acı çeken adamın arkasına geçip kollarını adamın beline doladı. Hiç tereddüt etmeden, doğru pozisyonu bulmaya çalışmadan doğrudan işe girişip yumruklarını adamın karnına bastırdı. Üç defa. Beş defa. Öyle sert bastırıyordu ki sonunda sandalye kayıp küt diye yere çarptı.

Adam iyice gevşemişti.

Danny adamın sırtına davul çalar gibi vurdu, sonra onu belinden kavrayıp aynı işlemi tekrar yaptı. Tekrar, tekrar.

Adamın başı öne düştü.

Danny artık bilinci yerinde olmayan adamı sandalyeden çekip yere indirdi. "Maggie!" diye seslendi. "Çantamı getir!"

Sandalyesinin arkasından deri çantasını kapıp sandalyelerinde donup kalmış halde oturan insanların arasından salonun diğer ucuna koştum. Danny çantanın içinde tıbbi aletlerini bulmaya çalışırken ben gözlerimi baygın adamın yüzünden ayıramıyordum. Altmışlı yaşlarında, kır saçlı, ensesi kısa ve kalın, ömrü boyunca lezzetli yemeklerin tadını çıkarmış ama bu defaki yemeğinden ölen bir adam. Özenle dikilmiş ceketi Ballade gibi bir restoranı rahatlıkla karşılayabileceğini gösteriyordu ama zenginliği onu kurtaramıyordu. Kanı oksijensiz kalmış, göğsü hareketsizdi. Karotis nabzını hissetmek için diz çöktüm. Hissediliyordu ama düzensizdi.

Arkamdan bir kadın nefesi kesilmiş halde "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Danny çantasından bir neşter çıkardı.

Ne yapacağını anlamıştım. Başka seçeneği yoktu çünkü ambulans vaktinde gelemeyecekti. Masadan keten peçeteleri alıp adamın boynundaki kanı silmeye hazır bir şekilde beklemeye başladım. Doğru ellerde krikotirotomi basit bir işlemdi ama yanlış ellerde felakete dönüşebilirdi. Bu zamana kadar sadece bir defa, çamurlu bir arazide, boğazına şarapnel saplanmış bir adama yapıldığını görmüştüm. Adamın hayatını kurtarmak için daha önce bu işlemi hiç yapmamış bir meslektaşı son bir çabayla dehşet içinde işlemi gerçekleştirmiş, titreyen neşter adamın şahdamarını kesince kanlar sel olup akmıştı.

Ama Danny ne yaptığını biliyordu. Doğru noktaları anında bulup neşteri adamın boynuna bastırarak krikotiroid zarını kesti.

Arkamdaki kadın "Boğazını kestin!" diye bağırdı.

Tomar halindeki peçeteyi adamın boynuna bastırdım ve yaradan akan kanı sildim. Nefes borusu artık açılmıştı ve kesikten hava tıslayarak çıkmaya başladı ama adamın boynu öyle kalındı ki nefes aldığında yumuşak dokular yaranın üzerine çökerek onu kapatıyordu. Yarayı açık tutmak gerekiyordu.

Bir garson yakında durmuş, gözlerini ardına kadar açmış, izliyordu. Ayağa fırlayıp cebinden tükenmezkalemini kaptım. Saniyeler içinde kalemi söküp açık ucunu Danny'ye uzattım.

Danny şaşırarak bana baktı, ardından kalemi yaraya sokup kesiği açtı. Adam artık nefes alıp verebiliyor, moraran dudakları yavaş yavaş pembeleşmeye başlıyordu. Ambulansın feryat figan yaklaştığını ancak o zaman işittik.

Sağlık görevlileri adamı salondan çıkarırken adam kollarını hareket ettiriyor, şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu ve yeterince canlı görünüyordu. Danny ve ben fazlasıyla sarsılmış halde masamıza döndük. Gömleğindeki kan lekelerini gördüğümde kendi kıyafetime baktım ve ipek elbisemin de lekeli olduğunu fark ettim. Etkin biçimde çalışırken yansıttığı soğukkanlı tavrına karşılık şimdi, her şeyin ne kadar kötü sonuçlanabileceği yeni aklına gelmiş gibi sarsılmış görünüyordu. Neşteri titreyebilir, salon şu an kanlar içinde kalabilirdi. Tek kelime etmeden şaşkın bir sessizlik içinde oturduk. Restoran da tümüyle sessizliğe bürünmüştü. Adamın yemek ye-

diği masa boşalmış, onunla beraber gelenler yemeklerini bırakıp gitmişlerdi.

Danny alçak sesle "Nereden biliyordun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Ne yapacağımı, neye ihtiyacım olduğunu. Peçeteler. Kalemi kanül olarak kullanacağımı." Danny kaşlarını çatarak baktı. "Bunu daha önce yapmış gibisin."

Çamurlu tarlada diz çöküp meslektaşımızın hayatını kurtarmaya çalıştığımız o günü düşündüm. Boynundaki o ilk kesiği, atardamardan fışkıran kanı ve ölürken gözlerinin nasıl kaydığını hatırladım. "Bir defasında bu işlem uygulanırken izlemiştim" dedim.

"Nerede?"

"Televizyonda. Tıpla ilgili bir diziydi."

"Televizyonda mı?"

"Evet."

Bu söylediğime inanıp inanmamaya karar veremiyormuş gibi bana baktı. Şimdi inanmazsa hakkımda başka nasıl şüphelere kapılacaktı? Karşısında oturan kadının bir yanılsamadan ibaret olduğunu anlayana kadar kaç defa şüphe edecekti?

"Dr. Gallagher?"

İkimiz de başımızı kaldırdık ve masamızın başında duran garsonu gördük. Aklıma gelen ilk çılgınca düşünce, kana batmış kıyafetlerimiz yüzünden bizi restorandan atacağıydı. Ama onun yerine Danny'nin önüne bir kartvizit koydu.

"Bir müşterimiz bu akşamki yemeğinizi ısmarlamak istiyor. Şarap listemiz de dahil olmak üzere istediğiniz her şeyi sipariş edebilirsiniz."

"Gerçekten mi?" dedi Danny şaşkın bir ifadeyle. "Hangi masada oturuyor?"

"Yarın kartvizitteki numarayı ararsanız sizinle özel olarak konuşmayı tercih ediyor. Lütfen güzel bir yemek yiyin. Ve teşekkür ederim." Beni de başıyla selamladı. "İkinize de."

Bize bu yemeği cömertçe hediye eden müşteriyi merak ederek etrafıma göz gezdirdim ama kimse bize bakmıyordu. Her kimse, kimliğini şimdilik gizli tutmayı tercih ediyordu.

"Kartvizitte ne yazıyor?" diye sordum.

Danny kaşlarını çatarak kartvizite baktı, sonra onu bana uzattı.

Ön yüzünde *Galen Sağlık Hizmetleri* yazıyordu, altında da bir telefon numarası vardı. Arka yüzüne kısa bir mesaj karalanmıştı.

Sizi işe almak istiyoruz. Konuşalım.

"Arayacak mısın?" diye sordum kartı tekrar uzatırken.

"Olabilir. Bunu düşüneceğim." Kartı cebine soktu. "Ama bu gece bizi düşünmeyi tercih ederim ve..."

"Ve?"

Bana odaklandı. "Ve bundan sonra olacakları."

11

Şimdi

Declan mutfak masamdan kalkıp hazinemi sakladığım dolabı açtı. Marketten aldığım her zamanki tek malt viskiler değil, değerli içkiler vardı orada. Onları nereye sakladığımı bilecek kadar sık evime geliyordu ve şimdi otuz yıllık Longmorn şişemi çıkarmıştı. Masadaki boş şarap şişelerini bir kenara itip görüşmenin ciddileşmek üzere olduğunun işareti olarak şişeyi sertçe bıraktı. Üç bardağa viski doldurup birini bana doğru iterken dudakları kararlılıkla gerildi. Ben kendi içkime dokunmadan ikisinin kadehlerini kaldırıp ilk yudumu almalarını izledim. Kaliteli viskinin tadına hayatımın geç bir döneminde varmıştım ve en yakın arkadaşlarım bile olsalar, zulamdaki viskinin büyük kısmının başkalarının boğazından geçtiğini görmekten rahatsız oluyordum.

"Sağlık hizmetlerindeki işi kabul mü etti?" diye sordu Ben.

"Teklif karşı konulamayacak kadar cazipti. Maaşı, ikramiyesi. Londra'nın en güzel yerinde, şirkete ait bir daire de buna dahildi. Ama hepsinden önemlisi, annesinin kredisini ödemek için onun yardımına ihtiyacı vardı ve bu işi kabul ederek annesinin son birkaç yılını rahat geçirmesini sağlayabilirdi. Yani evet, işi kabul etti. İsteksizce."

"Neden isteksizce?"

"Galen kliniğinin onun için temsil ettiği şey yüzünden. Sağlık hizmetleri ayrıcalıklı azınlık içindi. Herkesin kullanmak zorunda olduğu sistemden farklı bir yolu satın alabilecek kadar varlıklı insanlara yönelik bir şey. Parmaklarını şıklattıkları an bir doktor sihirli bir şekilde ortaya çıkar, gerekli ilaçları verir."

"Ben olsam buna dahil olurdum" dedi Ben.

"Galen'in istediği fiyatlarla olmazdın." Sonunda bardağımı alıp bir yudum içtim. Dilimdeki batma hissiyle birlikte Londra anıları da canlandı. Danny ile Longmorn'un tadına ilk baktığım anı.

"Demek Galen'de çalışmayı kabul etti" dedi Declan. "Bunun Diana Ward'la bağlantısı ne?"

"Diana'yı hayatımıza sokan şey buydu. Danny onun dikkatini bu şekilde çekti. Galen kliniği Diana'ya giden yolu açtı. Bu da bütün tersliklerin yolunu açtı."

"Şimdi bize Diana Ward'ı anlat. Olaya nasıl ve nerede dahil oldu?"

Bardağımı bıraktım, viskinin etkisiyle dilim hâlâ karıncalanıyordu. "İstanbul'da. Her şey İstanbul'da başladı."

12

İstanbul, on sekiz yıl önce

Biri beni izliyordu. Sokaktaki meraklı çocuklar, ısrarcı halı satıcıları, hatta MİT, yani Türkiye'nin Milli İstihbarat Teşkilatı ajanları, benden şüphelenmeleri için hiçbir sebep olmasa da beni sürekli izliyorlardı. Oysa ben Taksim Meydanı yakınlarındaki ofisime yürüyerek gidip gelen sıradan bir Amerikalı iş insanıydım. Yine de izlendiğimi varsaymak zorunda olduğum için her sabah İstanbul'daki evimde uyandığım an zihinsel olarak kendimi saklambaç oynayacağım yeni bir güne hazırlıyordum. Evimin ya da sabit telefonlarımın dinlendiğini sanmıyordum ama dinlediklerini kabul ediyordum. Yolun karşısındaki kahvehaneyi süpüren yaşlı kadın gidiş gelişlerimi takip ediyormuş gibi geliyordu ama bu muhtemelen mahallenin işgüzarı olmasındandı. Yoksa beni izlemesi için MİT ona para mı veriyordu? Türk istihbaratı yerleşik yabancıları gözetlemeyi severdi ve evimden çıkıp kalabalık Taksim Meydanı'nda yürürken birinin beni takip etme ihtimali çok yüksek olduğu için rahat, hatta sıkılmış görünmeye çalışıyordum.

Bu sabah yürürken esnedim ama şehirde bar bar gezip yeni arkadaşlarla çene çalarak geçirdiğim gecenin sonucu gerçek bir esnemeydi bu. Geceleri sosyal bir kelebek, gündüzleri ise haftanın beş günü aynı şeyi yapan bir işçi arıydım. Europa Global Logistics'e ev sahipliği yapan dört katlı eski binaya vardığımda gıcırtılı ahşap merdivenden ikinci kattaki ofisimize çıktım. Kapıdaki tabela, dikkat *çekmeyecek* şekilde sade tasarlanmıştı. İnsanlara *aslında sizinle çalışmak istemiyoruz* mesajı veriyordu. Hatta daha da caydırıcı ol-

mak için ziyaretçilerin içeri girmeden önce kapıdaki güvenlik tuş takımına şifre girmesi gerekiyordu.

Altı haneli şifremi tuşlayıp içeri girdim.

Resepsiyonda iki masa vardı ve tam da amaçlandığı gibi, ithalat ve ihracat lojistiğinde uzmanlaşmış uluslararası bir firmanın şubesi gibi görünüyordu. Bir masa ABD gümrük formları, ithalat güvenlik dosyaları, taşımacılık ve nakliye faturalarının bulunduğu klasörler ve dünyanın dört bir yanındaki ülkeler için uyumluluk düzenlemeleriyle dolu kitapçıklarla kaplanmıştı. Üzerindeki isimlikte "Margaret Porter" yazan ikinci masa ise gökkuşağı renklerinde kumaş örnekleriyle doluydu: Tayland'dan göz alıcı ipekler, Belçika'dan brokarlar, Türkiye'den bol işlemeli dokumalar. Masamın arkasında, İstanbullu tasarımcıların New York'a göndermek istediği örnek elbiselerle dolu bir giysi rafı duruyordu. Ben moda ve tekstille ilgileniyordum ve ithalat/ihracatla uğraşan gerçek iş insanlarıyla aynı ortamda kalsam konu hakkında kendimi idare edebilecek kadar bilgim vardı.

Resepsiyondan iç kapıya yürüyüp bir şifre daha girerek Europa Global Logistics'te asıl işlerin yapıldığı odaya adım attım. Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra oturup ABD Konsolosluğu'ndan güvenli bir bağlantıyla merkezden bize gönderilen son telgrafları okudum. Son yirmi dört saatte dünyayı yerinden oynatacak yerel gelişmeler olmamıştı ama meslektaşım Gavin ve benim, geliştirmeye çalıştığımız bir proje ya da ulaşmak istediğim yeni bir kaynak gibi merkezin onayını bekleyen çeşitli görevlerimiz vardı. Bu kaynağı neden önerdiğimi açıklayan bir rapor hazırlıyordum ve ilk hamleden önce kişinin geçmişiyle ilgili ek bilgi istiyordum.

Masası bitişik ofiste olan Gavin'in geldiğini duydum. Beni her zamanki gibi uzaktan selamlayıp doğruca kahve makinesine gitti. İkimiz de kendi işimizi yapıyorduk; genelde öyle yapardık, masamızın başına oturur, rapor ve telgraflarımızı yazardık. Gavin "tarım ekipmanlarının" küresel satışını yönettiği için zaman zaman iç bölgelere gidip Türkiye/Suriye sınırındaki kırsal bölgeleri ziyaret ediyordu. Bazen ben de görünürde tekstil ve halı fabrikalarını ziyaret etmek için onunla seyahat ediyordum. Gavin benden

on beş yaş büyüktü ve sahada geçirdiği otuz yılın ardından artık emekli olmak istiyordu. Ödemesi gereken yüklü bir kredisi ve özel üniversitede okuyan iki çocuğu olmasa çoktan emekli olurdu ama bu gidişle yaşlanana kadar çalışmak zorunda kalacaktı belli ki. Üç buçuk yıldır İstanbul'da birlikte çalışıyorduk, büyük bir sorun yaşamamıştık ve genelde birbirimizin sinirini bozacak bir şey yapmıyorduk.

Bizim meslekte bu, harika bir ortaklık olarak nitelendirilirdi.

İstanbul'un gelecek vaat eden tasarımcılarının yer alacağı bu akşamki defilenin son detaylarını gözden geçirdim. Defileye gazeteciler, ihracatçılar, müşteriler ve şehrin en göz alıcı kadınları katılacaktı. Ben de orada olacaktım. Benim görünürdeki işimi yapan birinin orada olması beklenirdi.

Ardından üç gün sonra çıkacağım kısa tatil için uçuş rezervasyonlarımı onayladım. Her fırsatta Danny'yi görmek için Londra'ya uçuyordum ve onu yeniden göreceğimi düşünmek bile moralimi yerine getiriyordu. Yeterince sık görüşemediğimiz için altı yıllık birlikteliğimize rağmen birbirimize doyamıyorduk. Ayrılık aşkı gerçekten de büyütüyordu. Azgınlığı artırdığı da kesindi. Bu bize, en azından bana uygun bir ilişkiydi. Uzun ilişkiler çok fazla dürüstlük gerektirir ve ben *böyle* bir bağlanmaya henüz hazır değildim. Fırsat buldukça Londra, Paris ya da Lizbon'da buluşmaktan başka ona verebileceğim bir şey yoktu, sonrasında zaten yeterince yoğun olan kendi hayatlarımıza dönüyorduk.

"Bu geceye hazır mısın?"

Başımı kaldırıp masamın önünde durmuş kahvesini yudumlayan Gavin'e baktım. Karahindiba tüyü gibi dikilmiş kahverengi saçları ve her zamankinden daha belirgin göz altı torbalarıyla bu sabah yorgun görünüyordu. Finansal yükünün altında ezildiği için onun adına üzülüyordum. Tayland'da nehir kıyısında birasını yudumlayarak emekliliğini yaşamak varken hâlâ burada siperlerde savaştığı için üzülüyordum.

"Duyduğuma göre bu gece herkes oradaymış" dedim. "Sekiz tasarımcı, canlı grup, sonrasında kokteyl. Güzel bir performans olacak."

"Peki ya diğer performans?" Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu; ikimiz de neden bahsettiğini biliyorduk.

Başımla onayladım. "O da var."

Ben hiçbir zaman caza meraklı olmadım ama grubu çılgınca alkışladıklarına bakılırsa Türkler buna bayılıyordu. Bu gece gerçekten de kalabalıktı, salondaki bütün koltuklar dolmuştu ve onlarca kişi de arka tarafta ayakta dikilmişti. Ben kalabalıktan memnundum, gecenin başarısında payım olduğu için değil, aynı kalabalık birazdan kapılardan dışarı akıp sokağa dökületeği, belirli bir yüzün kolayca kaybolabileceği bir insan dalgası oluşturacağı için. Herkesin ayağa kalkıp gürültülü bir topluluk halinde çıkış kapısından sokağa akmasını bekledim; sonra farklı bir yöne, kulis merdivenlerine yöneldim. Bu binanın kat planını biliyordum ve merdivenden birinci kat koridoruna çıkıp modellerin soyunup makyajlarını çıkardığı yeşil odanın önünden geçtim. Koridorun sonunda oyunculara ait bir tuvalet vardı. Orada kot pantolonumla koyu renk ceketimi giyip başörtümü taktım. Sonra sahne kapısının çıkışından ara sokağa adım attım.

Salonun önündeki sokaktan dağılan izleyicilerin sesinin yankısını duyabiliyordum. Ara sokaktan ters yöne ilerleyip köşeyi dönerek paralel bir sokağa daldım. Saçlarımı gizleyen başörtümle, dışarıda arkadaşlarıyla geçirdiği bir akşamın ardından evine dönen sıradan bir Türk kadını gibi görünüyordum. Ufak çaplı bir kılık değiştirmeydi bu ama beni takip etmeye çalışan birini atlatmaya yeterdi. Çok fazla uzaklaşmadan, arka sokaklarda zikzak çizerek hedefimi, yani tam da bana söylenen yerde park halinde bekleyen siyah Toyota sedanı buldum.

Direksiyonun başına geçtikten sonra görünürde kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakınıp ilerlemeye başladım. MİT hamlemi tahmin edip başka bir araçla beni takibe almadıysa sıkıntı yok demekti ama ben yine de temkinli olmaya devam ediyordum. Sağa dönüp arkamdaki farlara baktım. Tekrar sağa dönüp tekrar baktım. Bu geceki buluşma noktasına zikzak çizerek gidiyordum ve oraya vardığımda en fazla şu an bir kapının gölge-

sinde bekleyen adamın yolcu koltuğuna oturmasına izin verecek kadar bekledim.

Sonra kaldırım kenarından uzaklaşıp tekrar yola koyuldum.

"Bir sorun var mı?" diye sordum Doku'ya.

"Yok."

"MİT'in seni takip etmediğinden emin misin?"

"Kimseyi görmedim."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Bana ihtiyacın olduğu sürece. Bu gece başka işim yok, belki bir şişe votka içmek dışında." Doku'nun tercih ettiği yol arkadaşı buydu.

Onun rahat olduğunu hissedince ben de biraz rahatladım. Yoksa aşırı özgüven miydi bu? Nefesinden hafif bir alkol kokusu gelince tekrar gerildim. Adam gece âlemine başlamıştı bile. Bu hiç iyi değildi.

"Paylaşacak acil bir şey var mı?" diye sordum. Bakışlarımı tekrar dikiz aynasına kaydırdım. Endişelenmemi gerektirecek bir durum yoktu.

"Liderlikte bölünme oldu" dedi Doku. "Murat emirlikten bıkmış. İşe yaramadıklarını düşünüyor ve eve, savaşmaya dönmek istiyor. Yanında epey silah götürüyor."

"Detayları biliyor musun? Çeçenistan'a ne zaman ve hangi rotadan gidiliyor?"

"Ayın on dördünde. Gürcistan üzerinden dağlara giden her zamanki rotadan."

"Silahları nereden bulmuş?"

"İki hafta önce Tunus'tan bir gemiyle gelmiş."

"Parasını kim ödemiş?"

"Birtakım söylentiler duydum. Londra'daki bir kaynaktan finanse edildiği söyleniyor ama gerçekte nereden geldiğini kim bilir? Para suya benzemez, yukarıya doğru hareket eder. Çok parası olan insanlardan daha da fazla parası olan insanlara doğru akar." Buruk bir ifadeyle güldü. "Benim gibi insanlara asla gelmez."

Ve Doku'nun sadece kendi acınası zevklerini karşılamak için değil, aynı zamanda bir süre önce İstanbul'a kaçan dul ablasıyla

altı yaşındaki kızına destek olmak için de paraya ihtiyacı vardı. Doku'nun tehlikeli arkadaşları olduğu için ablasıyla yeğeni güvenlikleri için başka bir mahallede yaşıyordu. Şehirdeki diğer pek çok mülteci gibi kendileri kadar çaresiz durumdaki insanlarla birlikte yıkık dökük bir apartmanda sıkış tıkış, tehlikeli bir yaşam sürüyorlardı.

"Ne tür silahlar var?" diye sordum.

"Her zamanki eksik parçalı çöplerden değil. MANPAD'ler var. FIM-92 Stinger'lar, Rus Igla'ları. Misket bombaları ve beyaz fosfor. Milyonlarca dolar değerinde."

Soğuk Savaş sona erdiğinden beri karaborsaya çok sayıda ikinci el silah sürülmüştü. Murat'la birlikte yakında Çeçenistan'a gidecek olanlar da bunlardı. Bu silahların nihai varış noktasının, onları satan tüccarlar için çok da önemi yoktu; makul bir kâr elde edilecekse bazuka da satarlardı bebek sütü de.

"Bunu bilen tek kişi ben değilim" dedi Doku. "Ruslar da biliyor ve kuralına göre oynamıyorlar. Direnişi zayıflatmak için bizi emirlikle karşı karşıya getiriyorlar." O an iç geçirdi, teslimiyetin sesiydi bu. "Murat'ın Çeçenistan'a canlı varabileceğini sanmıyorum. Silahlar da başkalarının eline geçecek, tabii yeni bir fiyatla. Güney Amerika'da belki."

Sesindeki hüzün, bütün bu farklı çatışmaların umutsuzluğunu, kendi hayatının ne kadar umutsuz hale geldiğini anlatıyordu. Doku, Murat'ın ölmesini istemiyordu ama şimdi ona ihanet ediyordu çünkü uzun vadede hiçbirinin bir önemi olmadığını görüyordu. Murat ölmeye mahkûmdu ve Doku Murat'ın kaçınılmaz kaderinden istifade edebilirdi.

Kaldırım kenarına yanaşıp park ettim. Burası sakin bir mahalleydi ve her yönü rahatlıkla görebiliyordum. Sokak lambasının ışığında Doku'nun yüzünü inceledim. Her görüşmemizde keyfi biraz daha kaçmış, yüzü ve gözleri daha da şişmiş görünüyordu. İstanbul'u sevdiğini biliyordum; bunu bana tekrar tekrar söylüyordu ve Ruslardan, doğduğu Çeçenistan'da yaptıklarından ne kadar nefret etse de, buradaki hayatından ve içkiden vazgeçip dağlarda savaşacak değildi.

Dolayısıyla ablasıyla yeğenini geçindirmek, her türlü eğlencenin elinin altında olduğu bu şehirde kalabilmek için paraya ihtiyacı vardı ve bunun için de bir iki sırrı açığa çıkarmaya hazırdı. Şimdiye kadar bize önemli bir bilgi, halihazırda şüphe etmediğimiz bir şey vermemişti. Çeçen Emirliği savaşçıları arasındaki bölünmenin zaten farkındaydım; bir kısmı Suriye'de IŞİD'in yanında savaşmak için sınırı geçerken, bir kısmı da Rusya'ya karşı verilen mücadeleye odaklanmayı seçmişti. Doku'nun bize sunduğu sadece bir onaydı ve onu daha değerli bilgiler vermeye zorlamalıydım. Daha derine inip daha fazla detay vermeye teşvik edilmesi gerekiyordu. Bu tehlikeli bir işti ve ikimiz de bunun bir centilmenler oyunu olduğu yanılsamasına kapılmamıştık. Tehlikeli arkadaşlıklar kurmuştu ve ona karşı çıkanlar daha da tehlikeliydi.

Ona almaya geldiği şeyi, bir deste ABD dolarını uzatıp saymasını izledim. Görünürde bir fahişeyle yapılan alışverişe benzese de Doku'yu sevmeye başlamıştım. Çeçenistan'daki savaştan kaçmasının asıl sebebi, özünde bir savaşçı değil, yaralı bir ruh olmasıydı bana kalırsa. Gözleri dayak yemiş bir köpeğin gözlerine benziyordu ve ne zaman göz göze gelsek, bana çok uzun süre baktığı takdirde sopamı çıkartıp onu dövmeye başlayacakmışım gibi başka tarafa bakıyordu. Acınası ve vefasız biriydi ama tehlikeli değildi, köşeye sıkışmadığı sürece tabii.

"Tarihleri öğren" dedim ona. "Dağlardan izleyeceği rotayı da. Ayrıca bu paranın nereden geldiğini bilmek istiyorum. Londra üzerinden geldiğini söylemiştin."

"Orada sempatizanlarımız var, biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Çeçenistan'da Müslümanların yaşadıklarına öfkelenen insanlar. Belki de kendi çıkarları için oradaki çatışmayı canlı tutmaya çalışıyorlardı. Savaş fırsatlar yaratır.

Doku parayı saymayı bitirdi ve anlaştığımız kadarını aldığından emin olunca parayı cebine attı. "Senden istediğim bir şey daha var."

Demek para yeterli olmamıştı. Bu tür ilişkiler genelde böyle olurdu. Elde ettikleriyle tatmin olmaz, aileleri daha fazlasını ister ya da kaderlerinin onları ele geçirmek üzere olduğunu hissetmeye başlarlardı.

"Başıma bir şey gelirse" dedi alçak sesle "ablam Asma'yla yeğenime bakmanı istiyorum."

Omurgama yayılan bir ürpertiyle ona baktım. Bir şey mi sezmişti? Bana söylemediği bir şey mi vardı? Önüne bakarken arabanın karanlığında ifadesini okuyamadım. "Neden böyle bir şey istiyorsun benden?"

"Onlarla ilgilenecek misin? Söz ver bana."

"Evet, elbette ilgilenirim ama senin başına bir şey gelmeyecek. Dikkatli olursan tabii."

Doku küçük bir kahkaha attı. "Sen bile inanmıyorsun buna."

Sokağa baktığımda bizden başka kimseyi göremedim. Onu burada bırakmam güvenliydi. "Evine git Doku. Sabah her şey gözüne daha iyi görünecek."

"Burada inemem. Beni kulübe götür."

"Seni orada bırakamam. Çok fazla gören olur."

"O halde kulüpten birkaç sokak ötede bırak. Kimse görmez."

"Geç oldu. Yatmalısın."

"Yatmalıyım." Paranın olduğu cebini yokladı. "Ama birinin içkiye ihtiyacı var."

Bu hiç hoşuma gitmemişti ama onu ikna edemedim. Israrla onu kulübe, yani Boğaz'a bakan ve şu sıralar İstanbul'daki binlerce Çeçen'in buluşma yeri olan popüler bara götürmemi istedi. Her geceyi orada geçiriyordu belli ki ve sabaha kadar da parasının yarısını muhtemelen içkiye yatıracaktı.

Kulüpten birkaç sokak ötede yolun kenarına çektim. "En fazla bu kadar yaklaşabilirim."

"Bundan sonrasını yürüyecek miyim?"

"Güzel bir gece. Biraz egzersiz yapmış olursun."

İç geçirerek arabadan indi. Dönüp bana bakmadan Boğaz'a doğru yürümeye başladı. Birbirine sadece para zarfları ve görüşmek istediğinde işaret vermek için kahve aldığı Starbucks hediye kartıyla bağlı olan yabancılardık yine. Bir not defteri çıkardım. Unutmadan, bana Murat, Stinger'ler ve Igla'lar hakkında anlattıklarını detaylıca not ettim. Gece yarısıydı, yorulmuştum ve bir özet

yazıp telgraf göndermem gerekiyordu ama bir süre arabada öylece oturup Doku'nun bana anlattıklarını düşündüm. Çeçenistan'a silah gitmeye devam ediyordu ki bu dünyadaki dul ve yetim sayısının artacağı anlamına geliyordu. Oysa her yerde, birçok sebepten yeterince dul ve yetim vardı zaten.

Arabayı çalıştırıp Doku'nun birkaç dakika önce yürüdüğü yöne, Boğaz'a doğru ilerledim. Deniz kıyısındaki kavşağa ulaştığım an siyah bir BMW gürleyerek yanımdan geçti. Doku'nun gittiği gece kulübüne doğru ilerliyordu. O an bir şeyler olacağını anladım. Doku'yla da ilgili bir şey.

Uzaklardan bir çığlık sesi geldi. Bir kadın sesiydi bu.

Donup kalmış, Doku'nun yardımına koşma isteğiyle uzak durup görünmeme isteği arasında gidip geliyordum. Sonunda arabayla köşeyi döndüm. İki sokak ötede, gece kulübünün önündeki yolda kalabalık toplanmıştı. Çığlık sesleri çoğalmıştı. Kalabalığı inceleyerek yavaş yavaş kulübe doğru sürdüm. Ne olduğunu anlamaya çalışan meraklı bir tip olabilirdim sonuçta. Az önce yanımdan hızla geçen BMW görünürde yoktu. Vurup kaçmışlardı. İki adam cep telefonlarından bağırarak bir şeyler söylüyor, çılgın el kol hareketleriyle yardım çağırmaya çalışıyorlardı. Ben geçerken daha fazla kan dökmek için gelmiş olabileceğim endişesiyle birkaç kişi dönüp arabama baktı ama direksiyonun başında siyah başörtülü bir kadın görünce dikkatlerini yeniden diğer tarafa çevirdiler. Bunu yapmamalıydım. Kendimi böyle açığa çıkarmamalıydım ama Doku'nun hayatta olduğunu görmeliydim.

Hayatta değildi.

Bacakları iki yana açılmış, sırtüstü yatıyor, kapkara bir kan nehri kaldırım boyunca akıyordu. Kalabalık görüşümü kapatsa ve yüzünü göremesem de o olduğunu biliyordum çünkü bileğindeki sahte Rolex saati görmüştüm. Hayattaki diğer birçok şey gibi sahte olduğunu bildiği halde, o saatle gurur duyuyordu. Hepimiz olmadığımız kişilermişiz gibi davranıyorduk ve bazılarımız bu konuda diğerlerinden daha iyiydi.

Öldüğünü anlamam için kanıta ihtiyacım yoktu; kaldırımdaki kan miktarı Doku'nun aldığı yaranın ölümcül olduğunu söylüyor-

du zaten. En başta yapmam gerektiği gibi arabayı sürmeye devam ettim. Olay yerini geçtim, yoluma devam ettim.

Başıma bir şey gelirse ablam Asma'yla yeğenime bakmanı istiyorum.

Ablası.

Madem şimdiki hedef Doku'ydu, sıradaki kişi ablası olabilirdi. Kadın bir şey bildiği için değil de ölümü, tüm potansiyel muhbirlere acı çekecek tek kişinin kendileri olmayacağı mesajını vereceği için.

Asma'nın evi İstanbul'un en yoksul mahallelerinden biri olan Gazi Mahallesi'ndeydi ve arabayla otuz dakika uzaklıktaydı. Onunla hiç tanışmamıştım, o da beni tanımıyordu; en azından Doku öyle demişti. Şimdi, İstanbul'un her daim tıkalı trafiğinde ilerlerken ona ne söyleyeceğimi ve ne kadarını açıklayacağımı düşünüyordum. Onunla yüz yüze görüşmek bir hataydı, biliyorum ama başka türlüsünü planlamaya zaman yoktu. Asma'yla küçük kızını binadan ve şehirden çıkardıktan sonra ne yapacağımı düşünecektim. Bunun için Gavin'den azar işitecektim, belki merkez de bu yaptığımı bana ödetecekti ama Doku'nun sesi hâlâ kafamın içindeydi. *Söz ver bana.*

Biliyordu. Öleceğini bir şekilde biliyordu.

Onları kurtar. Onları kurtar.

Asma'nın İngilizcesi ya da Türkçesi ne kadar iyiydi bilmiyordum. Kardeşinin öldüğünü, kaçması gerektiğini ona anlatabilecek miydim? Polisi arayıp isim vermeden kadının hayatının tehlikede olduğunu söylemeyi düşündüm ama bu cevabını veremeyeceğim sorulara yol açacaktı. Muhtemelen bana kulak asmayacaklardı.

Bunu kendim yapmalıydım. Ona söz vermiştim.

Ateş kırmızısı parıltıyı fark ettiğimde üç sokak uzaktaydım. *Hayır, bu olamaz. Lütfen, başka bir bina olsun.*

Köşeyi dönüp kadının yaşadığı sokağa girdim ve durdum. Yangın apartmanı yutmuştu, alevler gökyüzüne yükseliyordu. Doku bana Asma'nın altıncı katta, asansörü çalışmayan, dolayısıyla onu alışveriş torbalarıyla altı kat çıkmak zorunda bırakan bir binada yaşadığını söylemişti. Yukarı bakıp katları saydım ve altıncı kattaki birinin o yangından sağ çıkamayacağını anladım.

Tabii yangın başladığında hayattaysa.

Bir polis bana çekilmem için bağırdı. Ona Türkçe "Ne oldu? İnsanlar ne durumda, kurtarıldılar mı?" diye sordum.

Polis başını iki yana sallayıp devam etmemi işaret etti. Siren seslerini duydum, itfaiye araçları çok geç kalmıştı. Tıpkı benim gibi.

Polis bana yola devam etmemi emretti. Başka seçeneğim olmadığı için yola devam edip uzaklaştım. Bir kez daha, ölüleri geride bırakmalıydım.

13

"Tam tahmin ettiğin gibi" dedi Gavin bana balistik raporunu uzatırken. Doku'nun öldürülmesinin üzerinden iki gün geçmişti ve rapor Türk istihbaratından ancak sızdırılabilmişti. Doku'nun vücudundan çıkartılan iki mermiyle ilgili detaylara odaklandım. İkisi de standart AK-47 mermisi gibi görünüyordu, adli tabibin raporuna göre her iki mermi de ölüme sebebiyet vermiş olabilirdi. Olay yerinde mermi kovanı bulunmamıştı çünkü ikisi de bu silahtan atılmamıştı. Bunun anlamını biliyordum.

"Hiç silah sesi duymadın mı?" diye sordu Gavin.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Arabanın hızla yanımdan geçtiğini gördüm, ardından çığlık sesleri geldi ama silah sesi duymadım. Bu mermiler standart bir AK-47'den ateşlenmiş olsa herkesin duyabileceği kadar yüksek bir ses çıkardı." Başımı rapordan kaldırdım. "Groza kullanmışlar. Yani katil ona nefesinin kokusunu alacak kadar yakın mesafedeymiş."

"Kahretsin." Gavin sandalyesine yaslanıp gözlerini ovuşturdu. Bense onun masasının önünde duruyordum. Dışarıda İstanbul trafiği her zamanki gibi karmakarışıktı ama ofiste özel, sadece ikimizin olduğu, sessizce bir krizi çözmeye çalıştığımız bir balonun içinde gibiydik. Groza serbest piyasada bulabileceğiniz bir silah değildi. Tula Silah Fabrikası'ndaki Özel Tasarım Bürosu'nda geliştirilen bu silah, 7.62x39 fişek haznesi olan çift namlulu derringer tipi bir tabancaydı ve sessiz, alevsiz atış yapıyordu. Sessizce öldürdüğü için suikast aracı olarak kullanımını mükemmel kılıyordu ve özellikle Rus Özel Kuvvetleri için geliştirilmişti. Groza'nın ölümcül

etkisini ilk defa görmüyorduk; daha geçen yıl İstanbul'da iki Çeçen öldürülmüştü, ikisini de Rusların öldürdüğü tahmin ediliyordu.

"Peşimizde kimse yoktu" dedim.

"Buluşma noktasında kimsenin olmadığından emin misin? Sizi oradan takip etmiş olabilirler mi?"

"Hayır Gavin. Tetikçi onu gece kulübünde bekliyordu bence. İçki, onun zayıf noktasıydı. Bir de o kulüp. O lanet kulüpten uzak duramıyordu. Er geç, onların kurşununa hedef olacaktı."

"Peki ya gördüğün araba?"

"Katilin kaçış aracıydı muhtemelen. Kulübün önünde bir yere gizlenmiş, Doku'nun ortaya çıkmasını bekliyordu belli ki. Onu görünce öldürmek için harekete geçti ve şoföre gelip onu alması için işaret verdi. O kalabalıkta biri Doku'nun yerde kanlar içinde yattığını fark edene kadar onu öldürenler çoktan birkaç sokak uzaklaşmış olmalı."

"Olay yerinde seni gören oldu mu?"

"Kesinlikle hayır. Yanlarından geçip arabayı sürmeye devam ettim" dedim ama yine de o geceye dair hafızamı yokladım çünkü *kesinlikle* tehlikeli bir kelimeydi. Şüpheye ya da görmek istemediğimiz gerçeklere yer bırakmıyordu. Doku'yu aldığım sokağı düşündüm. Arabama bindiğini izleyen biri var mıydı? Oradan uzaklaştığımızda peşimize takılmak için bekleyen, labirente benzer arka sokaklarda ilerlerken görünmeden bizi takip eden bir araba olabilir miydi?

Hayır, buna izin verecek kadar dikkatsiz değildim. Bu benim hatam değildi. Ama yine de sorumlusu benmişim gibi geliyordu çünkü bu olay tanıştığımız gece gerçekleşmiş, Doku onu bıraktığım yerden sadece birkaç sokak ötede öldürülmüştü. Israrla kulübe gitmek istediğini söylediğinde yeterince karşı çıkmadığım için olmuştu bu. Hayır demeliydim. Onu başka bir yere bırakmalıydım ama geriye dönüp bakmak, Doku'nun kendi seçimlerini yapan bir adam olduğu, benimse onun davranışlarını değiştirecek güçte olmadığım gerçeğini değiştirmiyordu. Bizimki ikimizin de diğerinden bir şey beklediği hassas bir danstı. Bizi bir araya getiren dostluk değil, karşılıklı fırsatçılıktı.

Yine de Doku'nun öldüğüne gerçekten üzülüyordum çünkü o kötü bir adam değildi, sadece zayıftı. Şimdi Çeçen direnişinin Türk kanadında iyi bir kaynağımızdan daha olmuştuk, kalanları Ruslar teker teker ortadan kaldırıyordu.

"Londra'ya gitmeden önce telgrafı yazarım" dedim Gavin'e.

"Bu haber merkezin hoşuna gitmeyecek ama onlara nasıl daha makul bir dille söyleyebileceğimizi bilmiyorum. Aptalca bir hata gibi görünüyor bu Maggie."

Aslında bunun aptalca bir hata, tümüyle benim hatam olduğunu söylemek istiyordu. İstanbul'daki en kıdemli memur olmasına rağmen, kendini sorumluluktan tamamen muaf tutuyordu. Kendi kıçını kurtarmak istediği için onu suçlayamazdım. Ödemesi gereken faturaları ve üniversite okutması gereken çocukları vardı, bu yüzden hiçbir şeyin emekliliğini mahvetmesine izin veremezdi.

Masama döndüğümde kendimi cankurtaran botumdan atılmış gibi hissediyordum. Öyle olsun. En azından telgrafı yazmama izin verdiğine göre olayları olabildiğince eğip bükebilirdim. İstanbul'da yaşayan bütün Çeçen savaşçılarının suikasta kurban gitme ihtimali vardı. Doku'yu Ruslar öldürmüştü; bu açıkça kendisi ile onlar arasındaydı.

Öte yandan Doku aynı zamanda bizim de ajanımızdı ve onu kaybettiğime üzülüyordum. Asma ve kızının ölümüne de üzülüyordum. Onlar bu olayda gerçekten masumdu, çatışmanın çalkantısında kaybolan sivil zayiattı.

Ertesi sabah Londra'ya uçarken Asma'yla küçük kızını düşünüyordum. İstanbul'daki morgda yatan kömürleşmiş bedenlerinin görüntüsü, tıpkı diğer kurbanların, diğer çocukların aklımdan çıkmayan görüntüleri gibi hafızama kazınmıştı. Düşmanla savaşmak için düşmanın neler yapabileceğini bilmeniz gerekiyordu ve bu bilgi beni yıpratmış, dünyaya bakışımı kirletmişti. Türk Hava Yolları uçağındaki koltuğumda etrafıma bakındığımda şarap yudumlayan yolcuları görmek yerine Lockerbie'deki parçalanmış bedenleri düşünüyor, taksiyle Danny'nin evine giderken Londra sokaklarına bakıp Grozni'deki bomba çukurlarını gözümde canlandırıyordum.

Eskiden bu düşünceleri zihnimden atmayı başarabiliyordum ama kâbuslar peşimi bırakmıyordu.

Binaya vardığımda Danny hâlâ klinikte olduğu için tuş takımına şifreyi girip içeri adım attım. Danny bu daireye yeni taşınmıştı. Granit tezgâhlı pırıl pırıl yeni mutfağına hayranlıkla baktım. Oturma odasının pencereleri binanın bahçesine bakıyordu ve ev hâlâ boya kokuyordu. Burası *Danny* tarzı bir yer gibi görünmüyordu. Knightsbridge'deki bu seçkin bölgeden çok farklı olan, bar ve köri dükkânlarıyla dolu Brixton'ın o canlı sokağındaki ilk evine hiç benzemiyordu burası. Çerçeveli fotoğrafların sergilendiği oturma odasına geçtim. Fotoğraflardan biri Danny'yle birbirine âşık, mutlu turist çift olarak Barselona'da çekildiğimiz fotoğraftı. Diğer fotoğrafsa üç yıl önce felç geçirip ölen annesinin fotoğrafıydı. Julia Gallagher'ı çok yakından tanımamıştım ama kısa süren tanışıklığımızda benim oğlu için doğru kadın olduğuma inanmıştı. "Sürekli senden bahsediyor" demişti bana. "Onu mutlu edecek tek kişi sensin." Bu sözlerle birlikteliğimize onay vermişti ama ilişkimizin yalanlar üzerine kurulu olduğunu bilmiyordu.

Kendimle ilgili ona anlattığım neredeyse hiçbir şeyin doğru olmadığını bilse kim bilir ne derdi.

Mermerlerin ışıl ışıl parladığı banyoda kendi tuvalet malzemelerimi çıkarıp duş almak için soyundum. Aynada kendime baktığımda uçuştan sonra bu kadar yorgun ve bitkin görünmekten rahatsız oldum. Zamanı durdurmak mümkün değildi ve bunu derinleşen kaz ayaklarımda, kaşlarımın arasındaki çizgilerde ve şakaklarımdaki beyaz tellerde görüyordum. Yirmi beş yaşındayken yüzümü bu halde asla görmek zorunda kalmayacağımı sanıyordum. Kırışıklıklar başlamadan ölmek gibi romantik hayallerim vardı ama işte buradaydım ve kırk iki yaşımın hakkını tümüyle veriyordum. Zor yaşamak erken ölmek anlamına gelmiyordu; bazen o zor yıllar sadece yüzünüze yansıdığıyla kalıyordu.

Belki de değişimin tam zamanıydı. Teşkilattan istifa edip Danny'nin dünyasında yaşamaya başlayabilirdim. Doku'nun öldürülmesi beni kabul edebileceğimden daha fazla sarsmıştı çünkü muhtemelen konuştuğu son kişi bendim ve en sevdiği gece kulü-

bünün birkaç adım ötesinde ölmüştü. Ben bu savaşa ucundan dahil olmuştum belki ama yine de savaşçılardan biriydim.

"Maggie? Geldin mi?" Danny'ydi bu.

Üzerime havlu bile almaya gerek duymadan banyodan çırılçıplak çıktım. Gülerek beni kendine çekip sevinçle ayaklarımı yerden kesti. En son dört ay önce birbirimize böyle sarılmıştık ama hiç zaman geçmemişti sanki. Vücutlarımız iç içe geçmiş yapboz parçaları gibi uyumluydu. Birbirimize sadakat sözü vermemiş olmamıza rağmen bunca yıldır kimse beni baştan çıkartamamıştı. Dört aylık açlıktan sonra, onu yemeye hazırdım.

"Beni özledin mi?" diye fısıldadı.

"Tahmin edemezsin."

"Ederim."

Öpüşerek yatak odasına girerken o da kendi kıyafetlerini çıkardı. Şehvet sarhoşu halimle gömleğinin yere düşüşünü, yatağa giderken pantolonunu ayağından nasıl çıkardığını izledim. Saçları beyazlamıştı ama o hâlâ Bangkok'ta tanıştığım Danny'ydi, hayata ve bana olan açlığını hiç kaybetmeyen, aynı adam. Yatağa uzandığımızda öyle tahrik olmuştum ki içimde birkaç hareketi beni uçurumdan aşağı savurmuştu bile.

Bir çığlıkla dünyaya döndüm. Kalbimin yavaşladığını, nefesimin derinleştiğini hissediyordum. *Tatlı Danny, seni nasıl da özlemişim.*

Birbirimize sarılıp akşam trafiğinin uzaktan gelen gürültüsünü dinleyerek gölgelerin büyümesini izledik. İstanbul'a dönmeden önce birlikte kaç gün ve gece geçireceğimizi sayarken sevincim azaldı. Her kavuşma sevinç ve hüzün arasında bir gelgitti çünkü her zaman geçiciydi. Bu defa hüzün çok daha derindi. Bu defa ayrılmak istemiyordum.

"Aslında seni önce yemeğe çıkarmayı planlıyordum" dedi Danny. "Seni yatağa romantik yoldan atacaktım. Ama öyle karşı konulmazdın ki tüm planlarımı mahvettin. Seni utanmaz fahişe."

"Öngörülebilir olmayı sevmiyorum."

"Milyon yıl geçse de olmazsın." Bir duraksamanın ardından daha yumuşak bir sesle "Seni özledim Maggie. Bundan ne zaman vazgeçeceğiz?"

"Sevişmekten mi?"

"Hayır. Bu gelgit saçmalığından. Ben buradayım, sen İstanbul'da ya da bundan sonra nerede çalışacaksan orada. Neden seninle olabilmek için önce o lanet olası Heathrow'a gitmek gerekiyor?"

"Benim işim..."

"Londra'da da iş var."

"Amerikalılar için bir sürü formalite var."

"Evlenirsek öyle bir sorun kalmaz."

Donakaldım. Daha önce evlilikten hiç bahsetmemiştik. Altı yıl boyunca bir sonraki tatilimizin, birlikte yaşayacağımız bir sonraki maceramızın ötesinde kalıcı bir şey düşünmeden yaşayıp gitmiştik. "Danny Gallagher, bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Güldü. "Kendime özgü beceriksizliğimle, evet, sana evlenme teklif ediyorum. Benden duymak istediğin bir şey değil bu, biliyorum ama bunu söylemek zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü gitmenden nefret ediyorum. Sabahları senin yanında uyanamamaktan nefret ediyorum. Ve hayatımızın geri kalanının böyle geçeceği düşüncesinden nefret ediyorum."

Öyle şaşırmıştım ki hiçbir şey söyleyemedim. Acı dolu uzun bir sessizlikten sonra yatağın kenarına oturdu, onu incittiğim şeylerden, hiç fark etmediğim her şeyden kendini korumak ister gibi sırtını bana dönmüştü. Ona dokunmak için uzandım ama temasımla kasları gerildi.

"Özür dilerim" diye fısıldadım. "Senin için bu kadar zor olduğunu bilmiyordum."

"Senin için değil mi?" diyerek bana baktı. "Aylarca birbirimizi görmememiz, diğer çiftler gibi olmamamız, aynı evde, kedili bir evde *düzenli* bir ilişki sürmememiz seni rahatsız etmiyor mu? Belki çocuğumuz bile olur."

"Ah Danny."

"Tamam, sorun değil. İstediğinin bu olmadığını biliyorum."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yok. Anlıyorum." Danny ayağa kalkıp gi-

yinmeye başladı. Derinleşen karanlıkta beyaz gömleği hayalet gibi dalgalanıyordu. "İşini seviyorsun. Seni olduğun yere sabitleyecek bir çapa olmaması hoşuna gidiyor. Ama ben demirlemek *istiyorum* Maggie. Hayatımı annemle babamın yaptığı gibi birine bağlamak istiyorum. Onları birlikte görmeni çok isterdim, o zaman neden bahsettiğimi anlardın. Hiçbir zaman zengin olmadılar, hep borç içindelerdi ama birbirlerine sahiptiler." Gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra omuzları yenilgiyle çökmüş gibi yatağa oturdu. "Böyle devam edemem Maggie. Bunu sürdüremem."

Sokaktan kahkaha sesleri geldi, acı veren sessizlikte sarsıcı ve müstehcen bir kahkaha.

"Aradığın kişinin ben olduğuma emin misin Danny?" diye sordum.

"Evet."

"Ama beni tanımıyorsun bile. Yılda sadece birkaç defa görüşüyoruz."

"O zaman birlikte yaşayalım, böylece *tanırız*. Sen buraya taşınabilirsin. Ya da ben İstanbul'a taşınırım."

"Galen'deki işini bırakacak mısın?"

"Her yerde doktorluk yapabilirim. Hasta hastadır."

"Benim için bütün bunlardan, maaşından, evinden vazgeçecek misin?"

"Maggie, ben mültecileri tedavi ettiğim bir çadırda yaşıyordum ve çok mutluydum. Bu ev de benim değil. Galen'in. Burayı özlemeyeceğim, burunları aksa üzerlerine atlamamı bekleyen o kibirli ukalaları da özlemeyeceğim. Birlikte olmamız için bunu yapmam gerekiyorsa seve seve işten ayrılabilirim."

Sesindeki acıyı duymuştum. Tıpkı benim gibi o da işinden bıkmıştı. Ne güzel bir çifttik, ikimiz de kendimizi kapattığımız kutulardan kaçmak istiyorduk. Bu evde onun karısı olarak yaşamanın, mecbur kaldığım irili ufaklı tüm aldatmacalardan vazgeçmenin ve bir kez olsun istediğim kişi, yani Danny Gallagher'in karısı olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. British Museum'da dilediğimce dolaştığımı ya da kimin beni takip ettiğinden endişe duymadan Thames'te gezindiğimi hayal ettim.

İç geçirdi. "Saçma bir fikirdi. Seni böyle bir şeyin içine..."

"Evet" dedim.

Dönüp bana baktı. "Ne?"

"Londra'ya taşınacağım, bunu yapalım. Evlenelim."

Böyle anlaşmıştık. Anlık bir karar gibi görünüyordu ama öyle değildi, hiç değildi. Birçok şeyin sonucuydu bu. Doku'nun öldürülmesi. Aynada kendi yorgun yüzümü görmem. Dünyada büyük planlar yapılırken benim işimin çok az fark yarattığını üzülerek kabul etmem. Savaşlar devam edecek, imparatorluklar yine yıkılacak ve kaynaklarımdan topladığım tüm bilgi kırıntıları, yazdığım tüm o telgraflar, Doku'nun cesedi gibi bir hükümet makinesine akıtılacak, onun tarafından çiğnenip gübreye dönüştürülecekti. Ama onları kazanmak için eğitildiğim sahte dostlukların aksine Danny gerçekti. Paylaştığımız şey gerçekti.

"Ciddi misin?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Evet, evet, evet!"

Kollarını sıkıca boynuma doladı. Gözyaşlarını yanağımda hissediyordum ve şimdi ben de ağlıyordum, mutluluktan ağlıyorum. Uzun, çok uzun zamandır yapmadığım bir şeydi bu.

Ait olduğum yer burasıydı. Danny'nin yanı.

Bir hafta sonra İstanbul'a giden uçağa bindiğimde, istifa mektubunu kafamda çoktan yazmıştım. İstifa etmek merkeze bir mektup göndermekle bitmiyordu. Bilgilendirmeler ve son üç yılda İstanbul'da edindiğim tüm muhbirlerin başkasına aktarılması gerekiyordu. Geçen ay Teşkilat'taki yirmi birinci yıldönümümdü, dolayısıyla elli beş yaşıma geldiğimde emekliliğe hak kazanmış olacaktım. İstifa etmek için uygun bir zamandı bu; çoğu kamu çalışanının hayatının bir sonraki aşamasına geçmeyi tercih ettiği nokta. Ben hayatımın bu aşamasına Londra'da bir doktor eşi olarak geçecektim.

Havaalanından taksiyle Taksim'deki evime giderken zihnimde İstanbul'a veda ediyordum bile. Daha önce de başka şehirlere, başka görevlere veda etmiştim ama bu defaki hem acı hem tatlı bir vedaydı çünkü İstanbul'u seviyordum; enerjisini, tarihini, insan-

larını ve nezaketlerini. Ama onu daha iyi bir şey için, Danny için terk ediyordum ve vedanın tatlı tarafı da burada ortaya çıkıyordu. Tatilde onu buraya getireceğime dair kendime söz verdim. Onu İstiklal Caddesi'ndeki en sevdiğim köftecime götürecek, birlikte rakımızı yudumlayacak, nefis İskender, pide ve yumuşacık kuzu şişleri tadarken yüzünü izleyecektim.

Taksi beni yaşadığım binanın önünde indirdiğinde neredeyse gece yarısıydı. Yolun karşısındaki kafe kapanmıştı, meraklı komşu kadınsa ortalıkta yoktu. Şehir dışında geçirdiğim hafta onun da programını değiştirmişti tabii ve ilk defa bakışlarını sırtımda hissetmeden apartmana giriyordum. Merdivenler karanlıktı ve birinci katın düğmesine bastığımda lamba ancak ikinci kata çıkmama yetecek kadar yanık kaldı. Tam anahtarı kapıma sokarken zamanlayıcı lambayı söndürdü ve karanlıkta kaldım. Bu elektrik tasarrufu saçmalığının da canı cehennemeydi; ben Amerikalı bir elektrik manyağıydım. Valizimi eve taşıyıp duvardaki düğmeyi bulmaya çalışırken olduğum yerde kaldım.

Bir terslik vardı.

O kadar karanlıktı ki mobilyalarımın siluetlerini bile seçemiyordum ama her nasılsa karanlıkta bile yalnız olmadığımı hissetmiştim. Tanıdık olmayan bir şampuan kokusu burnuma dolarken, içe çekilen bir nefesin belli belirsiz sesini duydum. Evde biri vardı. Karanlıkta çılgınca etrafımı taradım ama kimseyi göremedim. Sadece kokusunu alıp nefesini duyuyordum.

"Telaşlanma Maggie" dedi tanıdık bir ses. "Biziz."

"*Gavin*? Ne işin var burada?"

"Seninle konuştuğumuzu kimse görmemeli."

Çoğul mu konuşmuştu? Sonunda düğmeyi bulup açtığımda Gavin'i koltuğumda otururken gördüm. Kitaplığın yanında duran sarışın kadının aksine sert ve telaşlı bir hali vardı. Kadın gençti, yirmili yaşlarının sonlarındaydı; siyah balıkçı yaka kazağının üzerinde gümüşi bir renk alan platin saçları vardı. Bu kadını daha önce hiç görmemiştim ve bu onu ilk görüşüm olmasına rağmen, evime davetsiz girdiği için şimdiden ondan hoşlanmamıştım.

Bana kesilip biçilecek bir numuneymişim gibi bakışları hoşuma gitmemişti.

Gavin'e döndüm. "Kim bu?"

"Maggie, bunu beklemediğini biliyorum. Bu şekilde geldiğimiz için üzgünüm ama izlenip izlenmediğini bilmiyoruz."

"Evime zorla girdiniz. Beni korkuttunuz."

"Böyle olması gerekti" dedi kadın. "Burada olduğumu kimse bilmemeli." Sakince bana yaklaştı. Benden en az on yaş genç olmasına rağmen duruma hâkim birinin özgüvenli sakinliğiyle hareket ediyordu ve bu beni rahatsız etmişti. Bu, kontrolün bende olmadığı anlamına geliyordu.

"Tekrar soruyorum. Sen kimsin?"

"Diana Ward."

"Gerçek ismin mi bu yoksa takma isim mi?"

"Bunun bir önemi yok. Konu benimle ilgili değil. Seninle ilgili."

Gavin'e baktım. "Neden bahsettiğini biliyor musun?"

Gavin iç geçirdi. "Ne yazık ki evet."

"Bana Danny Gallagher'i anlat" dedi Diana.

Konunun değişmesi öyle ani oldu ki başımı bir anda ona çevirdim. "Ne?"

"Danny Gallagher. Londra'da düzenli olarak ziyaretine gittiğin adam. Son altı yıldır Barselona, Roma, Paris ve başka yerlerde defalarca buluştuğun adam."

"Merkez Danny hakkında her şeyi biliyor. Onunla ilk görüşmeye başladığımda onları bilgilendirdim." Romantik bir ilişkiye başladığımızda böyle yapmamız beklenirdi. Cazibe tuzakları sık başvurulan bir yöntemdi ve yanlış kişiye âşık olmak muhbirleri ve operasyonları tehlikeye atabilirdi. "Onunla görüşmeme itirazları olmadı. Ben de onun geçmişiyle ilgili kendi araştırmamı yaptım. O söylediği kişi."

"Evet, Leicester'da doğmuş, şimdi ikisi de ölmüş olan bar işletmecisi Frank Gallagher ve karısı Julia'nın tek çocuğu. Beş yıl Crisis International'da tıp doktoru olarak çalıştı, şimdi Londra'da çalışıyor. Görünürde tamamen masum, dolayısıyla Dr. Gallagher başlangıçta merkezde şüphe uyandırmadı."

"Peki neden şimdi onu soruyorsun?"

"Çünkü kaynağın olan Doku öldü, muhtemelen bir Rus suikastı."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen onun istihbarat memuruydun. Öldürüldüğünde ona yüz metre yakınındaydın. Bu da bize zayıf halkanın sen olup olmadığını düşündürdü. Bu yüzden merkez benden seni ve ilişki kurduğun kişileri daha yakından incelememi istedi."

"Bir dakika. Beni Ruslara casusluk yapmakla mı suçluyorsun?"

"Sen değil. Ama belki sana yakın biri olabilir."

"*Danny mi*?" Güldüm. "Ah, sen gerçekten Sibirya'ya gitsen iyi olur. Danny'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözlerimin içine baktı. "Senin var mı?"

14

Bir an –ama sadece bir an– bu üç kelimeyle sarsıldım. Sonra sevdiğim, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım adamı düşündüm ve ayaklarımın altındaki zemin kendini yeniden hatırlatıp kaya gibi sabitlendi. "İsminin Danny Gallagher olduğunu, Leicester'da bana bahsettiği aileden *geldiğini* doğruladığını söylüyorsun. Bu noktada kaçırdığım ne var?"

"İşi."

"O doktor. Bunu da doğruladım. Onun bir hastayı tedavi ettiğini, hatta hayatını kurtardığını gördüm."

"Evet, hastaları hakkında konuşalım."

Sesindeki o uğursuz tonu duymuştum. Benim için her şeyin altüst olacağı nokta buydu. Gerçek burada, gözümün önünde gizleniyordu işte.

Diana dizüstü bilgisayarını sehpaya koyup ekrandaki fotoğrafı görebilmem için bana doğru çevirdi. Danny'nin siyah kravatı ve takım elbisesi içinde kendisi kadar iyi giyimli bir grup insanla birlikte poz verdiği bir fotoğraf. Yanında, parlak kırmızı elbise giymiş, kahverengi gözlü güzel bir kadın Danny'ye gülümsüyordu. Diğer yanında, her birinin elinde şampanya kadehi olan ellili yaşlarında iki adam vardı. Kimsenin kameraya bakmaması fotoğrafın habersiz çekildiğini, öznelerin fotoğraflarının çekildiğini fark etmediklerini gösteriyordu.

"Bu fotoğraf yedi ay önce çekildi" dedi Diana. "Lozan'da özel bir resepsiyonda. Bu Dr. Gallagher, değil mi?"

"Evet" diye mırıldandım, boğazımın kuruluğundan yutkunamıyordum bile. "Bu insanlar kim?" diye sordum ama asıl bilmek istediğim, *o kadının kim olduğuydu.*

"Sağdaki uzun boylu adam Phillip Hardwicke, elli iki yaşında, İngiliz. Siyah saçlı kadınsa metresi Silvia Moretti, yirmi altı yaşında. İtalyan."

Demek ki kadın başka bir adamla birlikteydi, Danny'yle değil. Tanrı'ya şükür, Danny'yle birlikte değildi. Bu bilgi beni öyle rahatlatmıştı ki Diana'nın sonraki sözlerinin etkisini hemen hissedemedim.

"İriyarı adam da Simon Potoyev. Bu isme aşinasındır."

Diana'ya baktım. "Potoyev mi?"

"Yabancı banka hesaplarında o kadar çok parası var ki toplam miktarı hakkında fikrimiz olmamasına rağmen iki milyar dolar değerinde olduğunu tahmin ediyoruz."

Bana bunları neden anlattığını artık anlamaya başlamıştım. Doku'yu Ruslar öldürmüştü ve Danny yedi ay önce bir Rus oligarkla şampanya yudumluyordu. Bir bağlantı olmadığından emindim ama dışarıdan nasıl *göründüğünün* de farkındaydım.

"Dr. Gallagher İstanbul'da nasıl bir iş yaptığını biliyor?"

"Ona Europa'nın ithalat analisti olduğumu söyledim."

"İşin aslını biliyor mu?"

"Hayır."

"Kaynaklarından ona bahsettin mi? Doku'dan ismiyle bahsettin mi?"

"*Hayır*. O kadar da aptal değilim."

"Ama erkek arkadaşın bir Rus oligarkla takılıyor. O sana *bundan* bahsetti mi?"

"İş için İsviçre'ye gittiğini söylemişti. Bazen hastaları seyahatlerinde onlara eşlik etmesini istiyorlar."

"Hastaları hakkında sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. O konuda ihtiyatlıdır. Çalıştığı kliniğin hasta gizliliğine çok önem veriyor."

"Galen Sağlık Hizmetleri grubu olmalı."

"Evet. Paran varsa Londra'daki en iyi tıbbi bakıma yirmi dört saat erişim sağlayabilirsin. Biraz fazla bir ücret karşılığında, yurtdışında, dünyanın herhangi bir yerinde size bir doktorun eşlik etmesini sağlayabilirler."

"İyi işe benziyor."

"Müşterileri en iyisini talep ediyor ve bunun için para ödüyorlar."

"Bu durumda müşteriler gerçekten doktora mı para ödüyor?"

Gavin'e, sonra tekrar Diana'ya baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Dr. Gallagher'le Bangkok'taki ilk karşılaşman tesadüf değil, seni içine çektiği bir oyundu. Belki ödül *sendin*."

Şu zamana kadar onu ayaklarımın üzerinde durarak dinleyebilmiştim ama şimdi bacaklarım, altımda eriyen iki mum gibi titrerken kanepeye çökmek zorunda kaldım. Danny gerçekten beni oyuna getirdiyse muhakeme yeteneğim hakkında ne söylenebilirdi? Başka ne gibi hatalar yaptım? Hafızamı çılgınca Bangkok'ta tanıştığımız o buğulu güne sardım. Wang Lang yiyecek pazarını, oturduğumuz o küçük plastik tabureleri hatırladım. Tanışmamızdan bu yana geçen yılları, Londra'daki, İspanya'daki, Portekiz'deki şehvet dolu sevişmeleri hızlı sararak en son ziyaretimi düşündüm. Ona düşmanın işine yarayacak bir şey söylemiş miydim hiç? Tanıdığım kaynaklar, katıldığım operasyonlar hakkında herhangi bir ipucu vermiş miydim?

Hayır, o kadar dikkatsiz değildim. Ayrıca Danny'yi tanıyordum; onun ruhunu ve kalbini biliyordum.

Diana'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Danny Gallagher tam olarak göründüğü kişi. Rus ajanı değil. O bir doktor, hem de çok iyi bir doktor. Ruslar neden onunla çalışsın ki?"

"Kandırabileceği kişiler için."

"Beni kastediyorsun."

"Bu göz önünde bulundurmamız gereken bir olasılık."

"Peki neye karar verdin? İfşa olmuş durumda mıyım?"

Diana bir an beni inceledikten sonra omuz silkti. "Bildiğimiz kadarıyla kimliğin hâlâ güvende ve Europa'nın ifşa olduğunu gösteren bir kanıt yok. Eğer bizden biri olduğunu bilseler, seni öldürürlerdi. Ya da seni kendi taraflarına çekmeye çalışırlardı."

"İkisini de yapmadılar."

Diana yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi bana baktı. Belki de çoktan onların tarafına geçmiştim.

Belki de zaten bir haindim. Doğru söylediğimi anlamasını ümit ederek ben de ona baktım.

"Gerçekten Moskova'ya çalıştığımı düşünseydin buraya gelmezdin" dedim. "Bana bunları anlatmazdın."

Diana Gavin'e baktı ve o da belli belirsiz başını salladı. Bana tekrar baktığında dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. Bu ziyaretin gerçek amacının ortaya çıkmak üzere olduğunu gösteren bir işaretti bu.

"Danny Gallagher'le ilişkin" diye söze başladı "bizim için önemli bir fırsat sunuyor aslında. Doktor olduğuna göre, hakkında istihbarat toplamak istediğimiz insanlarla yakın ilişki kurabilir. Bu adamdan başlayarak." Diana dizüstü bilgisayarındaki fotoğrafı gösterdi.

"Potoyev mi?"

"Hayır. Phillip Hardwicke."

Kaşlarımı çattım. "Onun İngiliz olduğunu söylemiştin."

"Aynı zamanda bütün Rus oligarkların en yakın arkadaşı. Bu adamlar paralarını Rusya'dan çıkarmak zorundalar, her yıl yüz milyonlarca sterlin demek bu. Hardwicke bu fonları İngiltere'de mal varlığına dönüştürmelerine yardımcı oluyor. Restoranlar, oteller, gökdelenler. Bunlar saygın İngiliz isimli offshore şirketlere ya da konsorsiyumlara ait gibi görünüyorlar ama asıl sahipleri Ruslar ve onlar tarafından kontrol ediliyorlar. Ve Hardwicke gibi işlerini kolaylaştıranlar da yüklü bir pay alıp kendi ceplerini dolduruyorlar."

"Londra'daki para aklayıcı."

Diana başıyla onayladı. "Yolsuzluk en üst düzeylere kadar uzandığı için kimse onlara dokunamıyor. İşin içinde çok fazla para ve çok fazla güçlü isim var. İngiliz yetkililer onu bitiremez ya da bitirmezler ve Hardwicke'i devirmeye çalışanlar..." Diana başını iki yana salladı. "Sonları hiç iyi olmadı."

"Onlara ne oldu?"

Diana dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdı ve ekranda yeni bir fotoğraf belirdi. Bu fotoğrafta orta yaşlı, yumuşak ve nazik gö-

rünümlü, takım elbiseli bir adam vardı. Bankacıya benziyordu ki gerçekten de öyleydi.

"Frederick Westfield, Bank of London" dedi Gavin. "Diana bana bu davalar hakkında bilgi verdi. Beş ay önce Westfield'in cesedi Saint Albans'ta yanan Jaguar'ının içinde bulunmuş. El ve ayak kemikleri ölüm gerçekleşmeden toz haline gelmiş ve ciğerlerinde dumana rastlanmış. Otopsiden anlaşıldığına göre, işkence görmüş ancak arabası ateşe verildiğinde hâlâ hayattaymış. Yetkililer ölümün kaza olduğuna karar verdi. Ne büyük sürpriz."

Diana başka bir fotoğrafa tıkladığında takım elbiseli, seçkin görünümlü bir başka adam belirdi. "Colin Chapman, HSBC" dedi Gavin. "Ofis binasında 10. kattan düşmüş, intihar dendi." Diana klavyeye bir kez daha dokundu ve başka bir fotoğraf ortaya çıktı. Kırklı yaşlarında, ipek eşarbını ustalıkla bağlamış, gülümseyen bir kadındı bu defaki. "Angela McFaul, Hardwicke Organizasyonu'nda çalışan bir muhasebeci. Evinde başından iki kurşunla vurularak öldürülmüş. Polis buna başarısız bir hırsızlık girişimi demiş ama hiçbir şey çalınmamış. Bu üç kişinin de ortak bir noktası var: Phillip Hardwicke'in mali detayları hakkında bilgi sahibi olmaları. Ve bu detayları İngiliz istihbaratıyla paylaşıyorlardı."

Diana klavyeye tekrar tıkladı ve son bir görüntü daha belirdi. Hardwicke'in kendisi, bu defa delici bakışlarıyla kameraya bakıyordu. Poz verdiği belliydi. Sadece fotoğraf olmasına rağmen dizüstü bilgisayar ekranından beni görebiliyormuş gibi hissediyordum.

"Adamımız bu. Suikastların her birinin emrini Hardwicke'in bizzat verdiğini düşünüyoruz ve kişiliği hakkında yaptığımız değerlendirmeye göre bunu işinin bir parçası olarak görüyor."

"Bu değerlendirme hakkında daha fazla detay istiyorum."

"Raporun tamamını alacaksın. Ancak şimdilik saldırganlık ve narsisizm açısından en yüksek puanları aldığını söyleyebilirim. Yüksek zekâsıyla da birleşince daha da tehlikeli biri oluyor. Eton'daki okul kayıtlarına göre acımasızlığı öğretmenlerini bile korkutacak düzeyde. Bu adam kontrolün kendisinde olmasını isteyen, başkalarına ne pahasına olursa olsun her zaman istediğini yaptıran biri."

Hardwicke'in fotoğrafına bakmaktan kendimi alamıyordum. Şimdilik onun emriyle öldürülen üç kişi olduğunu öğrenmiştim. Ama bilmediğimiz daha kaç kişi vardı?

"Bu işten bizim çıkarımız ne?" diye sordum. "Madem İngilizler ilgilenmiyor biz neden ilgileniyoruz?"

"Çünkü bu aklanan rublelerle restoran ve gayrimenkulden fazlası satın alınıyor. Bu parayla en kârlı işe de giriliyor."

"Silahlar" dedim.

Diana başıyla onayladı. İkimiz de savaşın da diğerleri gibi bir iş olduğunu ve her iş gibi onun da sağlıklı ve sürekli bir tedarik zinciri gerektirdiğini biliyorduk. "Bunun Danny'yle ilgisi ne peki? O paralı biri değil. Sadece bir doktor."

"İşte biz de bu noktada bir fırsat yakalıyoruz. Phillip Hardwicke'in gençliğinden beri epilepsi nöbetleri geçirdiğini biliyoruz. Nöbetleri kontrol edilemediği için Londra'dan bir yerlere her seyahatinde yanında bir doktor oluyor. Dr. Gallagher'in bu seyahatlerin birçoğunda ona eşlik ettiğini biliyoruz, yani Hardwicke'e son derece yakın. *Sen* de Dr. Gallagher'e yakınsın. Daha iyisini umamazdık."

"Danny'yi bilgi erişimi için *kullanmamı* mı istiyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Benden çok şey istiyorsun."

"Sana bundan bahsetmesem ne yapmayı planlıyordun?"

"Onunla evlenmeyi *planlıyordum*."

"Senden bu planları değiştirmeni istemiyoruz. Sadece gözlerini ve kulaklarını açık tutmanı istiyoruz. Phillip Hardwicke ve çevresindeki oligarklar hakkında öğrendiğin her türlü bilgiyi bize ilet. Senden çok şey istemiyoruz. Bu bir ihanet değil. Sadece iyi bir Amerikalı olarak üzerine düşeni yapmış olacaksın."

"Peki sana istediğini verdikten sonra ne olacak?"

"Kocanla birlikte gün batımına doğru yol alabilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirsin. Sen söylemediğin sürece kocanın hiçbir şeyden haberi olmayacak. Ama dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmiş olacaksın."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Hardwicke'in kimlerle işbirliği yaptığını,

parasının nereden geldiğini öğren. Ve mümkünse Galen'in diğer hastalarını da öğren. Aralarında birkaç Rus oligark vardır muhtemelen. İsimlerini, tıbbi durumlarını, gelecekte kullanabileceğimiz zayıf noktalarına dair her şeyi öğren."

"Kliniğin veritabanına girmek için Danny'nin yardımına ihtiyacım olacak."

"Hayır. Onun bundan haberi olmamalı. *Kimsenin* olmamalı. Bu bizim aramızda kalacak."

Gavin'e baktığımda o da başını salladı. "Böyle olmak zorunda."

"Peki ya merkez? Onlar da bu plandan haberdar, değil mi?"

"Sadece birkaç kişi."

Kaşlarımı çattım. "Merkeze güvenmiyor musun?"

Diana ile Gavin bakıştılar. "Güvenmemek daha akıllıca olabilir" dedi Diana, "diğer türlü İngiliz istihbaratını devreye sokmak isterler. Bu riski alamayız."

"İngilizlere güvenmiyorsun."

"Düşünsene Maggie. İki bankacı ve bir muhasebeci öldü. Onları İngiliz istihbaratından birinin ifşa edip etmediğini bilmiyoruz. Bunu sessizce yapmalıyız." Duraksadı. "Hayatın buna bağlı olabilir."

15

Şimdi

Longmorn bitmişti. Ben, Declan ve ben şişenin dibini görmüştük; yeni bir şişe satın alıp alamayacağımı hiç bilmiyordum. Bardağımı alıp kalan birkaç yudumu da içtim. O son yudumun tadı daha da güzeldi.

"Tanrım, Maggie" dedi Ben. "Bize bunları neden daha önce anlatmadın?"

"Hâlâ gizli bilgi. Bu konuda *konuşamazdım*." Boş bardağı masaya koyduğumda çıkan gürültüyle Ben de Declan da irkildi. "Bu konuda konuşmak *istemedim*" diye ekledim ardından. O kadar viski içmemize rağmen endişeliydik çünkü küçük köyümüzde bir şeylerin değiştiğinin farkındaydık. Eski hayatımdan gelen ve sığınağımızı zehirlemekle tehdit eden kötücül bir şey buraya kadar beni takip etmişti.

"Diana sadakatimi sorgulayarak beni operasyona dahil olmaya ikna etti. Danny'yle Bangkok'ta tanışmamızın tesadüf *olup olmadığını* düşünmemi sağladı. Belki de Ruslar beni kendi taraflarına çekme ümidiyle onu beni tuzağa düşürmek için kullanmışlardı. Diana'nın gözünde karşı taraf için çalışıyor olabilirdim, zaten onların cazibe tuzağına ilk düşen kişi de ben değildim."

Bana inanıp inanmadıklarını anlamak için Declan'la Ben'in yüzünü inceledim. Üçümüz on yıllar önce Çiftlik'te staj yaparken bağ kurmuştuk ve bazen aylarca, hatta yıllarca görüşmediğimiz halde bu adamları hâlâ en yakın arkadaşlarım olarak görüyordum. Genellikle yabancı bir başkentteki bir barda ya da restoranda

buluştuğumuzda konumuz her zamanki gibi dünyayı değiştirebileceğimize inandığımız o eski günler olurdu. Ancak çeşitli operasyonlarımızın detayları hakkında konuşamazdık. Hayatınızın kimseyle paylaşamadığınız gizli bir köşesi her zaman vardı. Bu sırlardan birini açığa vurmak kesinlikle ihanet olurdu.

Ben homurdanarak "Senin onların tarafına geçebileceğin fikri çok saçma" diyerek Declan'a, sonra tekrar bana baktı. "Biz birbirimize güvenemezsek kime güvenebiliriz?"

"Çok nazik bir düşünce bu Ben ama işin aslını biliyorsun. Hepimiz biliyoruz. Birbirimize güvenemeyiz. Bizim işimizde bunun sonuçlarına katlanamayız, kaldı ki ben kendime bile güvenmiyorum. Sahte bir aşk ilişkisinin içine çekilmiş olsaydım, muhakeme gücümle ilgili ne söylerdik? Başka nasıl yanlışlar yapabilirdim, düşmanı tanıyamayacak kadar kör olduğum için daha kaç hayatın yok olmasına sebep olurdum?" Sandalyemden kalkıp boş viski bardağımı lavaboya götürdüm. Orada durup karanlığı inceledim. Hep karanlığı inceliyordum zaten, bazen eve çok yakın bir düşmanı arıyordum. "Bana kendi duygularımı sorgulattı. Diana Ward'ın hayatta olup olmaması bu yüzden umurumda değil. Bütün terslikler onunla başladı."

Declan sakince "Ama o sadece işini yapmış Maggie. İlişkide olduğun adam hakkında seni uyarmış, o kadar" dedi.

"*Âşık olduğum* adam" dedim.

"Âşık mı?"

"Evet." Dönüp masamda oturan iki adama baktım. Daha önce bunu onlarla paylaşmamıştım. Sadece on altı yıl önce Teşkilat'tan ayrıldığımı, Declan beni bulup Maine'de onlara katılmaya davet edene kadar yıllarca çölde kök salacak bir yer aradığımı biliyorlardı. Tıpkı onlar gibi benim de farklı anlattığım, hiç paylaşmadığım anılarım vardı. "Danny Gallagher'ı seviyordum. Diana ise İstanbul'daki evimde karşıma geçmiş, bana onun sadece sevgilim değil, aynı zamanda bir fırsat da olduğunu, bana bir seçim yapmam gerektiğini söylüyordu. Ülkemi mi seçecektim, yoksa düşman için çalıştığından şüphe edilen bir adamı mı? İşim onu kullanmamı, güvenine ihanet etmemi gerektiriyordu. Diana bana ülkesine sa-

dık her Amerikalının hangisini tercih edeceğini bileceğini söyledi. Ben de tercihimi yaptım. Ne kadar acı verici olsa da yapmam gerekeni yaptım."

"Ondan ayrıldın mı?" diye sordu Declan.

"Hayır. Onunla evlendim."

İkisi de hiçbir şey söylemeden bana baktı. Onlara bakamadığımı fark edince pencereye döndüm ama bakışlarının sıcak lazer kalemi gibi sırtımı deldiğini hissedebiliyordum. Onlar benim en eski iki arkadaşımdı ve onlar bile evli olduğumu ya da bir zamanlar yatağını paylaştığım adamı hâlâ düşündüğümü bilmiyorlardı. Şu an bir eşimin, bir sevgilimin olmamasının sebebi oydu çünkü zihnimde Danny hâlâ benim kocamdı ve hep de öyle kalacaktı.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Declan.

Ona cevap vermeyip mutfak penceremin ötesindeki karanlığa bakmaya devam ettim.

"Maggie?" Declan yaklaştığını bile duymayacağım kadar sessizce arkamda belirdi ve elini omzuma koydu. Fiziksel sevgi gösterebilen bir adam değildi, dokunuşu beni ürkütmüştü. Uzun arkadaşlığımıza rağmen bu belki de Declan'la aramızdaki en yakın temastı ve bana Danny'nin dokunuşunu, Danny'nin kucaklamasını hatırlatmıştı.

Declan bana itici geldiği için değil, anılar çok acı verdiği için irkilmiştim. "Yorgunum. Sakıncası yoksa artık uyumak istiyorum."

Ben "Elbette" diyerek ayağa kalktı. "Sabah seni ararız. Hadi Declan. Gidelim."

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz sürgüyü çekip güvenlik sistemini devreye soktum. Girişte oyalanıp arabalarının uzaklaşmasını dinledim. Evimin içindeki tanıdık sesleri duydum; mutfaktaki buzdolabının uğultusu, oturma odasındaki saatin tik takları. *Kale güvende*, diye düşündüm.

Her zamanki gibi tek başıma üst kattaki yatak odama çıktım.

Ama aslında yalnız değildim. Danny benimleydi. O her zaman yanımdaydı. Gömleğimi çıkarıp dolapta diğerlerinin yanına astım. Burada sadece iki elbise asılıydı, ikisini de aylardır giymediğim elbiseler. Minik gül işlemeli keten olanına dokundum. Bana eskiden

giydiğim başka bir elbiseyi hatırlatmıştı bu, dünyanın bir ucundan diğerine defalarca taşınırken kaybettiğim bir elbiseyi. Bayan Danny Gallagher olduğum gün giydiğim elbiseyi.

16

Londra, on yedi yıl önce

Danny'yle serin, yağmursuz bir kasım günü evlendik. Karanfillerden bir taç takmış, baldırıma inen küçük gül goncası desenli bir elbise giymiştim; elimde de elbisemin desenine uygun kırmızı güllerden bir buket vardı. Danny şatafatı ve törenleri sevmediği için, bense dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için küçük bir düğün yapmayı tercih ettik. Böylece mekân olarak Essex'teki küçük bir otelin arka bahçesini seçtik. Danny'nin sağdıcı, Afrika köylerinde kuyu açan bir hayır kurumunun lojistik işlerine bakan, şaşkın ve son derece sıradan bir adam olan üniversiteden arkadaşı Georgie'ydi. CIA için çalıştığımı bilse muhtemelen dehşete düşecek kadar idealist biriydi. Benim baş nedimem sözümona Georgetown'dan üniversite arkadaşım olan, gerçekte ise resmi olmayan bir kimlikle Teşkilat için çalışan ve sırf bu rol için uçağa atlayıp gelen Josie'ydi. Josie gerçek çocukluğum, ailem ve üniversite yıllarım hakkında detaylıca bilgilendirilmişti ve biri çıkıp da Josie'nin geçmişini araştıracak olsa gerçekten Georgetown mezunu olduğunu görecekti.

Danny'ye arkadaşlarımın büyük kısmının dünyanın dört bir yanına dağıldığını, dolayısıyla düğüne katılamayacaklarını söylediğim için diğer konuklar onun tarafındandı. Birçoğu Galen Sağlık Hizmetleri'ndeki iş arkadaşlarıydı ve yabancı dil bilgileri Galen'in uluslararası müşteri portföyünü yansıtıyordu. Hemşirelerden biri Rusça ve Ukraynaca (Natalia), diğeri Arapça (Amina), bir diğeri ise Fransızca (Helene) biliyordu. Ayrıca Dr. Leeds ve Chand'ın

yanı sıra, birkaç hafta sonra talihsiz bir kaza geçirecek olan ofis müdürü Lottie Mason da düğüne katılmıştı. Diana bana kazanın ölümcül olmayacağına söz vermişti. Zavallı Lottie'yi bir aylığına görevinden alıkoyup kadroda vakit kaybetmeden doldurulması gereken ani bir boşluk yaratacak derecede ciddi olacaktı.

Tabii ben de gönüllü olarak devreye girecektim.

Buradaki herkesi tanıyordum, onlar da beni tanıyordu, en azından tanıdıklarını sanıyorlardı. Ben Maggie'ydim, Danny'nin Bangkok'ta tanıştığı, yıllardır âşık olduğu kadın. Ballade restoranında boğulmak üzere olan bir adamın boğazını kesip açtığında yanında olan ve ona kanül niyetine tükenmezkalem parçası verecek kadar pratik düşünen kadın.

Evet, hikâye hepsini hayrete düşürmüştü.

Düğün davetlisi olmasalar da Diana ve Gavin de oradaydılar ve otelde kalan Amerikalı turist rolüyle etraftakileri izliyorlardı. Masalardan birinde yemek yerken Diana kahverengi peruğu, Gavin'se hoş sakalıyla neredeyse tanınmayacak kadar değişmiş görünüyorlardı. Meraklı Amerikalı çift, otelin arka bahçesindeki düğünde eğleniyordu. Phillip Hardwicke'i görmeyi ümit ediyorlardı ama Hardwicke törene katılmayacaktı. Onun yerine Hardwicke Organizasyon'a ait restoranlardan birinde düğün yemeğimize bizzat ev sahipliği yapacak ve masraflarını karşılayacaktı. Bu Danny'nin kabul etmek istemediği son derece abartılı bir hediyeydi ama kabul etmemiz gerektiğine onu ikna etmiştim çünkü Hardwicke'den gelen bir hediyeyi geri çevirmek rencide edici olurdu.

Ve tabii bu sayede ben de onunla tanışma şansını yakalayacaktım.

Knightsbridge'deki restoranın adı La Mer'di. Bu akşam sadece bizim düğün kutlamamıza ayrılmıştı ve dışarıya kapalı olacaktı. Saat 19.35'te Danny ve ben –artık Bayan Gallagher'dım– La Mer'e adım attığımız an alkışlarla ve şampanya kadehleriyle karşılandık. Yemek, buradaki hemen herkesin gerçek olduğuna inandığı bir Kabuki oyununa benziyordu; ben, bir de diğer konukları üniversite yıllarımızla ilgili uyduruk hikâyelerle ustaca eğlendiren sözde nedimem Josie hariç herkes. Danny, arkadaşları, meslektaşları ara-

larına kimi aldıklarından bihaberlerdi. Şampanyamı yudumlayıp yüzüme sahte bir tebessüm takınarak Phillip Hardwicke'in gelişine odaklandım.

Saat 19.55'te kapı açıldı ve bu performansın sergilenmesini sağlayan adam içeri girdi. Hardwicke'in dosyasını okumuş, düzinelerce fotoğrafına bakmıştım ama hiçbiri beni adamın benzersiz cazibesine hazırlamamıştı. Uzun boylu, panter kadar güçlüydü ve elli iki yaşında olmasına rağmen buğday rengi saçları hâlâ gürdü. Ancak asıl dikkatimi çeken gözleri olmuştu. Deniz buzu gibi mavinin ürpertici bir tonuydu ve elimi tutup bana gülümsediğinde bile o gözlerde herhangi bir sıcaklık görememiştim.

"Sonunda seninle tanışabildiğimize sevindim Maggie. Danny şanslı bir çocuk."

"Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Hardwicke" dedim. "Bu muhteşem, benzersiz akşam yemeği için teşekkür ederim." Yemek salonuna, tertemiz örtülerle ve ışıltılı cam eşyalarla donatılmış masalara baktım. "Çok cömertsiniz."

"En iyiler en iyileri hak eder." Danny'ye gülümsedi ama bu soğukkanlı, profesyonel bir gülümsemeydi. Hardwicke için bu yemek sadece iş içindi. Dosyasında tarif edildiği gibi karşılığında bir şey almadan hiçbir şey yapmayan bir adamdı ve bu yemekten beklediği de satın alabileceği en iyi tıbbi bakımdı.

Bakışlarımı Hardwicke'ten, onunla birlikte içeri giren göz alıcı kadına çevirdim. Onu Lozan'da çekilen fotoğraftan hatırlamıştım. Hardwicke'in metresi Silvia Moretti'ydi bu ve koyu Akdenizli yüz hatları ve ipek gibi parlak siyah saçlarıyla fotoğrafta göründüğünden çok daha çarpıcıydı. Dar esnek elbisesi vücudunun her kıvrımını iyice ortaya çıkarmıştı. Hardwicke'in eli onu sahiplenircesine kalçasını gelişigüzel biçimde kavramıştı. Kadının dudaklarında bir tebessüm vardı ama gözleri nötrdü; dolayısıyla o güzel yüzde memnuniyeti ya da memnuniyetsizliği okuyamıyordunuz.

Hardwicke restorana kadar kendisine eşlik eden iki iriyarı adama sinirli bir bakış attı. Bunlar onun korumalarıydı ve adamlardan biri başka birinin girmesini bekliyormuş gibi kapıya bakıp duruyordu.

Ve sonunda girmişti.

Hardwicke'in kızı Bella henüz ergendi; daha on beş yaşında, bıkkınlığını nasıl dışa vuracağını çok iyi biliyordu. Burada olmak istemediği öfkeli bakışlarından ve kaçmak için bahane arıyormuş gibi kapının yanı başında durmasından anlaşılıyordu. Silvia'nın aksine Bella güzel değildi ve hoş yanlarını öne çıkarmak için de pek çaba harcamışa benzemiyordu. Kızıl saçları bir kaniş köpeğinin püsküllleri gibi yüzünü çevreliyor, kambur duruşu yuvarlak tombul omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Pembe fırfırlı elbisesinin tasarımcı elinden çıktığı belliydi ama dolgun kıvrımlarını yanlış şekillerde sarmıştı. Babası tüm dikkatleri üzerine çekerken Bella arkada gizlenip sutyeninin askısını çekiştiriyordu.

"Bella" diye atıldı Hardwicke. "Gel de Dr. Gallagher'ın eşine merhaba de."

Kız yanıma gelip elini gevşekçe uzattı. Soluk yeşil ve neredeyse kirpiksiz gözleriyle akvaryum camından bana bakan bir su canlısına benziyordu. Onun gözünde ben, babasının onu tanışmaya zorladığı iş arkadaşlarından biriydim sadece. Hardwicke'in dosyasından kızın, Leydi Camilla Lindsey'yle sekiz yıl önce biten evliliğinden olan tek çocuğu olduğunu okumuştum. Polo delisi ikinci kocası Antonio'yla şimdi Arjantin'de yaşayan Camilla "sosyete güzeli" olarak tanımlanıyordu. Bu genleri, büyüleyici güzellikteki annesiyle kıyaslanamayacağının kesinlikle farkında olan kızına aktarmamış olması ne üzücüydü. Dosyada okuduğuna göre Bella, Brighton'da seçkin bir yatılı kız okuluna gidiyordu ve tavırlarından bu hafta sonunu babasıyla geçirmektense orada olmayı tercih ettiği anlaşılıyordu.

O an sürgünün *gürültüyle* kapandığını duydum. Hardwicke'in adamları az önce restoranın kapısını kilitleyip içeri girmek isteyebilecek herkesi dışarıda bırakmışlardı ve onların onayı olmadan kimsenin dışarı çıkmaması için de girişe yerleşmişlerdi. Hardwicke'in takıntılı kontrol ihtiyacı yüzünden kapana kısılmış bir halde burada kilitli kalmıştık. Bella'nın mutsuz haline şaşmamak gerekti; babasıyla birlikteyken kendini tutsak gibi hissediyordu muhtemelen.

Ben öyle hissediyordum çünkü.

Bunun benim düğün yemeğim olması gerekirken güzel porselenler ve şarap kadehleriyle dolu bir masada Danny'yle beraber otururken bu geceye dair her şey benim kontrolümün dışında gelişiyormuş gibi hissediyordum. Hardwicke şarapları önceden sipariş etmişti tabii ki. Onun kredi kartı, onun seçimi. Üniformalı garsonlar mutfaktan Domaine Chanson Chardonnay şişelerini getirip masanın etrafında dolaşarak bardakları dolduruyorlardı. Bir garson Bella'nın bardağına uzanırken duraksayıp Hardwicke'e sorgulayan bir bakış attı.

"Hadi baba" dedi Bella. "Annem izin veriyor."

"Annen şu an burada değil."

"Sanki onun yanındayken şarap içmiyorum da."

Hardwicke kaşlarını çattı. "Tamam ama yarım bardak. O kadar."

Garson kızın kadehini doldurduktan sonra güvenlik ekibinin oturduğu iki kişilik masaya gitti.

"Onlar içemez" diye tersledi Hardwicke. "Görev başındalar."

Zavallı korumalar.

Hardwicke kadehini kaldırdı. "Gelin ve damadın şerefine!" Solunda Silvia, sağında Bella'yla benim tam karşımda oturduğu için bakışlarından kaçamıyordum. Dosyasını okumuştum ve ne yaptığını biliyordum. Kim olduğunu biliyordum ve benim kaderim onun benim kim olduğumu *bilmemesine* bağlıydı.

Konuklarımız da kadehlerini kaldırırken Danny dizimi sevgiyle sıktı. Gülümseyip şarabımdan bir yudum içtim. Şarap mükemmeldi eminim ama boğazım kurumuş gibi hissettiğim için tadını alamıyordum. Sözde nedimem Josie masanın diğer ucunda rolünü iyice benimsemiş gibi gülüyordu. Dr. Leeds chardonnay'ı övüp duruyordu. Kendimi kapana kısılmış, bir tablonun içine hapsolmuş bir figür gibi hissediyordum.

"Bangkok'ta tanıştığınızı duydum" dedi Hardwicke. Bana öyle dikkatli bakmıştı ki garsonun tabağıma ara sıcağı koyduğunu fark edemedim bile. Minik bir mısır pudingi üzerinde kurutulmuş ıstakoz.

"Maggie çok deneyimli bir gezgin, hangi yemek arabasından ne yeneceğini iyi biliyordu" dedi Danny bana gülümseyerek. "Bense sokak pazarında cahil cahil dolanıyordum. Onun ne yediğini görünce aynısından sipariş ettim ve masasına oturdum. İlk görüşte aşk diyelim."

"Ne hoş bir tesadüf" dedi Hardwicke. "Doğru yer, doğru zaman. Bangkok'u nasıl bu kadar iyi biliyorsun Maggie?"

Nabzımın hızlandığını hissettim. "İşimden dolayı zaman zaman oraya gidiyorum."

"Moda ithalatı yapıyormuşsun sanırım. İstanbul'da." Hakkımda başka ne biliyordu? Masadaki sözde Josie'ye baktım. O da bir anda alarma geçmişti. Hardwicke benim gerçek kimliğimi biliyorsa onun da sahte kimlikle kendini tanıttığını biliyordu, bu da ikimizin birden tehlikede olduğu anlamına gelirdi.

"Modacı mısın?" diye araya girdi Bella. İlk defa benimle gerçekten ilgileniyormuş gibiydi. "Tasarımcı mısın?"

"Hayır ama pek çok tasarımcıyla çalıştım. Ürünlerini dünyanın dört bir yanına ihraç etmelerine yardımcı oldum ve görebileceğin en güzel elbiselerden bazılarını sattım. Ha bir de kumaşlar tabii!"

"Tanrım, öyle bir işim olmasını çok isterdim."

"Üzerindeki elbise İtalyan mı Bella?"

Kızın gözleri ardına kadar açıldı. "Anlayabiliyor musun?"

Aslında bu, babasının metresinin İtalyan olmasının da sayesinde yaptığım akıllıca bir tahmindi. Ayrıca o vücuda uygun olmasa da gerçekten güzel bir elbiseydi. Moda sohbeti Hardwicke'i sıkmış olmalı ki boşalan bardağını göstererek garsona el salladı. Bella tam zamanında sohbete katılarak konuyu tehlikeli olabilecek bir noktadan çevirmişti; bunun için ona minnettardım.

Başlangıç olarak şişkin küçük mantar sufleler geldi, yirmi sekiz kişilik bir gruba sıcak sufle sunmanın tüm zorluğuna meydan okuyan bir mutfağın kanıtıydı bu. Sıradaki şarap da geldi; Domaine Leroy pinot noir. Garson Hardwicke'in bardağına biraz doldurdu. Hardwicke bardağını çevirip kokladı ve bir yudum içti. Ağzından sadece "Güzel" kelimesi çıktı ve garson masamızın etrafında dolanarak bardakları doldurdu.

Garson yine Bella'nın bardağında duraksadı.

"Bu kadarı ona yeter" dedi Hardwicke.

"Baba!"

"Zaten yarım bardak içtin."

"Neredeyse yarım bardak. Annem diyor ki..."

"Onun ne dediği umurumda değil."

"Olmaz tabii. Hiç olmadı zaten." Bella, tüm soğukkanlılığıyla suskun kalan Silvia'ya baktı. "Bu nasıl katlanıyor bilmiyorum."

"*Onun* ismi Silvia."

Bella ayağa kalktı. "Söylesene, hepsinin ismini nasıl aklında tutabiliyorsun?" diyerek tuvalete doğru yürüdü.

Uzun bir sessizlik oldu. Silvia sakince şarabını yudumlayıp "Kız annesini özlüyor. Bırak Arjantin'e dönsün" dedi.

"Sence Camilla onu istiyor mu?" Hardwicke homurdandı ve tekrar bana odaklanarak gerilmeme sebep oldu. "Gerginlik için özür dilerim. On beş yaşında birinin olduğu yerde her zaman gerginlik vardır. Seni daha yakından tanımak isterim Maggie. Bayan Gallagher olmak için dünyayı dolaştığı göz alıcı kariyerini bırakan Amerikalı."

Danny kolunu bana sardı. "Gerçek aşk tabii ki."

Hardwicke bir kaşını çattı. Gerçek aşka ya da ticari değerle ilgisi olmayan herhangi bir şeye inandığını sanmıyordum. "Peki şimdi Londra'da ne yapacaksın? Boş boş oturacak mısın?"

Danny bu fikre güldü. "Ben bu hanımefendiyi hiç boş boş otururken görmedim."

"O zaman yeni bir iş arayacaksın sanırım. Benzersiz yeteneklerin neler?"

Bu soruda ister istemez bir tuzak kokusu almıştım. Bilgi almaya çalışıyor, bir yanlış yapmamı kolluyordu.

"Öncelikle çok iyi bir medikal asistan olur" dedi Danny. "Tehlike anında nasıl davrandığını gördüm."

"Ah evet, Ballade'daki boğulan adamı ve tükenmezkalemi duydum. Gerçekten de zekice. Yani kan seni tutmuyor mu?"

"New Mexico'daki bir koyun çiftliğinde büyüdüm" dedim. "Kuzularımız sürekli yırtıcı hayvanların saldırısına uğrardı." Ko-

cama baktım. "Ve sadece dosya girmek için bile olsa Danny'yle klinikte çalışmayı çok isterim."

"Gerçekten mi? Dosya girmek seni mutlu eder mi?" Hardwicke'in bakışları beynime dokunaçlar gönderiyor, tüm gizli çatlakları buluyordu sanki. Sandalyeme yapışmış, onun araştırmasına maruz kalmıştım adeta.

Garsonlar ana yemekleri getirdi. Masadan kaçmak için mükemmel bir zamanlamaydı.

"Affedersiniz" diyerek sandalyemden kalktım.

Kadınlar tuvaletine gidip iki kabinden birine kapandım. Çişim yoktu, yeniden dengede durabilmek için biraz zaman kazanmalıydım sadece. Daha önce teröristlerin gözlerinin içine bakmış, yaptıkları işin kanlı sonuçlarına tanık olmuştum ama karşımda oturan Hardwicke'e bakarken hissettiğim kadar tehdit altında hissetmemiştim. Jaguar'ında diri diri yakılan bankacıyı düşündüm. Yatak odasında vurularak öldürülen Hardwicke'in muhasebecisini düşündüm. Biri onları ele verdiği için öldürülmüşlerdi. Muhbir olduklarını bilen biri.

Diana haklıydı. İngilizlerle hiçbir şey paylaşamazdık. Hayatta kalmak istiyorsam bu sır kendi aramızda kalmalıydı.

Masaya dönüp onunla yüzleşme vakti gelmişti.

Tuvaletin kapısını açtım ve tam dışarı çıkarken yere bir şey çarptığını fark ettim. Diğer kabinin kapısının altından mavi bir hap yuvarlanırken birinin "Ah, kahretsin" dediğini duydum.

Hapı elime aldım. Bir yüzünde kelebek sembolü olan yuvarlak bir haptı bu. Kabinin kapısı açılıp Bella dışarı fırladığında bakışları doğrudan elimdeki hapa yöneldi.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Sakinleşmek için reçeteli bir ilaç."

Elindeki plastik poşete baktım. Poşette yarım düzine daha mavi hap vardı ve reçeteli olmadığı kesindi. Elimdeki hapa uzandı ama ben vermedim.

"Bu kirlendi" dedim.

"Sorun değil."

"Tuvaletin zeminine düştü. Bence hiç istemezsin..."

"*Lütfen.*"

Sonunda hapı ona verdim ve o da insanların çişini ve kakasını yaptığı bir yerde kol gezen mikropları umursamadan hapı poşete, diğer mavi hapların yanına koydu.

"Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğim" dedim ona.

Bana inanmadı. Bunu dudaklarının gerilmesinden, kapıya hızlı ve gergin bakışından anlamıştım. "Babam..."

"Kontrol manyağı."

"Fark ettin mi?"

"Fark etmemek mümkün değil. Önceden belirlenmiş mönü. Hepimizi restorana kilitleyen güvenlik görevlileri."

"Ah, *onlar* da var." Homurdandı. "Onlar Keith ve Victor. Hiçbir şeyden haberleri yok. Her zaman evden gizlice çıkıyorum ve fark etmiyorlar bile."

Gençler. Hepimizle dalga geçiyorlardı.

"Bak Bella, başının belaya girmesini istemem ama bu şeylere dikkat etmelisin." Başımla hapları işaret ettim. "Bunlar Molly."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Korkunç yan etkileri olabilir."

"Mutlu olmamı sağlıyorlar. Öyle olmadığını bildiğim halde her şey yolundaymış gibi hissediyorum."

Uzanıp koluna dokundum. Sıcaktı, mutsuzluğu içinde yanan bir fırınmış gibi ateşi vardı sanki. "Bella, benim de babam pisliğin tekiydi, o yüzden seni anlıyorum. Ama sen de büyüyeceksin ve benim gibi gideceksin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Hap dolu poşeti çantasına sokup fermuarını kapattı. "Gerçekten kimseye söylemeyecek misin?"

"Kimseye söylemeyeceğim."

"Dr. Gallagher'a bile mi? Çünkü öğrenirse babama söylemesi gerektiğini düşünecek."

"Danny'ye bile söylemem." Elimi kaldırıp "İzci sözü" dedim.

Bu sözüme şaşırmıştı sanki ama ne demek istediğimi, sırrının güvenli ellerde olduğunu anlamıştı. "Dr. Gallagher iyi bir adam. Onunla evlendiğine sevindim" diyerek kadınlar tuvaletinden çıktı.

Ellerimi yıkayıp kurulayarak zaman kazanmaya çalıştım. Bella'yla bir şey paylaştığımızın, aramızda bir bağ oluştuğunun belli olmasını istemiyordum. Ama bir bağ kurmuştuk. Artık Phillip Hardwicke ve ailesi hakkında biraz daha fazla bilgim vardı. Kızının ona kızgın olduğunu biliyordum. Kontrolün sandığı kadar elinde olmadığını biliyordum.

Bu işimize yarayabilirdi.

17

Düşmanla koyun koyunaydım. Hayatta kalmak istiyorsam yeni kocama bu gözle bakmalıydım.

Ama Türkiye'de küçük sahil otelimizde birlikte uyurken Danny hiç düşman gibi görünmüyordu. Diğer yeni evli çiftler İspanya ya da İtalya'ya giderken biz bu haftayı şirin bir sahil köyü olan Gümüşlük'te geçiriyorduk. Buraya yabancı turist pek gelmediğinden balayımız için burayı seçmiştim. Burada ıssız antik kalıntılar arasında dolaşabilir, denizin turkuvaz sularında yüzüp iyi bir Türk şarabı eşliğinde ızgara çipura yiyebilirdik. Burada baş başa kalabilirdik.

En azından bize izin verildiği ölçüde...

Yan döndüm ve uyuyan kocamı izledim. Sabah ışığı panjurlardan içeri süzülerek çıplak göğsünde altın sarısı şeritler çiziyordu. Burası bütçesi kısıtlı Türk çiftlerin tercih edebileceği mütevazı bir oteldi. Çarşaflar pamuklu, yerdeki fayansların bir kısmı çatlamıştı ama temiz, işletmecisi cana yakın biriydi ve pencerelerimiz denize bakıyordu. Tabii Pera Palace Hotel'de ya da mermer zeminleri, üniformalı personeli ve yirmi dört saat çalışan masözleriyle Bodrum'un lüks tatil köylerinden birinde kalabilirdik ama Danny'nin görmesini istediğim Türkiye burasıydı. Bir gelinin yapacağı şeydi bu: kocasını Ege'nin romantik bir köyüne götürüp şarap içmek, sevişmek ve paylaştıklarımız gerçekmiş gibi davranmak.

Bu sabah, bronz omuzlarına ve küçük bir muskat misali orada beliren yeni çillere hayranlıkla bakarken her şey gerçekmiş gibi *hissediyordum*, ama sırrımı iyi saklayamazsam Hardwicke'in bunu

öğrenme riski her zaman vardı. En samimi anlarımızda bile tetikteydim ve yerin kulağı olduğuna inanmak zorundaydım.

Danny'nin gözleri titreşerek açıldı ve bana gülümsedi. "Ne zaman uyandın?"

"Ah, çok oldu. Seni izlemek hoşuma gidiyor."

"Yine horladım mı?"

"Evet, ama tatlı tatlı horladın. Kedi mırıltısı gibi." Elimi göğsünde, karnında gezdirdim. Neredeyse tanıştığımız günkü kadar zayıftı ama yedi yılın ardından zamanın üzerimizde bıraktığı izleri göz ardı etmek mümkün değildi. Saçlarımıza yeni beyazlar eklenmiş, yüzümüze daha derin çizgiler kazınmıştı. *Ölüm bizi ayırana dek*, diye yemin etmiştik ama birlikte yaşlanabilecek miydik? Böyle bir şansımız olacak mıydı?

"Aç mısın?" diye sordum.

"Her zaman." Danny bir kolunu üzerime atıp beni sırtüstü yatırdı. "Ama kahvaltı bekleyebilir."

Garson bizi terasın kenarında, denize en yakın masaya oturttu. Türkler aşka âşık insanlardı ve garsonumuz yeni evli olduğumuzu bildiği için bize özel ilgi gösteriyordu. Danny'nin iştahlı olduğunu fark edince yoğurdumuz için bal getirip kahvaltı tepsimize fazladan zeytin ve beyaz peynir dilimleri eklemişti. Bu sabah geç kalkmıştık ve terasın yarısı boştu. Yakınımızdaki masalarda kimse oturmuyor olsa da son beş günde radarıma takılan yüzleri görmek için otomatik olarak etrafıma bakındım. Danny'yle balayımızda bile yalnız olmadığımızı varsaymak zorundaydım. Hardwicke'in adamları ya da benim adamlarım her hareketimizi izliyor, hatta konuşmalarımızı dinliyor bile olabilirdi. Dolayısıyla her sabah Danny duş alırken ben de odayı hızlıca tarayıp dinleme cihazı arıyordum. Şimdiye kadar bulamamıştım ama bu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Terasta iki gün önce gelen yaşlı İngiliz çifti, üç çocuklu Türk aileyi ve Hollandalı balayı çiftini gördüm. Onlar gerçek balayı çiftiydi tabii. El ele tutuşmalarını, masanın üzerinden uzanıp öpüşmelerini izlerken onlara imrendim. Evliliklerinin gizli bir amacı

yoktu, gerçek bir birliktelikti onlarınki. Diana'nın ziyareti her şeyi değiştirene kadar Danny'yle benim yaşamayı ümit ettiğim şeydi.

Tekrar kocama odaklandığımda dikkatle beni izlediğini görünce tedirgin oldum. Güneş ışığının bir oyunu muydu, yoksa gözleri gerçekten bu kadar yeşil miydi?

"Ne düşünüyorsun sevgilim?" diye sordum.

"Burada bir hafta, bir ay daha kalabileceğimizi. Ya da neden bütün bir yılı burada geçirmiyoruz ki? Burada çok mutlu olabilirim."

"Sıkılmaz mısın?"

"Cennette mi?" Denize baktı. "Bazen eski hayatımızı bir kenara atmamız gerektiğini düşünüyorum Mags. Sırt çantalarımızı alıp her şeyi geride bırakmalıyız. Sadece sen ve ben, dünya vatandaşları olarak gezmeliyiz. Nerede iş bulursak, bize nerede ihtiyaç duyulursa orada çalışmalıyız. Tıpkı Georgie gibi, küçük köylerde kuyu kazarak insanlığa faydalı şeyler yapabiliriz."

"Hayır işlerine mi dönelim?"

"Neden olmasın? Bu defa birlikte yapabiliriz." Bana öyle çıplak bir özlemle bakıyordu ki ona inandım, kendini kapana kısılmış hissettiği işinden gerçekten kaçmak istiyor, benim de ona eşlik etmemi istiyordu. Sonra, mantık aynı hızda kontrolü yeniden ele geçirdi ve o kaçma dürtüsü kayboldu. İç geçirip başını iki yana salladı. "Ama bu herkesin fantezisi, değil mi? Kaçmak."

"Sen *neyden* kaçıyorsun Danny?"

"Hiçbir şeyden. Saçmalıyorum işte."

"Hayır, ciddiyim. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Demirledikleri yerde sallanıp duran balıkçı teknelerine baktı. "Galen gibi bir firmada çalışmak hayal ettiğim şey değildi. Siperlerde hayat kurtarmak yerine imtiyazlı kişilere hap dağıtıyorum. Uyanmaları için, uyumaları için, mutlu olmaları için haplar."

"Hastaların gerçekten bu kadar zor mu?"

"Bazıları öyle. Aslında çoğu öyle. Şişkin banka hesaplarıyla birlikte gelen bir şey bu sanırım."

"Phillip Hardwicke gibi mi?"

Hardwicke'in ismi geçince gözleri tekrar bana döndü. "Ondan hoşlanmadın, değil mi?"

"Kızıyla konuşma tarzı hoşuma gitmedi. Mutluluk hapı alıyorsa belli ki işe yaramıyor."

"Onun verdiğim haplara gerçekten *ihtiyacı* var."

"Ne için?"

"Epilepsi. Gençliğinde geçirdiği bir kafa travmasının sonucu. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde grand mal nöbeti geçirip yere yığılabilir. İlaçların dozunu ayarlamak için bir nörologla birlikte çalışıyorum ama buna rağmen nöbet geçirdiği zamanlar oluyor. Bu yüzden seyahatlerine ben de eşlik ediyorum, nöbeti durmadığı takdirde yanında ona yardım edecek birinin olması için."

"Önümüzdeki ay seni Kıbrıs'a götürmesinin sebebi bu demek."

"Gitmemeyi tercih ederim."

"Özel jetiyle uçup güzel bir otelde kalmak istemiyor musun?"

"Yine de iş bu Maggie. Evde seninle olmayı tercih ederim. Lütfen, onun hakkında konuşmayalım." Danny peçetesini bırakıp "Hadi arabayla gezip güzel bir plaj bulalım" dedi.

Şnorkellerimizi ve öğle yemeğimizi alıp sahile gittik. Toprak yol bizi bir yarımadadan aşağı, görünürde başka kimsenin olmadığı küçük bir koya götürdü. Çalılıklarla dikenlerin arasından suya doğru yürürken insanın burada kolayca ortadan kaybolabileceğini fark ettim. Bir adamın kimseler görmeden karısından kolayca kurtulabileceği bir yer. Böyle bir düşüncenin aklıma gelmesi bile dünyanın nasıl çarpık bir yer olduğunu gösteriyordu. Sevdiğim adam aynı zamanda yanında temkinli olmam gereken bir adamdı.

Plaj çantalarımızı ve havlularımızı yere bırakıp mayolarımızı giydik. Burada kum kaba, daha çok çakıl gibiydi, suyun kenarına doğru ağır aksak yürüdüm. Maskemi ve paletlerimi takmak için durdum. Suya ilk dalan Danny oldu; onun kristal suda kulaç atışını izledim.

Suya atlayıp onu takip ederek paletlerinin su sıçrattığını gördüğüm noktaya doğru yüzdüm. Tam oraya vardığımda suyun içinden ortaya çıktı: "Maggie, aşağıya bak!"

"Ne var orada?"

"Gel hadi. Görürsün." Şnorkelini tekrar takıp suya daldı.

Ben de daldım.

Burada suyun derinliği iki buçuk metre kadardı, ayağınızı birkaç defa savurarak denizin dibine inilebilecek kadar sığ. Danny uzun zaman önce ölmüş ve içinde gömülü olan –amfora– şeyden çok eski olduğu anlaşılan beyaz mercan tabakasını işaret etti. Binlerce yıl önce bir tekneden yuvarlandığını düşündüm. Belki atılmıştı, belki bir anlık dikkatsizlik sonucu denizin dibini boylamıştı. Yüzyıllar içinde, karada şehirler büyüyüp sonra parçalandıkça, mercan suyun altında sabırla büyümeye devam etmiş, bu eskimiş çöp parçasını yutmuştu.

Danny omzuma dokununca şnorkelimden onun bakışlarına karşılık verdim. Bulduğu şeyin heyecanıyla gülümsüyordu. Birlikte suyun yüzeyine çıkıp suda ilerlerken şnorkeli ağzından çıkardı.

"Bu inanılmazdı!" dedim.

"Maggie..."

"Acaba aşağıda başka neler vardır?"

"Seni seviyorum."

Güldüm. "Benimle bu yüzden evlenmedin mi?"

"Bunu hep hatırlamak istiyorum. Bu anı hep hatırlayalım. Birbirimize söz verelim."

Burada yalnızdık, kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde. Bize çarpan suyun şırıltısından başka ses yoktu ve gerçeği söylemenin bir zamanı varsa o da şimdiydi. Cevap vermediğim her saniye, ondan gizlediğim sırlar yüzünden duyduğum suçluluğu daha da büyütüyordu. Dürüst olmak istiyordum ama olamıyordum çünkü birine güvenmek benim doğamda yoktu. Çocukluğum, birine güvenirsem sonuçlarının ağır olacağını bana öğretmişti.

Danny kıyıya baktı. Koya başka bir çift daha gelmişti ve şimdi kumsala havlu seriyorlardı. Artık yalnız değildik. Gerçeği söylemenin zamanı geçmişti.

"Hadi öğle yemeği yiyelim" dedim. Ve yüzerek kıyıya döndüm.

18

Şimdi

Arkadan gelen su kovalarının şıpırtısı eşliğinde Kubota RTV'mi arazide sürerken deniz kıyısındaki o balayı haftasını düşündüm. Bu sabah hava eksi on dereceydi ve birkaç saat içinde Kubota'nın kasasının zemininde, suların sıçradığı noktada bir buz tabakası oluşacaktı. En son mayo ve sandalet giymemin, en son bir plajda güneşlenmemin üzerinden çok uzun zaman geçmişti sanki. Şimdi mayo yerine yün bir kazak, mont ve Muck çizme giymiştim. Kubota'yı tavuk kümesinin önüne park edip güneş enerjisiyle çalışan elektrikli çitin akımını kapattım. Yemleri ve ilk su kovasını kümese taşırken tavukları kümesin içinde kapalı bıraktım. Çiftlik işleri genelde yorucu ve ağırdı ama günlük ritmi beni rahatlatıyordu: kovaları dolduran suyun şırıltısı ve çuvallardan dökülen yemin tıkırtısı. Meşgulken unutmak istediğim şeyleri düşünmeye çok az vaktim oluyordu ama bu sabah anıları zihnimden atamıyordum. Yalağa su doldururken sıçrayan su bana Ege'de yüzdüğüm zamanı hatırlatmıştı. Yem doldurmaksa Türkiye kıyısının iri kumunu hatırlatmış, bir anda yine oraya, Danny'nin yanına gitmiştim.

Kümesin kapısını açıp tavukları serbest bıraktım. Rampadan inerken kafasını disko dansçısı gibi sallayan horozum önden çıktı. "Günaydın hanımlar" dedim haremindeki tavuklar onun peşinden gıdaklayarak yemliklere doğru koşuştururken. Bu sabah hiç ölü tavuk bulmadığıma sevinmiştim. Tilkiyi öldürdüğüm günden beri tavuk kaybetmemiştim ama onun yerini alacak başka bir yırtıcı her an ortaya çıkabilirdi. Hep öyle olurdu çünkü.

Tavuklar yem ve taze suyla meşgul olurken ben de folluklarından hızlıca yumurta çalmaya çalıştım. Bu kış sabahında bana fazla yumurta bırakmamışlardı. En fazla bir iki düzine olduğuna göre pazara gitmeye değmezdi ama bu kadarından bile mavi, açık mavi, kahverengi ve beyaz karışımı güzel bir Paskalya sepeti oluyordu. Yumurta sepetini RTV'ye yerleştirip yalağı doldurmak için ikinci su kovasına uzandım. Öğleye kadar bu yalak donacak, gelip yeniden doldurmam gerekecekti.

İkinci kovanın sapını tutup onu Kubota'dan indirirken iki şey neredeyse aynı anda oldu. Kovanın sarsıldığını hissederken tarladan gürültülü bir *çatırtı* yükseldi. Kova sallanınca içindeki su pantolonumun paçasına sıçrayıp çizmemi ıslattı. Kovanın karşılıklı deliklerinden sular sabit bir şekilde akıyordu. Beynim tüm bu detayları aynı anda işleyip ne anlama geldiklerini çözerken zaman adeta ağır çekim ilerliyordu.

Kendimi yere atıp yanağım kara çarptığı an bir tüfek sesi daha duydum. Kendimi RTV'nin kasasının altına atarken kalbim küt küt atıyordu. Erimiş kar montumun içine sızarken iki ateş sesi daha geldi ve mermiler Kubota'ya çarptı. Ateş sesleri nereden geliyordu? Aceleyle araziyi taradım ve silahlı adamın solumdaki ormanda olduğunu tahmin ettim.

RTV'nin yolcu koltuğu tarafına yuvarlanıp aracı kendimle ateş eden kişi arasına aldım. Ön cam kırıldı ve cam parçaları karın üzerine yağdı. Nereye ateş ettiğini bilmeyen acemi bir avcının attığı serseri kurşunlar değildi bunlar elbette. Ateş eden kişi beni nişan alıyordu.

Tüfeğim hâlâ RTV'nin içindeydi.

Çömelir vaziyete geçip yolcu kapısını yavaşça açtım.

Kurşunlar lastiklerden birine saplanınca hava tıslamaya başladı ve lastik indi.

Araca tırmanıp koltukların arkasından tüfeği alarak tekrar indim. Dürbünümle ağaçları tararken bir hareket gördüm. Kamuflajlı bir insan silueti.

Bir el ateş ettim, sadece bir el çünkü tüfeğimde sadece üç mermi daha vardı. Bana ateş eden her kimse, benden daha iyi silahlan-

dığını sanıyordu muhtemelen ama artık benim de silahlı olduğumu biliyordu ve savaşmadan ölmemeye kararlıydım.

Ağaçların arasını inceledim ama kamuflajlı adam ormanın içinde kaybolmuştu. Hâlâ orada, çalılıkların arasına gizlenip siperden çıkmamı mı bekliyordu? RTV'ye binersem kendimi açığa çıkarmış olurdum. O patlak lastikle zaten bir yere gidemezdim. Tüfeğimin dürbününü ileri geri hareket ettirerek ormanı taradım. *Neredesin? Neredesin?* Rüzgâr araziye kırbaç gibi çarparken sırılsıklam pantolonum buz tutmaya başlamıştı. Sonsuza dek burada çömelemezdim ama çıplak karda koşmaya da cesaret edemezdim.

Yaklaşan motorun homurtusunu duyar gibi oldum. Dönüp bakınca başka bir RTV'nin bana doğru geldiğini gördüm. Luther'di bu. Aracını yanıma çektiğinde tüfeği hâlâ ağaçlara doğru tutuyor, çömeldiğim yerden kalkmaya korkuyordum.

Luther soğuk havada hırıltılı nefes alıp vererek RTV'sinden indi. "Burada neler oluyor Maggie? Kim ateş ediyor?"

"Bilmiyorum! Yere yat!"

"Callie polisi aradı. Yolda olmalılar..."

"*Yere* yat!"

"Bu dizlerle nasıl yatayım? Yatarsam asla kalkamam." Durakşayıp Kubota'mdaki kurşun deliklerine baktı. "Tanrım. Geri zekâlı bir avcı değil bunu yapan."

"Haklısın. Her kimse, geyik avlamadığı belli."

Luther ağaçlara bakarken hâlâ tamamen açıkta duruyor, dev boy bir hedef olarak bir kurşunun onu yere devirmesine adeta meydan okuyordu. "Seni kim öldürmeye çalışıyor Maggie?"

"Bilmiyorum" dedim.

Ama sebebini biliyordum sanırım.

Callie'nin polisi araması kötü olmuştu çünkü şimdi bir kez daha mutfak masamda oturan vekil polis şefi Thibodeau'nun rahatsız edici sorularına katlanmak zorundaydım. Sarı saçlarını sıkıca atkuyruğu şeklinde toplaması keskin yüz hatlarını vurgulamıştı ve sabah ışığı daha önce fark etmediğim yeni detayları ortaya çıkarmıştı: yanaklarındaki çiller, üst dudağındaki yara izi. Şubat

ayında olmamıza rağmen sağlıklı bronz teni açık havayı seven biri olduğunu söylüyordu. Karşımda kendimin daha genç bir versiyonu varmış gibi hissediyordum ki bu da onu sıkıntılı bir rakibe dönüştürüyordu. Ben onun yaşındayken palavra atıldığını anlayabildiğime göre o da anlayabilirdi.

"Az önce biri seni öldürmeye çalıştı ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, öyle mi?" dedi.

"Yüzünü görmedim. Tek gördüğüm..."

"Kamuflajlı bir siluet."

"Evet."

"Erkek mi kadın mı? En azından bu kadarını söyleyebilir misin?"

"Erkek."

"Nereden biliyorsun?"

"Yapısından. Hareketlerinden."

"Ve bu adam sırf seni vurmak için ormana girdi."

"Arazimde geyikler de var."

"Arazinde tabela olduğunu fark ettim."

"Herkes 'Avlanmak Yasaktır' uyarısına uymuyor."

"Sence o gerçekten sadece bir geyik avcısı mıydı?"

"Gözleri iyi görmeyen biri."

Kadının dudakları gerildi. Jo Thibodeau'nun mizahtan hoşlanmadığı belliydi. "Komşun Bay Yount'la konuştum. RTV'nde çok sayıda kurşun deliği olduğunu ve ön camın kırıldığını söyledi. Torunuyla beraber en az on, hatta daha fazla silah sesi duymuşlar. Ve seni aracının arkasına sinmiş halde bulmuş."

"*Sinmemiştim.* Siper alıp silah sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum."

"Son derece aklı başında birisin hanımefendi."

"Öyle olduğumu düşünmeyi seviyorum."

"Daha önce böyle bir durumla karşılaştın mı?"

Bu soru beni şaşırttı. Cevap vermek istemiyordum buna. "Ben bir koyun çiftliğinde büyüdüm" dedim sonunda. "Silahlardan korkmam. Başımı ne zaman eğmem gerektiğini de bilirim."

"Bu saldırının araç yoluna bırakılan kadın cesediyle ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum."

"Ölmeni kim istiyor?"

"Bilmiyorum."

"Bilmediğin ne çok şey var."

"Herkes için geçerli bir şey bu."

"Sen bana yardım etmezsen ben de sana edemem. Şimdi birkaç cevap almam gerekiyor Bayan Bird. Birinden mi gizleniyorsun? Bir şeyden mi kaçıyorsun?"

Hepimiz bir şeylerden kaçıyoruz. Aklımdan geçen buydu ama böyle küstah bir cevaptan yine hoşlanmayacağı açıktı, bu yüzden başımı iki yana sallamakla yetindim.

Mutfakta etrafına bakındı. Sabahki bulaşıkları henüz yıkamamıştım ve kahvaltımdan kalan dağınıklık hâlâ ortadaydı; ocağın üzerindeki yağlı tava, kahve fincanı, tost kırıntıları ve yumurtamdan kalan sarı lekelerle dolu tabağım. "Buraya son geldiğimde güvenlik sistemini gördüm" dedi. "Burası bütün o güvenlik kameraları ve hareket sensörleri için çok küçük bir kasaba. Burada yaşayan kimsede böyle bir sistem yok."

"Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor."

"Burada güvende hissetmemen için nasıl bir sebep var ki?" Doğruca bana bakıyordu. Bu kadının asla pes etmeyeceğini anlamıştım. Jo Thibodeau deşmeyi sürdürecek ve hakkımdaki gerçeği asla öğrenemeyecek olsa da bana sıkıntı çıkarmaya devam edecekti.

Biri ön kapımı çaldığında sevindim. Declan "Merhaba Mags?" diye seslendikten sonra mutfağa girdi. "İyi misin?"

"Bir görüşme yapıyoruz" dedi Thibodeau.

"Evet, ateş açıldığını polis telsizinden duydum."

"Bay Rose, sakıncası yoksa..."

"Kimdi o? Elimizde bir eşkâl var mı? Ya araç?"

"Bu görüşmeyi sonlandırmak istiyorum."

Declan bana bakarak "Nerede oldu?" dedi.

"Arazinin dışında. Kümesimin yakınında."

Declan arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Thibodeau "*Bay Rose!*" diye seslendi ama Declan onu duymazdan gelip dışarı çıktı. O sırada kendi arabasıyla gelen Ben Dia-

mond da ona katıldı. Mutfak penceremden adamların araziye bakarak konuştuklarını gördüm. Birlikte karda yürümeye başladılar.

"Tanrım" diye inledi Thibodeau. "Olay yerini bozacaklar." Ayağa fırlayıp montunu duvardaki kancadan aldı. "Kim olduklarını sanıyorlar ki?"

Hiçbir fikrin yok. Ben de paltomu giyip onun peşinden dışarı çıktım.

Declan ile Ben bizden çok önce araziyi geçmeye başlamışlardı. Karda yeni izler bırakmayacak kadar bilgililerdi ve Luther'in beni eve getirdiği RTV'sinin bıraktığı lastik izlerini takip ediyorlardı.

"Affedersiniz!" diye seslendi Thibodeau, ayak izlerini takip ederek. "*Beyler!*"

Adamlar yürümeye devam ediyordu.

"Sağır mı bunlar?" diye mırıldandı genç kadın.

"Onlar görevde" dedim. "Bak, olay yerini bozacak kadar aptal değiller."

"Ne yaptıklarını bilmiyorlar!"

"Sandığından fazlasını biliyorlar."

"Onlar kim ki?"

"Kendilerine sormalısın."

Zavallı RTV'min yanına vardığımızda Ben ve Declan yerdeki su kovasının yanına çömelmiş, kurşun deliklerini inceliyorlardı.

Declan bize bakıp "Bu bir üç-sıfır-sekiz" dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Thibodeau.

"Balistik benim hobimdir." Declan ayağa kalktı. "Sana isabet etseydi çok büyük bir yara açardı Maggie. İyi ki isabet etmemiş."

"Tamamen şans" dedim. "Eğildiğim sırada ateş etti."

"O yönden mi geldi?" diye sordu Ben ağaçlara bakarak.

"Evet. Onu tüfeğimin dürbününden gördüm. Şu kayınların yakınında."

Ben ve Declan ağaçlara doğru yürüdüler. Thibodeau onları durdurmaya çalışmaktan vazgeçmişti artık. İç geçirerek peşlerinden gitti.

Biraz sonra silahlı adamın ayak izleri ortaya çıktı.

"Kırk iki kırk üç numara gibi görünüyor. Vibram taban" dedi

Thibodeau. Fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardı. Tetikçi birden fazla ayak izi bırakmıştı ama en net olanı, dalların gizlemediği, esen rüzgârdan korunmuş olan izdi. Genç kadının görevini yapmasına izin verip kenardan, mermi kovanlarını toplamasını izledik. Ben ve Declan'ın çizmelerinin izine bakmaktan kendimi alamıyordum. Her ikisinin ayak izi de avcınınkinden daha büyüktü, en az kırk beş vardı. Bu adamları tanımama ve onlara güvenmeme rağmen bir türlü kurtulamadığım bazı alışkanlıklarım vardı ve bunlardan biri de hayatımdaki herkesin, sevdiklerimin bile sadakatini sorgulamaktı.

Özellikle de sevdiklerimin.

Ben, ağaçların arasından araziye bakarak "Kümesin buradan net görünüyor" dedi. "Avcı nereye ateş ettiğini muhtemelen biliyordu."

"Ve hedefinin bir geyik olmadığı da belli" dedi Thibodeau bana bakarak. "Hedef sendin." Tepkimi görmek için bekledi. Hiçbir şey söylemeyip kümesime bakmakla yetinmem onu hayal kırıklığına uğratmıştı herhalde. Hedefte benim olduğumu zaten biliyordum ve zihnim bir sonraki adımda ne olacağına odaklanmaya başlamıştı artık. Karda eşelenen tavuklarıma hüzünlü bir bakış attım. Çiftlikte yapmayı planladığım düzenlemeleri düşündüm; yalak için güneş enerjili su ısıtıcıları, ikinci bir mobil kümes, sipariş ettiğim yeni civciv grubu için ısıtma lambaları. Böğürtlen Çiftliği'nde biraz olsun huzur, hatta mutluluk bulmuştum.

Şimdi hepsi elimden alınıyordu.

Burası rüzgâr almayan, ağaçların arasında bir nokta olmasına rağmen hava daha soğuk, daha nemli gibiydi. Nefesimin beyaz bir buluta dönüştüğünü görüp soğuk havanın Muck çizmelerimden içeri sızdığını hissediyordum. Normalde soğuğa alışkın olan Ben, cebinden bir bere çıkarıp tıraşlı kafasına geçirdi. Berenin üzerindeki Harvard logosu bana son derece ironik gelmişti çünkü Ben Harvard'a gitmediği gibi, gidenler hakkında iyi konuşmazdı.

Ben "Buraya nasıl geldiğini bulalım" diyerek ormanın derinliklerine doğru ilerledi. O avcının ayak izlerini takip ederken biz de peşinden gidiyorduk. İzler geliş ve gidiş yönünde aynı yolu izliyordu; avcı geldiği yoldan gitmişti. Kimse tek kelime etmese de

çizmelerimizin altındaki karın çıtırtıları, kırılan dallarla kuru yaprakların sert patlamaları yüzünden gürültülü bir yürüyüş oluyordu. Declan, Ben ve ben yaşımıza göre iyi durumdaydık ama soğuk havayı solumak göğsümü sızlatmış ve ayak bileğimdeki eski kırık yeri ağrımaya başlamıştı. Ben ve Declan da eski yaralarının zonklamasını hissediyorlar mıydı acaba? Hissetseler bile asla itiraf etmezlerdi. Biz tertibatımızın paslanmaya yüz tuttuğunu kabul etmeyen üç yaşlı askerdik.

Sonunda ormandan çıkıp benim arazimi yan komşununkinden ayıran toprak yola girdik. Thibodeau çömelip daha önce bir aracın park etmiş olduğu yerdeki tekerlek izlerini inceledi. Fotoğraflarını çekti ama bu izlerin aracı belirlemeye yardımcı olacağından şüpheliydim çünkü bu tekerlek izleri Purity'den her gün gelip geçen sayısız cipinkiyle eşleşebilirdi. Bu toprak yolda işe yarar güvenlik kameraları ya da aracın gelip gittiğine tanıklık eden kimse yoktu. Ormanda kendimi hep güvende hissederdim ama bugünkü saldırı dünyada güvenli bir yer kaldığına duyduğum inancımı sarsmıştı.

Thibodeau gençliğin çevikliğini kıskanmama sebep olan bir zarafetle ayağa kalktı. "Hemen bunun üzerinde çalışmaya başlayacağım" dedi.

"Çok fazla bir şey çıkacağını sanmam."

"Bana daha fazlasını anlatsan yardımcı olursun Bayan Bird."

"Bildiklerimi anlattım."

Buna inanmamıştı ama şimdilik benden bütün gerçeği öğrenmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Telsizinden bir gürültü yükselince onu kemerinden çıkardı. Konuşmak için arkasını döndü.

"Maggie" dedi Declan alçak sesle. "Bu bazı şeyleri değiştirir."

İç geçirdim. "Biliyorum."

"Dodge'dan gitme zamanın geldi."

"Öyle yapacağım." Ormana doğru döndüm. Terk etmek zorunda kalacağım evime gittim. "Ama ondan önce yapmam gereken bir şey var."

* * *

"Kümesini bizim ahırın yanına taşıdım" dedi Luther bana bir fincan kahve doldururken. "Böylece Callie tavuklarınla daha rahat ilgilenir. Yine de sürüleri nasıl ayrı tutabileceğimizi bilmiyorum."

"Onları birleştirebilirsin" diyerek Callie'ye baktım. "Sonuçta onlara sen bakacaksın."

"Seninkileri sprey boyayla işaretleyebilirim" diye önerdi.

"Gerek yok. Onlar artık senin Callie."

Callie kaşlarını çatarak "Artık tavuk beslemek istemiyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum. Kızlarımı seviyorum. Ama kasabadan ayrılmak zorundayım ve onların iyi bir yuvası olsun istiyorum" diyerek ona gülümsedim. "Seninki en iyisi."

"Sen dönene kadar onlara bakarım. Hangilerinin senin olduğuna o zaman bakarız."

"Aslında ne zaman döneceğimi bilmiyorum." Luther'in acı kahve fincanıyla beraber mutfak penceresine gittiğimde Declan'ın, benim kamyonetimin hemen arkasına park ettiği Volvo'sunda oturduğunu gördüm. Beni korumasız bırakmayı kabul etmediği için gözcülük yapıyordu. Pencereden beni görünce güven verici bir ifadeyle başını salladı. İhtiyacım olduğu an Declan'ın yanımda olacağını biliyordum. Arazime, çiftlik evime, akçaağaç ağaçlarının ötesine baktım. Yarım saat önce ön kapımı kilitlerken evimi bir daha göremeyebileceğimi biliyordum. Şimdi çiftliğimi bırakmayı, son iki yılda kurduğum ve artık ne yazık ki geçmişimden gelen hayaletlerin tehdidi altında olan hayatımı terk etmek istemediğim için Luther'in mutfağında oyalanıyordum.

"Peki ya Böğürtlen Çiftliği?" diye sordu Luther. "Oraya ne yapalım? Bir süreliğine gidiyorsan boruları boşaltıp suyu kesebilirim."

"Ben onu yaptım. Ev öylece kalsın." Mutfak masasından o son derece bilge gözleriyle beni izleyen Callie'ye baktım. Bir terslik olduğunun ve bu ani gidişimin sebebini ona söylememiş olsam da durumun ciddiyetinin farkındaydı. O an aklıma bana güvenen başka bir genç kız geldi. O kızı hayal kırıklığına uğratmıştım ve başına gelenler asla aklımdan çıkmayacaktı.

Callie'nin başına aynı şeyin gelmesine izin vermeyecektim.

"Evimden uzak dur, tamam mı?" dedim ona. "İçine girme, yanına bile yaklaşma."

"Peki ya o koca aloe vera ne olacak? Sulanması gerek."

"Bırak onu."

"Büyükbabam onu buraya taşıyabilir."

"Olmaz, çok ağır."

"Ama ölür."

"Olsun."

Cevabım onu şoke etmişti. Hayatındaki yetişkinler karşısında şaşkına dönmüş halde önce büyükbabasına, sonra bana baktı.

"Tatlım" dedim karşısına oturarak. "Döndüğümde yenisini alabilirim."

"*Döneceksin*, değil mi?"

"Bunu her şeyden çok istiyorum Callie. Ama şimdi evimden uzak duracağına söz vermeni istiyorum, her ihtimale karşı..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için durdum. Ne ihtimaline karşı? Birinin bubi tuzağı kurması ihtimaline karşı mı? Birinin bomba yerleştirmesine ya da evi yakması ihtimaline karşı mı? Callie'nin içeride kapalı kaldığı düşüncesine dayanamıyordum. Benim çocuğum yoktu ve o da tanıdığım bana en yakın çocuktu. Bütün anneler gibi, onun güvende olması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Seni arayabilir miyim?" dedi.

"Aramalara cevap veremeyebilirim."

"Nereye gidiyorsun? Bana *söyleyemez* misin?"

"Keşke söyleyebilseydim. Ama bilmiyorum. Henüz bilmiyorum."

Callie bir cevap bulma ümidiyle önce büyükbabasına, sonra bana baktı. Aniden atılıp bana sarılmasına şaşırmıştım. Saçları tatlı saman ve odun kokuyordu. Onu kendime çekerken gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim. Hissetmek istediğim şey bu değildi; yıllardır bundan kaçıyordum ama şimdi bu aptal kız bana bir kement gibi yapışmıştı.

Gitme vakti gelmişti. Şimdi.

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama öyle sıkı sarılmıştı ki kendi derimi soyuyormuşum gibi hissettim. "Ödevini yap Callie" diyebildim sadece. Söyleyebildiğim tek şey buydu, yoksa ağlayacaktım. Sonra kapıdan çıktım.

Luther beni verandaya kadar geçirip kapıyı arkasından kapattı. "Soru sormayı sevmiyorum Maggie çünkü beni ilgilendirdiğini düşünmüyorum. Ama bana neyden kaçtığını söylersen yardımım dokunabilir."

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Polis mi? Bir şey mi yaptın?"

"Hayır, polis değil."

"Tamam." Bu cevap onu rahatlattıysa da belli etmedi. Belki de polis tarafından aranmaktan çok daha korkutucu olasılıklar olduğunu bildiği içindi. "O zaman kim?"

"Yıllar önce bir adamla ilişkim vardı" dedim.

"Romantik bir ilişki mi demek istiyorsun?"

"Evet. Sonra nasıl insanlarla bağlantısı olduğunu fark ettim."

"Suçlular mı?"

"Öyle de denebilir."

"Yani ondan mı kaçıyorsun? O adamdan mı?"

En iyi açıklama buydu ve bir bakıma da doğruydu; Danny'den kaçıyorum. Ya da onun anısından.

"Anlıyorum" dedi Luther. "En azından şimdi nasıl bir sorunla uğraştığımızı biliyorum."

"*Sen* hiçbir şeyle uğraşmıyorsun Luther. Bu benim sorunum ve kendim halledeceğim."

"Nasıl?"

"Birkaç arkadaşımın yardımıyla." Merdivenden inip kamyonetime doğru yürüdüm. Koruyucum Declan'ın arabasından beni izlediğini gördüm.

Luther "*Biz* senin arkadaşın değil miyiz? Callie ve ben?" diye seslendi.

Kamyonetimin yanında durup ona baktım. "Evet, arkadaşımsınız. Bu yüzden Callie'yle senin benden uzak durmanızı istiyorum. Güvende olmanızı istiyorum."

"Kaçtığın adam o kadar tehlikeli mi?"

Bangkok'taki o küçük plastik masadan bana gülümseyen Danny'yi düşündüm. Türkiye'deki bir plajda yan yana uzanırken benimle güldüğünü, bana sevgiyle peynirli sandviç hazırlarken şarkı söylemesini hatırladım. "Evet" dedim usulca. "O kadar tehlikeli."

19

Londra, on altı yıl önce

Likya Kralı Arbinas'ın mezarına bakarak düşünmek için sık sık geldiğim British Museum'un 17 numaralı odasındaki bankta oturuyordum. Bu mezar bir zamanlar, ustaca oyulmuş frizleri, yirmi sütunu ve denizden gelen iyilik ve bolluğun temsilcisi Nereid perilerinin heykelleriyle baş döndüren Xanthos şehir devletinde bulunuyordu. İki buçuk yüzyılı aşkın sürede her gün biraz daha tahrip olduğu için sonunda bir İngiliz arkeolog onu paketleyip Londra'ya göndermişti. Şimdi hiçbir krallığın sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatırcasına imparatorluğa ait ganimetlerin bir başka örneği olarak 17 numaralı odada duruyordu. Türkiye'yi özlüyordum. Bu mermer anıt beni Likya kıyılarına, sıcak kumsallara, göz kamaştırıcı güneş ışığına ve ağaçta olgunlaşıp mükemmel tatlılığa ulaşmış meyvelere taşıyordu. Londra'da yağmurlu bir öğleden sonraydı ve haziran ayına girmek üzere olmamıza rağmen, havada nem kemiklerime öyle işlemişti ki bir türlü ısınamıyordum. Podyum frizine, savaşan adamların oyma figürlerine baktım. Kral Arbinas döneminden bu yana insanlık çok az değişmişti. Hâlâ bitmek bilmeyen bir çatışma ve savaş döngüsü içindeydik ve artık hepimizin sonunu getirecek güçte silahlarımız vardı.

Diana'nın salona girdiğini görmesem de geldiğini hissetmiştim. Antenlerim havada bir dalgalanma, basınçta bir değişim algılamıştı ve sonunda Diana taş bankta yanıma oturdu. Bir süre konuşmadık, birbirimize bakmadık bile. Bütün dikkatimi Nereidlere vermiştim.

"İlginç bir buluşma noktası" dedi sonunda.

Katlanmış bir gazeteyi ona uzattım. Gazetenin içinde birkaç gün önce Galen kliniğindeki bilgisayardan kopyaladığım, Hardwicke'e ait tıbbi kayıtlarının bulunduğu USB bellek vardı. Diana gazeteyi tekrar bana uzattığında USB bellek yerinde yoktu. Onu çoktan cebine atmıştı.

"Başka?" dedi.

"Esansiyel hipertansiyonun yanı sıra yirmi altı yaşındayken geçirdiği ciddi kafa travmasına bağlı epilepsi yaşıyor. Ameliyat gerektiren bir subdural hematom geçirmiş."

"Nasıl yaralanmış?"

"Ailesine ait Lamborghini'yi taş bir duvara çarpmış."

"Ah, zenginlerin dertleri."

"Nöroloğu ilaçlarında sürekli ayarlamalar yapsa da ara sıra grand mal nöbetleri geçiriyor."

"Ne sıklıkta?"

"En son üç ay önce Hardwicke Tower'daki ofisinde. Bir ya da iki dakika sürdü ama nöbet durmadığı takdirde status epileptikus riski var ve bu da acil tıbbi müdahale gerektiriyor. Londra'dan her ayrıldığında yanına bir doktor almakta ısrar etmesinin sebebi bu. Can simidi. Ayrıca kısa süreli belleğinde de sorunlar yaşamaya başladı. Yıllar önce geçirdiği kafa travmasından kaynaklı olabilir."

"Hafızası ne kadar kötü?"

"İsimleri, sayıları hatırlamakta zorlanıyor. Danny'ye bundan bahsedecek kadar endişelenmişti."

Sesleri mermer yüzeylerde iyice keskinleşip gürleşen gürültücü bir öğrenci grubu öğretmenleriyle birlikte 17 numaralı odaya girince Diana sustu. Kaos odayı istila ederken Diana'yla birlikte frizlere kazınmış gizli anlamları düşünüyormuşuz gibi önümüzde duran Arbinas'ın mezarını inceledik.

"Bak, bu bir Yunan tapınağı!"

"Bunlar tepede savaşan tanrılar mı Bayan Cummings?"

"Diğer odaya geçebilir miyiz?"

"Ben acıktım!"

Su perisi heykelleri ya da ölmüş bir kralın anıtı çocukları etki-

lemezdi. Onlar daha ilginç şeyler görmek istiyordu. Mısır mumyaları nerede Bayan Cummings? Ne zaman öğle yemeği yiyeceğiz?

Etrafı kuşatılan Bayan Cummings sonunda çocukları odadan çıkarsa da sesleri diğer galeriye girene kadar yankılanmaya devam etti.

"Hardwicke tekrar ne zaman kocanın hizmetine ihtiyaç duyacak?" diye sordu Diana.

"Üç hafta sonra. Hardwicke kır evi Manning House'da bir hafta sonu resepsiyonu düzenliyor. Hardwicke'in ya da konuklardan birinin tıbbi yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı Danny de bu davete katılacak."

"Kimlerin davetli olduğunu biliyor musun?"

"Bana söylenene göre Hardwicke'in iş ortakları ve eşleri olacak. Birkaç ayda bir bu tür davetler düzenler. İngiliz soyluları gibi ata binip kilden güvercinlere ateş ediyorlar. İçki de bol miktarda içiliyordur eminim."

"Belki birkaç boşboğaz da çıkar."

"Eğer şanslıysak."

"Sen de katılacak mısın?"

"Davet edildim. Sebebini bilmiyorum."

Diana bir süre düşündükten sonra elini cebine atıp bir kâğıt çıkardı. Bankın üzerinden bana uzattı. "Buna dikkat et."

Kâğıtta ne yazdığına baktım. *Hem arginat.* "Nedir bu?"

"Bir ilaç. Son zamanlarda Galen'e başvuran bir hastanın bu ilaçtan alıp almadığını öğren."

"Bu ilaç ne için?"

"Akut intermittent porfiri. Zaman zaman şiddetli karın ağrısı ataklarına yol açan az görülür bir metabolik hastalık. Düzenli profilaktik hem arginat dozlarıyla ataklar önlenebiliyor. İlaç şişede saklanıyor. Kliniğin stoklarında olup olmadığına bak."

Başımı sallayıp kâğıdı cebime koydum. Bu bilgi için tekrar kliniğin bilgisayarına girmem gerekecekti ama çok da zor değildi bu. Personel artık beni tanıyordu. Ben çaylarının yanında yemeleri için onlara kek getiren, arada bir dosyalama işlerine yardım edip sistem şifrelerini de bilen Dr. Gallagher'in karısıydım.

"Bu bilgiye neden ihtiyacın var?" diye sordum. "Kimi bulmaya çalışıyorsunuz?"

"Cyrano."

Dönüp ona baktım. Bu ismi çok iyi biliyordum çünkü Cyrano, Teşkilat'ın yıllardır peşinde olduğu bir Rus ajanının kod adıydı. CIA şu an onun hangi ismi kullandığını bilmiyordu ama Rostov'da doğduğunu, Rusya'nın S Direktörlüğü tarafından alınıp eğitildiğini ve Batı'da farklı bir kimlik edinmek üzere yurtdışına gönderildiğini öğrenmiştik. Varlığına dair ilk ipucu, sekiz yıl önce ele geçirilen bir yazışmada Cyrano kod adının dikkatimizi çekmesi olmuştu. Nasıl göründüğünü ya da mesleğinin ne olduğunu bilmiyorduk; tek bildiğimiz Rusya Direktörlüğü'nden gelen ve iki Parlamento üyesinin daha isminin geçtiği yazışmalarda Cyrano'dan defalarca bahsedildiğiydi. Tıpkı diğer yabancı ajanlar gibi o da Rusya adına iktidarın arasına sızıp etkisi altına almakla görevlendirilmiş olmalıydı.

"Hakkında yeni bir istihbarat var mı?" diye sordum.

"*Kuratöründen* gelen bir mesaj ele geçirildi. Bir arkadaşından bahsediyordu. Bahsettiğim ilacı düzenli kullanması gereken bir kadın."

"Ve siz de kadının Galen kliniğinin hastası olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Bilmiyoruz. Sadece ilacı alan kişiler için geniş bir ağ oluşturuyoruz. Galen uluslararası müşteri portföyü sayesinde böyle birini kendine çekebilir."

Konuşmamız 17 numaralı odaya gelen yeni ziyaretçilerle tekrar bölündü, bu defakiler otuzlu yaşlarında bir çiftti. Kot pantolonları ve Nike ayakkabılarından Amerikalı oldukları söylenebilirdi. Su perileri onların da pek ilgisini çekmemiş olacak ki çok geçmeden diğer odaya geçtiler.

"Manning House'daki hafta sonu resepsiyonunun davetlileri hakkında daha fazla bilgi edin" dedi Diana.

"Edinirim."

"Yolları izleyip hafta sonu kimlerin geldiğini öğreneceğiz. Ayrıca davetli listesine bir çift kulak daha sokmaya çalışacağız."

"Bir çift ne?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne? Kim?"

"Bilmemen daha güvenli. İkiniz açısından."

"Hardwicke'in çevresinde başka bir kaynağın mı var?"

Diana cevap vermeyip bakışlarını heykele dikti. Ben onun için eski hayatımı mahvetmiştim ama o buna rağmen böylesine önemli bir bilgiyi benimle paylaşmıyordu. Bana güvenmemesi, benim *ona* ne kadar güvenebileceğimi sorgulamama sebep olmuştu.

Aniden banktan kalktım. "İçeride başka bir kaynağın varsa bu durumda bana ihtiyacın yok demektir."

"Herkese ihtiyacımız var. Her tabakada ihtiyacımız var çünkü her an içinizden birini kaybedebiliriz. Karşımızda kimlerin olduğunu biliyorsun. Neler yapabileceklerini de. Yoksa unuttun mu?"

"Unutmak mı?" Yüzüne bakmak için ona döndüm. Odada başka kimse yoktu, öfke dolu bir fısıltıyla karşılık verirken beni duyacak başka kimse yoktu. "Doku İstanbul'da kan kaybından öldüğünde orada değildin. Ablasıyla yeğenini insandan meşale gibi yaktıklarında orada değildin. Kimlerle uğraştığımızı *çok* iyi biliyorum."

"O zaman kaynağımızın kimliğini neden açıklayamayacağımı anlarsın. Bu hem o adamın hem senin güvenliği için."

Birbirimizi ele vermeyelim diye ayrı bölümlere konulmuştuk. Birbirimizden koparılıp tek başımıza çalışmak zorunda bırakılmıştık. Bu yöntem çok mantıklıydı ama aynı zamanda kendimi yalnız hissetmeme sebep oluyordu. Diana muhbirinden bahsederken *o adamın* dediği için bir erkek olduğunu anlamıştım. Peki o benim hakkımda ne biliyordu? Konuşmaya zorlandığı takdirde beni tehlikeye atacak kadarını biliyor muydu? Düşman hattının gerisinde birlikte çalıştığınız müttefiki tanımanın dezavantajı buydu. İhanet her zaman mümkündü.

Müzeden çıktığımda etrafımdaki turist akınına rağmen kendimi çok korunmasız hissediyordum. Burada her zaman turistler olurdu, spor ayakkabıları ve bel çantalarıyla Amerikalılar, selfie çubuklarıyla Japonlar. Bu kalabalığın içinde kimse beni tanımıyordu ama kendimi güvende hissetmiyordum.

Telefonum çaldı. Ekranımda arayanın numarası görünmese de cevap verdiğimde sesi tanımıştım. "Bay Hardwicke sizinle görüşmek istiyor." Arayan Hardwicke'in güvenlik ekibinden Keith'ti.

Merdivenlerin dibinde durup çılgınca etrafımdaki kalabalığa bakındım. Takip mi edilmiştim? Diana'yla buluşmaya geldiğimi biliyorlar mıydı?

"Sebebini söyledi mi?" diye sordum sakin görünmeye çalışarak.

"Dostça bir sohbet."

"Beni ne zaman görmek istiyor?"

"Hemen. Hardwicke Tower'daki ofisine gelin. Yirmi sekizinci katta."

Bu buluşma için olası sebepleri düşündüm. Kimin için çalıştığımı mı öğrenmişti? Bir tuzağa mı düşüyordum?

"Kusura bakmayın ama ne hakkında olduğunu gerçekten öğrenmeliyim" dedim.

"Geldiğinizde Bay Hardwicke açıklayacaktır."

Londra'nın Southwark bölgesindeki Hardwicke Kulesi otuz katlıydı ve Thames Nehri'ne bakıyordu. Londra'ya taşındığımdan beri bir defa restoranında Danny'yle yemek yemiş, nehir kıyısında gezinirken birkaç defa önünden geçmiştim ancak Hardwicke Organizasyonu'nun yirmi sekizinci kattaki merkezini ziyaret etme fırsatım hiç olmamıştı. O kata özel asansörlerle çıkılıyordu ve bu asansörlere binmeden önce güvenlik masasında imza atmam, görevlinin çantamı aramasına izin vermem ve ardından metal dedektöründen geçmem gerekmişti. Bütün bunlar öylesine yapılmıyordu; Hardwicke güvenliği konusunda gerçekten endişeleniyordu, düğün yemeğimde adamları Keith ve Victor bizi restorana kilitlediğinde bunu açıkça görmüştüm.

Asansöre tek başıma bindim ve sessizce yirmi sekizinci kata çıkarken, kapının cilalı yüzeyindeki yansımama baktım. Yüzümdeki gerginliği görüyor, kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum. *Kontrolü ele al. Sakinleş.* Korktuğumu görmesine izin veremezdim. Ben sadece Danny'nin Amerikalı karısıydım ve bir konuda konuşmak için buradaydım... ama ne konuda? Şaşkın görünmeliydim. Meraklandığımı düşünmeliydi. Masum Maggie Gallagher şu an böyle hissederdi ve yüzümde görmesi gereken ifade de bu olmalıydı.

Zil sesi kata geldiğimi bildirdi.

Nefes alıp dışarı çıktığımda Keith'i bir masanın başında buldum. Beni bekliyordu.

"Çantanızı aramam gerekiyor" dedi. Her zamanki gibi çekici görünüyordu.

"Alt kattaki güvenlikten geçtim."

"Bay Hardwicke'in kuralları böyle."

Çantamı masanın üzerine koyup içindekileri karıştırmasını izledim.

"Telefonunuzu burada bırakmalısınız" dedi.

"Anlayamadım?"

"Geri alacaksınız." Bir kutu uzattı. "Bu rutin bir uygulama."

Yüksek güvenlikli bir hapishane için olabilirdi bu. Telefonumu kapatıp isteksizce kutuya bıraktım. Keith ancak o zaman dahili telefon düğmesine bastı. "Geldi" diye bildirdi.

Bir dakika sonra kapı açıldı ve Hardwicke bana bakarak ayağa kalktı. "İçeri gelsene Maggie."

Ofisine girdikten sonra kapıyı arkamdan kapatıp kilitlediğini duydum. Giderek daha korkunç bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım ama kaygılandığımı görmesine izin veremezdim. Böylece boydan boya pencerelere ve Thames'in etkileyici manzarasına bakmaya başladım.

"Aman Tanrım. Her gün bu manzaraya mı bakıyorsun?" dedim.

"Ve hiç eskimiyor." Gül ağacından masasının karşısındaki koltuğu işaret ederek "Lütfen otur" dedi.

O kendi sandalyesine yerleştiğinde, pencereden gelen ışık onu arkadan aydınlattı. Bu benim için dezavantajlı bir durumdu çünkü o benim yüzümün her detayını görebilirken ben onun yüzündeki mikro ifadeleri okuyamıyordum. "Hakkında küçük bir araştırma yaptım" dedi.

"Benim hakkımda mı?" diye güldüm. "Sebebini tahmin edemiyorum." Bana bakarken nabzım hızlandı. Ofisinde olduğumu sadece Hardwicke ve adamlarının bildiğini hatırladım. Kilitli kapıyı, Londra'da bile birinin iz bırakmadan ne kadar kolay ortadan kaybolabileceğini düşündüm.

"Çevremdeki insanları tanımak hoşuma gidiyor. Kim olduklarını, çevreme nasıl girdiklerini bilmeyi seviyorum."

"Çok kolay. Danny'yle evlendim."

"Evet, Bangkok'ta tesadüfen tanıştınız. O sırada gümrük müşavirliğinde çalışıyordun." Hardwicke masasının üzerindeki belgelere baktı. "Europa adında bir firma."

Geçmişimi araştırmıştı. Ne kadar derine inmiş olabilirdi? "Moda konusunda uzmanlaşmış bir ithalat analistiydim. Egzotik kumaşlardan anlarım."

"Çok cazip bir işe benziyor."

"İçindeyken hiçbir iş cazip görünmez." *Casusluk da dahil.* "Ama çok fazla seyahat ettim."

"Ve evlenmek için kariyerini bıraktın." Hardwicke tek kaşını çatarak bana baktı. "Gerçekten böyle mi oldu?"

Tehlikeli sulara doğru ilerliyorduk ama gülmeyi başarmıştım. "Bilirsin işte. Gerçek aşk."

"Hayır, bilmiyorum."

"Aşka inanmıyor musun?"

"Ben boşandım. Senin fikrin ne?"

"Bence Silvia çok güzel bir kadın."

Bu defa o omuz silkti. "Evet, öyle sanırım."

Silvia'yı gören herkesin böyle düşündüğünü inkâr edemezdi ama umursamaz tonu bunun kendisi için ne kadar önemsiz olduğunu ortaya koyuyordu. Silvia onun ilk metresi değildi ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı.

"Gerçekten aşk için mi bıraktın?" diye sordu.

"Yoksa neden onunla evleneyim?"

"Tek sebep bu mu?"

Başka bir tehlike ışığı daha. Dikkatli olmadığım takdirde içine düşebileceğim bir tuzak daha. Kalp atışlarım biraz daha hızlandı. Sonsuzluk kadar uzun bir süre beni incelerken geleceğimin bıçak sırtında olduğunu hissettim. "Kocamı gerçekten seviyorum Bay Hardwicke. Londra'da yaşamak da hoşuma gitti."

"İstanbul'u, işini özlemiyor musun?"

"Maaşımın olması güzeldi tabii, o kısmını özlüyorum. Kendi gelir kaynağımın olmaması ve başkasına bağımlı olmak beni biraz tedirgin ediyor. Benim gibi fakir bir ailede büyüdüyseniz para büyük önem taşır. Hem de çok."

Gözlerinin anlayışla parıldadığını gördüm. Para onun anladığı, değer verdiği bir şeydi. Bu binanın gösterişli lobisi, altın dokunuşlar ve mermer sütunlar hep bir ağızdan dikkat çekmek, saygı görmek için bağırıyordu. Parası olduğunu, hem de çok parası olduğunu herkes bilsin istiyordu. Ah evet, birbirimizi anlıyorduk, en azından o öyle sanıyordu.

"Bu görüşmenin sebebini öğrenebilir miyim artık? İş görüşmesinde gibi hissetmeye başladım" dedim.

"Soru sormak benim doğamda var."

"Doktorunun bir hata yapıp yanlış kadınla mı evlendiğinden korkuyorsun?"

"Hayır. Kızım için endişeleniyorum."

"Bella mı?" Kaşlarımı çattım.

"O kolay etkilenen bir kız. Kolayca etki altında kalıyor ve kime güveneceğini bilemeyecek kadar saf." Arkasına yaslanmış, açmaya çalıştığı bir bulmaca kutusuymuşum gibi beni inceliyordu. "Onu olumlu etkileyip etkilemediğini anlamaya çalışıyorum."

"Olumlu etkilediğimi sanıyorum."

"Onun çevresinde olacaksan öyle olmalı. Bir gün bu krallığın kontrolü onda olacak ve o zamana kadar biraz mantıklı olmayı öğrenmesi gerekiyor. Bunu kendim yapardım ama ben onun babasıyım. Öte yandan sen... senden çok hoşlandı. Seni ve kocanı ne zaman yemeğe davet edeceğimizi sorup duruyor. Hafta sonu gelmeni istiyor."

"Sebebini hiç bilmiyorum." Ama biliyordum. Mavi kelebek hapları yüzündendi. Onun sırrını açığa çıkarmamıştım; bir ergenin gözünde bu beni onun müttefiki yapardı. Danny ve ben iki defa Hardwicke Kulesi'ndeki kokteyl partilerine davet edilmiştik ve ikisinde de Bella gece boyunca yanımdan ayrılmamıştı. "Belki moda alanında çalıştığım içindir. Bu konuda çok hevesli görünüyor."

"Bilemem. Ben sadece onun faturalarını ödüyorum."

"Ona moda tavsiyeleri vermek beni mutlu eder. Onu alışverişe de götürebilirim."

"Onu eğlendirip beladan uzak durmasını sağladığın sürece olur tabii. Silvia ve ben onunla ilgilenemeyecek kadar meşgul olacağız ve misafirlerimizin yanında somurtmasını ya da bizi utandırmasını istemiyorum."

"Bunu ne zaman yapayım?"

"Üç hafta sonra Manning House'daki resepsiyonda. Kocan hafta sonu zaten orada olacak. Sen de gelirsen çok memnun olurum."

"Yani Bella'ya eşlik etmek için mi?"

"Ah." Hardwicke şimdi anladığını düşündü. "Para istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece tam olarak benden ne istediğini anlamaya çalışıyorum."

"Kızımı eğlendir. Uslu durmasını sağla."

"O bir ergen."

"Sorun da bu. Yapabilir misin?"

Teklifini değerlendiriyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Çok hevesli görünmemeliydim, bir ergenle uğraşmaya kim heves ederdi ki? "Evet, deneyeceğim."

Bir çek defteri çıkardı. "Ne kadar istiyorsun?"

"Bana ödeme yapman gerekmiyor."

"Benim için çalışıyorsan paranı alırsın."

"Bu iş için para istemiyorum. Bella'yı seviyorum. Onunla arkadaşlık etmek için para alamam."

Gözünden kaçan bir kusur arıyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü. Ona göre bu hiç mantıklı değildi. Dolayısıyla parasını kabul etmeli miydim diye düşünmeye başladım. Sonunda omuz silkerek çek defterini tekrar masasına bıraktı.

"Nasıl istersen. Ben teklifimi yaptım."

* * *

Danny o akşam eve geldiğinde saat neredeyse sekizdi. Ben akşam yemeğimi çoktan yemiştim ve ısıtması için ona bir tabak somonla patates ayırmıştım. Kanepede oturmuş, viskimi yudumlarken kapının açılıp kapandığını duydum. Sabun, dezenfektan ve yorgunluğun kokusunu da beraberinde getirerek oturma odasına girip yanıma uzandı.

"Selam denizci" dedim.

"Tanrım, ne gündü ama. Bir norovirüs salgını var, bütün hastalar kusuyor. Dört ev ziyaretine gitmek zorunda kaldım, ki bu hastalığın bana da bulaşacağı anlamına geliyor."

Ayağa kalkıp bir bardak viski doldurdum. "İçki ister misin?"

"Evet. Tatil de isterim."

Viskiyi ona uzattım. "Zavallım. Yemeğini ısıtayım. Sonra da dünyanın neresine gitmek istersen oraya bilet ayarlayayım."

"Her yere. Seninle birlikte gittiğim sürece." Beni kanepeye, yanına çekti. "Sen bugün neredeydin?"

"Şehirdeydim."

"Seni aradım."

"Ne zaman?"

"Öğlen. Akşam yemeğine beni beklememeni söylemek için, ama telefonun kapalıydı."

Çünkü öğlen British Museum'un 17 numaralı odasında Diana'ya bilgi veriyordum. Onun bilmemesi gereken bilgiler. Farklı bir bahane aradım ve kanıtlanabilecek bir açıklamayı tercih ettim. "Phillip Hardwicke'le görüştüm."

Omzumu saran kolundaki kasların gerildiğini hissettim. "Ne? Nasıl oldu?"

"Beni ofisine çağırdı."

"Neden?"

"Sadece konuşmak için."

"Ne konuda?"

"Kızı Bella hakkında. Kız tipik ergenlik sorunları yaşıyor ve Hardwicke onu dizginlemem için benden yardım istedi. Manning House'da onu eğlendirmemi istedi."

Danny viskisinden bir yudum aldı. "Seninle görüşmesinin tek sebebi bu mu?"

"Evet."

"Kabul ettin mi peki?"

"Kıza arkadaşlık edeceğim sadece. Bana para vermeyi bile teklif etti ama reddettim."

"Bunu yapmak istediğine emin misin Maggie?" dedi Danny usulca.

"En azından seninle olacağım. Kır evinde bir hafta sonu kulağa fena gelmiyor. Ayrıca Bella'yla başa çıkabilirim."

Danny iç geçirip elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hiç kolay insanlar olmadıklarını bilmelisin. Davet ettiği misafirler farklı bir evrenden geliyorlar. Onların gözünde biz sadece hizmetçiyiz."

"Bundan zevk almayacağımı düşünüyorsun."

"Bizim için bir parti olmayacak. Ben onların griplerini ve burkulan bileklerini iyileştirmek için orada olacağım."

"Ben de bebek bakıcılığı yapacağım."

"Evet, öyle görünüyor. Bu arada kız çok arsız."

"On beş yaşında. O yaştakilerin hepsi öyle olur. Ben de öyleydim."

Danny güldü. "Buna kesinlikle inanıyorum."

Viskilerimizi tazelemek için kalkıp şişeyi almaya gittim. Döndüğümde Danny boşluğa bakıyordu. Yanına oturdum.

"Tanıştığımız günü düşünüyordum" dedi. "Ne harika günlerdi, ikimiz de ülke ülke geziyorduk."

"Daha gençtik. Daha fakirdik."

"Evet ama özgürdük."

"Benim bir işim *vardı*."

"Sevdiğin bir iş. *'İşte* dünyayı evi gibi gören bir kadın' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi buradasın, benim evime tıkılıp bana içki dolduruyorsun."

"Seninle birlikteyim sevgilim. Olmak istediğim yer burası."

"Öyle mi gerçekten?" Öyle yumuşak bir tonda sormuştu ki bu dile getirilmiş bir ifadeden çok bir düşünceydi sanki. Aslında bunu söylemek istememiş de şüphelerinin ortaya çıkmasını engelleyememiş gibi.

"Ne oldu? Seni rahatsız eden ne?"

"Eskiden olduğumuz gibi olmayı isterdim. Galen'e katılmayı kabul etmeden önce. Para beni içine çekmeden önce." Derin bir nefes aldı. "Her şeyi bir kenara atmaya ne dersin?" Viskisini bırakıp bana baktı. "Uçağa atlayıp Güney Amerika'ya mı gidelim? Ya da Hindistan'a veya canımız nereye gitmek isterse oraya mı?"

Ciddiydi, gerçekten ciddiydi ve bu fikrin nereden çıktığını bilmiyordum. Tek bildiğim onun hayaline kendimi kaptırdığım, Diana ve Hardwicke'i, kurşunları ve bombalarıyla bütün o karanlık adamları unutabileceğimiz böylesine cazip bir hayalin içine sürüklendiğimdi. Ama kaçamamamın sebebi de o karanlık adamlardı zaten. Kalıp savaşmalıydım.

"Zavallı sevgilim, çok yorulmuşsun belli ki" dedim. "İyi bir uyku çekersen sabah her şey daha farklı görünecek."

Cevap vermedi ama gözlerindeki heyecanın kaybolduğunu görmüştüm. Umudunu öldürmüşüm, elimize geçen şansı yok etmişim gibi hissettim ama bunu yapmak zorundaydım. Görev bunu gerektiriyordu. Masum kurbanlar bunu talep ediyordu.

"Dikkatli ol, tamam mı?" dedi. "Hardwicke'in olduğu her yerde kendine dikkat et. Onun adamlarının olduğu her yerde."

"Neden?"

"Onlara güvenmiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Sen de güvenmemelisin."

20

Hardwicke'in kır evinin fotoğraflarıyla uydu görüntülerini önceden incelediğim için nasıl bir yerle karşılaşacağımı bilmeme rağmen Manning House'u ilk gördüğüm anı hatırladıkça hâlâ hayret ediyorum. Danny'yle birlikte önce taş giriş kapısında durduk. Bir görevli isimlerimizi listede aradı, sonra muhteşem çınar ağaçlarının sıra sıra dizildiği yola girmemize izin verdi. Bir süre sonra uzakta, süs gölünün ötesinde ev gözler önüne serildi. Fotoğraflar, güneş ışığının kırmızı tuğla cephe üzerindeki büyülü parıltısını ya da zümrüt yeşili bir etek gibi etrafını çepeçevre saran çimlerin genişliğini yeterince yansıtamamıştı. Arabayla yaklaştıkça ahırları, araba kulübesini, geometrik motifli bahçesini ve biraz daha ötede ilginç bir yapıyı gördüm. Yedi bölümü ve korkuluklu parapetiyle bu Jakoben malikânenin aslında bir kont için inşa edildiğini okumuştum. Bu kont, kır evinde yüzyıllar sonra İngiltere'nin düşmanlarıyla ticaret yaparak para kazanan bir adamın yaşayacağını bilse ne hissederdi?

"Tanrım, Danny" diye mırıldandım. "Burası bir kale."

"Kışın da soğuk ve cereyan yapıyor. Pencereler tıkırdıyor ve duş da çok zor ısınıyor."

"Bu hafta sonundan hâlâ kurtulmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Böyle bir yerde konaklasak da bizim için iş bu Maggie."

Arabayı ön kapıya park edip indiğimizde Londra'dan yaptığımız bu uzun yolculuğun ardından ikimizin de her yeri tutulmuştu. Danny bagajdan valizlerimizi alırken ben eve baktım ve pencereden bize bakan bir yüz gördüm. Silvia.

Ön kapı açıldı, Hardwicke'in güvenlik görevlisi bizi karşılamak için kapıda belirdi. "Dr. Gallagher. Bayan Gallagher."

"Keith" dedi Danny.

"Leylak Odası'nda kalacaksınız. İki kat yukarıda, doğu ucunda..."

"Nerede olduğunu biliyorum."

Danny genelde kimseyle bu kadar kaba konuşmazdı. Burada olmaktan duyduğu memnuniyetsizliğin işaretiydi bu. Danny elinde valizlerimizle içeri girip geniş bir merdivenden yukarı çıktı. İmparatorluk kıyafetleri içindeki soylu hanımefendilerle ve at üzerinde beyefendilerin portrelerinin önünden geçtik ama bunlar Hardwicke'in ataları değildi. Onun aile serveti sadece iki kuşak geriye gidiyordu, büyükbabasının İkinci Dünya Savaşı sırasında silah endüstrisine yaptığı kurnaz yatırımlar sayesinde edinilmişti.

Savaş Hardwicke ailesine yaramıştı.

İkinci kata vardığımızda Danny beni halı kaplı koridorda, renklere göre belirlenip isimleri pirinç levhalara kazınmış yatak odalarının önünden geçirdi. Kehribar Oda. Safir Oda. Gül Odası. Kırmızı ya da Mavi Oda gibi yavan bir oda ismi yoktu. Koridorun sonunda evin hizmetçilere ayrıldığını tahmin ettiğim kanadına açılan bir kapıdan geçtik. Burada diğerine kıyasla çok daha dar, uşaklara özel ikinci bir merdiven vardı. Yukarı çıkarken, elinde bir kucak dolusu temiz çarşafla merdivenden inen üniformalı bir hizmetçinin yanından geçtik. Sonraki merdiven bizi üçüncü kata, uyuyacağımız odaya çıkardı.

Leylak Oda gerçekten leylak rengindeydi: perdeler, yatak örtüsü, duvar kâğıdı. Açıkçası biraz ufak bir yer bekliyordum ama burası aile doktoru için kesinlikle yeterli büyüklükteydi. Otomatik olarak gözlerim odada güvenlik kamerası aradı ama hiç kamera yoktu. İzlenecek kadar önemli değildik demek ki.

Penceremiz mutfak bahçesine, malikâneyi çevreleyen parka bakıyordu. Çakıl taşlı bir patika, taş heykellerle şimşir çitlerin yanından geçerek, birden fazla gezinti yolunun bulunduğu karışık bir ormanlık alana gidiyordu.

Ve gizlenme yerlerine.

Danny valizini açıp takım elbisesinin ceketini, kravatını ve şık ayakkabılarını çıkardı. Ceketini dolaba asarken arkasına gidip kollarımı beline doladım.

"En azından hafta sonu birlikteyiz" diye mırıldandım.

"Buradaki işimin ne kadar önemsiz olduğunu göreceksin."

"Sen hayat kurtarıyorsun Danny. Bu hiç de önemsiz değil."

"Bu hafta sonu bir hayat kurtarmamın tek yolu, birinin kilden güvercin yerine davetlilerden birini vurması."

"Çok heyecan verici olurdu."

O an dönüp kollarını bana doladı. "Seninle evde olmak kadar heyecan verici değil. Oysa şu an burada, parası kana bulanmış, İngiliz soylusu gibi davranan insanların arasında sıkışıp kalmış durumdayız. Kilden güvercinlere ateş edip tıkınıyorlar, sonra da benden akşamdan kalmalıklarını ve hazımsızlıklarını tedavi etmemi bekliyorlar."

"Burada olmalarının sebebi bu mu? Eğlenip sarhoş olmak mı?"

"Ah, tabii ki onlar ve eşleri güzel vakit geçirecekler ama bu hafta sonları daha çok iş için. Anlaşmalar yapılıp bağlantılar kuruluyor."

"Ne tür işler?"

"Bilmemeyi tercih ederim, dolayısıyla kulak vermemeye çalışıyorum." Dolabı kapatırken "Sen de öyle yap" dedi.

Geveze aşçının dediğine göre bu akşam yemeğe otuz dört kişi bekleniyordu. Doktorlar gibi mutfak personeli de ev sahibinin evindeki en mahrem detayları bildiği için ilk ziyaret ettiğim yerlerden biri mutfaktı. Aşçıya eskiden bir restoranda çalıştığımı ve bu akşamki mönüyü merak ettiğimi söyledim. Davetli listesinde üç vejetaryen, kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olan bir ve glütensiz diyet yapan iki kişi olduğunu öğrendim. Bu hafta sonu kalabalık bir ev için yemek pişirmenin, çok sayıda şarap kasası, peynir tekerleri, sığır eklemleri, çok sayıda jambon ve beç tavuğu ve bıldırcın tepsileri siparişi anlamına geldiğini öğrendim. Mutfak personeli şafaktan önce ekmek ve börekleri pişirerek çalışmaya başlayıp ardından gece yarısı son tencere yıkanana kadar çalışmaya devam edecekti.

Ertesi sabah her şey tekrar başlayacaktı.

Hardwicke'in Londra'daki evinde de yemekleri kendisi pişirdiği için bana Hardwicke'in geleneksel bir et ve patates adamı ol-

duğunu, Silvia'nın İtalyan olmasına rağmen makarna yemediğini, Bella'nınsa bir süredir et yemenin korkunç bir gaddarlık olduğunu söylemeye başladığını anlattı. ("Ama o kaçık kızın fikrini tekrar değiştirmesi yakındır. Gelecek hafta biftek diye tutturacak.") Aşçı, ailenin kaçta kahvaltı ettiğini, Phillip Hardwicke'in geceleri sık sık ançüezli tost yediğini ve domatesten nefret ettiğini biliyordu. Bu bilgilerin bana pek faydası yoktu ama yine de bilgiydi işte.

Her zaman aşçıyla konuşmak gerekirdi.

Mutfak ziyaretinin ardından bahçeye çıkıp lavanta, biberiye ve şimşirlerin arasındaki çakıllı patikada dolandım. Diğer davetlileri getiren araçları rahatça izleyebildiğim taş bir banka oturdum. Siyah bir limuzinden iriyarı, obez bir adam indi. Her an kalp krizi geçirebilirmiş gibi görünüyordu; Danny'nin hayat kurtarma becerisine ihtiyaç olabilirdi belki. Adamın paytak adımlarla ön kapıya doğru yürüdüğünü izlerken arkamdan biri seslendi:

"Buraya gerçekte neden geldiğini biliyorum Maggie."

Dönüp baktığımda Bella'nın bahçe yolundan yaklaştığını gördüm. Yine pembe giymişti, bahçedeki soluk gri ve menekşe renklerinin arasında neredeyse neon gibi görünen göz tırmalayıcı bir pembe tonunu. Öğle sıcağında yüzüne ateş basmıştı, yanakları nemli ve pembe görünüyordu; bankta yanıma oturduğunda üstdudağındaki tüylerde beliren ter damlacıklarının parıldadığını gördüm.

"Senin hakkında konuştuklarını duydum" dedi.

"Kim benim hakkımda konuşuyor?"

"Babam ve Victor denen o pislik. Sırrını biliyorum." Bunu, yarın yağmur yağacağını haber verir gibi bir rahatlıkla söyledi.

Evin önüne başka bir limuzin daha yanaştı ve orta yaşlı bir çift indi. Keith onları karşılamak için tekrar ön kapıya çıktı. Keith ve Victor tetikçilerdi. Talihsiz bir sonla karşılaşan Hardwicke'in çevresindeki insanları düşündüm. Bir Jaguar'ın içinde diri diri yakılanları. Pencereden aşağı itilenleri. Kafasından vurulanları. Phillip Hardwicke'e karşı geldiğin takdirde bedelini öderdin.

Sakin ol, diye düşündüm. *Olayları fazla önemseme.*

"Neden benim hakkımda konuşuyorlardı ki?" diye sordum.

"Victor senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istedi. Senin etrafta olmanın risk olup olmayacağını sordu."

"Risk mi?" Güldüm. "Bu çılgınlık."

"Victor delinin teki. Silvia ondan nefret ediyor. Sürekli memelerine bakıyormuş."

Buna şaşırmadım. Silvia'nın memeleri çok güzeldi.

Yeni gelen çift eve girerken şoför de limuzini ahırın avlusundaki diğer arabaların yanına park etmeye götürdü. Şimdiye kadar bir on kadar araç gelmişti ve hepsi Manning House'a giden yolları izleyen kameralara takılmış olmalıydı. Diana'nın kaynağı da şimdi mülkün içinde miydi? Kim olduğunu ve buradan acilen çıkmam gerektiği takdirde ondan yardım alıp alamayacağımı düşündüm.

"Peki neymiş bu büyük sırrım?" diye sordum Bella'ya.

"Benim için buradasın."

"Öyle miyim?"

"Babam sana benimle ilgilenmen için para ödüyor."

Bir anda bütün gerginliğim kayboldu. Bunun benimle ilgisi yoktu; Bella'yla vardı. Tabii ki öyleydi. Ergenler her zaman dünyanın kendi etraflarında döndüğünü düşünürlerdi.

"Ben para istemedim" dedim ona.

"Ama benim bakıcımsın, değil mi?"

O an kızın gözlerinin içine baktım. "Evet, seninle ilgilenmemi istedi ama bu benim kabul ettiğim anlamına gelmez."

"Neyi kabul *ettin* peki?"

"Ben hafta sonunu kocamla geçirmek için buraya geldim. Para almıyorum ve sana ne yapıp ne yapamayacağını söylemek için gelmedim." Duraksayıp yine vücudunun yanlış noktalarını vurgulayan elbisesine baktım. "Ama sana dostça bir tavsiyede bulunayım. Pembe giymekten vazgeç Bella. Ciddiyim, kızıl saçlı olduğun için bu rengi dolabından çıkarmalısın."

Bella elbisesine baktı, sonra kaşlarını çatarak döndü. "Bunu bana daha önce kimse söylememişti."

İç geçirdim. "Seni kızdırdım sanırım."

"En azından bana doğruyu söyledin."

"Her zaman öyle yapmaya çalışıyorum." *Yalan söylemem gerekmediği sürece.*

"Of, lanet olsun" diyerek banktan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bu aptal şeyi üzerimden çıkartıp çöpe atmaya."

"Pahalı bir elbiseye benziyor. Bir hayır kurumuna verebilirsin, ne dersin? İyi bir amaç için kullanılabilir."

"Evet, tabii." Eve doğru yürümeye başladı ama birkaç adım sonra durup bana döndü. "Benimle odama gelir misin?"

"Tabii. Neden?"

"Bana pembe giymememi söyleyen tek kişi sensin. Belki gardırobumdaki kıyafetlere bakar, hangilerini bırakıp hangilerini vermem gerektiğini söylersin. Sakıncası yoksa tabii."

Kızın kirpiksiz gözlerine baktım ve bu koca evde ilgisiz bir baba ve göz alıcı güzelliğiyle Bella'nın yetersizliğini vurgulamaktan başka işe yaramayan babasının metresiyle kapana kısılmanın nasıl bir duygu olduğunu anlamaya çalıştım. Yatılı okulda, kendisi kadar zengin ama aynı zamanda mükemmel saçlar ve zayıf kalçalarla kutsanmış kızlarla bir arada yaşarken nelere katlanmak zorunda kaldığını düşündüm.

"Gardırobunu görmek isterim."

Birlikte eve doğru yürürken "Babama o haplardan hiç bahsetmedin, değil mi?" dedi.

"Elbette bahsetmedim."

"Herkesin beni ele vermek için adeta yarışmasından nefret ediyorum. Keith ve Victor. Silvia. Hizmetçiler bile."

"Ben öyle bir şeyi asla yapmam."

"Tamam, teşekkür ederim."

Sessizliğin değerini anladığımız için bir bağ kurmuş iki suç ortağı olarak bir süre birbirimize baktık.

"Sır tutmasını bilirim ben Bella" dedim.

Sinsi sinsi gülümseyerek "Ben de" dedi.

* * *

Bella'nın gösterişli yatak odası zümrüt yeşiline boyalı, kartonpiyerler ve pilasterler altın sarısıydı ve gölgelikli yatağına kadife perdeler asılmıştı. Hardwicke'in amaçladığı gibi kraliyet ailesine uygun bir odaydı burası ama gardırobun önünde duran pembe ve terli kız prensese hiç benzemiyordu.

"Hepsi çok çirkin, değil mi?" dedi. Askıdan iki elbiseyi daha alıp yatağa, giderek büyüyen giysi yığınının üzerine fırlattı. "Ne sanıyordum ki?"

"Bunlar hiç çirkin *değil* Bella." Az önce attığı elbiselerden birini aldım. İtalyan bir tasarımcıya ait, ince detayları olan ipek bir elbiseydi. Pahalı olduğu belliydi ve vücuda oturan dar bir modeli vardı. "Sadece kendine uygun bir tarz bulmalısın."

"Yani, beni *gizleyecek* bir tarz."

"Hayır, gizlenmeni gerektirmeyecek, *görüleceğin* bir tarz."

"Annem öyle demiyor." Pembe-turuncu psikedelik çizgili bir elbiseyi yığının üzerine fırlattı. Ondan da kurtulması iyi olmuştu. "Sanırım onu utandırıyorum."

"Ah, Bella. Eminim öyle değildir."

"Onu tanımıyorsun. Annem mükemmeldir. *Her zaman* mükemmeldi."

Sırtı bana dönük durduğu için yüzünü göremiyordum ama sesinin boğulduğunu duymuştum. Şimdi de zalim moda endüstrisinin onun gibi kızları aşağılamak için tasarladığını düşündüren kıyafetlerle dolu gardırobuna bakarken omuzlarının nasıl çöktüğünü gördüm. Uzanıp ona dokunmak, onu rahatlatmak istesem de bu, kendimi geri çekemeyeceğim duygusal bir çizgiyi aşmak anlamına gelirdi. Onun arkadaşı olmak için burada bulunmadığımı kendime hatırlatmak zorundaydım. Onu kullanmak, ondan faydalanmak, sonra da onu bırakıp gitmek için buradaydım. Aramızdaki bağın iyice derinleşmesine izin veremezdim.

Heybetli çınar ağaçlarının bulunduğu araç yoluna bakan pencereden dışarı baktığımda bir Range Rover'ın ön kapıya yanaştığını gördüm. Keith, yanlarında şaşırtıcı miktarda valizle gelen genç çifti karşılamaya çıktı.

Bella pencerenin önüne gelip yanımda durdu. "Bu hafta sonlarından nefret ediyorum" dedi davetlilere bakarak. "Hepsi babama yalakalık yapıyor. Beni seviyormuş gibi yapıyorlar."

"Seni neden sevmesinler ki? Ben seviyorum."

"Buna katlanabilmemin tek sebebi sensin. Yoksa hafta sonunu okulda geçirmeyi tercih ederdim."

"Bunu babana söyledin mi?"

"Bu insanlarla tanışmak için burada bulunmalıymışım. İsimlerini ve ne iş yaptıklarını öğrenmeliymişim."

"Çünkü günün birinde işi senin devralmanı istiyor."

"Ben çok istiyorum sanki" diyerek bana baktı. "Senin işini yapmayı tercih ederim. Moda sektöründe çalışmayı."

Gülümsedim. "Ne istiyorsan onu yapmalısın. Bu onun hayatı değil Bella, senin hayatın."

"Hayır, değil." Pencereden dışarı baktı. "İşi devretmek için benden başkasına güvenemezmiş. Buna ne diyebilirim ki?"

"Hayır diyebilirsin."

Bella homurdanarak "Babamı tanımıyorsun" dedi.

Ama tanıyordum. Hakkında Bella'nın bilmediği şeyler biliyordum, öğrense dehşete düşeceği şeyler. Ona "Kaç Bella. Zehrini sana da bulaştırmadan önce hızla kaç, uzaklara koş" demek isterdim. Ama bunları ona söyleyemez, onu kurtaramazdım. Geride durup örümceğin avını ağına hapsetmesini izleyen soğukkanlı böcekbilimci gibi gözlem yapmaktan başka elimden bir şey gelmezdi.

Ona, herkese maşa olan bu kıza bakamıyordum. Onun yerine gardırobuna gidip askıdaki kıyafetlerine göz atarak siyah bir kokteyl elbisesine uzandım. Üst kısmı dekolteli, kloş etekli, ipek bir elbiseydi bu

"Bu" dedim ona dönerek. "Bu gece bunu giy."

"Onu bana annem aldı."

"Demek ki annenin gözleri bu konuda iyi."

Elbiseyi alırken kaşlarını çattı. "Bu siyah."

"Sana çok yakışacak" diyerek gülümsedim. "Güven bana."

* * *

O akşam Bella, her vücut tipine uygun bir renk olan siyah kokteyl elbisesiyle arka terasa çıktı. Ben bir kenarda soğuk roze şarabımı yudumlarken onun çift kanatlı kapılardan çıkıp partiye katıldığını gördüm. Birinin onu durdurmasına fırsat bırakmadan bir tepsiden bir kadeh beyaz şarap kapıp manyetik olarak itiliyormuş gibi, asla tam olarak içine girmeden kalabalığın çevresinden dolaştı. Muhteşem bir yemeğin sunulduğu açık büfeyi inceleyip tabağına isteksizce havuç çubukları ve kuşkonmaz koyduktan sonra benim durduğum yere doğru ilerledi. Şefin etleri sunduğu istasyona vardığında aniden durup lambasının altında parlayan o sulu pirzolaya baktı.

"Yarım bir buzağıya benziyor" dedi.

"Bu Aberdeen Angus bifteği küçükhanım" dedi garson. "En iyisi. Bir dilim ister misiniz?"

"Tanrım, hayır! Ben vejetaryenim." Bella yüzünü buruşturup yürümeye devam etti ve terasın yanında bana katıldı.

"Elbise sana çok yakışmış" dedim.

"İnsan böyle kanlı bir eti nasıl yiyebilir ki?"

"Ne zaman vejetaryen oldun?"

"Çok uzun zaman önce."

Oysa geçen yılki düğün yemeğimde Wellington bifteğini nasıl bir iştahla mideye indirdiğini hatırlıyordum. Bir ergenin ifadesinin güvenilirliği bu kadardı demek.

"Dr. Gallagher nerede?" diye sordu, kalabalığa bakarak.

"Yukarıda bir yerlerde. Davetlilerden birini bahçede arı soktu ve kadın biraz korktu. İyi ki buradasın çünkü bu partide kimseyi tanımıyorum."

Bella bir havucu mavi peynir sosuna daldırdı. "Hep aynı kalabalık. Babam onları daha önce de çağırmıştı."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Çoğunu. Babam isimlerini tekrar tekrar söyleyip onları hatırlamam gerektiğini söylüyor." Havucundan bir ısırık alıp ucunu sohbet eden iki adama doğrulttu. "Şu adamın adı Damien Cawley. Deutsche Bank'ta kredi yetkilisi. Diğeri de Oleg, Belaruslu. Dünyanın her yerinde otelleri var ve geçen yılki doğum günü partimi

Battenberg'de düzenleme nezaketini gösterdi. Bu onun Londra'daki oteli."

"Oleg'in soyadı ne?"

"Ah, hatırlamıyorum. Slavca bir şeydi. Çok havalı biri. Doğum günümde şampanya içmeme bile izin verdi."

Bir ergen için gerçekten önemli bir şeydi bu.

Oleg'le Damien'ın baş başa vermiş, alçak sesli bir sohbete daldıklarını izledim. Para aklama merkezinde buluşalım. Bella'nın babasının arkadaşları hakkında bu kadar çok şey bilmesine şaşırmıştım. Hardwicke'in onu yetiştirmeye çalıştığı açıkça görülüyordu. Bella babasının işlerine kayıtsız görünse de ilgilendiği belliydi.

Terasın diğer tarafında bir kadın yüksek sesle, sarhoş bir kahkaha attı. "Peki o kim?" diye sordum.

"Ah, o mu?" diye homurdandı Bella. "Buraya son geldiğinde, herkesin önünde çimlere kustu. Çok iğrençti. Adamın neden onunla evli kaldığını anlamıyorum."

"Kocası kim?"

"Sandy Shoreham. Milletvekili." Kadının kolunu sıvazlayıp onu sakinleştirmeye çalışan gözlüklü adamı işaret etti. Bu ismi biliyordum. Shoreham, Muhafazakâr Parti'nin önde gelen milletvekillerinden biri olarak herkesçe bilinen konumuna rağmen kolayca gözden kaçabilecek kadar silik bir adamdı.

Silvia dağınık siyah saçları ve kalçalarının her kıvrımını saran parıltılı, vücuda oturan elbisesiyle yanımızdan süzülerek geçti. O sırada birkaç adam dönüp ona baksa da Silvia onların bakışlarından habersiz, uyuşmuş bir sersemlik içinde ilerliyordu sanki. Bu akşam bir şey yediğini görmemiştim henüz; onunki kadar ince bir vücut disiplin gerektirirdi elbette.

"Ah, olamaz. Bardağımı al. Çabuk!"

"Ne oldu?"

"Babam geldi." Şarap bardağını bana uzattı ve tam onu aldığım sırada Hardwicke bizim olduğumuz tarafa baktı. İkimize kaşlarını çatarak bakarken Bella ona masumca gülümsedi. Evet, bakıcısı burada, işini yapıyordu. Hardwicke başını sallayıp konuklarına katılmak için arkasını döndü.

Bella bardağını geri alıp şarabın kalanını bir dikişte içti.

Sandy Shoreham'ın karısı topuklu ayakkabılarının üzerinde tökezlerken başını geriye atarak daha yüksek sesli bir kahkaha attı. Herkesin ayıpladığı ve ertesi sabah utanç içinde uyanacak bir konuk bütün kokteyl partilerinde olurdu. Kocası bankacılar ve oligarklarla anlaşma sağlayabilsin diye böyle keyifsiz akşamlara sürüklenen bu kadın için neredeyse üzülecektim ama yasal ya da yasadışı işler böyle yürütülüyordu. Hardwicke sadece hareketli parçaları bir araya getiriyordu, o kadar.

Hardwicke'in konukların arasında dolaşıp sırtlarını sıvazlamasını, onları dinlemek için eğilmesini, eşlerine içtenlikle gülümsemesini izledim. Bella'nın hiç sevmediği, Silvia'nın memelerine yüzsüzce bakan Victor da her zaman birkaç adım ötede, ondan uzaklaşmadan dolanıyordu. Victor bana baktı. Beni soruşturduğunu biliyordum ve bakışları beni huzursuz ettiği için başka tarafa baktım.

Tam o an arkamda duran adamı fark ettim. Koyu renk saçları, baykuş gözlükleri ve yeni kilo vermiş gibi omuzlarından sarkan bir ceketi vardı. Bir an bakışlarımız kilitlendi; sonra oradan uzaklaştı. Teras merdivenlerinden çimenliğe indiğini gördüm.

"Kim bu adam?" diye sordum Bella'ya. "Çimlerden geçen."

Bella omuz silkti. "Babamın paralı adamlarından biri. Onu burada çok az gördüm."

"Adını biliyor musun?"

"Stephen bilmem ne. Babamın benimle tanıştırdığı *herkesi* hatırlamıyorum. Ah bak, tatlı getirmişler."

Bella açık büfeye giderken ben çimenlerin üzerinden geçen adamdan gözümü ayırmıyordum. Başı eğik, elleri ceplerinde, iyice küçülüp görünmez olmaya çalışıyordu sanki. Evin köşesini döndüğünde Victor ve Hardwicke'in teras merdivenlerinden inip onu takip ettiğini gördüm.

Garip bir şeyler oluyordu.

İçkimi bırakıp gözümü Hardwicke ve Victor'dan ayırmadan kalabalığın yanında dolanmaya başladım. Merdivenlerde durup beni izleyen biri var mı diye etrafıma bakındım ama kimse yoktu. Doktorun karısının ne işler çevirdiğini kimse umursamıyordu.

Çimenlere adım attığımda topuklu ayakkabılarım toprağa gömüldü. Victor ve Hardwicke'in acelesi yok gibiydi ama nereye gittiklerinin farkında olarak evin doğu kanadına doğru kararlı adımlarla yürüyorlardı. Ben de etrafta gezinen bir davetli görünümünde peşlerinden gidiyordum. Doğu kanadı sınırına vardığımda leylakların gölgesinde durdum.

Hardwicke ile Victor avludan ahırlara doğru yürüyorlardı.

"Maggie?"

Arkamı döndüğümde Danny'yi gördüm. Leylaklar ikimizi de gölgede bıraktığı için ne ben onun yüzünü okuyabildim ne de o benimkini. Gölgede buluşan yüzsüz siluetlerdik adeta. Belki de hep öyleydik.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Arabadan bir şey almam gerekiyor." Araçların park halinde beklediği ahırın avlusunu başımla işaret ettim.

"Ben sana getireyim. Ne istiyorsun?"

"Kitabım. Sanırım arka koltukta unuttum."

"Bir bakayım. Parti nasıl?"

"Çok güzel."

"Bella rahat duruyor mu?"

"Gizlice bir bardak şarap içmesi dışında, evet. Arının soktuğu hasta nasıl?"

Danny iç geçirip yatak odasının pencerelerine baktı. "Sanırsın kadının kolunun kesilmesi gerekiyor, öyle tepki veriyor. Gidip kitabını getireyim. Terasta görüşürüz."

Danny park etmiş arabamıza gitti ama arka koltukta kitap filan bulamadı çünkü yoktu. Kocama söylediğim yalanlardan biri daha.

Başkaları da olacaktı.

Karanlıkta sessizce giyindikten sonra Danny'yi yatakta uyurken bırakıp odadan çıktığımda saat sabahın üçünü biraz geçiyordu. Saatlerdir uyumamıştım ve evin sessizliğe gömülmesini, bulaşık takırtısının bitmesini, borulardaki suyun son vınıltısının dinmesini bekliyordum. Şimdi karanlık hizmetçi merdiveninden iniyordum. Birkaç saat içinde mutfak personeli kahvaltı hazırlıkla-

rı için işinin başına dönecekti ama bu saatler karanlıkla şafak arasında, uykunun tüm ağırlığıyla evin üzerine çöktüğü hayalet gibi saatlerdi, dolayısıyla merdivende kimseyle karşılaşmadım.

Mutfağın ışıkları kapalıydı paslanmaz çelik yüzeyler karanlıkta belli belirsizce parlıyordu. Gölgelerin içinden gömme buzdolabını, lavaboları ve tezgâhları geçip dışarıya, mutfak bahçesine çıktım.

Ahırların içine bakma vakti gelmişti artık.

Hardwicke, Victor ve gözlüklü adam dün gece orada buluşmuş, Hardwicke ve Victor bir saat kadar partiye dönmemişlerdi; onları neyin alıkoyduğunu öğrenmek istiyordum.

Lavanta ve biberiye kokuları eşliğinde bahçe yolunu geçip evin önüne ulaştım. Üst kattaki pencereler karanlığa gömülmüştü ve konuklar uyuyordu. Bu gece şişelerce şarapla viski içildiği için sabah akşamdan kalanlar için domates suyuyla aspirin talebi bitmeyecekti ama şimdi her yer sakindi.

Avlunun etrafından dolaşırken gölgelerin içine girip çıkıyordum. Park halindeki arabaların arkasından ahırlara ilerledim. İçeride ışıklar kapalıydı, kapıdan içeri adım attığımda atları göremesem de kokularını alabiliyordum. Ve onları duyuyordum: Bir toynak sesi. Hafif bir selamlama sesi.

El fenerimi açtığımda ışık, bir bölmeden bana bakan parlak tek bir gözün yansımasını yakaladı. Adamlar dün gece burada ne yaptı? Sadece atlara bakmaya gelmemişlerdi herhalde. El fenerim saman dolu zeminde bir ileri bir geri gidip geldi. Ne aradığımı bilmiyordum ama görürsem anlayacağımı biliyordum. Bir belge. DNA bonusuyla bir sigara izmariti. Burada ne iş yapıldığına dair bir ipucu, herhangi bir ipucu arıyordum.

Önce ahır yöneticisinin ofisine girdim, orada bir masayla iki sandalye vardı. Duvarlarda zarif at fotoğrafları asılıydı. Masanın üzerine bakıp çekmecelerden birindeki defteri karıştırdım ama her şey atlarla ilgili görünüyordu. Veteriner faturaları, nalbant faturaları, yem teslimatlarının kayıtları vardı. Bir an *burasının* Londra'daki para aklama merkezinin bir parçası olabileceği, Rus parasının atlara gittiğine dair çılgın bir düşünce aklımdan geçtiyse de bu pek mantıklı değildi. Vergiden düşmek için kullanılmadığı sürece

at sahibi olmak kötü bir yatırım, bir daha göremeyeceğiniz bir parayı akıttığınız dipsiz bir kuyuydu sadece.

El fenerimi sandalyelere tuttuğumda koltukları kaplayan toz tabakasını gördüm. Uzun zamandır kimse bu sandalyelere oturmamıştı. Adamlar bu ofise gelmemişti demek ki.

Tekrar ahırlara dönüp yarım düzine atın dikkatli bakışları altında yavaşça ilerledim. Gecenin bu geç saatindeki davetsiz misafirliğim onları tedirgin etmişti, huzursuz ayak seslerine gergin bir kişneme eşlik etti. Adamlar o kadar uzun bir süre burada ne yapmıştı? Buraya neden gelmişlerdi?

Daha sonra ahırın en ucunda, saman kaplı zeminde bir şeyin sürüklendiğine işaret eden sıyrık izlerini gördüm. İzler son bölmeye kadar gidiyordu.

Boş bölmenin kapısını açıp feneri içeriye tuttum. O an bir yansıma oldu ve yerde bir gözlük durduğunu gördüm. Ama nefesimi kesen şey gözlük değildi, onun yanında duran, parmakları pençe şeklinde donmuş eldi.

Fenerin ışığı elden kola, oradan omuza doğru ilerleyerek adamın yüzüne geldi. Bölmenin içinde yatan ve o gece yüzünü gördüğüm adama bakarken donup kalmıştım, nefesim kesilmişti. O ölümcül boğuşma sırasında gözünden düşen ya da çıkartılan gözlüğü takan adamı tanımıştım. Ağzından dışarı fırlamış diline bakıp gözlerindeki ufak kanamalara dikkatimi verince nasıl öldüğünü anlamıştım. Adamın yanına çömelip feneri boynuna tuttum. Boğazını sıkan ipin bıraktığı morlukları gördüm. Bu bir profesyonelin işiydi.

Sen kimsin? Hardwicke ölmeni neden istedi?

Dışarıdan erkek sesleri geldi, yaklaşıyorlardı.

Ayağa kalkıp ölü adamın yattığı bölmeden çıkarak sürgüyü çektim. Çılgınlar gibi saklanacak bir yer arıyordum.

Sesler daha da yükseldi. Adamlar ahıra girmek üzerelerdi, tek giriş çıkış kapısından.

Bitişikteki bölmenin kapısını açıp içeri dalarak kapıyı tekrar kilitledim. Burada yalnız değildim; yanı başımda bir at duruyordu, istilamdan ürkmüş bir at. Tepinip gerginlikten kişnemeye başladı.

Ahırın ışıkları yandı.

Artık bölmeden çıkamazdım. Tepinip kişneyen gergin bir atla burada kapana kısılmıştım. Köşeye çömelip olabildiğince sindim.

Adamlar yaklaşırken Keith ve Victor'un sesini tanıdım.

"Neden bu kadar ürktü ki?" dedi Victor.

"Başka ne olabilir? Kokusunu alıyor olmalı."

Şimdi üçüncü bir ses konuşmaya başlamıştı, beni köşeme iyice sindiren bir ses. Hardwicke "Çıkartın onu buradan" diye emir verdi.

Tekerleklerin gıcırtısını duydum. Cesedi taşımak için yanlarında bir el arabası getirmişlerdi. Benim gibi onlar da ne yaptıklarını gören, tanık olan biri çıkmasın diye evin sessizliğe gömülmesini beklemişlerdi.

At tekrar homurdanıp duvarı öyle şiddetli tekmeledi ki toynaklarından birinin altında kalmamak için iyice köşeye yapıştım. O sırada son bölmenin kapısının gıcırtıyla açıldığını duydum. Öyle yakınımdalardı ki cesedi kaldırıp el arabasına yükleyen Victor ve Keith'in nefes alıp verişini duyabiliyordum.

"Gözlük" diye atıldı Hardwicke. "Gözlüğü de alın."

Ağır ağır nefes alıp veriyor, ayakkabıları samanlara sürtünüyordu.

At bir tekme daha savurdu. Öyle yüksek sesle kişnedi ki sesi çığlık gibi çıktı.

"Neyin var senin ha?" dedi Victor. Bir kol bölmenin kapısının üzerinden uzanıp atı severken kafamı kaldırdım. Adam aşağı baksa beni görecekti.

"Bu dişler kemiği parçalar" dedi Hardwicke. "Ondan uzak dur."

Victor kolunu çekti. "Onu neden tutuyorsun?"

"*Beni* ısırmıyor." Hardwicke kahkahalarla güldü. "Isırırsa ne olacağını biliyor."

El arabası gıcırdayarak uzaklaşırken ben bölmenin köşesinde büzülüp kalmıştım. Dışarıdan iki araba motorunun sesi geldi. Sonra lastiklerin ezip geçtiği çakılların çatırtısını duydum ve araba motorlarının homurtusu sustu. Artık dışarı çıkabilirdim ama ahırın ışıkları hâlâ yanıyordu. Kapatmayı mı unutmuşlardı yoksa geri mi geleceklerdi?

Tam ayağa kalkarken olduğum yerde kaldım.

Biri ıslık çalıyordu. Hardwicke'ti bu. Neden geride kalmıştı? Neden ahırdan çıkmamıştı? *Biliyor. Bir terslik olduğunu anladı.*

Islık sesi bana yaklaştı. "Scotland the Brave" çalıyordu, çok hareketli, çok neşeliydi. Çok da korkutucu. Islık sesi yaklaştıkça kaslarım geriliyor, bacaklarım Hardwicke'e karşı ölümcül bir dövüşe hazırlanıyordu. Bir anda saldırmalıydım. Boğazına bir darbe, göz çukuruna bir yumruk. Yumruğumu sıkmaya başlamıştım bile.

Islık sesi kesildi.

Elinin at etine çarptığını, ardından hafif bir kişneme duydum. "Aferin sana uslu kız" dedi. Atını sevmek için bir bölmede durmuştu. Ne kadar da iyi bir efendiydi o. Ölüm dağıttığı kadar sevgi de dağıtıyordu.

Tekrar ıslık çalmaya başladı ama artık ses uzaklaşmaya başlamıştı. "Scotland the Brave" uzaklaşırken titrek bir nefes aldım. Ahırın ışıkları söndü. Ayak sesleri çakılları çıtırdatarak uzaklaştı.

Karanlıkta, Hardwicke ahırdan iyice uzaklaşıp eve dönene kadar bekledim. O bekleyişten sonra bile dışarı çıkmanın güvenli olduğundan emin değildim ama bütün gece burada kalamazdım. Mutfak personeli birazdan uyanıp kahvaltı hazırlayacaktı; biri evden çıktığımı anlamadan odama dönmeliydim.

Bölmeden çıkıp ahırdan dışarı adım attığımda kalbim küt küt atıyordu. Dışarıda, iki arabanın önceden durduğu avludaki boş park yerlerini gördüm, arabalardan biri ölen adama aitti şüphesiz. Sabah ortadan kayboluşunu evin hizmetçisine açıklamak zor olmayacaktı. *Bir telefon geldi ve gece yarısı gitmek zorunda kaldı. Akşam yemeği için bir konuk eksildi.*

Ağaçların arkasına gizlendim. Gece serin olmasına rağmen terliyor, titriyordum. Bir yerlerde içinde ceset olan bir araba imha edilirken Phillip Hardwicke üst kattaki yatağında deliksiz bir uyku çekiyordu. Birkaç saat sonra gökyüzü aydınlanacak, Manning House uyanacaktı. Kahvaltı sunulacak, konuklar bahçede yürüyüş yapmak ya da kil güvercinlerine ateş etmek için dışarı çıkacaktı. Ben de onlara katılacaktım çünkü benden beklenen buydu. Güzel bir gün olacaktı.

Çok güzel bir gün.

21

"O bizden biriydi" dedi Diana.

Artık insan içinde birlikte görülme riskini göze alamayacağımız için bu tür toplantılara ayrılmış, gözden uzak, düşmanın gözetleyemeyeceği güvenli bir evde buluşmuştuk. Buraya bile türlü manevralar yaparak gelebilmiştim, metroya dönüp takip edilmediğimden emin olmak için mutfak gereçleri, elektronik eşya ve sigara satan dükkânların önünden geçerek sokaklarda zikzaklar çizmek gibi. Artık British Museum'da buluşmayacaktık.

Pencerenin önünde durup aşağıdaki işlek caddeyi izledim. Görünürde insanların alışveriş yaptığı ya da öğle yemeği yiyecek yer aradığı sıradan bir hafta içi, öğle vaktiydi. Ses geçirmez odamızdan benim gördüğümse, etraflarında akan karanlık ve tehlikeli akıntılardan bihaber insanlardı.

"Kimdi o?" diye sordum.

"İsmi Stephen Moss'tu. UGB'de banka uyum görevlisiydi. Bir yıldır Hardwicke'in hesaplarına şüpheli giriş çıkış işlemlerini belirlemesine rağmen üstleri herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Moss onların bu tavrı karşısında boşa didindiği düşüncesiyle bizimle çalışmayı kabul etti."

"Ücret karşılığında mı?"

"Hayır. Bunu para için yapmadı."

Yani ilkeli bir muhbirdi. Böyleleri en iyi, en güvenilir olanlarıydı. Ve onları kaybetmek de bir o kadar trajikti.

Stephen Moss'un Diana'nın dizüstü bilgisayarının ekranındaki fotoğrafını görmek için döndüm. Hafta sonu Manning House'da gördüğüm adam daha zayıftı ama aynı kişi olduğu kesindi. Bir

hastalıktan mı yoksa, ateşle oynamanın ve her an o ateşin içine düşebileceğini bilmenin stresiyle mi bu kadar zayıflamıştı acaba?

"Saab'ı bu sabah Leeds'in havaalanı otoparkında terk edilmiş halde bulundu" dedi.

"Peki ya Bay Moss?"

"Cesedi henüz bulunamadı. Bunun büyük bir kayıp olduğunu söylememe gerek yok. Bize Hardwicke'le ilgili çok değerli finansal bilgiler veriyor, paranın hangi hesaplardan gelip nereye gittiğini takip etmemize yardımcı oluyordu. Şimdi çıkmaza girdik."

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum Korku ürpermesi. "Scotland the Brave" ıslık sesleri hâlâ kâbuslarımda yankılanıyordu. "Ona işkence etselerdi beni ele verebilirdi."

"Veremezdi çünkü senden haberi yoktu. Bu yüzden ikinize de birbirinizden bahsetmedik."

"*Onu* biliyorlardı."

"Ama seni bilmiyorlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen hâlâ hayattasın."

"Onu kim ifşa etti?"

Diana başını iki yana salladı. "UGB'den biri olabilir. Moss'un Hardwicke'in hesaplarını araştırdığını bilen biri."

"Ulusal Suçla Mücadele'de ya da başka bir kurumda bir köstebekleri olabilir mi?"

"Öyle bir şey büyük sorun olurdu" diye itiraf etti Diana. "Londra'da çok fazla para dönüyor ve emniyet teşkilatlarından birini satın almış olma ihtimalleri var. Yoksa biz böyle bir karmaşanın içine girmek zorunda kalmazdık."

Masaya oturdum. Aşağıdaki caddede trafik yoğundu ama yalıtımlı pencereler ve ses geçirmez duvarlar sayesinde hiçbir şey duymuyorduk. Çaydanlık ve çay fincanlarıyla dolu masada konuşmadan birbirimize baktık. Şu an canım sert ve sade bir kahve çekse de Londra'da yaşadığım aylar beni bu ikindi çayı ritüeline alışmaya zorlamıştı.

"Bu görevden ayrılmak istiyorum" dedim.

"Ne?" Diana başını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü işin başında bir kaynağını kaybettin ve nasıl ifşa olduğunu bile bilmiyorsun."

"Maggie, neler yaşadığını anlıyorum. Korktuğunu biliyorum ama..."

"Evet, Danny için korkuyorum. Onun hiçbir şeyden haberi yok. Benim peşime düşerlerse onun da peşine düşerler. Ben bu işe gönüllü dahil oldum, o ise hiçbir şey bilmiyor. Onun zarar görmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca bir yalanla yaşamak çok zor. Gerçekte kim olduğumu bile bilmeyen bir adamla yatıyorum."

"Bu işin doğası bu. Biliyorsun."

"Ama bu kadarı yeterli. Sana istediğini verdim."

"Henüz bitmedi. Her şeyi vermedin."

"Hardwicke'in medikal kayıtlarını sana verdim. Vücudundaki her burkulmayı, her beni biliyorsun. Benden istediğin buydu."

"Ama şimdi Stephen Moss'u kaybettik. Hardwicke'in finansal durumuyla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ben onun bankacısı değilim. Bunu öğrenemem."

"Kızıyla bağlantın var."

"O daha on beş yaşında. Hiçbir şey bilmiyor."

"Seni seviyor. Aileye yaklaşmana yardım eder."

"Tekrar söylüyorum, *o daha on beş yaşında.*"

"Güvenini daha kolay kazanırsın işte."

İlgi çekmeye çalışan o hantal pembe elbiseli kızı düşündüm. İlgiye muhtaç genç kızları ve onları manipüle etmenin, kullanmanın ne kadar kolay, bunu yapmanınsa ne kadar yanlış olduğunu düşündüm. Bu konuda birçok şey yanlış geliyordu.

"Artık bana ihtiyacın yok" dedim. "Hardwicke'i yakalamak istiyorsan bunu şimdi yapabilirsin bence. Polisi Moss cinayeti konusunda uyar, onlar da araştırsınlar. Ahırda adli kanıtlar vardır eminim."

"Ortada ceset yok. Dolayısıyla, bir cinayet işlendiğini kanıtlayamayız."

"Ceset bulunursa..."

"Öyle bir durumda bile nerede ve ne zaman öldürüldüğü yönünde ifade verebilecek tek tanık sensin. Kendini ifşa etmek, kimliğini açığa çıkarmak mı istiyorsun?"

Stephen Moss'u, boğazını sıkan şeyle nasıl cebelleşmiş olabileceğini düşündüm. Kime çalıştığımı öğrendiği takdirde Hardwicke'in bana neler yapabileceğini düşündüm. Nefesimi dışarı verdim. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hem zaten şu an peşinde olduğumuz kişi Hardwicke değil. O çok daha büyük bir finans makinesinin tek bir çarkı sadece. O makineyi Moskova adına kimin yönettiğini öğrenmeliyiz. Cyrano'yu istiyoruz."

Ele geçirilemeyen Rus ajan. Bu adamın kimliği hâlâ bulunamamıştı ve sekiz yıl sonra bile hakkında, büyük kısmı kuratörünün ya da yardımcısının ele geçirilen mesajlarındaki bölük pörçük bilgilere sahiptik. Akut intermittent porfiriden mustarip, düzenli olarak hem arginat infüzyonuna ihtiyaç duyan bir kız arkadaşı olduğunu öğrenmiştik. Diana, British Museum'daki son görüşmemizde, Galen'deki doktorların böyle bir hastayla ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmemi istemişti ancak herhangi bir kayıt bulamamıştım.

"Sana Manning House'un hafta sonundaki konuk listesini verdim. Cyrano onlardan biriydi belki. Oradan başla" diye öneride bulundum.

"Değildi. SIGINT Moskova'dan yeni bir sinyal yakaladı" dedi. "Cyrano'nun şu an ülke dışında olduğunu biliyoruz."

"O halde onu bir an önce bulman için sana bol şans diliyorum." Gitmek üzere ayağa kalktım. "Çünkü ben istifa mektubumu yazacağım."

"Daha olmaz Maggie. Sana hâlâ ihtiyacımız var."

"Elimden geleni yaptım."

"Bize verebileceğin bir şey daha var. Son SIGINT tespitinde Malta'dan bahsediliyordu."

Ona döndüm. "Malta mı?"

"Orada bir toplantı yapılacak. Bir müzakere."

O an neden istifa edemeyeceğimi anladım, daha erkendi. "Hardwicke önümüzdeki hafta Malta'ya gidiyor" dedim.

"Bu yüzden sana ihtiyacımız var. Kocan da ona eşlik edecek mi?"

"Evet ama Malta gezisi önemsiz bir şey. Hardwicke oraya Bella'yı alıp Londra'ya getirmek için gidiyor."

"Bella'nın Malta'da ne işi var?"

"Annesi Camilla orada tatil yapıyor. Bella onun yanına gitti."

"O halde *senin* de Malta'ya gitmeni istiyorum. Bir şekilde Hardwicke'in jetine bin ve oraya gitmesinin başka bir sebebi olup olmadığını öğren."

"Cyrano'yla buluşmak gibi bir sebepten bahsediyorsun."

Diana başıyla onayladı. "İki adam aynı zamanda aynı adada. Bu olasılık iştah kabartıyor."

Dizüstü bilgisayarına baktım. Ekran kararmıştı ama Stephen Moss'un yüzü hafızama öyle derin kazınmıştı ki onu hâlâ orada görebiliyordum, tıpkı ahırda dışarı fırlamış dili, nokta nokta kanamalar oluşmuş gözleriyle cansız yatan halini görebildiğim gibi. Phillip Hardwicke'le yolunuz kesiştiğinde başınıza gelen bu oluyordu.

"Bunu yapmayacağım. Başka bir yol bul."

"Bu elimizdeki en iyi fırsat. Belki de tek fırsat."

"Hardwicke'i Malta'da gözetleyin. Bunun için bana ihtiyacınız yok."

"Başka hiç kimse ona Danny kadar yaklaşamaz. O bizim gizli silahımız."

"O benim kocam."

"Gerçekten mi Maggie?" diye güldü Diana. "Duygu görevden önce mi gelir? Hep böyle duygusal mıydın sen?"

Masanın iki ucundan birbirimize baktık. Yirmi yılı aşkın süredir ülkeme hizmet ediyordum. Sayısız yalan söylemiş, göç edip durmuş, hatta hayatımı tehlikeye atmıştım. Şimdi, bu tek görevi reddettiğim için bunca yıllık hizmetim hiç sayılıyordu.

"Malta'dan sonra yokum" dedim sonunda. "Sonsuza dek."

Diana başıyla onayladı. "Tamam. Gerçekten istediğin buysa."

"Sana ne istediğimi söyleyeyim. Ben kocamla sıradan bir hayat istiyorum. Sıradan olalım istiyorum. Bir kedimiz olsun, bahçeyle ilgilenelim. Takip edilme endişesi olmadan sokakta yürüyüş yapalım."

Diana "İstediğin olacak Maggie" diyerek dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ama daha değil."

Duşun altında saçımdaki şampuanı durularken Danny buzlu camdan beni izliyordu. Eskiden şehvetle bana odaklanması hoşuma giderdi ama bu gece şehvet sadece dikkatimi dağıtıyordu. Vermem gereken zor kararlar, planlamam gereken bir gelecek vardı.

Bizim geleceğimiz. *Ben* ne zaman *biz* oldu, *benim* ne zaman *bizim* oldu, hatırlamıyordum. Hayatlarımız adım adım birbirine karıştığı için zamirlerin ne zaman değiştiğini, ne zaman onun hep yanımda olacağını kanıksamaya başladığımı fark etmemiştim.

Duştan çıktığımda elinde havluyla beni bekliyordu.

"Bu görüntüden asla bıkmayacağım" dedi havluyu vücuduma sararken. Beni banyo duvarına yaslayıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Zihnim başka bir yerdeyken, seçim yapmaya çalışıp olası sonuçları düşünürken bile bedenim otomatik olarak ona tepki veriyordu. Aslında ilişkimiz bu kadar dallanıp budaklanmamalıydı. O sadece bir tatil kaçamağı, sıcak bir Bangkok gecesinde sığındığım sıcak bir vücuttu, âşık olmam gereken biri değil. Evlenmem gereken biri değil.

Şimdi onu kaybetme düşüncesine katlanamıyordum. Bu da kime çalıştığım ve evliliğimizin daha büyük bir planın parçasına nasıl dönüştüğü hakkındaki gerçeği ona asla söyleyemeyeceğim anlamına geliyordu. Söylediğim yalanları, aldatmaca üzerine gelen aldatmacaları asla açıklayamazdım. O görev için tutulan sahte nedimemden, Diana'yla gizli toplantılarımdan, Galen'in tıbbi kayıtlarını kopyalayıp hastalarının olduğu kadar kendisinin de haklarını ihlal ettiğimden asla bahsedemezdim. Bu çifte hayatı devam ettirdiğim sürece gerçeğin ortaya çıkma ihtimali o kadar artacaktı ve o zaman evliliğimizin gerçekliğinden şüphe edecek, bunun aşkla ilgisi olmayan uydurma bir birliktelik olduğunu düşünecekti. *Gerçeği öğrenirsen, beni hâlâ ister misin?*

Cevabı öğrenmekten korkuyordum.

O gece karanlıkta onun yanında yatarken sonunda kararımı kabullendim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum çünkü hiçbir şey

benim için Danny kadar önemli değildi. Ne bu görev, ne kariyerim, ne de o çalkantılı dünya; sadece Danny ve ben vardık. Yan dönüp kolunu vücuduma doladı. Kokusuna öyle alışmıştım ki kendi kokum gibi, özü tenime işlemiş gibi hissediyordum.

Kolunu okşayıp onu dürterek uyandırdım. "Danny?"

"Hımmm."

"Her şeyi bırakıp gitmekten bahsettiğin zamanı hatırlıyor musun? Londra'yı terk edip başka bir şey yapmaktan, çılgınca bir şeyler yapmaktan bahsettiğin zamanı?"

Danny yavaşça gözlerini açtı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gelecek hakkında düşünüyordum."

"Ah hayatım. Sen ciddisin."

"Ciddiyim. Danny, bence bunu yapmalıyız."

Artık tamamen uyanmıştı ve bana bakıyordu. "Daha önce bu fikre pek sıcak bakmıyordun."

"Benim için asıl önemli olan şeyleri düşündüm. Sen Galen'deki işi kabul ettin çünkü annen borçlarını ödemekte zorlanıyordu, sen de ona yardım etmek istedin. Ama artık o yok, bizim paraya ihtiyacımız yok." Duraksadım. "Mutlu olmadığını biliyorum."

"*Sen* ne istiyorsun Maggie?"

"Nefret ettiğin bir işe bağlanmanı, sevmediğin hastalarla ilgilenmeni istemiyorum."

"Sadece bazılarını sevmiyorum."

"Galen sana iyi para veriyor olabilir ama bu göz kamaştırıcı bir tuzak. Hastalar neredeyse senin sahibin olmuş. Bizim gibi insanlara bu gözle bakıyorlar. Satranç tahtasındaki piyonlarız."

Danny susmuştu ama vücudunun heyecandan kıpır kıpır olduğunu hissedebiliyordum. "İstifa edersem, bu daireden çıkmak zorunda kalacağız."

"Zaten bu daire hiçbir zaman bizim olmadı ki."

"Bu çok daha küçük bir yere taşınmak demek. Bu kadar güzel olmayan bir yere."

"Çadırda bile yaşayabiliriz, umurumda değil."

"Ayrıca geçimimizi sağlamamız gerekecek."

"Birikimim var. Bir iş de bulabilirim. 'Boş boş oturan kadın' olmak bana hiçbir zaman uymadı zaten."

Danny güldü. Gerçekten mutlu bir kahkahaydı bu. "Ben 'boş boş oturan adam' olabilirim belki."

"Hayır işlerine dönebilirsin. Bunu yaparken mutluydun."

"Evet, gerçekten mutluydum. Tekrar seyahat edebiliriz. Tayland'a gidebiliriz tekrar."

"Ya da Güney Amerika'ya."

"Ya da Madagaskar'a!"

Şimdi ikimiz de bu eski esprimize tıpkı ilk tanıştığımızda güldüğümüz gibi güldük. Gece, vaatlerle dolup taşıyordu adeta. Kaçmak ikimizin de özlemini duyduğu şeydi ve şimdi bunu birlikte yapacaktık.

"Haber vermem gerekecek" dedi. "Tanrım, hiç hoşlarına gitmeyecek. Hastalarımı başka doktorlara aktarıp programlarını değiştirmeleri gerekecek."

"Galen'den ilk defa bir doktor istifa ediyor olamaz. Her işte olduğu gibi başka birini işe alabilirler."

"Phillip Hardwicke'le Malta'ya uçmam planlanıyor. Bu seyahatten vazgeçemem artık."

"Vazgeçme ama son görevin olsun. Bella konusunda yardıma ihtiyacı olacağı için ben de sana eşlik edebilirim. Eve döndüğümüzde eşyamızı toplamaya başlarız. Sonra da uçağa atlayıp bir yerlere gideriz. Belki bu sefer gerçekten Madagaskar'a gideriz."

"Nereye gideceğimiz umurumda değil Maggie. Yeter ki birlikte olalım." Derin bir nefes aldı. "Şimdi istifa mektubumu yazmalıyım."

Ben de öyle. Yirmi yıl ülkeme sadakatle hizmet etmiştim. Sayısız yalan söylemiş, uçaklardan atlayıp Sam Amca için şarapnel yemiştim. Şimdi hepsini siktir et diyordum. Hardwicke'i, Cyrano'yu ve o sonsuz kanlı dünyayı siktir et.

Danny ve ben kaçıyorduk.

22
Jo

Purity, Maine, şimdi

Jo meslek hayatı boyunca tökezleyip kendi ayağına ateş eden ya da bir geyiğe nişan aldığını sanarak birinin ineğini vuran aptal avcılara (ve neredeyse hepsi erkekti) rastlamıştı. Özel mülk ya da bir yerleşim yerinin yüz metre civarı gibi bulunmamaları gereken yerlerde dolanan avcılarla karşılaşmıştı. Bir defasında avlanırken babasını öldüren bir adamı gözaltına almıştı ama onun kasıtlı ateş ettiğini *kanıtlayamamıştı*. O zaman şef, Glen Cooney'di ve ona adamın en fazla kasıtsız adam öldürmekle suçlanabileceğini söylemişti. Jo bir katilin serbest dolaştığına bugün bile inanıyordu. Her yıl, tüfekle geyik avlama sezonu açılıp silahlı adamların ormanda beyaz kuyruğu olan şeye ateş etmeye başladığında sık sık yaşanan felaketlere kendini hazırlıyordu.

Maggie Bird'ü vurmaya çalışan adamsa geyik avına çıkmamıştı.

Jo, nişancının ateş ettiği ağaçların arasında dururken bunu açıkça görmüştü. Bulabildiği tüm mermi kovanlarını toplayıp ayak izlerini adamın aracını bıraktığı toprak yola kadar takip etmiş ve bu izlerin görüntüleriyle lastik izlerini eyalet kriminal laboratuvarına göndermişti. Cinayet davası kadar heyecan verici olmayabilirdi bu belki ama Jo için dizginlerin Dedektif Alfond gibi birinin elinde olmadığı bir soruşturmayı yürütmek heyecan vericiydi. Kimse yaralanmadığı ve RTV'deki mermi izleri dışında hasar olmadığından bu olay Maine eyaletinin ulu dedektifi için fazla önemsizdi. Bu dava Jo'nun davasıydı ve soruşturmayı kendisi yürüteceği için çok heyecanlıydı.

Ormandan çıkıp avcının aracını bıraktığı toprak yolda duran kendi aracına bindi. *Sonra hangi yoldan gittin?* diye düşündü.

Tekrar kasabaya dönelim.

Doğuda, köye giden yolu izledi, karla kaplı tarlaları, çıplak ağaçları geçti, her birinin belli bazı parçaları alınmış paslı arabaların bulunduğu bir çiftlik evinin yanından geçti. Girdiği ilk dükkân yem dükkânıydı. Burası hayvan yemi satın almanın çok ötesinde, atınız için yalama tuzu, çim biçme makinesi için yedek parça, hatta ilkbaharda, gün batımına kadar hayatta kalıp kalmayacağı bilinmez ördek yavruları satın alabileceğiniz bir yerdi. Otoparka girip girişe baktı. *İşte geldin. Umarım boşuna gelmemişsindir.*

Kapıdan içeri girdiğinde "Selam Jo" dedi yem dükkânının sahibi Vern. "Köpek maması almaya mı geldin?"

"Hayır. Lucy diyette. Ona artık ödül maması vermemem gerekiyor."

"Bana yeterince zayıflamış göründü."

"Onu kamyonetin arkasına taşıyan sen değilsin tabii. Aslında buraya resmi bir iş için uğradım."

"Şu ölü kadınla mı ilgili?"

"Hayır, o davayı eyalet polisi devraldı. Bu sabah Böğürtlen Çiftliği'nde yaşanan bir olayla ilgili. Güvenlik kameran çalışıyor mu? Ön taraftaki. Bu sabahki görüntülere ihtiyacım var. Sabah sekizle dokuz arası."

Vern bir kahkaha atarak onu şaşırttı. "Görüntü başına ödeme almaya başlamalıyım."

"Ne?"

"O videoyu isteyen ikinci kişisin." Adam bilgisayarına gitti. "Dosyayı sana hemen e-postayla göndereyim."

"Başka kim istedi?"

"Kütüphane komisyonundaki şu tatlı kadın. Kütüphaneye bir güvenlik kamerası kurmayı düşünüyorlarmış ve görüntülerimin netliğini görmek istedi. Belki bu modeli alırlarmış da."

"Sen de ona görüntüleri mi gösterdin?"

"Kütüphane yönetim kurulu kaliteyi değerlendirebilsin diye bir kopyasını çıkardım." Adam Jo'nun kaşlarını çattığını görünce

duraksadı. "Sakınca görmedim. Orada öyle heyecan verici bir şey olmadı ki."

"Bu kadının adı neydi?"

Vern dudaklarını büzerek duraksadı. Yaşlılığa bağlı unutkanlık. "Hani şu güzel şallar takan güzel kadın. Kocasıyla beraber Chestnut Sokağı'ndaki evi satın almışlardı."

Jo iç geçirdi. "Slocum'lar."

Adam kafasına vurdu. "Tabii ya. *Onlar* işte."

Yine onlar. Neden en olmadık yerlerde ortaya çıkıyorlardı hep? Jo meraklı köylülerle uğraşmaya alışkındı ama Slocum'lar iyice kontrolden çıkmıştı artık.

Cep telefonu çaldı.

"Selam Mike" diye cevap verdi, dışarıda aracına doğru yürürken.

"Eyalet kriminal laboratuvarından aradılar" dedi memur. "Avcının aracındaki izleri tespit etmişler."

"Dinliyorum."

"Lastikler Goodyear Wrangler, dört mevsim. TrailRunner AT, 235/75R15. Her tür cipe uygun, dolayısıyla aracı tanımlamamıza yardımcı olmuyor."

Goodyear. Birden Slocum'larla en son Maggie Bird'ün araç yolunda karşılaştıkları zamanı hatırladı. Kardaki farklı bir lastik izini incelerken Ingrid Slocum *Sanırım bunlar Goodyear izleri* demişti.

Jo, Mike'a "Kriminal laboratuvarı ara" dedi. "İki gece önce Maggie Bird'ün araç yolunda bulunan lastik izlerinin analizini göndersinler."

"Cinayeti mi kastediyorsun? Ama o bizim..."

"Bizim davamız olmadığını *biliyorum.* Bana raporu getir."

Jo aracında beklerken yem dükkânının önündeki yolu izleyip kaç arabanın gelip geçtiğini saydı. Burası köye doğrudan giden yollardan biri olmasına rağmen trafik yoğun değildi ve araçlar bir iki dakika arayla geçiyordu. Önümüzdeki yaz, turistler kasabaya gelmeye başladığında bu yol daha yoğun olacaktı; insanlar göl kenarındaki evlerinden kasabada ıstakoz yemeye ya da günbatımın-

da gezinmek için yelkenlilerine gidecekti. Ama böyle bir kış gününde yol neredeyse boştu.

Cep telefonu çaldı. Yine Mike'tı.

"Aldım" dedi. "Diğer lastikler Goodyear Wrangler, TrailRunner AT, iki üç..." Durdu. "Ah, bu aynı araç."

"Aynı olması gerekmiyor" dedi Jo. "Sadece aynı tip lastikler. Buralarda Goodyear TrailRunner'ı olan başka cipler de olmalı."

"Ama olasılığı yüzde kaçtır?"

Jo cevabı bilmiyordu. Kasabada kaç Goodyear TrailRunner olduğunu benzin istasyonundaki tamirci daha iyi bilebilirdi. Silahlı saldırı Bianca cinayetiyle bağlantılı olabileceğinden Dedektif Alfond'a haber *vermeliydi*. Ama önce bu işin izini ne kadar sürebileceğini görmek istiyordu. Glen Cooney bir defasında ona Purity'de kaldığı sürece bir polis olarak kendini asla geliştiremeyeceğini söylemişti. Dolayısıyla bu onun için bir fırsattı ve kendi davası üzerinde çalışıp ipuçlarının hangi yönü gösterdiğini bulmak güzel bir duyguydu.

Şu an tüm ipuçları aynı yönü gösteriyordu; gizemli Maggie Bird'ü.

23
Maggie

Declan deniz kıyısında eski bir kaptanın evinde yaşıyordu; birkaç defa ziyaretine gitmiş olmama rağmen üst kata hiç çıkmamıştım. Benim gibi o da hayatını bölümlere ayırmıştı. Alt kat, zaman zaman aylık kitap buluşmalarımızı gerçekleştirdiğimiz halka açık bölümdü. Penobscot Körfezi'ne bakan oturma odasında martinilerimizi yudumlarken dedikodu yapardık; yaz aylarındaysa teleskopundan sırayla günbatımı gezilerinden dönen yelkenlileri izlerdik. Yemek odasında akşam yemeği yemiş, mutfağında bulaşık yıkamış, birkaç defa da tuvaletine girmiştim ama bir kez olsun sadece kendisine ait üst kata çıkmamıştım. İkimiz de bu bölümleri birbirinden ayrı tutmaya özen gösteriyorduk: Üst kat/alt kat. Özel/herkese açık. Önce/sonra.

Ancak bugünkü silahlı saldırı düzenli hayatlarımızı paramparça etmişti, en azından benimkini. Şimdi bir süreliğine onun üst kattaki, hayal ettiğimden çok farklı olan misafir odasında kalıyordum. Odanın belirgin çizgileri ve minimum düzeyde süslemeleriyle tıpkı Declan'ın kendisi gibi ölçülü olmasını bekliyordum. Ama tam aksine dantel perdeler, kapitone yatak örtüsü ve şifonyerin üzerinde, bu zamana kadar hiç fark etmediğim duygusallığını yansıtan eski siyah-beyaz fotoğraflarıyla karşılaştım.

Fotoğraflardan birinde, kucağında siyah saçlı küçük bir çocukla gülümseyen bir kadın vardı. Çerçeveyi çevirip arkasında yazan yıla baktım. Bu Declan ve o beş yaşındayken apandisitinin patlaması sonucu ölen annesiydi muhtemelen. Annesinden pek bahset-

mezdi ama çocukluğunun nasıl geçtiğini, annesiz büyümenin nasıl olduğunu hayal edebiliyordum. On iki yaşındayken yatılı okula gönderilmişti çünkü diplomat babası iyi ebeveynlik yapamayacak kadar dünya işlerine dalmıştı. O an bir an önce kurtulmaya can attığım alkolik bir babanın yükünün altında ezildiğim kendi gençlik yıllarımı düşündüm. Bu da annesizliğin bir başka türüydü ve ikisi de mutlu birer durum değildi.

Declan'ın aşağıdan bana "Maggie, Ben geldi! Ve yemek hazır!" diye seslendiğini duydum.

Yarı yarıya toplanmış valizimi odada bırakıp merdivenden inerken Declan'ın Budapeşte, Prag, Varşova gibi yaşadığı ve çalıştığı yerlerde çekilmiş çerçeveli fotoğrafların önünden geçtim; bir grup öğrenciyle üniversite kampüsüne benzer bir yerde çekildiği fotoğrafta duraksayıp binanın üzerindeki Lehçe yazıyı fark ettim. Kraków Jagiellon Üniversitesi. Fotoğrafta saçları siyahtı ve şimdikinden çok daha dağınık görünüyordu ama tüvit ceketiyle tam bir akademisyen gibiydi. Ne kadar gençti. Yıllar nasıl geçmişti ikimiz için de...

Mutfağa vardığımda Ben ve Declan viskilerini çoktan doldurmuşlardı. Ocakta, Declan'ın dondurucudan çıkardığı ve muhtemelen Budapeşte'de görevliyken öğrendiği tarife göre yaptığı gulaş vardı.

"Viski ister misin Mags?" diye sordu Declan şişenin mantarını açarak.

"Demek hemen konuya giriyoruz."

"Ciddi bir gelişme var."

Viski bardağını aldım. Bu gece buna gerçekten ihtiyacım vardı. "Teşekkür ederim Declan. Yatak için de."

"Eve dönemeyeceğini de biliyorsun" dedi Ben. "Seni kimin ve neden öldürmeye çalıştığını çözene kadar bu mümkün değil."

"Durumumu özetleyip moral verdiğin için *sana da* teşekkür ederim Ben."

"Ne yazık ki durum bu" dedi Declan. Üç kâseye gulaş doldurup mutfak masasına taşıdı. Onu daha önce hiç önlüklü görmemiştim. Üzerindeki Cunard logosu işlemesiyle bir diplomatın oğluna

yakışır, siyah bir önlüktü bu. Declan bir önlüğü havalı gösterebilen tanıdığım tek adamdı. Viskilerimiz ve dumanı tüten, kırmızı biber kokulu gulaş kâselerimiz önümüzde, oturuyorduk.

"Yerel polise güvenemeyeceğimize göre kafa kafaya verip bu işi çözmeliyiz" dedi Ben. "Bayan Thibodeau yeterince zeki bir memur olsa da."

"Hem de fazla zeki" dedim. "Benden şüpheleniyormuş gibi soru sormasından hoşlanmadım. Sıkıntı çıkarabilir."

O sırada kapı zili çaldı, sandalyemde doğrulup oturma odasına doğru baktım.

Declan "Ingrid ile Lloyd olmalı" diyerek kapıyı açmak için mutfaktan çıktı.

"Onlara olanları anlattın mı?" diye sordum Ben'e.

"Tabii ki anlattım. Burada hepimiz aynı takımdayız ve herkese ihtiyacımız var. Eski günlerdeki gibi."

"Bundan keyif alıyorsun sanki."

"Doğrusu emeklilik hiçbirimiz açısından eğlenceli olmadı. Bu olay sayesinde hâlâ formumuzda mıyız görebiliriz. Yeniden işe yaradığımızı hissetmek güzel. Deyim yerindeyse oyuna geri döndük."

"Bu defa oyun *benim*."

Declan yeni gelenlerle mutfağa döndü. Ingrid dizüstü bilgisayarını yanında getirmişti, Lloyd da uzun bir mukavva boru taşıyordu. Ingrid her zamanki gibi boynuna özenle bir şal sarmıştı. Bu defaki yoğun koyu sarı ve kırmızı tonları taşıyordu. Sonbahar renkleri. Ben şal bağlamayı bir türlü öğrenememiştim ve Ingrid mutfak masasına oturduğunda, gümüş saçları ve porselen teniyle o zarif görüntüsüne imrenerek şalını nasıl bağladığına baktım.

"Gulaş mı kokuyor?" dedi Lloyd, her zamanki gibi doğruca ocağa giderek.

"Keçi etiyle yaptım. Alsana kendine" dedi Declan.

Lloyd tabii ki alacaktı; çok iştahlıydı. Bir kâseye keyifle gulaş doldurup masaya oturdu. Bu akşam toplantı çağrısı yapıldığını bilmiyordum ama belli ki Declan Yarasa Sinyali göndermişti ve beş ömre sığacak deneyime sahip beş yaşlı casus olarak bir araya

gelmiştik. Emekli olunca işe yaramaz olmuyordun. Herkes işine ilişkin kendi ince becerisini sunuyordu.

Lloyd bir kaşık gulaşı mideye indirdikten sonra mukavva borunun bir ucunu açtı, içinden topografik bir harita çıkarıp onu masada, kâselerimizle çatal bıçaklarımızın arasındaki boşluğa yaydı. Haritadaki coğrafyayı hemen tanımıştım. Böğürtlen Çiftliği ve çevresindeki araziyle birlikte Purity sahil köyünü içeriyordu.

Lloyd sarıya boyadığı yolları göstererek "Senin arazine giden tüm erişim yollarını işaretledim" dedi. "Saldırgan aracını senin arazinle güneydeki komşunun arazisi arasındaki toprak yola park ettiğine göre hangi yönden girdiğini biliyoruz." Lloyd bana baktı. Ağzının kenarında sınırsız iştahının hatırası olarak kırmızı bir leke kalmıştı. Lloyd'un tuhaf cazibelerinden biri buydu, hayatı böylesine iştahla sindirmesi. "Bu komşuyu ne kadar iyi tanıyorsun? İsmi Ronald Farrell sanırım, değil mi?"

"Başka bir yerde yaşayan mal sahibi" dedim. "Onunla taşındıktan kısa bir süre sonra, sadece bir defa karşılaştım. Seksen iki yaşında, Rockland'da bir huzurevinde yaşıyor."

"Başka kim var?"

"Massachusetts'te yaşayan bir oğlu, iki kız torunu var, onlar da Maine'de yaşamıyor. Arazisi koruma altında ve arazi tröstüne bağışlamış." Etrafımda oturan meslektaşlarıma baktım. "Çiftliği satın almadan önce tüm yakın komşularının geçmişini araştırdım. Hepsi sınavdan geçti."

Lloyd başıyla onayladı. "O zaman saldırganın arazine hangi yoldan ulaştığına geçelim."

Ben haritadaki toprak yolu işaret etti. "Lastik izlerini burada, park ettiği yerde bulduk."

"O toprak yola ulaşmanın tek yolu West Fork Yolu, şurada işte. Asfalt, kuzeye ve güneye gidiyor" dedi Lloyd.

"Bunu biliyoruz Lloyd."

"Dinle. West Fork Yolu'na iki yoldan erişim var, kuzeyde Pondside Yolu, güneyde Village Yolu. Village Yolu doğrudan Purity'ye gidiyor. Orada dört yoldan herhangi birini kullanarak kasabanın dışına çıkmış, sonra da kıyıdan yukarı ya da aşağı git-

miş olabilir. Sonra nereye gittiğini kestirmek zor, dolayısıyla..." Lloyd karısına baktı.

"Yani" dedi Ingrid "ben üzerime düşeni yaptım."

Bunu söyleyen Ingrid olduğuna göre bu söz her anlama gelebilirdi.

Bir yandan da dizüstü bilgisayarını açıyordu. "Bizimki gibi küçük bir kasabada güvenlik kamerası ne yazık ki çok az."

"Eskiden bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdük" dedi Ben.

"Bir suikastçının izini sürerken öyle düşünmüyoruz tabii. Böylece arabama atlayıp bölgedeki tüm güvenlik kameralarını aramaya başladım. Pondside Yolu'nda güvenlik kamerası olan iki ev var ama ikisi de sadece kendi araç yoluna bakıyor, anayolu görmüyor. Ama Village Yolu'ndan kasabaya yaklaşırken bir şey bulduk. Orada bir güvenlik kamerası var." Ingrid bir kalemle haritadaki yeri daire içine aldı. "Burası Simonton Yem ve Tahıl. Sahibiyle konuştum ve bu sabahki görüntüleri memnuniyetle paylaştı. Ve işte buyurun. Sabah sekiz on yedi, tam da saldırganın kaçmış olacağı saatler. Sanırım araç bu."

Ekranını bize göstermek için dizüstü bilgisayarı çevirdi. Hepimiz uzanıp görseldeki siyah Toyota SUV'a baktık. Bianca'nın cesedini araç yoluma bırakanla aynı araçtı sanki. Renkli camlar yüzünden sürücü karanlık bir siluetten çok farklı görünmüyordu.

"Saldırganın bu kişi *olduğundan* emin olamam" dedi Ingrid. "Kuzeyde, herhangi bir güvenlik kamerasının olmadığı köyden uzak bir yere de kaçmış olabilir. Ancak zaman dilimi, aracın tipi ve birkaç gün önce benzer bir aracın o kadının cesedini senin araç yoluna bıraktığını göz önünde bulundurursak yüzde doksan beş, belki de doksan altı olasılıkla bu adamın bizim adamımız olduğunu söyleyebilirim."

"İşte *bu yüzden* bu kadınla evlendim ben" dedi Lloyd, ikinci kez gulaş almak için ocağa dönerken.

"Henüz bitirmedim" dedi Ingrid. Dizüstü bilgisayarındaki görüntülere tıklamaya devam edip sonunda geliştirilmiş bir fotoğrafa ulaştı. Cipin arka tamponu ve Massachusetts plakası net bir şekilde görünüyordu.

"Alamo kiralık araç" dedi Ingrid. "Dört gün önce Logan Havaalanı'ndan, Frank Sardini adında Florida ehliyetli bir adam teslim almış." Bana baktı.

"Bu ismi bilmiyorum" dedim.

"Aksini düşünmedim zaten." Ingrid, Frank Sardini'nin ehliyetinin fotoğrafını gösterdi. "Ehliyetindeki kimlik bilgilerine göre, kırk iki yaşında beyaz erkek, 1.80 boylarında, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü. Yüzünü tanımadığını da tahmin ediyorum" dedi Ingrid.

"Bu adamı daha önce hiç görmedim."

"Bu hiç iyi değil" dedi Declan. "Maggie'yi öldürmek için kasabaya gelen bir yabancıyla mı karşı karşıyayız?"

"Daha da kötüsü" dedi Ingrid. "*Bu* Frank Sardini'nin ehliyeti ve kredi kartı sahte. Gerçek Frank Sardini kırk bir yıl önce, dört aylıkken ölmüş."

Mutfak sessizliğe gömüldü. Kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyor, kalbimin uğursuz gümbürtüsünü hissedebiliyordum.

"Yani ölü dublör" dedi Declan usulca.

Ingrid başıyla onayladı. "Ne yazık ki öyle."

Bu düşündüğümden de kötüydü. Bu düzeyde bir ustalık bana sandığımdan daha zorlu insanlarla karşı karşıya olduğumu söylüyordu. Masanın etrafında oturan meslektaşlarıma baktığımda yüz ifadelerinden onların da rahatsız olduğunu gördüm.

"Bize daha fazla bilgi vermelisin Maggie" dedi Ben. "Kim senin ölmeni istiyor olabilir?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Bir şeyler biliyor olmalısın. Bize söylemiyorsun bana kalırsa."

Haklıydı. Kimseye anlatmadığım şeyler vardı çünkü düşüncesi bile acı veriyordu. Öyle acı veriyordu ki yıllardır kaçıyordum.

"O halde bildiklerimizle başlayalım. Bunun Diana Ward'ın kaybolmasıyla ilgisi var gibi" dedi Declan. Uzanıp tuzluğu masanın ortasına getirdi. "Bir Numaralı Grup onu bulmak istiyor. Bu gizem dolu Bianca'yı da Diana'yı bulma konusunda onlara yardım etmen için gönderdiler."

Ben biberliği de masanın ortasına, tuzluğun yanına koydu. "Ve bir de İki Numaralı Grup var."

"Evet" dedi Declan. "Birileri Bay Frank Sardini'yi ya da gerçek adı her neyse onu Bianca'yı ortadan kaldırmak için gönderdi. Çifte vuruş." Declan tuzluğu devirip yan yatırdı. "Sonra Bay Sardini *seni* öldürmeye çalıştı. Neden?"

Hepsi bana bakarken ben devrik tuzluğa bakıp Bianca'nın araç yoluma bırakılmış cesedini düşünüyordum. "İkimizin de ölmesini istiyorlar. Diana'yla benim."

"Diana'nın nerede olduğunu biliyor musun?" dedi Declan.

"Hayır. Ben Teşkilat'tan on altı yıl önce ayrıldım, Diana da birkaç ay sonra. Bu sürede onunla hiç irtibatım olmadı."

"Peki neden şimdi gündeme geldi?" diye sordu Ben.

Ona baktım. "Malta'da yaşananlara misilleme olmalı. Cyrano Operasyonu'na karşılık."

Bakıştılar. Operasyonun detayları ve operasyona katılanların isimleri gizli olsa da yıllarca İngiliz sosyetesinin elit çevrelerine sızdığı söylenen Rus ajan Cyrano'yu duymuşlardı muhtemelen.

"*Sen* o operasyonun bir parçası mıydın?" diye sordu Ingrid.

"Evet. Diana da öyle." Duraksadım. "Operasyon... beklenmedik biçimde sonuçlandı." Öyle acı verici biçimde sonuçlanmıştı ki bu görevden hiç kimseye bahsetmemiştim. O yarayı yeniden açmaya dayanamıyordum ama artık başka seçeneğim yoktu. Bianca'nın bedenini temsil eden ama benim bedenimi temsil ettiği de söylenebilecek tuzluğa baktım. Bugün beni öldürmeye çalışmışlardı ve tekrar deneyecekleri neredeyse kesindi. "Teşkilat'tan bu yüzden ayrıldım. Malta'da olanlar yüzünden."

"Bunca yıldan sonra misilleme mi?" dedi Ingrid kaşlarını çatarak. "Ölü bir dublör gönderip buraya kadar izini sürmeleri için kaynak gerekir. Ölmeni çok istiyorlar belli ki."

"Cyrano'nun adamları sanırım. Onu yakaladığımız için intikam alıyorlar. Ruslar unutmaz ve asla affetmezler."

"*Sanırım* mı dedin? Başkaları da mı olabilir?"

"Ölmemi isteyen mi?" Yorgun bir kahkaha attım. "Bundan

şüphem yok." Masadakilere baktım. "Burada bunu söyleyebilecek tek kişi ben olmasam gerek."

Kimse cevap vermedi. Kimse cevap vermek istemedi.

Declan'ın telefonundan alarm sesi gelince hepimiz dikkat kesildik. "Hareket sensörü" diyerek ekranına baktı.

Kapı zili çaldı. Gelen suikastçıysa ön kapıdan girmeye karar vermiş olmalıydı.

"Birini bekliyor musun?" diye sordu Lloyd.

"Hayır." Declan telefonunun kamerasını açıp iç geçirdi. "Sakin olun. Gelen Jo Thibodeau, inatçı av köpeğimiz. Tam bir baş belası olmaya başladı." Ayağa kalkıp önlüğünü çıkardı, sandalyesinin üzerine bıraktı. "Onu göndereceğim."

Declan ön kapıya gittiğinde biz de mutfaktan onu dinledik. Konuşmaya fırsat bile bulamadı.

"Maggie Bird'ü görmeye geldim" dedi Thibodeau.

"Burada olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Declan.

"Çünkü Ben Diamond'ın evinde değil ve Volvo'n garajında değil, sokağa park edilmiş. Onun kamyonetini mi oraya sakladınız?"

"İyi bir zamanlama değil. Akşam yemeği yiyeceğiz."

"Uzun sürmez."

Engellenemediği açıkça görülen Thibodeau mutfağa girip Declan'ın masasında oturan dördümüze kaşlarını çatarak baktı. "Ciddi misin gerçekten?" dedi bana. "Bugün başına gelenlerden sonra burada akşam yemeği toplantısına mı geldin?"

"Onlar benim arkadaşlarım" dedim.

Jo'nun dikkati doğrudan masanın üzerindeki topoğrafya haritasına yöneldi. Lloyd'un sarı renkle işaretlediği yollara. "Nedir bu?"

"Erişim yollarına bakıyorduk" dedi Lloyd. "Maggie'nin arazisine geliş ve gidiş yolları. Soruşturmaya yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Thibodeau derin bir nefes aldı. "Evet millet, hemen gitmenizi istiyorum. Bayan Bird'le yalnız konuşmalıyım."

"Hayır" dedim. "Ben kalmalarını istiyorum. Dediğim gibi, onlar benim arkadaşlarım ve polise yardımcı olabilirler."

"Bundan şüpheliyim."

"Bunu becerebileceğimizi düşünmüyor musun?" dedi Ingrid ve o uzmanlığı olan sert bakışlarını Thibodeau'ya dikti. Müthiş bir sorgulamacı olarak isim yapması boşuna değildi.

Thibodeau'nun yüzü kızardı. "Ben öyle bir şey söylemedim hanımefendi."

Declan beyefendi tavrıyla bir sandalye çekti. "Şef Thibodeau, oturup bize eşlik etmeye ne dersin? Gizlimiz saklımız yok bizim."

Thibodeau, Declan'ın eski moda jesti onur kırıcıymış gibi sandalyeye öfkeli bir bakış atsa da sonunda oturup küçük not defterini çıkardı. Israrcı bir kadın olduğunu çoktan anlamıştım ve biz onu ittikçe daha sert karşılık vereceği belliydi. Onun geçmişini araştırmış, Purity'nin yerlisi olduğunu, hayatı boyunca Maine eyaletinde yaşadığını ve on yıldan uzun süredir kasabada polislik yaptığını öğrenmiştim. Bu kasabayı ve sakinlerini bizden daha iyi tanıyordu ve şimdi bizi de onların arasına katmaya çalışıyordu. İstihbarat toplama konusunda eğitimli olmasa da köşeye sıkıştığını anlayacak kadar sağduyuluydu ve muhtemelen kır saçlı beş emeklinin bunu nasıl yaptığını düşünüyordu.

"Bana ne sormak istiyorsun?" dedim.

Thibodeau not defterini açtı. "Tetikçinin ismini biliyoruz. Frank Sardini, kırk iki yaşında, Orlando, Florida'dan. Bu adamı tanıyor musun, Bayan Bird?"

"Hayır" dedim.

Thibodeau kaşlarını çatarak bana baktı. "Düşünmeye bile gerek duymadın."

"Çünkü düşünmeme gerek yok."

"Belki de onu tanıdığını itiraf etmek istemiyorsundur."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Bilmiyorum! Bir adam ta Orlando'dan buraya bir tavuk çiftçisini vurmak için neden gelsin ki?"

"Bunu Frank Sardini'ye sormalısın."

"Hâlâ onu bulmaya çalışıyoruz. Boston'daki Alamo'dan siyah bir Toyota SUV kiralamış ve bugün öğleden sonra saat birde teslim etmiş. Plakası yem dükkânının güvenlik kameralarına takılmış,

tam da saldırganın olay yerinden kaçtığı anı gösteriyor." Ingrid'e suçlayıcı bir bakış attı. "Vern'den o görüntülerini almamalıydın."

"Kütüphane yönetim kurulu adına oradaydım."

"Evet tabii" diye homurdandı Jo.

Bu detayları bir küçük kasaba polisinden bekleyeceğimden çok daha çabuk fark ettiği için aslında etkilenmiştim. Onu hafife almıştık ki bu aslında ondan çok bizim hakkımızda bir şeyler söylüyordu. Başka ne gibi sürprizleri vardı acaba?

"Kiraladığı cipte Goodyear TrailRunner lastikleri vardı" dedi Thibodeau. "Cesedi araç yoluna bırakan cipin lastikleri de aynı markaydı." Bana döndü. "İlginç bir tesadüf, öyle değil mi Bayan Bird?"

"Bay Sardini'nin izini sürdün mü?" diye sordu Ben.

"Üzerinde çalışıyorum. Orlando polisiyle irtibata geçtim ve şu ana kadar herhangi bir tutuklama emri ya da mahkûmiyeti olmadığını öğrendim. Ama kayıtlı işyeri olarak görünen sigorta acentesini aradığımda oradaki hiç kimse bu ismi duymadığını söyledi."

"Çünkü o ölü" dedi Ingrid.

Thibodeau ona döndü. "Ne?"

"Gerçek Frank Sardini dört aylıkken ani bebek ölüm sendromuyla öldü. Boston'da o cipi kiralayan adam bu ismi çalmış. Tutuklamak şöyle dursun, onun bulunabileceğinden bile şüpheliyim."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?"

Ingrid dizüstü bilgisayarını uyandırıp ekranı Thibodeau'ya çevirdi. "Kendimce bir araştırma yaptım. Doğum kayıtlarını, ölüm kayıtlarını araştırıp Orlando'dan birkaç kişiyi aradım."

Thibodeau dizüstü bilgisayar ekranındaki sahte Frank Sardini'nin Florida ehliyetindeki fotoğrafına baktı. Şu an gölgede kaldığını düşündüğüne şüphe yoktu ama bu adil bir yarışma değildi. Ingrid istihbarat toplama konusunda ustalaşmaya ömrünü vermişti. Ayrıca Maine'in küçük bir kasabasındaki bir polisin ancak hayal edebileceği, içeriden kaynakları vardı.

"Adam gerçekten her kimse bölgeden çoktan gittiği ortada" dedi Ben.

Thibodeau oturduğu yerden bize baktı. İpek şalıyla zarif Ingrid'e. Neşeli tombul Lloyd'a. Eşkıya gibi tıraş edilmiş kafasıyla Ben'e ve esmer-İrlandalı yakışıklılığıyla Declan'a, sonra bana, bir tavuk çiftçisi olduğunu iddia eden, araç yoluna bir ceset atılıp bir suikastçının ormandan kendisine ateş ettiği kadına.

"Siz kimsiniz?" dedi sonunda Thibodeau.

"Ah, biz emekliyiz" dedi Lloyd.

"*Nereden* emekli?" Thibodeau Ingrid'e baktı.

"Ben çokuluslu bir şirkette yönetici sekreteriydim" dedi Ingrid.

"Ya sen?" Thibodeau Ben'e döndü.

"Uluslararası otel gereçleri. Dünyanın en iyi otellerine mobilya ve restoran ekipmanları satıyordum."

"Tarih profesörüydüm" dedi Declan.

"Geçen gece dediğim gibi bir gümrük müşavirinin yanında çalıştım" dedim ben de. Resmi olmayan gizli kimliklerimize dönmemiz ne kolay olmuştu. Öyle uzun zamandır yalan söylüyorduk ki alışmıştık artık.

Sonunda Thibodeau, aramızda resmi olmayan bir kimlikle çalışmayan tek kişi olan Lloyd'a döndü. Hangi kurumda çalıştığını açıklamasına izin verilen tek kişiydi o.

"Ah, ben sadece analisttim" dedi Lloyd neşeyle.

"Psikanalist gibi mi?" dedi Thibodeau.

Lloyd güldü. "Tanrım, hayır. Bütün gün masa başında oturup hükümet için bilgi ve veri topladım. Pek heyecan verici olduğu söylenemez."

"Emekli olsak da gizeme müthiş meraklıyız. Yani, iyi bir dedektif romanını kim sevmez ki? Bizim küçük suç çözen kulübümüz de ilhamını buradan aldı. Yeterince cinayet romanı okuyunca polisin işi hakkında çok fazla bilgi ediniyorsun" diye açıkladı Ingrid.

"İnanılmaz" diye mırıldandı Thibodeau haritaya bakarak. "Peki kulübünüzün adı ne?"

Bir sessizlik oldu. Ingrid'in şöminesinin etrafında durup içkilerimizi yudumlarken gizemli Bianca hakkında konuştuğumuz geceyi düşünürken "Martini Kulübü" dedim.

Arkadaşlarının hepsi başını sallayıp gülümsedi.

"Lütfen dikkatimizi dağıtmayalım" dedi Declan. "Şu sözde Frank Sardini denen adam gerçekte her kimse, ona odaklanmalıyız."

Thibodeau iç geçirdi. "Tanrım. Bu iş çok daha karmaşık bir hal aldı."

"Biz yardım etmek için buradayız" dedi Ingrid. "Emekliyiz ama yıllar içinde birkaç dedektiflik becerisi edindik."

"Gizem romanları okuyarak, doğru." Thibodeau bana baktı. "*Sen* bir şeyler biliyor olmalısın. Yakın zaman önce biri seni öldürmeye çalıştı. Kim ölmeni istiyor olabilir, bir fikrin var mı?"

Bianca'nın cesedini temsil eden devrik tuzluğa baktım. O, henüz sonu gelmemiş bir dizi cinayetten sadece biriydi. "Bilmiyorum" dedim. Ama *belki de sebebini biliyordum.*

Declan ve ben on altı yıllık tek tahıl viskisinin dibinde iki parmak kalana kadar içtik. Bu gece gereğinden fazla içmiştim ama Declan "Bitirebiliriz" diyerek kalanını da kadehlerimize boşalttı. Herkes evine dönmüştü. Şöminenin başında sadece ikimiz oturuyorduk. Alevler sönmüştü, şimdi küçük bir titreşim vardı ama birazdan üst kata, yatmaya çıkacağımız için Declan daha fazla odun eklememişti. Onun yerine ateşin adım adım kora dönüşmesine izin vermişti. Kaçınılmaz ölüm.

"Senin için doldurduğum o ilk viskiyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Beni zehirlemeye çalıştığını düşünmüştüm."

"*O kadar* da kötü bir şişe değildi. Sadece sekiz yıllık bir fıçıydı ama hatırladığım kadarıyla tek malttı."

"İlk defa tatmıştım. Damak zevkim gelişmemişti, o yüzden pek beğenmedim." Bana doldurduğu içkiyi yudumlayıp dilimdeki karamelanın tadını çıkartırken iç geçirdim. "Tanrım, o zamanlar tam bir bebektim. Pek çok açıdan."

"Ben seni 'taze yüz' diye tanımlamıştı. Lastikleri çok fazla kilometre yapan bizim aksimize."

Evet, Declan'ın lastikleri benimkinden fazla kilometre yapmıştı. Tam sekiz yıl fazla. İşe yeni alındığımızda o zaten otuz yaşına

gelmişti ve Avrupa tarihi üzerine doktora yapmıştı. Bu, akademide resmi olmayan bir kimlikle çalışırken faydasını gördüğü değerli bir belgeydi. Geçen zaman eskiden simsiyah olan saçlarını gümüş rengine boyamış, gözlerinin etrafında çizgiler oluşmuştu ama yıllar onun yakışıklılığını daha da vurgulamıştı. Seçkin diplomatın oğlu olarak kendisi de bir diplomata benziyordu şimdi.

"Bu işi yapmasan ne yapardın diye hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Teşkilat yerine mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Belki de gerçek bir ithalat analisti olurdum. Aslında kimliğimi seviyordum." Ona baktım. "Bence sen de gerçekten bir tarih profesörü olurdun."

"Tüvit ceketler, sarmaşıklarla kaplı üniversiteler. Yedi yılda bir uzun izin. Sevilmeyecek bir yanı yok."

"Ve etrafını saran genç kızlar."

"Bunu bir fayda olarak görmüyorum. Gençler bana hiçbir zaman cazip gelmedi." Declan viskisinden düşünceli bir yudum aldı. "Farklı yollar seçseydik, sen ve ben asla tanışamazdık. Şu an birlikte oturuyor olmazdık. Bunu düşünmek çok üzücü."

"Ama buradayız." Ona gülümsedim. "En azından bunun için minnettarım."

Susup birlikte şömineye baktık. Küle dönen bir kütük devrilince bir kor yağmuru döküldü.

"Malta'da ne oldu?" diye sordu Declan.

"Temelini zaten biliyorsun. Cyrano Operasyonu."

"Yakalandığı zamandı bu. Ve bir Rus ajanın Downing Caddesi'ne sızmış olabileceğine dair konuşmaları duymuştum."

"İlk ipuçları SIGINT aracılığıyla geldi. Bir Rus yöneticinin sahadaki ajanına gönderdiği ve ele geçirilen bir mesaj. İngilizler ve Teşkilat onun kim olduğunu bilmiyordu. Bir Parlamento üyesi miydi? Muhafazakâr Parti'den bir yetkili mi? Belki de İngiltere'de Ulusal Suçla Mücadele'de çalışıyordu ve Rus kara parasının aklanmasıyla ilgili her tür soruşturmayı engelleyebilecek bir mevkidey-

di. Cyrano'nun gerçek mi yoksa hayalet mi, istihbarat topluluğunun paranoyasının bir ürünü mü olduğundan bile emin değildik."

"Bu işi İngilizlerin halletmesi gerekmez miydi? Neden mızrağın ucunda biz vardık?"

"Çünkü İngiliz istihbaratının her hamlesi defalarca yanlış anlaşıldı ve bazı muhbirleri suikasta kurban gitti. Adam sekiz yıldır gizemini koruyordu."

"Cyrano Operasyonu'na kadar mı?"

Başımla onayladım. "O operasyonu Diana Ward yönetti. Hak etti veya etmedi tartışılır ama yakalanmasıyla ilgili tüm övgüleri kaptı."

"Peki senin rolün neydi?"

"Beni operasyona o dahil etti. Ben sadece makinenin çarklarından biriydim."

"Bundan ibaret olamazsın Maggie."

"Operasyon sırasında orada değildim. Onu Fas'a uçurduktan sonraki sorgulamada da yoktum. Hepsini Diana yaptı."

"Peki senin operasyondaki rolün neydi?"

Omuz silktim. "Ben sadece yolu gösterdim. O da oradan devam etti."

"Peki Diana'dan en son ne zaman haber aldın?"

"Malta'dan beri almadım. O bana ulaşmaya çalışmadı, ben de ona ulaşmadım. Bir sebep yoktu. Cyrano'yu yakaladıklarının ertesi günü istifa ettim."

"Bana sebebini söylemek ister misin?"

"Hayır, istemiyorum." Cevabım amaçladığımdan daha sert çıkmış, bir an için onu susturmuştu. Bakışlarımı şöminedeki köze dikmiştim ama beni incelediğini hissediyordum. O benim en eski arkadaşlarımdan biriydi, belki de en yakını ama aramızda bir ömür boyu birikmiş sırlarımızla yıllar içinde yavaş yavaş örülmüş bir duvar vardı. Ve yaralar.

"Cyrano on altı yıl önce yakalandı" dedi. "Üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra bile bu gerçekten bir intikam mı sence?"

"Ruslara Batı'da büyük bir darbe indirdik. Londra'daki para aklama merkezini çökerttik, İngiltere'de hükümetin en üst düze-

yindeki yolsuzlukları ortaya çıkardık. Moskova'nın misilleme yapması mantıklı geliyor."

"İyi ama peşinize düşmek için neden bu zamanı beklediler?"

"İsimlerimizi yeni öğrenmiş olabilirler. Bianca bana kısa süre önce Teşkilat'ta bir güvenlik ihlali olduğunu ve birinin Cyrano dosyasına eriştiğini söyledi. Benim ismim o dosyada vardı. Soyadımı değiştirdiğim, yıllarca göçebe hayatı yaşadığım için beni bulmaları zaman almıştır. Kosta Rika'ya, Meksika'ya gittim. Asya'da dolandım. Sonra senden Maine'e taşındığını bildiren bir e-posta aldım. Nirvana'ya ulaşmış gibiydin."

"Fazla abartmış olabilirim."

"Hayır. Hayır, abartmadın. Bu köyde kendimi gerçekten evimde hissediyorum. En azından bunlar olana kadar öyleydi. Ama dünyanın bu güvenli küçük köşesine dikkatleri çektiğim için üzgünüm. Hepinizi ifşa etmişim gibi hissediyorum."

"Bunu atlatacağız. Her zamanki gibi."

"Her zamanki gibi değil. Bu hafta, süper kahraman olduğuma dair tüm hayallerimi yerle bir etti." Viskinin kalanını kafama dikip ayağa kalktım. "Geç oldu. Sabah görüşürüz. Ve teşekkür ederim Declan. Sadece bu gece için değil, her şey için."

"Sen de benim için aynısını yapardın."

Ona gülümsedim. *Evet. Evet, yapardım.* Oturma odasından çıktım. Bana seslendiğini duyduğumda çoktan merdivene varmıştım.

"Burada ne kadar istersen kalabileceğini biliyorsun Maggie."

"Ne teklif ettiğine dikkat et."

"Burası büyük bir ev, benim için fazla büyük belki. Bana arkadaşlık edebilirsin." Bir duraksama oldu. "Arkadaşlığın hoşuma gidiyor."

Ben de senin arkadaşlığını seviyorum.

Oturma odasının kapısından şöminenin başında oturup küllere baktığını görebiliyordum. Bana bakmıyordu. Birbirimizi neredeyse kırk yıldır tanıyorduk ama her zaman soğuk bir entelektüel gibi mesafeli dururdu. Bana evini açmış olmasına rağmen, kimseye güvenmemeye alışmış iki insan arasındaki her ilişkide olduğu gibi aramızdaki mesafeyi hâlâ hissediyordum.

"Bunu kesinlikle düşüneceğim" dedim.

Merdivenden yatak odama çıkıp kapıyı kapattım. Burada oolduğumu sadece arkadaşlarım ve Jo Thibodeau bildiği için kendimi güvende hissetsem de alışkanlıktan kapıyı kilitledim. Declan'ın son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi vardı ve benim gibi o da silahlıydı. Bu akşam erken saatlerde onu silah kasasından bir kutu mermi çıkarıp iki şarjör doldururken görmüştüm. Görünürde sakindi ama belli ki o da gergindi.

Telefonuma bir mesaj geldi. Öğlen gönderdiğim şifreli e-postanın cevabıydı bu.

Buluşmak istiyorum. Bangkok. Detaylar gelecek.

Nereye gideceğimi artık biliyordum. Malta'da benimle birlikte olan o nefret ettiğim kadının izini bulmalıydım. Cevaplar Diana'daydı. Bizi kimin öldürmeye çalıştığını o biliyordu.

Ama o gece, gözlerimi kapattığımda yine Danny'den başka bir şey düşünemedim. O sabah valizlerini son kez toplarken bana veda öpücüğü vermek için eğildiğinde gözlerime nasıl baktığını hatırlıyordum. Keşke planladığımız gibi kaçabilseydik, keşke o son görevi reddedip Malta'ya hiç gitmeseydim, hayatımız ne kadar farklı olurdu.

Çünkü her şey orada dağıldı. Malta'da.

24

Malta, on altı yıl önce

Bella Hardwicke annesinin kızıl saçlarıyla kusursuz pembe tenini almış olsa da kuğu gibi boynunu ya da zarif duruşunu ne yazık ki almamıştı. Camilla'nın kahvaltı masasında karşılarında otururken ikisini, o zarif anneyle çirkin ördek yavrusu kızını karşılaştırmamak mümkün değildi. Bu kavurucu günde, Camilla'nın kiralık villasının bahçe terası asmaların gölgesinde serin bir sığınaktı. Yakınlardaki taş çeşmeden şırıl şırıl akan su bize doğru serinletici bir sis gönderiyor, portakal ağacındaki serçeler cıvıldıyordu. Manzaranın büyük bölümüne taş ve betonun hâkim olduğu, yeşillikten son derece yoksun bir adada, bu eski manastır Valletta'nın trafiğinden uzak, yemyeşil bir vahaydı adeta.

"Neden seni jetimle Londra'ya götüremediğimi bilmiyorum" dedi Camilla. "Baban seni eve bırakmam konusunda bana güvenmiyor sanki."

"Babamın zaten buraya gelmesi gerekiyormuş." Bella çatalıyla tabağındaki çileklerle oynuyordu. Çilek sevmiyordu sanırım çünkü tekini bile ağzına götürmemişti. Onun yerine, kuşatma altındaymış gibi onları bir savunma hattına dizmişti.

"Buraya gelmek için başka bir sebebi mi vardı?" dedi Camilla.

"Biriyle buluşması gerekiyormuş. Bu yüzden yarından önce dönmüyoruz. Bu yolculuk benim için ayarlanmadı yani. Yine işle ilgili." Bella iç geçirip çatalını bıraktı. "Eve dönerken işle ilgili bir konferans daha dinlemek zorunda kalacağım belli ki. Bana sürekli paradan bahsediyor."

Camilla kızına bakarken yüz ifadesi yumuşamıştı. Ah evet, eski kocasının önceliklerini çok iyi biliyordu o. "Çünkü sen onun neden bahsettiğini anlıyorsun. Sayılar konusunda kafan benimkinden çok daha iyi çalışıyor hayatım."

"İyi ama ben paradan konuşmak *istemiyorum*. Bugün ne yapacağımızı konuşmayı tercih ederim." Bella bana baktı. "Geldiğine çok sevindim! Annemin seninle tanışmasını istiyordum."

"Bella durmadan senden bahsediyor Maggie" dedi Camilla. İçtendi ama yine de tam onayını alamadığımı hissediyordum. Ne de olsa eski kocasının çevresinden biriydim ve dolayısıyla bana tamamen güvenmiyordu.

"Maggie moda sektöründe çalışıyor" dedi Bella.

"Eskiden" diye düzelttim. "Eski işimdi o."

"Şimdi Phillip için mi çalışıyorsun?" diye sordu Camilla.

"Hayır. Ben sadece kocam Dr. Gallagher'a eşlik ediyorum. Bay Hardwicke beni burada ve eve dönüş yolunda Bella'ya eşlik etmem için davet etti."

"Çünkü babam benim söyleyeceklerimle ilgilenmiyor" diye mırıldandı Bella.

"Evet, senin baban böyle biri" dedi Camilla. "Herkese karşı böyledir. Onun nasıl bir adam olduğunu başta bilseydim..." Dilinin ucuna gelen kelimeleri bastırarak duraksadı. Onun yerine gözlerini, mermer heykellerin su mavisi bir yüzme havuzunu çevrelediği bahçeye çevirdi. Kiraladığı villa, Hardwicke'in adamlarıyla kaldığım Valletta'daki steril otelden çok daha büyüleyici ve kesinlikle herkesi ağırlayacak büyüklükteydi ama acı dolu boşanmalarının ardından ikisi de aralarına belli bir mesafe koymaya devam ediyordu.

"O kadını da yanında getirdi mi?" diye sordu Camilla bana.

"Silvia'yı mı kastediyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, o Londra'da kaldı."

"Keith ve Victor?"

"Evet, onlar burada."

Camilla yüzünü buruşturdu. "Edi'yle Büdü. Onlarsız adım atmaz. Nasıl gidiyor bu arada? Phillip ve o kadın?"

"Ah, anne" diye homurdandı Bella. "Onun hakkında konuşmayalım. Lütfen."

"Haklısın." Camilla iç geçirdi. "Tabii ki haklısın. Ama bakalım *bununla* ne kadar sürecek."

"Öncekinden daha uzun" dedi Bella. "En azından Silvia bana sürtükmüşüm gibi davranmıyor."

"Bella."

"Öyle ama. Önceki..."

"Hayatımıza devam etmeliyiz. Bunu kendime de hatırlatmam gerekiyor. En mantıklısı hayatımıza devam etmemiz."

Bella kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. Üçümüz hiç konuşmadan otururken serçeler cıvıldıyordu. Hizmetçi kahvaltı tabaklarını toplamak için bir tepsiyle aşağı indi. Hizmetçinin gitmesini bekleyip Bella'ya:

"Baban adada ne yapacakmış?" diye sordum.

"Sormadım. Sadece bu akşam bir toplantısı olduğunu biliyorum."

"Kiminle?"

Bella omuz silkti. "Biriyle."

Biriyle. Camilla'ya baktım ama o dikkatini başka yöne çevirmiş, kendine bir kahve daha dolduruyordu.

"Yani bütün gün bize ait" dedi Bella neşeyle. "Hadi alışverişe gidelim!"

"Ben gelemem hayatım" dedi Camilla. "Öğleden sonra babanla görüşeceğim. Siz ikiniz şehre taksiyle gidebilirsiniz ama."

Bella ayağa fırladı. "Çantamı alıyorum!"

O bahçe merdivenlerini tırmanıp villaya girerken Camilla ve ben sessizliğimizi koruduk. Camilla ancak kızı bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında "Bella'yla arkadaşlık etmen için sana para ödüyor mu?" diye sordu.

"Bir peni bile vermiyor." Camilla'nın gözlerinin içine baktım. "Ben onun arkadaşıyım."

"Neden?"

"Bella'yı seviyorum."

"Phillip'in seni buraya getirmesinin tek sebebi bu mu? Bella'yı sevmen mi?"

"Kocam zaten buraya geliyordu ve ben de Malta'yı görmemiştim. Ona eşlik ettiğim için mutluyum."

En azından bu açıklama ona mantıklı gelmişti. Kızının arkadaşı olmamdan daha mantıklı. Ailesi zengin olsa da Bella talihsizdi; babası ona zar zor tahammül ediyor, annesi ise ona acıyordu. Bu kadar sevgiye aç bir kız olması şaşırtıcı değildi.

"Pek arkadaşı yok gibi" dedim.

"O korkunç okulda arkadaş edinemez."

"O halde neden oraya gidiyor?"

"Phillip o okulun 'karakter geliştirdiğini' söylüyor. Kendisi yatılı okulda acı çektiği için kızı da çekmeli."

"Bu pek babacan bir davranış gibi görünmüyor."

"O bir kız yetiştirmiyor; onu kendi klonuna, dizginleri teslim edebileceği birine dönüştürmeye çalışıyor. İki artı ikiyi toplamayı öğrendiği günden bu yana onu bunun için yetiştiriyor. Onun için her şey iş demek. Ama ben bunu çok geç öğrendim."

Kahvesine biraz daha şeker ekleyip kaşığını porselen fincana müzikal bir tıngırtıyla dokundurmasını izledim. Portakal ağacındaki bir serçe cıvıldayarak cevap verdi.

"Ne kadar evli kaldığınızı sorabilir miyim?" diye sordum.

"Sekiz yıl. Neredeyse yedi buçuk yılı fazlaydı. Boşanırken Bella'nın velayetini istedim ama Phillip hiçbir şeyin mülkiyetinden vazgeçmez, normalde istemediği bir şeyin bile. Bella'nın ziyaretime gelmesini ona kabul ettirebildiğim için şanslıydım." Camilla biraz daha eğilip alçak sesle "Gerçekten onun arkadaşıysan lütfen ona göz kulak ol" dedi.

"Elbette."

"Ve dikkatli ol."

Kaşlarımı çattım. "Neye dikkat edeyim?"

"Birlikte olduğu insanlara. Beni korkutuyorlar. Eskiden beri korkutuyorlar."

"Keith ve Victor'u mu kastediyorsun?"

"Ah, onlar!" Camilla elini kayıtsızca salladı. "Hayır, onlar önemli değil. Asıl diğerleri."

"Kimden bahsettiğini anlamadım."

"Birlikte iş yaptığı insanlar. Bella'yı onlardan uzak tut. Bir terslik olursa, bir anlaşma Phillip'in elinde patlarsa kızım yakınlarda olsun istemiyorum."

"Biraz daha açık konuşabilir misin?"

"Konuşmasam daha iyi. İkimiz açısından." Camilla bir an bana baktı. "Bu doğru mu? *Gerçekten* sana ödeme yapmıyor mu?"

"Teklif etti ama ben kabul etmedim."

"O halde onu geri çeviren ilk kişi sensin."

"Dünyadaki her şey satın alınamaz."

"Phillip buna karşı çıkar." Bella evden çıktığında Camilla başını kaldırıp ona baktı.

"Ben hazırım Maggie!" diye seslendi Bella. "Hadi, alışverişe gidelim!"

Masadan kalktım. "Kahve için teşekkür ederim."

"Ben de sana kızımın arkadaşı olduğun için teşekkür ederim." Camilla duraksayıp alçak sesle "Tabii gerçekten öyleysen" diye ekledi.

"Babamın seni getirmesine çok sevindim" dedi Bella Valletta'nın dar sokaklarında yürürken. "Okuldan hiçbir arkadaşım benimle burada takılmak istemedi ve annem..." Omuz silkti. "O sadece anne."

"Her yaz buraya gelir mi?"

"Hayır, geçen yaz Korsika'daydı. Soğuktan kaçmak için geliyor."

"Arjantin soğuk değil ki."

"Şimdi orada kış."

"Yine de o kadar soğuk değil."

"Annem için öyle. Hava ne kadar sıcaksa o kadar mutlu olur. Ben sıcaktan nefret ediyorum, o ise garip bir kertenkele gibi."

Bella bir sokak satıcısının arabasının başında durup incik boncuklara bakmaya başladı. Şapkasını unuttuğu için yüzü güneşten fena yanmıştı, ter damlacıkları şişmiş yanaklarını parlatıyordu. Parlak pembe bir plaj topuna benzemişti şimdi.

"Ne diyorsun?" diye sordu, bir çift teneke telkâri küpeyi göstererek.

"Sokağın başındaki arabada daha ucuzlardı sanırım."

"Aynısından var mıydı?"

"Tıpatıp."

"Vay canına, gözünden hiçbir şey kaçmaz mı senin?"

Evet, kaçmıyordu. Gavin'in bu sabah otelin lobisinde sözüm ona gazete okuduğunu görmüştüm. Diana'yı otelin restoranında, Hardwicke ve Keith'in kahvaltı ettiği masanın birkaç masa ötesinde otururken görmüştüm. Diana'nın ekibi Hardwicke'in grubuyla Valletta'daki aynı otelde kalıyordu. Bir keşif operasyonu için lüks bir yerdi ve hepsi Sam Amca tarafından karşılanıyordu.

Bella "Boş ver" diyerek küpeleri bıraktı. "Zaten çok da hoşuma gitmemişti." Başını kaldırıp parlak güneşe baktı. "Tanrım, çok sıcak."

"Ve sen yanıyorsun. Şapka takmalısın."

"Annem de bana aynı şeyi söyleyip duruyor."

"Otele gelip serinlemek ister misin? Yoksa öğle yemeği için seni annenin villasına mı götüreyim?"

Bella yüzünü buruşturdu. "Annemin villası olmaz. Aşçısının servis ettiği yemeklerden nefret ediyorum, iç bayıcı salatalar ve ızgara balıktan başka bir şey yok. Şu an gerçekten ne istiyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir hamburger ve patates kızartması. Senin otelinde vardır, değil mi?"

"Senin vejetaryen olduğunu sanıyordum."

"Denedim. Biliyorsun ama bu gerçekten zor."

Güldüm. "Hadi o zaman, hamburger yemeye."

Arnavutkaldırımlı yollarda yürürken sıcaktan ikimiz de ter içinde kalmıştık ve ellerimizle kendimizi yelpazeliyorduk. Alışveriş açısından başarısız bir gezi olmuştu; Bella'nın elinde içinde ipek bir şal olan plastik torbadan başka bir şey yoktu. Manning House'daki bir servet değerinde zevksiz elbiselerle dolu gardırobunu düşündüm. Bu kesinlikle bir ilerleme sayılırdı. Seçici olmayı öğreniyordu.

Öğle yemeği için geç, akşam yemeği için çok erken olan günün en miskin saatleriydi ve benim kaldığım otele vardığımızda yemek

salonunun bomboş olduğunu gördük. Hostes kız bizi dışarıya, deniz kıyısındaki terasta bir masaya götürdü. Bella mönüyü kapıp patates kızartmasıyla az pişmiş leziz hamburgerini sipariş etmeye öyle odaklanmıştı ki terasta başka kimlerin olduğunu fark etmemişti. Keith'in uzak bir köşede, neredeyse gözden uzak bir yerde oturduğunu görünce patronunun da yakınlarda olması gerektiğini anladım. Etrafa göz gezdirince onu gördüm. Camilla'yla birlikte bir sıra saksı palmiyesinin diğer tarafındaki bir masada oturuyordu. İkisi de gülümsemiyor, verimsiz bir satranç karşılaşmasının iki rakibi gibi birbirlerine bakıyorlardı. Saksı bitkileri onları kısmen gizlese de yapraklar seslerini boğmuyordu.

"...son derece tehlikeli bir iş! Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum" dedi Camilla.

Bella başını kaldırıp annesinin sesinin geldiği tarafa bakıp inledi. "Aman Tanrım. Buradalar."

"Değillermiş gibi davran."

"Senin için söylemesi kolay. Gitsek mi?"

Ama ben gitmek istemiyordum. Konuşmalarını dinlemek istiyordum. "Sipariş verdin artık" dedim ona. "Onları görmezden gel ve yemeğini ye."

Şimdi daha kısık bir sesle Hardwicke konuşuyordu. Sadece "Anlaşmamız böyle değildi" dediğini duyabildim.

"O mutlu değil."

"İstikrarlı bir hayata ihtiyacı var."

"Yatılı okulda mı? Oradan nefret ediyor."

"Ya batacak ya da çıkacak. Dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmesi gerekiyor. Ben böyle öğrendim."

"Hayat bir eğitim kampı değil! Onun benimle gelmesini istiyorum" dedi Camilla.

"Anlaşmamız böyle değildi."

"Ben bunu asla kabul etmedim. Bunu zorla yaptın."

"Avukatlarının beceriksiz olması benim sorunum değil."

Birbirlerine ters ters bakan çifti seyrederken *Silvia'nın neden Londra'da kaldığı anlaşıldı*, diye düşündüm. Bir metresle eski eşin

aynı adada birbirlerinin etrafında dolanması kadar patlamaya müsait bir durum yoktu bence.

Bella başını, şiddetle ağrıyormuş gibi ellerinin arasına alıp "Tanrım, lütfen bana hamburgerimi getir" dedi.

"Onları tanımıyormuş gibi davran. Senin yaşındayken ben de böyle yapardım."

"Ailene karşı mı?"

"Babama karşı. Ne zaman sarhoş olsa, onu ne zaman kasabada sallana sallana yürürken görsem yoluma devam ederdim."

"Bana ondan hiç bahsetmedin."

"Söyleyecek pek bir şey yok."

"Kendin hakkında konuşmayı sevmiyorsun, değil mi?"

"Çok ilginç biri olduğum söylenemez."

"Bak işte. Yine aynı şeyi yapıyorsun. Kendin hakkında konuşmuyorsun."

Demek fark etmişti. Bazen genç kızların sezgilerinin ne kadar güçlü olabileceğini unutuyordum. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. Bella'nın anne babasına baktım. "Hiç anlaşamıyorlar, değil mi?"

"İşte bu yüzden asla evlenmeyeceğim."

"Asla asla deme."

"Dr. Gallagher gibi biriyle tanışmadığım sürece."

Gülümseyerek "Ne yazık ki o evli" dedim.

"Bana onun sana baktığı gibi bakan birini istiyorum."

Bu yorum üzerine duraksadım. Bazen sezgileri güçlü bir genç sayesinde doğruyu görebiliyordunuz. O kadar çok yalanın ardına saklanmıştım ki hayatımdaki tek gerçek şeyi, Danny'yle birbirimize duyduğumuz sevgiyi fark etmeyi Bella'ya bırakmıştım. Benim hakkımda başka neler görüyordu acaba? Sorularından kaçtığımı, kendime ait hiçbir şey paylaşmadığımı zaten biliyordu. Ondan gizlediğim en büyük sırrı, yani arkadaşlığımızın bir kurgudan ibaret olduğunu öğrenirse yaralanacağı kesindi.

Sonunda yemeyi geldiğinde Bella hemen patates kızartmasına saldırdı. Hamburgeri iki eliyle kavrayıp tam ağzına götürdüğündeyse annesinin Hardwicke'e ne dediğini duydu.

"...ve dört *kilo* aldı. Buna nasıl izin verdin?"

Bella hamburger dudaklarındayken duraksadı.

"Gayet sağlıklı görünüyor" dedi Hardwicke. "Kaç kilo olduğunun ne önemi var?"

"Evde onunla ilgilenen *biri* var mı? O kadın hiç ilgileniyor mu?"

"Silvia'nın bununla hiçbir ilgisi yok" dedi Hardwicke.

"Hayır, elbette yok. Onun neden umurunda olsun ki? *O* nasıl olsa istediğini aldı."

Camilla sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "O senin de kızın. En azından ona biraz şefkat göstermeye *çalış*. Yapamıyorsan benimle gelir." Camilla, Hardwicke'ten uzaklaştı ve o an birkaç masa ötede oturduğumuzu gördü.

"Merhaba anne" dedi Bella, korkmuş gibi bir sesle.

Camilla kaşlarını çatarak Bella'nın yemeğine baktı. "*Hamburger* mi? Ah, Bella."

"Acıkmıştım."

"Bir dahakine salata yemeyi dene." Sonra Hardwicke'e düşmanca bir bakış attı. "Sabah babanla gideceksin. Şimdi bana gelip toparlanmalısın."

"Daha yeni yemeye başladım."

"Paket yapabilirler. Hadi."

Bella hamburgerine bakıp iç geçirerek elinden bıraktı. "İştahım kaçtı zaten." Yenilgiyi kabullenmiş halde ayağa kalkarken "Beni alışverişe götürdüğün için teşekkürler" dedi.

"Yarın havaalanında görüşürüz Bella."

Camilla ve kızı restorandan çıkarken Hardwicke omuzları kaskatı kesilmiş halde masada oturmaya devam etti. Onca paraya, onca güce rağmen hayatındaki kadınları kontrol edememesi onu deli ediyor olmalıydı. Parlak ufka karşı arkadan aydınlatılmış siyah bir siluet gibi yüzünü denize çevirmiş, oturuyordu. Yüzünü göremediğim için her şeyin ne zaman başladığı, beyninde bir kıvılcım çakarak beyin korteksindeki elektrik fırtınasını başlattığı anı fark edememiştim.

Bir terslik olduğuna dair ilk işaret cam bardağın masadan devrilip parçalanması oldu. *Ah dikkatsiz* diye düşündüm önce. Sonra sandalyesinden yana doğru devrildiğini, masa örtüsünü de beraberinde sürükleyerek porselenleri ve gümüş takımları yere devirdiğini gördüm. Çarpma sesi terastaki herkesin dikkatini çekmişti. Hardwicke yerde titreyerek ve kasılarak yatarken herkes şaşkınlık içinde onu izliyordu.

Keith sandalyesinden fırladı. Hardwicke'in yanına diz çöktüğünde telefonuna "Dr. Gallagher, nöbet geçiriyor! Restoran terasında!" diye bağırmaya başlamıştı bile.

Hardwicke kasılmaya devam ederken iki garson felç olmuş gibi duruyordu. Başının yanındaki kırık camı görünce onu başından uzaklaştırmak için ayağa kalktım ama Hardwicke çoktan yaralanmış, kan yere akmaya başlamıştı. Bu küçük düşürücü gösteriyi izlemek için sandalyeler geri itiliyor, etrafına toplanan kalabalıktan sesler yükseliyordu.

"Çekilin, hepiniz! Ona biraz yer açın, Tanrı aşkına!" diye bağırdı Keith.

Sandalyeleri kenara itip yere düşen masa örtüsünü Hardwicke'in başının altına yastık gibi yerleştirdim. Geçirdiği nöbetin şiddeti beni dehşete düşürmüştü. Bu kasılmalar ne kadar sürebilirdi? Ne kadar zamanda kemikler kırılıp kalbi dururdu?

Sonra kalabalığın arasından geçerken insanlara kenara çekilmelerini emreden Danny'nin sesini duydum. Elinde tıbbi çantasıyla yanımda diz çöktü.

"Kanaması var" dedim.

"O bekleyebilir." Danny plastik bir kartuşun kapağını açıp nozullarını çıkardı. "Başını sabit tut!"

Hardwicke'in başını iki elimle kavradım. Kanlar saçını matlaştırıp parmak uçlarıma bulaştı. Gözlerinin içine baktığımda yarı açık olduklarını gördüm, irisleri geriye kaymıştı ve sadece beyazları görünüyordu. Bacakları yere çarpıyordu, güm güm güm. *Hayatına hemen şimdi, burada son vermek ne kadar kolay olurdu,* diye düşündüm. Boğazını kesip açmak ya da yüzünü yastıkla kapatmak. Adaleti sağlamanın, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmenin tek

yolu buydu belki de. Bense onun yerine kocamın bu canavarı hayatta tutmasına yardım ediyordum.

Danny nozulun ağzını hemen Hardwicke'in burun deliğine sokup kilidine bastı.

"Ona ne veriyorsun?"

"Midazolam. Henüz bunun için resmi olarak onaylanmadı ama daha önce işe yaramıştı." Soğukkanlı kocamın beni sakinleştirmesi için kararlı bir sesle konuşması yetmişti. "Burada ne oldu? Nöbeti ne tetikledi?"

"Hiçbir şey. Sadece şuradaki masada oturmuş, denize bakıyordu."

Danny masaya baktı. "Güneş ışığı. Suyun üzerindeki yansımalar."

"Bunlar onu tetikleyebilir mi?"

"Titreşim tetikleyebilir." Sonra kasılmaları hafiflemeye başlayan Hardwicke'e baktı. "Tamam. İkinci bir doza ihtiyacı olacağını sanmıyorum. Ona biraz zaman verelim de kendine gelsin. Şimdi başındaki kesiğe bir bakayım."

Yaklaşan bir siren sesi duydum.

Keith "Ambulansı kim çağırdı?" diye sordu.

"Ben çağırdım efendim" dedi garsonlardan biri.

"Ambulansa ihtiyacı yok! İstemiyor!"

"Bilmiyordum..."

Danny "Olsun, olsun" diyerek garsona güven verici bir gülümsemeyle baktı. "Daha önce nöbet geçirdi ama tabii ki sen bunu bilmiyordun. Maggie, bana biraz gazlı bez uzatabilir misin?"

Danny'nin çantasını karıştırıp steril gazlı bezi ararken bir etiket gözüme çarptı. Kutunun kendisi dikkat çekici değildi, üzerinde siyah yazılar bulunan beyaz bir kartondu bu ama içerdiği ilacın adı Danny'nin çantasının derinliklerinden bana adeta bağırıyordu.

Daha önce defalarca çantasının içine baktığım için orada genelde hangi ilaçların olduğunu, hangi aletleri yanında taşıdığını biliyordum. Ama çantasında ilk defa hem arginat görüyordum.

"Maggie?" dedi Danny.

Ona gazlı bez paketini uzatıp paketi yırtıp açtıktan sonra bir parçasını Hardwicke'in kafa derisine bastırmasını izledim. Beyaz pamuk bir anda kana bulanmıştı.

Cyrano Malta'da.

Ambulans görevlileri bir sedyeyle geldiğinde Hardwicke'in gözleri çoktan açılmıştı, şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu.

"Onu süitine taşıyalım" dedi Danny.

"Hastaneye götürmüyor muyuz?" diye sordu bir sağlık görevlisi.

"Hastaneye gitmesine gerek yok. Onu üst kattaki odasına götürün."

Tüm dikkatler Hardwicke'in üzerinde olduğu için kimse beni izlemiyordu. Onlarla birlikte asansöre gidip onlarla birlikte içeri girmemi ya da dördüncü katta indiklerinde peşlerinden inmemi umursamadılar.

Onları Hardwicke'in özel süitine kadar takip ettiğimi de fark etmediler.

Daha önce buraya gelmemiştim. Danny ve benim odamız bir kat aşağıdaydı ve bu kata çıkmak için herhangi bir sebebim yoktu. Diana'nın ekibinden de kimse buraya girememişti çünkü temizlik görevlilerinin girmesine izin verilmemişti. Ayrıca Keith ya da Victor her zaman süitte bekliyordu. İçeriye göz atmak için tek şansımız buydu.

Burası üç yatak odalı bir süitti ve odalardan ikisinin –muhtemelen Keith ve Victor'un– kapısı kapalıydı. Ortak alanda limon ve krem rengi ipek döşemeli bir kanepeyle sandalyeler vardı. Masanın üzerinde bir kâse meyve, viski ve şampanya dolu bir bar ve duvarda büyük ekran bir televizyon göze çarpıyordu. Çift kanatlı kapılar okyanus manzaralı bir balkona açılıyordu.

Köşede bir dizüstü bilgisayarın bulunduğu bir masa gördüm.

Açık kapıdan Hardwicke'in yatak odasına göz attım. Herkes onu yatağına taşımakla meşgul olduğu için bana dikkat eden yoktu.

Dizüstü bilgisayara gidip uyandırmak için klavyeye dokundum. Bir oturum açma ekranı belirdi. Şifre korumalıydı tabii ama dizüstü bilgisayarın arkasına kıvrılmış bir USB çoklu bağlantı adaptörü, ona bağlı bir de USB bellek vardı.

Sedye tekerleklerinin gıcırtısını duydum. Sağlık görevlileri gitmeye hazırlanıyordu ve bir sonraki hamlemi, sonuçlarını düşünecek zamanım yoktu. Gördüğüm tek şey fırsattı.

USB belleği çıkarıp cebime atarak odadan çıktım.

Merdiven boşluğunu kullandım. Üçüncü kata adım attığımda koridorun en sonunda bir temizlik arabasının durduğunu gördüm ama temizlikçi odalardan birindeydi. Diana'nın operasyonları ayarladığı 302 numaralı odaya gittiğimde beni görmedi bile. Kapıyı çaldım.

Diana kapıyı açıp şaşkınlık içinde bana baktı. Yanından geçip odasına girdim.

"Burada ne işin var? Buraya gelmemeliydin..."

Ona USB belleği uzattım. "Bunu kopyala. *Hemen*."

"Nedir bu?"

"Hardwicke'in bilgisayarından."

Diana hemen dizüstü bilgisayarına gidip sürücüyü USB girişine taktı. Hardwicke'in dizüstü bilgisayarı şifre korumalı olsa da USB bellek korumalı olmayabilirdi. İçeriğin aktarılmaya başlamasını kalbim çarparak izledim. Dosyalar birbiri ardına Diana'nın dizüstü bilgisayarına aktarılıyordu.

"Ne dosyası bunlar?" diye sordu Diana kaşlarını çatarak ekrana bakarken.

"Bilmiyorum. Az önce bilgisayarından aldım. Onlar kaybolduğunu fark etmeden önce geri götürmeliyim."

"Seni görmüş olma ihtimalleri..."

"Cyrano burada. Malta'da."

Diana başını çevirip bana baktı. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Danny'nin çantasında bir kutu hem arginat şişesi var. Londra'dan getirmiş olmalı. Daha önce hiç görmemiştim."

Her biri şifreli isimlerle etiketlenmiş dosyalar aktarılmaya devam ediyordu. Saniyeler geçtikçe saatime baktım. *Çabuk. Çabuk.* Neden bu kadar uzun sürmüştü ki? Yukarı çıkıp Hardwicke'in süitine girmem, sürücüyü onun bilgisayarına takmam gerekiyordu. Bunu fark edilmeden yapsam bile uğraşmam gereken başka bir sorun olacaktı: Dizüstü bilgisayarında cihazın düzgün bir şekilde çıkarılmadığını söyleyen mesajı nasıl silecektim? Nöbetten sonraki kargaşada belki bunu görmezden gelebilirlerdi. Ayrıca grand mal

nöbetler hafızayı etkilemiyor muydu? Buna güveniyordum. Hardwicke hatanın kendisinde olduğunu düşünecekti.

Transfer tamamlandı. Nihayet.

Diana USB belleği çıkarıp bana verdi. "Danny o şişelerin kim için olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. O ilaçları yanında taşıması için bir sebep yok. Bildiğim kadarıyla adadaki tek hastası Hardwicke."

"O halde peşine birini takalım. Cyrano Malta'daysa..."

"Danny bizi doğruca ona götürecek."

25

Merdivenden dördüncü kata çıkarken cebimde saatli bomba varmış gibi hissediyordum. Hardwicke'in adamları USB belleği üzerimde bulursa sonumu getireceği için bombadan farkı yoktu zaten. Onu bilgisayardan benim aldığımı anlayacaklardı.

Bu da ortadan kaldırılmam anlamına gelirdi. Ama önce benden laf almak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Hardwicke'in süitine giden koridorda yürürken bombanın tik taklarının hızlandığını hissediyordum. Kapı kapalıydı. Hatta kilitliydi. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda kalbim küt küt atıyor, ellerim titriyordu.

Kapıyı Victor açtı. Bana hiçbir zaman sıcak davranmamıştı ve şimdi de yüzüme şüpheyle bakıyordu sanki. Yoksa hissettiğim suçluluk duygusuyla hayal gücümü mü devreye sokmuştum?

"Bay Hardwicke'in nasıl olduğuna bakmak istedim" dedim.

"Uyuyor."

"Kocamla konuşabilir miyim? Ona söylemem gerek..."

"O gitti."

"Ama az önce buradaydı."

"O ve Keith biriyle buluşmaya gittiler. Akşam yemeğine kadar dönerler."

"Nereye gittiler?"

Victor "Bakın Bayan Gallagher" diye atıldı. "Bara gidip bir içki içmeye ne dersiniz? Yapacak işlerim var." Sonra kapıyı kapattı.

Biriyle buluşmaya gittiler.

Dört kat aşağı koşup lobiye indim. Danny ortalıkta yoktu.

Dışarıya, siyah bir Mercedes'in az önce yanaştığı araç giriş kapısına koştum. Danny burada da değildi.

Diana'ya haber vermek için telefonumu çıkardım. Gidiyor! Peşinden gitmem...

Sonra onları gördüm: Danny ve Keith, trafikte tıkanmış bir yolda ilerliyorlardı. Danny çantasını taşıyordu.

Onları takip edecek başka kimse yoktu. Dolayısıyla ben takip etmeliydim.

USB bellek hâlâ cebimdeydi ama onu Hardwicke'in süitine nasıl ve ne zaman geri götürebileceğimi düşünemezdim; şu an sadece yolda ilerleyen iki adama odaklanmalıydım. Danny takip edildiğinin farkında değil gibiydi çünkü hiç durup arkasına bakmamıştı. Keith ise köşede durup etrafını inceliyordu. Bu tehlikeli oyuna dahil olmak zorunda kalmıştım. Beni fark ederse onları takip ettiğimi anlayacaktı.

Geri çekilip sahil şeridinde biraz daha ilerlemelerine izin verdim. Burada gizlenebileceğim çok az yer vardı, saklanabileceğim bir kapı aralığı ya da girebileceğim bir dükkân yoktu. Mesafe bırakmaktan başka şansım olmadığı için avımı zar zor da olsa görüş alanımdan kaçırmadan çok geriden ilerliyordum.

Marinaya gidiyorlardı.

Yelkenli direklerinden bir orman suyun üzerinde yüzüyor, limandan geçen bir motorlu teknenin yarattığı dalgalarla sallanıyordu. Danny ve Keith rıhtımda ilerlerken ben durmak zorunda kaldım. Orada kesinlikle korunaklı bir yer yoktu ve peşlerinden gidersem beni kolayca fark edeceklerdi. Hayal kırıklığı içinde, onları bekleyen sandala doğru yürümeye devam etmelerini izledim. Sonra sandala bindiler.

Onlar uzaklaşırken ben de rıhtıma gidip gözlerimi sandala diktim. Fazla hızlı gitmeden limanda demirlemiş megayat filosuna doğru ilerledi. Sadece zenginlerin zevklerine hitap eden koca bir gemi donanmasıydı bu.

"Bunlar onlar mı?" dedi bir ses.

Dönüp baktığımda Gavin'in yanımda durduğun gördüm. Dikkatimi Danny ve Keith'e o kadar odaklamıştım ki, meslektaşımın yardıma geldiğini fark etmemiştim bile.

"Şurada" dedim, onların kayığının az önce bağlandığı yatı işaret ederek.

Gavin dürbününü gözüne götürdü. "Şimdi tekneye biniyorlar."

"Teknenin adı ne?"

"Sen de bak." Dürbünü bana uzattı.

Yatın kıç tarafına baktığımda merceklerin arasından isim aniden netleşti. *Ravenous.*

"Sanırım Cyrano'yu bulduk" dedi Gavin.

Malta'ya geliş amacıma nihayet ulaşmıştım. Artık valizlerimi toplayıp uçağa atlamamı ve her şeyi geride bırakmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Yapmam gereken de buydu çünkü Cyrano Operasyonu'ndaki rolüm sona ermişti. Diana'nın ekibi iki saat içinde, Hardwicke'le yaptığı ufak çaplı işleri bu zamana dek hiçbir şüphe uyandırmamış olan milyarder iş insanı Sir Alan Holloway'in *Ravenous* adlı yatına girecekti. Teşkilat, Holloway'in karanlık işlerine ve İngiliz sosyetesinin stratosferine gizem dolu hızlı tırmanışına ancak şimdi odaklanıyordu. Holloway Fas'taki bir gözaltı merkezinde sorgulanmak üzere uçağa bindirildiği an Ruslar ajanlarının yakalandığını anlayacak, sızıntının Hardwicke'in çevresinden kaynaklandığını düşüneceklerdi.

Hardwicke'in ona benim ihanet ettiğimi anlaması uzun sürmeyecekti.

Şu an bir uçakta, Hardwicke ve Rusların beni bulamayacağı bir yere gidiyor olmalıydım. En güvenli eylem planım ortadan kaybolmaktı ama Danny olayın yankılarıyla uğraşmak zorunda kalırdı ve bunu ona yapamazdım.

Onun yerine beklemeye karar verdim.

Sonunda anahtar kartının kapıyı açtığını duyduğumda hava neredeyse kararmıştı. Odamıza girip doktor çantasını şifonyerin üzerine bıraktı. Sessizliği bile bir terslik olduğunu anlatıyordu. Bir şeyler değişmişti.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Bir hastayı görmem gerekiyordu."

"Hardwicke iyi mi?"

"Hardwicke değil. Başka biri."

"Adada başka bir hastan daha mı var?"

"Kadın burada bir yatta yaşıyor ve tıbbi yardıma ihtiyacı varmış. Bay Hardwicke onu ziyaret etmemi istedi."

"Yatta mı yaşıyor? Nasıl bir yerdi?"

"Gerçekten önemli mi?"

"Sadece merak ettim. Hiç yatta..."

"O sende mi Maggie?" diye sordu Danny alçak sesle.

"Bende olan ne?"

"USB bellek."

Birkaç saniye ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Neden bahsediyorsun?" diye sordum sonunda.

"Hardwicke'in bilgisayarının USB belleği kayıp. İçinde son derece gizli finansal bilgiler var. Keith ve Victor şu an odayı didik didik arıyor."

"Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü sen oradaydın, odada. Çünkü seni onun bilgisayarını kurcalarken gördüm."

"Bunu nasıl..."

"Yatak odasında bir ayna var. Onu sedyeden indirirken gözüm aynaya kaydı ve senin diğer odada olduğunu gördüm. Bilgisayarın başındaydın ama o an aklımdan bir şey geçmedi. Sonra USB belleği aradıklarını duydum ve hatırladım. Onu senin almış olabileceğini fark ettim." Danny iç geçirdi, derin yorgunluğunun sesiydi bu. "Eğer sendeyse onlar soru sormaya başlamadan, seni aramaya gelmeden önce geri vermeliyim."

Bacaklarım titremeye başlayınca bir sandalyeye çöktüm. "Onlara beni gördüğünü söyledin mi?" diye sordum usulca.

"Onlara tek kelime bile etmedim. Lütfen, çok geç olmadan bu işi halledeyim."

Kocamın gözlerinin içine baktım. Beni sevdiğine, hayatını benimle geçirmek istediği için evlenmek istediğine inanıyordum. Ama yanılıyorsam ve asıl sadakati Phillip Hardwicke'e ise, o zaman yapmak üzere olduğum şey beni ölü bir kadına çevirebilirdi.

USB belleği cebimden alıp onun eline koydum. "Teşekkür ederim" diyerek gitmek için döndü.

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Cebine koyarım veya belki yatağının altına atarım. Nöbetten dolayı kafası bir süre karışık olacağı için bunun postiktal amnezi olduğuna inanır, USB belleği kendisinin çıkardığını, sonra da unuttuğunu düşünürler."

"Benimle ilgili bir şey söylemeyecek misin?"

"Hayır." Danny kapıda durdu. "Ama döndüğümde konuşacağız. Ve bana her şeyi anlatacaksın."

O çıktıktan sonra sandalyeden kalkmadım. Kaçma zamanıydı şimdi, o dönmeden, Hardwicke'e ihanet edenin ben olduğumu söylemeden önce kaçmalıydım ama kıpırdayamıyordum. Sandalyeme sabitlenmiş, idama hazırlanan bir mahkûm kadar hareketsizdim. Biri kafama kurşun sıksa umurumda olmazdı çünkü bu Danny'nin bana ihanet ettiği anlamına gelirdi ki öyle bir şey zaten ölümden farksız olurdu.

Dışarıda hava çoktan kararmış olmasına rağmen ışığı açmadım. Restorandan gelen kahkaha ve müzik seslerini dinlerken Danny'nin dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordum. Benimle evli olduğu için o da tehlikede olabilirdi. Diana'nın ekibi çoktan *Ravenous*'a baskın düzenlemiş, Sir Alan Holloway'i, hayatı boyunca az bulunur bir ilaç kullanması gereken ve bizi ona götüren kız arkadaşıyla birlikte gözaltına almış olmalıydı.

Git artık. Valizlerini topla ve Malta'yı hemen terk et! diye bağırıyordu içimdeki bütün sesler ama kapı açılıp Danny karanlık odaya girdiğinde hâlâ sandalyemde oturuyordum. Kapıyı kapatıp karanlıkta durdu.

"Maggie?" diye seslendi.

"Buradayım" dedim.

Işığı açmadı. Belki de bana bakmaya dayanamıyordu. "Hallettim" dedi. "Cebine koymayı başardım. Onu oraya koyduğunu unuttu diye düşünecekler."

"Yani sıkıntı yok mu? Bitti mi?"

"Sanırım." Yaklaşmaya korkuyormuş gibi odanın ortasında, karanlığın içinde bir siluet gibi duruyordu. Pençelerimi açıp üzerine atılacağımdan korkuyordu belki. "Uzun bir yürüyüş yaptım" dedi. "Bana anlatacaklarına kendimi hazırlamam gerekiyordu."

"Dinlemeye hazır mısın?"

"Pek değil. Çünkü iyi bir şey duymayacağımı tahmin ediyorum."

"Otur" dedim. "Lütfen, sevgilim."

"O kadar mı kötü?"

"Ne yazık ki öyle."

Derin bir nefes alıp yatağa oturdu. "Gerçek olsun da."

Karanlıkta ona her şeyi anlattım. Ona söylediğim tüm yalanları, gerçekte kim olduğuma ve kime çalıştığıma dair yalanları bir bir anlatırken yüzümü görmesine dayanamazdım. Açıkladığım her yeni sırla birlikte, uzun zamandır üzerime çöken kandırmacanın ağırlığından yavaş yavaş kurtulduğumu hissediyordum. Ona Phillip Hardwicke hakkında neden istihbarata ihtiyacımız olduğunu ve onun neden tehlikeli biri olduğunu anlattım. Hardwicke'in ahırında boğulmuş halde bulduğum Stephen Moss'u, Hardwicke için çalışan diğer talihsiz insanları ve onların sadakatsizliklerine nasıl karşılık verdiğini anlattım: kurşunla, pencereden aşağı atarak ya da diri diri yakarak.

Ona daha bu öğlen yatına gittiği Cyrano'yu anlattım.

"Bunlar canavar Danny. Nefreti körüklüyor, isyanları silahlandırıyorlar. Yasadışı misket bombaları, beyaz fosfor, sinir gazı, yani pazarın talebini parası olana satarak dünyanın dört bir yanındaki masum erkeklerin, kadınların ve çocukların kanından kâr elde ediyorlar. Sen doktorsun çünkü hayat kurtarmaya inanıyorsun, ben de öyle. Bu yüzden bu işi yapıyorum çünkü dünyanın güvende kalmasına yardımcı olduğuma inanıyorum. Ayrıca bazen amaca giden her yolun haklı bir yol olduğuna inanıyorum. Dolayısıyla Phillip Hardwicke'e yakın olmam gerekiyordu. Bella'yla bağ kurup ailenin içine girmemin sebebi bu. USB belleği bu yüzden çalmak zorundaydım. Parasının nereden geldiğini ve nereye gittiğini öğrenmeliydik çünkü bu savaş makinesindeki diğer canavarları bulup etkisiz hale getirmemize yardımcı olacaktı. Bunu iyi bir amaç için yaptım."

"Ve tabii bunun için beni kullandın."

"Galen'in hasta dosyalarına girmem gerekiyordu."

"Benimle bu yüzden mi evlendin? O dosyalara ulaşmak için mi?"

"Seni sevdiğim için seninle evlendim."

"Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim?"

"Bilemezsin. Hayatımızın sonuna kadar bunu tekrar etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Seni seviyorum."

"Hayatımızın sonuna kadar." Kelimeleri yabancı bir dilde bir şey okur gibi söylemişti. "Gerçekten buna inanıyor musun, sen ve ben, ölüm bizi ayırana kadar birlikte olacağımıza?"

"Benim istediğim bu Danny. Bunları sana anlatmamın sebebi bu. Bu detayları sana anlatıyorum çünkü seni seviyorum. Sana güvenmeyi seçiyorum. Sen de bana güvenebilirsen tabii."

Danny derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum."

Karanlıkta bir süre konuşmadan oturduk. Aramızda geçen onca şeyden, onca yalandan sonra "bilmiyorum" cevabı ümit edebileceğim en iyi şeydi. Belirsizlik, beni affetme ve evliliğimizi sürdürme şansı olduğu anlamına geliyordu.

Ama önce bu gecenin geçmesi gerekiyordu.

Gece aynı yatağı paylaşmamıza rağmen birbirimize dokunmadık. Yan yana yattık ve saatler ilerlerken, gökyüzü aydınlanırken ikimiz de uyuyamadık.

Şafak vakti Danny yataktan kalkıp giyindi. Valizinin fermuarını kapattığını duyunca doğruldum.

"Ben de toplanmalıyım" dedim.

"Hayır." Danny yatakta yanıma oturdu. "Burada kal Maggie. Londra'ya yalnız döneceğim."

"Ne? Neden?"

"Hardwicke'ten uzak durman daha güvenli olur. Yakınında olmanı istemiyorum."

"Ona ne söyleyeceksin? Bella'ya ne söyleyeceksin?"

"Birkaç gün adayı tek başına keşfetmek istediğini."

"Peki ya sen?"

"Onunla dönmek zorundayım. Benden beklediği bu ve şimdi vazgeçemem."

"Hayır, Danny! Başka bir yere gidelim, sen ve ben. Bir uçağa atlayıp bizi bulamayacağı bir yere gidelim."

"Bunu yapmak zorundayım Maggie."

"Sırf senden bunu *beklediği* için mi?"

"Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Senden."

Ona baktım. Sabah güneşinde, yıllar önce Bangkok'ta tanıştığımızdan beri yüzünün nasıl değiştiğini tüm netliğiyle görüyordum şimdi. Saçları beyazlamıştı, gözleri daha yorgundu. Şimdi bile, ellerimin arasından kayıp gittiğini hissederken, onu başka birini sevemeyeceğim kadar çok seviyordum.

"Ne zamana kadar?" diye sordum usulca.

"Bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ne yapacağımıza karar vermek için."

Çoğul konuşmuştu. Bunun bir anlamı vardı, değil mi?

Öne doğru eğilip alnıma nazikçe bir öpücük kondurdu. Bunun bir veda öpücüğü olduğuna inanmıyordum. İnanmak istemiyordum. "Seni arayacağım. Söz veriyorum" dedi. "Belki bugün değil ama hazır olduğumda seni arayacağım."

O odadan çıkarken ben yatakta büzüşüp kalmıştım, asıl yapmak istediğim valizimi toplayıp onun peşinden Hardwicke'in uçağının bizi beklediği havaalanına gitmekti. O uçağa binip onlarla birlikte Londra'ya dönsem Danny ne derdi?

Ya da benden yapmamı istediği şeyi yapabilirdim. Ona ihtiyaç duyduğu zamanı ve alanı verebilir, aşkımızın bunların üstesinden geleceğine inanabilirdim.

Alnıma, beni öptüğü yere dokunup dudaklarının tenime değdiği anın tadına vardım. Beni daha önce de pek çok kez öpmüştü ama aklımda kalan anı buydu. Bu anıya tutunmak zorundaydım çünkü bu bana verdiği son öpücük olacaktı.

Üç saat sonra Phillip Hardwicke'in jet uçağı denizin üzerinde patladı.

26
Jo

Şimdi

Betty Jones Emlak ofisi, Jo'nun çocukluğundan beri Ana Cadde'de ayakta kalan birkaç işyerinden biri olarak o güzel beyaz binasında varlığını sürdürüyordu. Jo o verandanın basamaklarından çıktığını, kapı açıldığında çalan aynı zili, hiç değişmeyen detayları hatırlıyordu. Yıllar boyunca o ve babası, büyük büyükbabasının eviyle büyük halasının çiftliğini satmak, Jo'nun iki yatak odalı bungalovuyla babasının Hobbs Göleti'ndeki kampını satın almak için Betty Jones'tan hizmet almıştı. Son kırk beş yıldır Purity köyünde el değiştiren bütün mülklerin sözleşme şartlarını emekli olmaya hiç niyeti olmayan ve muhtemelen elinde bir MLS kitabıyla* ölecek Betty Jones hazırlamıştı.

Kapı zili çaldığında Betty masasından başını kaldırdı. Yetmiş dört yaşında olmasına rağmen saçlarını hâlâ siyaha boyuyor, hâlâ blazer ceketle beyaz gömlek giyiyordu ve gözlerinde hâlâ bir emlakçının ateşli ışıltısı vardı. "Merhaba Jo!" dedi. "Hava henüz ısınmadı mı?"

"Henüz değil."

"İnsanlar baharın erken geleceğini söylüyor."

"İnsanlar çok şey söylüyor."

"Babanın mutfak tadilat işleri nasıl gidiyor?"

* Multiple Listing Service: Çoklu Listeleme Hizmeti. ABD'de gayrimenkul satışları konusunda bilgi paylaşmaya yarayan bir sistem.

"Duydun demek..."

"Hırdavatçıda. Pete babanın şu yeni model indüksiyonlu ocaklardan aldığını söyledi. Bilirsin, mutfak tadilatı genellikle satış zamanı kendi masrafını çıkartır ama henüz herkes mutfak tüpünden vazgeçmeye hazır değil. Owen bunu düşünmeliydi."

"Babam orayı yakın zamanda satmayı planlamıyor ama satarsa eminim evrak işlerini sen halledersin. Betty, merak ettiğim bir şey var..."

"Peki ya kardeşin? Finn hâlâ kuzeyde mi çalışıyor?"

Jo kendini yavaşlayıp nefes almaya zorladı. Babası ona her zaman *asıl konuşmadan önce laflamak gerekir* diyerek Jo'nun doğrudan işe girişme eğilimini dizginlemeye çalışırdı. O asla sokakta oyalanıp komşularla sohbet eden tiplerden olmamıştı ve genellikle bu tavrıyla dost canlısı bir imaj çizmediğini biliyordu, oysa diğer insanlarla kıyaslandığında söyleyecek fazla bir şeyi olmadığı için konuşmuyordu. Ama kardeşi Finn'le ilgili paylaşacak haberleri vardı.

"Zor bir hafta geçirmiş. Bu yıl orada buz çok daha ince ve kar motosikletli bir çocuk göletlerden birine düşmüş. Warden Service arama ve kurtarma çalışması yaptı, Finn de cesedi almak için aşağı indi."

Betty başını iki yana salladı. "Korkunç bir iş."

"Bunun için eğitildi."

"Evet, selamımı söyle. Ev almak isterse ona uygun yerlerim var."

Bir duraksama olurken Jo *Bu kadar zorunlu laflama yeter*, diye düşündü. "Betty, bir konuda bana yardımcı olabilir misin?"

"Ah, yeni bir yer mi arıyorsun? Bungalova sığmıyor musun artık?"

"Hayır, ben sadece kasabaya yeni gelenler hakkında bilgi almak istiyorum. Yaşadıkları evi muhtemelen onlara sen satmışsındır."

"Muhtemelen. Kimlere?"

"Maggie Bird mesela."

"Ah evet. Lillian'ın eski evini, Böğürtlen Çiftliği'ni satın aldı. Çok sorunsuz bir satış oldu."

"Peki ya Declan Rose? Ben Diamond? Ingrid ve Lloyd Slocum?"

Betty gülümsedi. "Ah, hepsine ben danışmanlık yaptım."

"Onlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Şey, Maple Sokağı'ndaki evi Bay ve Bayan Diamond'a on yıl kadar önce sattım. Zavallı kadın bir yıl sonra öldü. Felç geçirdi sanırım. Chestnut Sokağı'ndaki evi Slocum'lara sattım. Ben Diamond'ın arkadaşlarıydılar ve ziyaretine geldiklerinde kasabayı çok sevince onlar da buraya taşınmaya karar verdiler. Daha sonra arkadaşları Bay Rose buraya geldi ve deniz kıyısındaki eski kaptan evini satın aldı. Orası çok kötü durumdaydı, bir dizi tadilat gerekiyordu ama tüm doğramaları orijinaldi. Duyduğuma göre evi çok güzel onarmış."

"Yani buraya taşınmadan önce tanışıyorlar mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla öyle. Virginia'dan eski arkadaşlar."

"Satış sözleşmelerini görebilir miyim?"

Betty kaşlarını çattı. "Dur bir dakika, polis işi filan mı bu Jo? Ne yapmışlar?"

"Hiçbir şey. Sadece geçmişlerine dair bir şeyler öğrenmek istiyorum. Yeni yerleşimcilerimizi tanımak için."

"Hepsi emekli. Bay Diamond, en az yetmiş yaşında olmalı. Başlarını belaya sokacak bir şey yaptıklarını sanmıyorum."

"Başları belada değil. Bana güven."

Betty bir an ona bakarken Jo'nun ailesiyle uzun süredir olan tanışıklığıyla müşteri gizliliğini tartıyordu belli ki. Küçük bir kasabada kimlere güvenip kimlere güvenemeyeceğinizi öğrenirdiniz ve nesillerdir kasabaya kök salmış Thibodeau ailesinden şüphe edecek bir sebebi olmamıştı hiç.

"Bekle sana kopyalarını vereyim" dedi Betty.

Jo o akşam, dondurucudan köfteleri çıkarıp biraz havuçla yeni filizlenmeye başlamış bir patates aldı. Patates hâlâ yenebilecek durumdaydı, değil mi? Bunu internetten araştırmalı ya da babasına sormalıydı. Babası emekli bir lise biyoloji öğretmeniydi, cevabı

bildiği kesindi ama bu gece Greenville'deki Finn'in yanındaydı. Zaten yeşil bir patates ne kadar zehirli olabilirdi ki? Jo onu soyup dilimledikten sonra ocaktaki suda pişmeye bıraktı ve mutfak masasına oturup Betty'den aldığı fotokopileri okumaya başladı.

Gayrimenkul satın alım sözleşmelerinde çok fazla kişisel bilgi yoktu. Detaylar çoğunlukla satın alınan mülklerle ilgiliydi; konumu, inşa edildiği yıl, arazinin büyüklüğü, hangi imtiyazlara sahip olduğu. Satın alan kişilerin önceki işleriyle ilgili herhangi bir bilgi yoktu ama hepsinin önceki adreslerinin Virginia'nın aynı bölgesinde olduğunu öğrendi: McLean (Slocumlar), Falls Church (Ben Diamond) ve Reston (Maggie Bird ve Declan Rose). Aynı topluluktа yaşadıkları için birbirlerini tanıyorlardı muhtemelen. Maine'deki evleri hepsi nakit parayla almıştı; hiçbiri kredi çekmemişti ki bu da alışılmadık olmasına rağmen şaşırtıcı değildi. Virginia'da yaşadıkları bölgeye kıyasla Maine kırsalındaki evler ucuzdu ve McLean'deki bir evin parasıyla Purity köyünde bir ev nakit olarak rahatça alınabilirdi.

Jo şimdiye kadar bu tuhaf emekli grubu hakkında pek bir şey öğrenememişti. Sosyal medyada da haklarında bilgi yoktu çünkü hiçbiri Facebook, Twitter ya da Instagram kullanmıyordu, en azından kendi isimleriyle. Öte yandan Google araması birkaç sonuç vermişti. Declan Rose gerçekten de söylediği gibi bir tarih profesörüydü ve ismi Doğu Avrupa'daki bir üniversitenin eski öğretim üyeleri arasında yer alıyordu. Diğer isimlerse internette sadece yerel gazetede Purity kasaba kütüphanesine bağışta bulunanlar arasında listelendikleri bir makalede görünüyordu. Maine'e taşınmadan önce ne yaptıklarına dair bilgi yoktu.

Jo tekrar sözleşmelere baktı. Bir tarih profesörü, bir otel malzemeleri satıcısı, bir sekreter, bir gümrük müşaviri ve bir analistin ortak noktası neydi?

Analist. Lloyd Slocum'un analistlik hakkında söylediklerini hatırladı: *Bütün gün masa başında oturup hükümet için bilgi ve veri topladım. Pek heyecan verici olduğu söylenemez.*

McLean, Virginia'da yaşayan bir hükümet analisti.

Jo aniden sandalyesini geriye iterken neredeyse köpeğinin patisini eziyordu. Lucy irkilerek havladı. "Ne aptalım" dedi köpeğe. Ocağı kapatıp askıdan montunu aldı. "Hadi Lucy. Biraz gezelim."

Lloyd Slocum kapıyı önlük ve fırın eldiveniyle açtı. Jo ön verandadan fırında pişen etin kokusunu alabiliyordu. Park halindeki arabasında bekleyen Lucy bile bu lezzetli kokuyu almıştı belli ki çünkü açlığını dile getirircesine mızırdanmaya başlamıştı.

"Merhaba Şef Thibodeau" dedi Lloyd. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Tabii, tabii. Kusura bakma, risotto dikkatimi dağıttı. Sürekli dikkat istiyor, bilirsin." Lloyd ona içeri girmesini işaret edip mutfağa yöneldi. Jo da onu takip etti ve doğruca ocağa gidip tencerede kaynayan pirinci karıştırmasını izledi. Evde ona yemek pişiren bir erkeğin olmaması çok kötüydü. Bu akşamki kendi yemeğini, donmuş köfte ve yeşillenmiş, belki de zehirli patatesi düşündü ve kesme tahtasının üzerindeki taze kıyılmış otlara ve salata kurutucudaki marullara imrenerek baktı. Daha fazla salata yemesi gerektiğini biliyordu ama aldığı marullar buzdolabında kaçınılmaz olarak sümüğe dönüşüyordu.

"Bu gece çeten nerede?" diye sordu.

"Çetem mi?"

"Bay Rose, Bay Diamond. Maggie Bird. Siz kendinize ne diyorsunuz? Martini Kulübü müydü?"

"Ben nöbetçi değilim. Onların kapısını çalmayı denedin mi?"

"Hiçbiri evde değil. Hepsi şehri terk etmiş gibi geldi. Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Lloyd onun sorularına aldırmadan risottoyu karıştırmaya devam etti. "Dediğim gibi, ben nöbetçi değilim."

"En azından karının nerede olduğunu biliyorsundur."

"Ingrid yukarıda, bilgisayarda bir şeyler kurcalıyor."

"Bu konuda usta sarınım."

"Kurcalamak konusunda mı? Ah evet."

"Ve sen de öyle olmalısın Bay Analist. Anladığım kadarıyla CIA için çalışıyorsunuz."

Lloyd onu duymamış gibi tenceresini karıştırmaya devam etti. Jo bu adamı bir suçtan dolayı sorgulamak istemezdi çünkü hiçbir yere varamayacağı belliydi.

"Eee?" dedi Jo. "Öyle, değil mi?"

"İnkâr ettim mi?"

"Asla itiraf etmedin. Çok gizli bir şey mi? Gerçeği söylemeye iznin var mı?"

"İznim var ama söylememeyi tercih ederim. Sen de polis memuru olduğuna göre Merkezi İstihbarat Teşkilatı'nda analist olarak çalıştığımı itiraf edebilirim. Kulağa James Bond gibi gelebilir ama aslında bütün gün masa başında oturuyordum. Çok kahve içtim, çok toplantıya katıldım."

"Peki ya karın? Yani 'sekreter'?"

Lloyd bir an duraksadı. "Çok iyi bir sekreterdi."

"Başka ne yapıyordu?"

"Onu Ingrid'e sormalısın."

"Bana gerçeği söylerse beni öldürmek zorunda kalır mı?"

Lloyd yorgun bir iç geçirdi. "O şakanın komik olduğunu hiç düşünmemiştim."

Mutfak zamanlayıcısı çaldı. Lloyd fırını açınca domuz rostosunun mis kokusu mutfağa yayıldı. Tencereyi çıkarıp ocağın üzerine koyduğunda Jo yağı parlayan gevrek deriye baktı. Tanrım, yemek yapan bir kocayı nereden bulabilirdi?

"Tüm sormak istediğin bu muydu Şef Thibodeau?"

"Arkadaşların. Çetenizin geri kalanı. Onlar da CIA'den miydi?"

"Neden sordun?"

"Maggie Bird'e yapılan saldırıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Lloyd ona bakmadan risottoyu karıştırmaya devam ediyordu. Tahta kaşığı tencerede daireler çizerken birkaç saniye geçti. "Bu konuyu *çeteyle* görüşeceğim" dedi sonunda.

"Şimdi neredeler?"

"Bunu açıklamaya yetkim yok."

"Yani biliyorsun."

"Olabilir."

"Ama bana söylemiyorsun."

Lloyd kaşığı bırakıp ona döndü. Adam önlük giymiş olmasına, üzerine domuz yağı sıçramış olmasına, hatta babası olacak yaşta olmasına rağmen baykuş gözlüklerinin arkasından ona bakan gözler, Jo'nun asla karşılaşmak istemeyeceği bir adamın gözleriydi. "Sana bilmen gerekenleri, bilmen gerektiği zaman söyleyeceğim Şef Thibodeau. Çetem hâlâ bazı bilgilere ulaşmaya çalışıyor. Zaman alacak ve biraz araştırmamız gerekecek ama elle tutulur bir şey elde ettiğimizde bunu seninle paylaşmayı düşünebiliriz."

"Düşünmek mi?"

"Nezaketen. Yardımcı olmak isteriz" dedi Lloyd. Yüzündeki gülümseme geri gelmişti ama Jo artık ondan bir şey öğrenemeyeceğini anlamıştı.

Eve dönerken *bir grup yaşlıya yenik düştüğünü* düşündü.

Belki de sıradan yaşlılar değildi. Hem zaten o kadar da yaşlı değillerdi. Seksen sekiz yaşında hâlâ kendi odununu kesen büyükbabasını ve şu an altmış yedi yaşında durup dinlenmeden Tumbledown Dağı'na tırmanabilen babasını düşündü. Ingrid ve Lloyd Slocum sadece yetmişli yaşlarındalardı ve hâlâ gayet zinde görünüyorlardı. Gümüş rengi saçlarının arasına gizledikleri ve onunla paylaşmayacakları hazine değerinde bir dolu sır vardı muhtemelen.

En azından şimdilik paylaşmayacakları.

27
Maggie

Bangkok, şimdi

Takip ediliyordum.

Wang Lang pazarında satıcıların mallarını incelemek için sık sık durarak gezinirken takipçilerimin bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. İpek şal satan bir tezgâhta, buruşuk selofanlara sarılı her şalın oluşturduğu renk cümbüşünü inceledim. Şalları satan kadın, eksik iki ön dişi ve tabaklanmış deriye benzeyen cildiyle çok yaşlı görünüyordu ama seçkisini incelememi izleyen gözleri parlak ve tetikteydi. Aslında şal almak istemiyordum çünkü gardırobum unuttuğum doğum günlerinde hediye olarak verebileceğim bir düzine şalla doluydu ama yine de grinin sakinleştirici tonlarından birini seçerek bu kadından da bir tane aldım. Alelade olduğu için bu rengi tercih ediyordum. Pazarlık yaparak fiyatı altı yüz bahta indirdim ve yeni aldığım ürünü içine koyduğum poşetle oradan uzaklaştım. Acelem yoktu, tatile çıkmış bir turisttim sadece ve bugün pazarda sandalet ve şortla gezen bir sürü kişi vardı. Bu genç turistler hatırladığımdan daha uzunlardı. Yoksa yıllar içinde saçlarım ağarıp eklemlerim katılaşırken ben mi küçülmüştüm? Bu pürüzsüz tenli gençler kadar göz alıcı olmadığım kesindi. Bir zamanlar ortadan kaybolmak için kılık değiştirmem gerekiyordu; şimdi ise hiç çaba sarf etmeme gerek yoktu çünkü gerçekten *görünmezdim.*

Şu an beni izleyen iki adam dışında herkes için.

Pazarda dolaşırken onlardan kurtulmaya çalışmadım. Hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünmek her zaman daha iyiydi çünkü takipçiler fark edildiklerini anladıklarında oyun değişir, oynamak çok daha zorlaşırdı.

Pazarın yiyecek arabalarının durduğu bölümüne vardığımda yavaşladım, kedi-fare oyunuyla ilgisi olduğu için değil, Danny'yle burada tanıştığım için. Yıllar geçmesine rağmen, tıpkı arabalardan yayılan kokular gibi burası da hemen hemen aynı kalmıştı. Yıldız anason ve tarçın, fesleğen ve kişniş kokularını içime çekerken eski püskü sırt çantası ve üzerinde Taycaya yanlış çevrilmiş bir yazı olan tişörtüyle onu yine burada görebiliyordum. Ve o gülüşü; kimse bana Danny'nin gülümsediği gibi gülümsememişti, beni asıl etkileyen de bu olmuştu zaten. Birlikte oturduğumuz, şehriye çorbalarımızı höpürdeterek içtiğimiz küçük plastik masalara baktım ve aniden içime bir keder dalgası çöktü, öyle güçlü bir dalgaydı ki olduğum yerde sendeledim.

Pazar yeri, yer yer altın varaklarla beneklenmiş bir renk sarmalına, sesler uzaktan gelen bir uğultuya dönüştü. Artık dikkatimi etrafımdaki insanlara vermiyor, takip edilip edilmediğimi umursamıyordum. Biri beni bir kapı aralığından içeri sürükleyip kafama kurşun sıksa o bile umurumda olmazdı. Şimdi ölürsem hatırladığım son şey Danny'nin yüzü olacaktı.

Bu pazara gelmemeliydim. Hayaletleri çağırmamalıydım.

Hava çok kapalı, çok ağır, buhar, ter ve baharattan zehirli bir buluttu adeta. Yiyecek tezgâhlarından uzaklaşıp öylesine bir ara sokağa dalarak sonunda bir vitrinin önünde durdum. İçeride elbiseler, başsız mankenlerin üzerinde sergilenen ipek kıyafetler gördüm. Birkaç derin nefes alıp gözyaşlarımı yutarak içerideki elbiselere hayran olmuşum gibi vitrine baktım. Kendi yansımamı gördüğümde yüzümün şu anki haliyle yüzleşmek acı vericiydi. Aynalar olmasaydı, kendimizi zamanın içinde donmuş, yüzümüzün gerçekte olduğundan onlarca yıl daha genç göründüğünü hayal edebilirdik ama bu vitrin camı o yanılsamayı paramparça etmişti. Altmış yaşındaydım ve o yılların her birini yansımamda görebiliyordum. Otelden çıktığım andan beri peşimde olan iki

adamı da görüyordum. Biri bir dondurma arabasının yanında durmuş, diğeri ise bükülü ipten yapılmış hayvan figürlerini inceliyordu. İkisi de doğrudan bana bakmıyordu ama aslında bana odaklandıklarının farkındaydım ve bu ilgi için minnettardım.

Sonunda Ben camdan bakışlarıma karşılık verip omuz silkti. Yüzü kızarmıştı ve keli sıcakta parlıyordu. Maine'deki bugün en yüksek sıcaklık eksi beş dereceydi ve hiçbirimiz –Ben, Declan ya da ben– Bangkok'un sıcağına henüz alışamamıştık. Gençliğimizde bir saat diliminden diğerine kolayca geçebilir, uçaktan iner inmez bara gitsek bile ertesi sabah zımba gibi olabilirdik. Ama o günler geride kalmıştı ve hem Ben'in hem Declan'ın yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Üç eski casusun hâlâ eski formunda olduğunu kanıtlamaya çalışması kadar üzücü bir şey olamazdı.

Başımı sallayarak dönebileceğimizi belirttim. Sıcak ve jet lag şimdilik bizi yense de en azından bu küçük pazar gezintisinden bir şey öğrenmiştik: beni takip eden başka kimse yoktu. Biraz kestirebilmek için, hâlâ arkamdan yürümeye devam eden Ben ve Declan'la beraber otelimize döndüm.

Karanlık çöktüğünde, tropik havanın verdiği halsizliği nihayet üzerimden atıp dışarıya, kadifemsi Bangkok gecesine adımımı attım. Arkadaşlarımın da otelin terasında olduğunu gördüm, birlikte parmaklıkların yanında duruyorlardı. Ben yüzünü nehre çevirmişti, kel kafası gölgelerin arasında belli belirsiz parlıyordu. Terası izlerken bile sergilediği güven verici rahat duruşuyla Declan'ın yüzü bana dönüktü. Emeklilik hayatı içgüdülerini köreltmemişti. 360 derecelik görüş açısına sahip oldukları için geldiğimi biliyorlardı ama ben tam yanlarında durana kadar ikisi de tek kelime söylemedi.

Declan içki bardağını kaldırarak beni selamlarken bardağındaki buz küplerinin şıngırtısını duyup cin toniğin limon kokusunu aldım. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet. Tanrım, bu cehennem sıcağını unutmuştum. Siz ikiniz uyuyabildiniz mi?"

Declan homurdandı. "Yaşlanıyoruz Mags. Artık kestirmeden gün geçiremiyoruz."

"Yani" dedi Ben bize dönerek "gerektiğinde dinlenerek hareket etmeliyiz."

"Düzenli ama emin adımlarla ilerlemek de işimizi görür." Declan cin toniğinden bir yudum aldığında buz küplerinin şıngırtısı ve nehir suyunun kıyıya vuran sesi beni adeta bir zaman yolculuğu portalına taşıdı. Bu seslerle birlikte görev için bu şehre geldiğim ve aynı nehrin kenarında durup Chao Phraya'daki teknelerden yayılan hafif dizel kokusunun karıştığı havayı soluduğum gecelere geri götürdü. Keşke aynı portal beni daha genç bedenime, öğle uykusuna ihtiyaç duymayan, çok uzun yürüdüğünde ayak bileği ağrımayan Maggie'ye de geri götürebilseydi. Saçları hâlâ koyu renk ve parlak olan Maggie'ye.

Ben parmaklıklara yaslandığında oradan geçen turist teknesinin ışıkları rengârenk bir parıltıyla kafa derisine yansıdı. "Trol ağımız boş kaldı desenize."

"Bu daha ilk gün" dedi Declan. "Yarın karşımıza çıkabilirler."

"Tabii vaktinizi boşa harcamış da olabilirsiniz" dedim. "Belki artık hedef değilim. Belki de beni takip etmekten vazgeçmişlerdir. Tek başıma devam edebilirim, siz ikiniz eve dönün. Ya da Phuket'te tatil yapın. Boşa harcadığınız gençliğinizi yeniden yaşayabilirsiniz."

Ben homurdandı. "Bize en fazla büyükanneler bakar artık."

"Büyükannelere ne olmuş?"

"Seni tek başına bırakmayacağız" dedi Declan. "Neler olup bittiğini anlayana kadar olmaz."

"Bu sizin kavganız değil çocuklar. Benim kavgam."

"*Dolayısıyla* bizim."

"Biz artık Silahşörler değiliz. Lütfen dönün."

"Tanrım, Maggie!" dedi Declan. "Uzun süre burada kalacağımıza seni nasıl ikna edebiliriz? Biz her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Dünyanın iki zıt ucunda yaşarken bile birbirimize güvenebileceğimizi biliyorduk." Declan gözlerimin içine baktı. "Şimdi de değişen bir şey yok."

"Sadece zarar görmenizi istemiyorum."

"O zaman bize neyle karşı karşıya olduğumuzu söyle" dedi Ben.

Birbirlerine güvenmeleri gereken ama her ihtimali düşünecek kadar tecrübeli üç eski arkadaş olarak karanlıkta birbirimize baktık.

"Keşke cevabı bilseydim" dedim.

"Bize Malta'yı anlattın. Hardwicke'i de anlattın. Anlatmadığın bir şey kaldı mı?"

"Bildiğim her şeyi biliyorsunuz."

"Diana Ward'ın kaybolduğunu biliyoruz" dedi Ben. "Birinin onu bulmanı istediğini, başka birininse de bulmanı istemediğini, bu yüzden seni durdurmak için ölü dublör gönderdiklerini biliyoruz."

"Durum bundan ibaret."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bu farklı gruplar kim? Neden Diana'yı arıyorlar, yoksa aslında başka bir şeyin mi peşindeler?"

"Hiçbir fikrim yok." Nehre döndüm ve derin bir nefes aldım. "Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi."

Otelden çıkıp dolambaçlı bir yoldan Sathorn İskelesi'ne gittiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bu defa yalnızdım ve tek başıma yürüdüğüm için hem savunmasız hem özgür hissediyordum. Bu saatte sokaklarda çoğu çakırkeyif birkaç başıboş turistten başka kimse yoktu. Sokakların boş olması izlenip izlenmediğimi fark etmemi kolaylaştırsa da her ihtimale karşı zikzak çizerek bir sokaktan girip diğerinden çıkıyordum. Bir vitrinin önünde durup arkamda birinin olup olmadığını anlamak için yansımaları inceledim. Biraz paslanmış olabilirdim ama beynimin derinlerine kazınıp adeta bütünleştiğim reflekslere dönüşen becerilerimi kaybetmemiştim.

Peşimde kimse yoktu.

Her zaman kiralık bir uzun kuyruklu tekne bulabileceğiniz Sathorn İskelesi'ne doğru ilerledim. Burada, bir kısmı diğerlerinden daha yıpranmış, suda sallanan sadece beş altı kadar sandal vardı. Gecenin bu saatinde yolcu bekleyen bir sandalcı gerçekten aç olmalıydı ve yaklaştığımı gördüklerinde hepsi umutla bana baktı. Nehirde turist gezdirmek yerine bir bakımevinde olması gereken, bir deri bir kemik kalmış, en sefil görünümlü sandalcının teknesini seçtim. Bu gece iki haftalık kazancına denk bir ücret alacaktı.

Sandalına binip onu Tay dilinde selamlayınca irkildi. Bu da paslanmış becerilerimden biriydi ama kelime dağarcığım hâlâ orada, hafızamın karanlık mağarasında bekliyordu. Diğer sandalcıların beni duymasını istemediğim için ona yön tarifi verirken alçak sesle konuştum. Adam başını sallayıp iki zamanlı motoru çalıştırdı. Motor göz yakıcı bir egzoz bulutu yayan, kirli, küçük bir şeydi ama neredeyse yarım yüzyıldır iş gördüğünden ve adamın onun her vidasına ve pistonuna aşina olduğundan emindim.

Yola çıkarken su önümüzde kaygan siyah bir şerit gibi uzanıyordu. Kolları ve khlonglarıyla şehrin ana arteri olan nehirde, antik şehrin modern cephesinin, otellerin, alışveriş merkezlerinin yüksek binaların yanından hızla geçtik. Şehrin Thonburi tarafındaki özel bir su yoluna girdik. Sandalcı sandalını bir kanaldan aşağıya, bizimkinden başka sandalın olmadığı kilitli bir kapıya yönlendirdi; su seviyesinin düşmesini beklerken her iki kıyıyı da tarayıp her iki taraftaki kulübelerin de karanlıkta kaldığını fark ettim. Gece suda seyahat etmenin avantajı da buydu. Peşimde biri varsa o da sandala binmek zorunda kalacaktı ve bu küçük kanallarda takipçinin gizleneceği hiçbir yer yoktu.

Kilitli kapılar açıldı ve içeri girdik.

Burada, yani khlonglarda çok farklı bir dünya vardı. Gölgelerin arasında ilerlerken yemyeşil ormanların bir parçası olarak kıyıdaki kulübelerde yaşayanları besleyip barındıran muz ve palmiye ağaçlarının siluetlerini görüyordum. Duyduğum tek motor sesi, yumuşak patpat sesleriyle karanlığın içinden geçen bizim motorun sesiydi. Kanal her dönemeçte daha da daralıyor, kıyı giderek yaklaşıyordu. Sandalcının gideceğimiz yer hakkında çok az fikri vardı ve ben hangi dönemeçlerden geçip ne zaman yavaşlayacağımızı mırıldanarak söylüyordum. Bu su yollarını kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu ve e-postayla gelen talimatların da bu karanlık dünyada pek yardımı olmuyordu. Doğru dönemeçten mi geçtik? Açıklığı kaçırdık mı?

Sonra ileride, sağda onu, iskeledeki bir fenerin parlak-turuncu ışıltısını gördüm ve sandalcıya işaret ettim.

Adam sandalı fenerin aydınlattığı iskeleye götürüp bağladı. Ona bir tomar para verip tekneden indim, sonra ahşap merdivenden çıktım. Sandalcının yüzünü göremesem de ona ödediğim paradan memnun olduğunu biliyordum. İhtiyatlı olmasını sağlayacak kadar memnun olmuştu bence. Motoru çalıştırıp uzaklaşırken veda etmek için elini kaldırdığını gördüm.

Motor sesi iyice uzaklaştığında iskelede oyalanıp karanlığı taradım, böceklerin cıvıltısını ve Bangkok trafiğinin uzaktan gelen uğultusunu dinledim. Burada, khlonglarda bile bu sesten kaçılmıyordu. Çalılıkların arasından baktığımda başka bir turuncu fener daha gördüm. Bu bir işaretti, bana yolu gösteriyordu.

Takip ettiğim yol, sarkık ağaç dallarından dökülen sarmaşıklarla perdelenmişti. Ancak ikinci fenere ulaştığımda ağaçların arasına gizlenen ev ortaya çıktı. Tay tarzı dik çatısıyla kazıklar üzerine oturtulmuş güzel bir ahşap yapıydı. Pencereden ışık yansıyordu. Beni bekliyordu.

Merdivenin dibinde tekrar durup etrafa bakındım. Orman öyle gürdü ki gölgelerin arasında birinin gizlenip gizlenmediğini görmek mümkün değildi ama başka seçeneğim kalmamıştı; bunca yolu gelmiştim zaten. Devlerin evini koruyacak kadar büyük, özenle oyulmuş bir kapıya çıkan basamakları tırmandım. Kapı açıldığında girişte duran Taylandlı kadın çocuk gibi ufak tefekti. Saçlarının arasında gümüş telleri görünce onun çocuk değil, benim yaşlarımda bir kadın olduğunu, yılların o heybetli duruşunu bozamadığını fark ettim.

"Ben Maggie" dedim.

"Sizi bekliyor. Buyurun."

Ben içeri girdikten sonra kadın kapıyı sürgüleyip cilalı tik ağacından zemin üzerinde sessizce ilerledi. Onun çıplak ayaklarına bakıp ayakkabılarımı çıkarmadan evin içinde gezerek Batılılara has bir günah işlediğimi fark ettim ama iki oyma ahşap filin ve *Dendrobium* orkideleriyle dolu bir vazonun yanından geçerken kadın yorum yapmadı. Panel bir kapıyı kaydırıp bana içeri girmemi işaret etti.

Bir sonraki odada, gördüklerim karşısında afallayarak aniden durdum. Kadın bize mahremiyet sağlamak için geri çekilip kapıyı kapattıysa da o an tek kelime bile edemeyecek kadar şaşkındım. Tekerlekli sandalyede oturan adam benim hatırladığım arkadaşıma ve meslektaşıma hiç benzemiyordu. Bu benim tanıdığım eski Gavin'in iskelet haliydi. Yüzü o kadar zayıflamıştı ki damarları şakaklarında kıvrık mavi kurtçuklar gibi göze çarpıyordu. Yüzümdeki dehşeti görünce halini kabullenmiş gibi iç geçirdi.

"Yaşlanmak pısırıklara göre değil" dedi. Sesi de yaşla birlikte incelip kısılmıştı. Yoksa sesini de hastalık mı zayıflatmıştı?

"Yıllar ikimize de kötü davrandı" dedim.

"En azından sen hâlâ ayaktasın. Hatta iyi görünüyorsun Maggie."

Ben ona gerçeği söyleyemezdim: *Sense ısıtılmış ölü gibi görünüyorsun*. Bir süredir hastaydı belli ki. Köşede motorlu bir hastane yatağı, yanında bir nebülizatör ve oksijen tüpleri vardı. Uzak köşede bir dizüstü bilgisayar ve birkaç cep telefonunun olduğu bir iletişim merkezi gözüme çarptı. Hastalık onu fiziksel olarak bu bedene hapsetmiş olsa da dünyanın geri kalanından koparmamıştı.

"Bilmiyordum" dedim.

"Talihsiz durumumu mu?"

"Bangkok'ta emekli olduğunu biliyordum sadece."

"Durumumu göz önüne alırsak iyi bir karardı. Bu ülkede mükemmel doktorlar var, kendi ülkemde asla karşılayamayacağım düzeyde bir tıbbi bakım alıyorum. Özel bir ekipmana ya da ilaca ihtiyacım olduğunda karaborsadan satın alabiliyorum." Gavin Taylandlı kadının bize mahremiyet sunmak için kapattığı kapıyı başıyla işaret etti. "Bana çok iyi bakıyor. Karım Donna ise aksine daha bacağım seğirmeye başladığı an boşanma evrakını hazırladı. Doktorlar buna 'fasikülasyon' diyor. Yaşadığım şeyin klinik ifadesi."

"Sana ne oldu Gavin?"

"ALS. Yavaş ilerleyen bir türü olduğu için şanslıyım. Stephen Hawking bu hastalıkla onlarca yıl yaşadı, belki ben de yaşayabilirim. Vücudum bu halde olsa da en azından beynim hâlâ tam kapasite çalışıyor."

Etrafıma bakındım ve yıllarca bir yabancı şehirden diğerine gezdikten sonra şimdi dünyasının bu dört duvarla sınırlı kalmasının ne ironik olduğunu düşündüm, ama Gavin yeni koşullarına uyum sağlamış görünüyordu. İnsan korkunç gerçekler karşısında bile dayanabiliyordu.

Ve ilaçların her zaman yardımı oluyordu.

"Mesajını aldığımda çok şaşırdım" dedi. "Malta'da olanlardan sonra bana ulaşmanı hiç beklemiyordum."

"Ben de beklemiyordum."

"Emeklilik nasıl gidiyor?"

"İyiydi. İyi gidiyordu... Aslında şimdi evde olup tavuklarıma bakmayı isterdim."

"Tanrım, ikimiz de ne kadar düşmüşüz."

"Yeni hayatımı bir düşüş olarak görmüyorum. Tavukları seviyorum, eskiden birlikte çalıştığım insanların çoğu için bunu söyleyemem."

"Ben de buna dahil miyim?"

"Seni ayırmak istemem Gavin. Ama öyle ama böyle."

"Böyle hissetmekte çok haklısın. Sevilesi bir grup değildik, değil mi? Ve tavukların aksine, yumurtlamıyorduk." Gavin birden öksürmeye başladığında göğsündeki balgamın hırıltısını duydum.

"Onu yardıma çağırmamı ister misin?" diye sordum.

Gavin başını iki yana salladı. Kuru öksürüğünü ve hırıltılarını izlemek acı vericiydi ama sonunda kriz hafifleyince o da bitkin bir halde tekerlekli sandalyesine kendini bıraktı. "Muhtemelen beni bu bitirecek, zatürree. Ama daha değil." Bana baktı. "Olanlar için çok üzgünüm Maggie. Yıllarca bunu sana söylemek istediysem de nasıl söyleyeceğimi bilemedim. İnsan mezara yaklaştıkça her şey daha netleşiyor ve bizimle ilişkini neden kestiğini anlıyorum. Sonunda bana ulaşmana sevindim."

"Başka seçeneğim yoktu. Maine'de peşime düştüklerinde, bunu yapmam gerekiyordu."

"Peşine düşen kim?"

"Bilmiyorum. Bianca diye bir kadın evime gelip Diana'nın nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Tek bildiğim bu. Kadının

Teşkilat'tan olduğunu düşünerek yardım edemeyeceğimi söyleyip onu gönderdim. Aynı akşam cesedi araç yoluma atıldı. İşkence görmüştü ve iki el ateş edilmişti."

"Güzel bir kartvizit. Kim göndermiş?"

"İki gün sonra tavuklarıma yem verdiğim sırada bana ateş eden kişiyle aynı kişi muhtemelen. Komşum doğru zamanda gelmese burada olmayacaktım. Asıl endişe verense beni öldürmekle görevlendirdikleri adam ölü dublör ve elinde çok önemli belgeler var."

"Tanırım. Bizden biri mi?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden seninle irtibata geçtim."

"Neden bu konuda bir şey bildiğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü Diana kaybolmadan kısa süre önce Bangkok'ta görülmüş. Senden dolayı burada olduğunu düşünüyorum."

"Sırf burada yaşadığım için mi?"

"Yapma Gavin!" diye atıldım. "Malta'da bizimle birlikteydin."

"Diğerleri de oradaydı. Cyrano'yu yatından almak için bütün ekip oradaydık."

"Ama başından beri bizimle olan tek kişi sendin. Sen, ben ve Diana. Londra'daki para aklama merkezinde besin zincirinde fazla ileri gitti. Diana İngilizlere güvenmiyordu. Bu yüzden üç kişiyle sınırlı kalmamız gerektiğini söyledi."

"Bunun için kendimi suçluyorum."

"Ne için?"

"Seni bu işe bulaştırmasına seyirci kaldığım için. Çalışma yöntemini gördüğümde ona güvenilemeyeceğini anladım ama artık çok geçti. Operasyon rayından çıkmış bir tren gibiydi ve Diana kimin ezildiğini umursamıyordu."

Gavin başı öne eğik, nefesi kesilmiş halde otururken bir süre konuşmadı. Sonra tekerlekli sandalyesini dizüstü bilgisayarına yönlendirip fareyi dürterek bilgisayarı uyandırdı. "Onu bulmaya çalıştığına göre son dönemde nasıl göründüğünü bilmek istersin."

"Yakın zamanda çekilmiş fotoğrafları var mı?"

"Geçen haftaki bir video görüşmesinden görüntüler. Onunla yüz yüze görüşmeyi reddettim."

"Neden?"

"Diana hakkında güçlü duyguların var. Benim de öyle. Senden iki ay sonra ben de Teşkilat'tan ayrıldım çünkü Malta her şeyi zehirledi. Uçak düştükten sonra devam etmekte zorlandım."

"*Sen* mi zorlandın? Ben kocamı o uçakta kaybettim."

"Ve orada ölen masumların ağırlığını her zaman hissedeceğim. Senin kocan. Hardwicke'in kızı. Cyrano'yu yakaladığımızda Rusların misilleme yapacağını biliyorduk. Bunu öğrendiğimiz anda insanları korumak için harekete *geçmeliydik*." Gavin durup başka tarafa baktı.

"Neyi öğrendiniz?"

Cevap vermedi.

"*Neyi* öğrenir öğrenmez Gavin?"

Gavin isteksizce bakışlarıma karşılık verdi. "Alan Holloway'i yakaladığımız gece, tam yatına binerken, kuratörüne son bir mesaj göndermeyi başarmış. Moskova'nın cevabı dakikalar sonra SIGINT tarafından ele geçirildi."

"Cevap neydi?"

"Anavatan minnettar Yoldaş. O hain bedelini ödeyecek."

"O hain" dedim usulca. *Hain bendim.*

"Hardwicke'in ya da çevresinden birinin Holloway'e ihanet ettiğini düşündüler. Uçağa bomba koyarak onların intikamını aldılar. Aynı zamanda dünyanın geri kalanına da Moskova'ya karşı herhangi bir eylemin sonuçlarının hızlı ve acımasız olacağını bildiren bir mesajdı."

"Ve Danny sadece sivil kayıptı. Bella gibi. Pilotlar gibi." Duraksadım ve o an Gavin'in Moskova'dan gelen mesajla ilgili söyledikleri aklıma geldi. "SIGINT'in kuratörün cevabını dakikalar sonra yakaladığını söyledin."

"Evet."

"*Bizim* ekibimiz bu mesajdan ne zaman haberdar oldu?"

"Birkaç gün sonra, bilgilendirme toplantısında öğrendim. Sen çoktan gitmiş, Washington'a gönderilmiştin."

"Peki ya Diana? O ne zaman öğrendi?"

Sessizlik oldu.

"Gavin?"

Gavin iç geçirdi. "Diana Moskova'nın cevabını gece yarısı öğrendi. Cyrano ele geçirildikten kısa süre sonra."

"Gece yarısı mı? Rusların Hardwicke'in uçağına bomba yerleştirmesi için *saatleri* vardı yani. Diana karşı saldırı olacağını *biliyordu*. Neden beni uyarmadı? Neden harekete geçmedi?"

"Seni uyarması *gerekirdi*. Seni ve Dr. Gallagher'ı o uçaktan uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydı ama Hardwicke'e bir terslik olduğu mesajını vermek istemedi. O yüzden uçağın kalkmasına izin verdi. Görevini tamamladığını düşündü. Cyrano'yu yakalamış, herkes sırtını sıvazlamıştı. Ama SIGINT dinlemesini öğrendiğimde tiksindim. Ve kısa bir süre sonra da istifa ettim."

"Hiç bilmiyordum. Bana hiç söylemedin."

"Yeterince yıkılmıştın Maggie. Her şeyin farklı *olabileceğini* bilmek sana daha büyük acı verirdi. Dr. Gallagher'ı o uçaktan uzak *tutabilirdik*."

"Ama Diana umursamadı" dedim usulca. "*Hiç umursamadı*."

"Geçen hafta benden yardım istediğinde bu yüzden reddettim. Tabii hiç hoşuna gitmedi." Gavin dizüstü bilgisayarına dokundu ve ekranda bir görüntü belirdi. "Kendin de görebilirsin."

Omzunun üzerinden fotoğrafa baktım. Hatırladığım o havalı ve kendinden emin sarışına hiç benzemiyordu. Bu Diana Ward aç ve endişeli görünüyordu, gözleri bir ölünün kafası gibi çukurlaşmıştı. Saçları artık kahverengiydi ve muhtemelen özensizce kendisi kesmişti.

"Çok korkuyor. Yüzünden anlaşılıyor" dedi.

"Bizim tanıdığımız Diana Ward hiçbir şeyden korkmazdı."

"Belli ki işler değişmiş."

Sonsuz hırsıyla beni Danny'yi ölüme götüren bir operasyonun içine çeken kadının yüzüne bakıyordum. Ben azize değildim, onu bu halde görmekten ister istemez memnuniyet duyuyordum. Acı çekmesini istiyordum ve dünyada onu kurtarmaya gidecek son kişi bendim.

Yine de buradaydım.

"Benden bir süre saklanabileceği bir yer istedi" dedi Gavin.

"Paraya ve pasaporta ihtiyacı vardı."

"Bunları kendi başına halledebilir. Nasıl hayatta kalacağını biliyor."

"Peşinde bu insanlar varken değil."

O an Gavin'in üstdudağında parlayan teri fark ettim. "Sen de korkuyorsun."

"Sen de korkmalısın. Merkez birkaç hafta önce Cyrano Operasyonu'yla ilgili benimle temasa geçti. Malta hakkında ne hatırladığımı, Cyrano'nun nasıl yakalandığını, operasyonun nasıl yürütüldüğünü sordular."

"Bunca yıldan sonra neden şimdi?"

"Çünkü Teşkilat'ın radarına tekrar girdi. Bir süre önce Cyrano dosyasına kimliği belirsiz birileri tarafından erişim sağlandı. Bunu kimin ve neden yaptığını bilmek istiyorlar."

"Ruslar olmalı."

"Evet, tahmin *edersin* ki Moskova ajanının nasıl ele geçirildiğini araştırıyor. Bu güvenlik ihlali, Teşkilat'ın da operasyonun nasıl gerçekleştiğine, dolayısıyla Phillip Hardwicke'e tekrar eğilmesine sebep oldu. Bunu yaparken bir sürprizle karşılaştılar. Hardwicke'in yurtdışındaki hesapları –en azından bizim bildiklerimiz– boşaltılmıştı. Beş yılda yüz milyonlarca dolar çekilmişti."

"Bunu daha önce bilmiyorlar mıydı?"

"Cyrano yakalanıp Hardwicke öldükten sonra dosya kapandı. Bir yıl sonra para kaybolmaya başladığında kimse hesapları izlemiyordu."

"Bunu hiç duymamıştım."

"Çünkü Teşkilat sana güvenmiyor. Hardwicke'e o kadar yakındın ki onun tarafına geçtiğinden, hâlâ ona sadık olduğundan endişeleniyorlar."

"Ama o öldü."

"Herkes böyle düşünüyordu. Hardwicke'in Akdeniz üzerinde paramparça olduğunu. Sonrasını tekrar izleyip başka gelişmeler olup olmadığını izledik. Tabii ki gazetelerde çıktı. İngiliz gazeteleri uçak kazasını manşetlerine taşıdı. Leydi Camilla'nın kızının

cenazesinde siyahlar içinde hıçkıra hıçkıra ağladığı fotoğraflarını gördük. Milletvekilleri ve aristokratlar Hardwicke'e son görevlerini yerine getirdiler. Sonra her zaman olduğu gibi ortalık sessizliğe gömüldü ve Teşkilat başka konulara yöneldi.

"Ta ki kimliğini bilmediğimiz kişiler Cyrano dosyasına erişene kadar. Bu güvenlik ihlali, Teşkilatı Hardwicke'in ölümüne bir kez daha bakmaya itti. Uçak derin sulara düştüğü için kurtarılması zordu ve bulunan iki ceset Victor Martel ve pilotlardan birine aitti. Ama o kazadan sağ kurtulmak mümkün değildi."

"O zaman Hardwicke'in hesaplarını kim boşalttı?"

"Asıl soru da bu, değil mi? O paraya ancak Hardwicke'in bildiği şifrelerle erişilebilirdi. Bu da o uçağa hiç binmemiş olma, dolayısıyla hâlâ hayatta olma ihtimalini artırıyor."

Oda birden ayaklarımın altında sallanmaya başladı. Bir adım geriledim. Sonra toparlandım. "Yani bu konuda yanıldıysak, eğer Hardwicke hayattaysa..." Bir an için konuşamadım, Gavin'e odaklanamadım bile. Bir zaman tüneline girip hafızamdan sildiğim bir ana çekildim. Uçağın düştüğünü öğrendiğim ana.

"O uçağa binmediyse Danny de..." Kelimeyi söylemeye cesaret edememiştim ama ikimiz de söylemek istediğimi biliyorduk: *Hayatta olabilir*.

Gavin başını iki yana salladı ama ben çoktan umudun içimde çiçek açtığını hissediyordum, vahşi ve tehlikeli bir çiçek. Büyümesine izin veremezdim; tekrar kökünden sökülmesine dayanamazdım.

"Maggie" dedi Gavin alçak sesle "sana tavsiyem bu konuşmayı unutup evine dönmen yönünde. Tavuklarına ya da o çiftlikte her ne yetiştiriyorsan ona dön. Diana'yı bulmaya çalışma. Onu vahşi doğada bırak."

"Peki ya Danny? Ya o..."

"On altı yıl oldu. Hayatta olsa şimdiye kadar ondan haber almış olmaz mıydın?"

"Ama gerçeği bilmek zorundayım!"

"Gerçeği zaten *biliyorsun* Maggie. Kalbinin derinliklerinde biliyorsun. Öyle değil mi?"

Ona bakarken Malta'da Danny'nin bana veda ettiği o son günü hatırladım. Hardwicke'in uçağının düştüğünü ve Danny'nin öldüğünü öğrendiğim anı hatırladım. Onun ölümünü göğsüme inen fiziksel bir darbe kadar güçlü *hissetmiştim* ve öyle sersemlemiştim ki sonrasında olanları zar zor hatırlıyordum. Kendi güvenliğim için gizlenerek bir jete bindirilip indirildiğimi biliyordum. Washington'a gece karanlığında vardığımı, kederli bir sisin içinden beni bekleyen arabaya ilerlediğimi hatırlıyordum. Gavin haklıydı. Danny'nin öldüğünü kalbimde hissediyordum, çünkü onun dünyadaki yokluğunu bütün ışığı, bütün neşeyi yutan siyah bir boşluk gibi hissediyordum.

Hayatta *olsaydı* beni aramaya gelirdi. Bunu *biliyordum.* Ve beni bulurdu.

"Hayatına devam et" dedi Gavin usulca. "Evine git."

"Eve gidemem. Beni orada arayacak. Hardwicke'e ve Bella'ya yaptıklarımızdan sonra bizi öldürmek ister. Hepimizin ölmesini ister." Durdum ve ısrarcı bir bip sesiyle başımı kaldırdım.

"Bir şey çevresel alarmını çaldırdı" dedi Gavin.

Kapı kayarak açıldı ve Taylandlı kadın odaya girdi. Gavin'e kısık sesle bir şeyler söyledi, o da başını sallayıp bana baktı. "Endişelenecek bir şey yok. Teslimatçım geldi."

"Teslimat mı? Gecenin bu saatinde mi?"

"Gündüz yapılabilecek türden bir alışveriş değil bu. Adamım yabancıların yanında çok gergin olur, bu yüzden sakıncası yoksa görünmemeni rica edeceğim. Sadece o gidene kadar."

"İlaçlar."

"Karaborsa her şeyi sağlıyor ama yakalanırsan cezası ağır. Ölmek üzere olan bir adamın ağrı kesiciye ihtiyacı olduğunu inkâr edemezsin, değil mi? Uzun sürmez. Ona parasını verip göndereceğim."

Kadın odanın diğer tarafına geçip duvardaki bir paneli açarak arkasındaki depolama alanını gözler önüne serdi. Ben dolaba girdikten sonra kadın paneli kapattı. Tepemdeki ızgaralı vasistastan gelen ışık, ayaklarımın dibindeki kutuların etiketini okumama yetecek kadar parlaktı. Tıbbi malzemeler. Kartonların üzerinde yerel

bir hastanenin adı yazdığına göre oradan getirilmişlerdi belli ki. Parası olan bir Batılıya karaborsa gerçekten de her şeyi sağlıyordu.

Kadının teslimatçıyla Tay dilinde konuştuğunu zar zor duydum. Adama Gavin'in odasına kadar eşlik ederken sesi de yaklaşıyordu ve hiç telaşlı bir hali yoktu. Ziyaretçi de ona Tay dilinde cevap verdi.

Ayak sesleri odaya girdi ve Gavin'in İngilizce "Somsak nerede?" diye sorduğunu duydum.

"Bu gece gelemiyor. Bunu sana getirmemi istedi."

"Planlarda değişiklik olduğunda bunu bana önceden haber versin. Fiyat anlaştığımız kadardır sanırım."

"Elbette."

"Ne getirdiğine bir bakayım."

Mukavva bir kutunun açıldığını duydum, sonra bir duraksama oldu.

"Anlamıyorum" dedi Gavin, susturucunun gümbürtüsünü duymadan hemen önce.

İlk kurşun gizlendiğim yerin duvarını delip geçerken sağ kolumu kıl payı ıskaladı. İkinci mermi duvardan aşağıya doğru kayarak ayak bileğimin yanından vızıltıyla geçti. İki ışık noktası deliklerde lazer ışığı gibi parlıyordu.

Kadının haykırdığını duydum. Gerçek bir çığlık atacak zamanı bile olmamıştı, sadece panikle ciyakladı. Üçüncü, dördüncü ve beşinci kurşunlar vücuduna saplanmadan önce çıkarmayı başardığı tek ses buydu.

28

Küçücük bir gıcırtının, bir hışırtının beni ele vereceğini bildiğim için tamamen hareketsiz duruyor, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Suikastçının duvarın arkasındaki bu dolaptan haberi var mıydı? Evde hayatta kalan üçüncü bir kişi olduğunun farkında mıydı? Evet burada, silahsızdım ve kendimi savunamıyordum, Walther'imin kalçamda olmaması bir uzvumun eksik olması gibiydi. Bangkok'a gelirken onu yanıma almamıştım çünkü valizinizde bir silahla seyahat etmek kimliğinizi açığa çıkarmanın en kesin yoluydu.

Ayak sesleri yaklaşıp durdu. Panel kapıdaki çatlağı görmüş, kurşunların delip geçtiği boşluğu fark etmiş miydi? Deliklerden birinden baksam onu görebilirdim ama bir gıcırtı çıkar korkusuyla kıpırdamaya cesaret edemedim. Kalp atışlarımın gümbürtüsü arasında katilin odanın içinde döndüğünü duydum. Gavin'in dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdığını, bilgisayar tuşlarının tıkırtısını duydum. Hayal kırıklığıyla homurdandı. Şifre olmadan bilgisayara girmesi mümkün değildi.

Dizüstü bilgisayarın kapandığını ve güç kablosunun yerde süründüğünü duydum. Ayak sesleri uzaklaştı, ardından ortam sessizliğe gömüldü.

Uzun süre hiç ses duymasam da hareketsiz kalmaya devam ettim. O iki lazer ışığının delip geçtiği kasvetin içinde kıpırdamadan duruyordum. İyi bir avcı sabırlıdır; evin içinde bir yere gizlenip avının ortaya çıkmasını mı bekliyordu? Bu kadar uzun süre hareketsiz durmaktan sırtım ağrımaya başlamış, baldırlarıma kramp girmişti. Kolumun yanındaki kurşun deliğine doğru gidip delikten baktım.

Kan karşı duvara, patlamış bir kuyrukluyıldız gibi sıçramıştı. Altında, yerde Taylandlı kadının cesedi vardı, hayati organlarını korumak istercesine cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Gavin'i göremiyordum.

Odayı daha geniş açıdan görmeye çalışarak yana kayarken kutulardan birine çarptım. Bir şey yere çarparak sağır edici bir ses çıkardı. Ayağımın yanına düşen plastik şırıngaya baktım. Ne kadar küçük, ne kadar ölümcül bir şey. Katilin geri geldiğine işaret eden ayak seslerini, panel kapının açılmasını ve beni saklandığım yerden çıkarmasını bekledim.

Tek duyduğumsa sessizlikti.

Titreyen ellerimle paneli hafifçe aralayınca ayaklarımın dibindeki kan gölünü fark ettim. Panel daha da açıldığında kanın kaynağını gördüm; Gavin, tekerlekli sandalyesinde yana doğru yığılmıştı. Sonsuz bir şaşkınlık içindeymiş gibi ağzı ardına kadar açıktı. Dizüstü bilgisayarı gitmişti ama odada başka kimse yok gibiydi.

"Özür dilerim Gavin" diye fısıldadım.

Odanın diğer tarafına geçerken mecburen kana basmak zorunda kaldım. Ayakkabılarımla kanı takip edip kadının cesedine doğru gittim. Silahlar ve gözetleme kameraları sizi güvendiğiniz kimselere karşı korumazdı; bunu bilmemek onların hatası olmuştu. Evlerine girmesine izin verdikleri kişiyi tanıdıklarını düşünüyorlardı. Kadının üzerinden geçip koridora çıktım. Ev sessizdi. Ölüm sessizliği. *Dendrobium* vazosunun, oyma fillerin yanından ön kapıya yürüdüm.

Dışarı çıkıp gecenin karanlığına adım atarak nemli toprak ve çürük bitki kokusunu içime çektim. Hâlâ yanan fenerler beni khlonga geri götürdü. Orman yolundan suya doğru ilerlerken ayakkabım önce ağaç kökü sandığım bir şeye çarptı.

Başımı eğip baktığımda bunun bir kök değil, patikada boylu boyunca uzanan bir bacak olduğunu gördüm. Karanlık çalılıkta, sarmaşıkların arasında yatan adamın vücudunun geri kalanı, ormanın tabanından yeni filizlenmiş bir bitki gibi görünüyordu. Bu Somsak olmalıydı, Gavin'in beklediği teslimatçı. Yine hiç alakası olmayan bir can, parçası olmadığı bir savaşta yok olmuştu.

Cesedin üzerinden geçip yoluma devam ettim. Bu benim hayat hikâyemdi. Cesetleri geride bırakıp yürümeyi sürdürdüm.

İskelede hiç tekne yoktu. Katil su yoluyla geldiyse artık gitmiş olmalıydı. Buradaki cesetlerin bulunması ve polisin gelmesi kim bilir ne kadar sürecekti. Beni buraya getiren sandalcı, gece geç saatlerde kendisine nakit ödeme yapan cömert beyaz kadın yolcusunu ele verecek miydi? Polisin beni nasıl bulabileceğini düşündüm ama bu onlar için kolay olmayacaktı. Tekneyi otelimin uzağındaki bir iskeleden kiralamıştım. Bangkok'ta çok fazla beyaz turist vardı ve ona verdiğim cömert bahşiş dışında benimle ilgili özellikle hatırlanacak bir şey yoktu. Bu artık benim süper güçlerimden biriydi; kolay unutuluyordum.

Bu süper güce bu gece çok ihtiyacım olacaktı çünkü otelime uzun bir yoldan dönecektim.

"Sen aptalsın Maggie" dedi Declan.

Otel odamda üzerimdeki kirli kıyafetlerden kurtulurken dışarı çıkmayı reddetmişti. Alçakgönüllü olmak için çok yaşlıydım ve yorgundum, dolayısıyla ayakkabılarımı ve pantolonumu yerde çamurlu bir yığın halinde bırakırken bana bakmasını umursamamıştım. Declan'la hiç sevgili olmamıştık ve beni hiç çıplak görmemişti ama vücudum savaş izleri ve güneş hasarından oluşan bir yol haritasına dönüşmüşken saklayacak ne olabilirdi ki? Gömleğimin düğmelerini açtığımda o gitmeyip arkasını da dönmediği gibi gömleğimi silkip khlong çamuru kokan yığına eklerken bana bakmaya devam ediyordu.

"Ben'le saatlerce seni aradık" dedi.

"Uyumuş olmalıydınız."

"Neden telefonuna cevap vermedin?"

"Kapattım. Takip edilmek istemedim."

"Cesedini asla bulamazdık..."

"Dönmeyi başardım ama değil mi?"

Declan beni baştan ayağa süzdükten sonra arkasını döndü, karşısında, saatlerce ara sokaklarda dolanıp kanallardan geçtikten sonra şimdi çok daha kötü görünen yarı çıplak bir kadının durduğunu

yeni fark etmişti sanki. Beni otele götürmesi için taksi ya da sandalcı tutmaya cesaret edememiştim çünkü yüzümü hatırlayıp polise tarif edebilirlerdi. Arkadaşlarının telefonumdan bana ulaşmaya çalıştığını, sokaklarda beni aradıklarını nereden bilebilirdim ki?

Şimdi onlardan tekrar kaçarım düşüncesiyle Declan odamdan çıkmıyordu. Bangkok'a ekip olarak gelmiştik ve ben şimdiden üçkâğıtçılık yapıp onu ve Ben'i dün geceki felaket benzeri şeyin dışında bırakmıştım. Banyoya girip kapıyı kapattım ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Ter ve durgun su kokusundan arınmak için can atıyordum. Duşu açıp suyu neredeyse haşlanacak kadar ısıttım.

"Neden bize çıkacağını söylemedin?" diye seslendi Declan kapalı kapının ardından.

Onu duymazdan gelip duşa girdim. Gürül gürül akan suyun altında gözlerimi kapatıp pisliğin giderden akıp gitmesine izin verdim.

"Yıllardır birbirimizi tanımamıza rağmen bize hâlâ güvenmiyor musun?" dedi.

Belki güvenmiyorum. Belki de nasıl güveneceğimi bilmiyorum.

Suyu kapatıp vücuduma bir havlu sardım. Banyodan çıktığımda Declan hâlâ oradaydı, tartışmak için sabırsızlanıyordu.

"Bunu tek başıma yapmak zorundaydım" dedim.

"Yalnız ölmek için mi?"

"Bu Gavin'in bir şartıydı. Yalnız gelmediğim sürece benimle görüşmeyecekti. Ayrıca, bir terslik olması ihtimaline karşı senin ve Ben'in ateş hattında olmanızı istemedim."

"Ama bizim burada olma sebebimiz bu. O ateşi kısmen söndürebilmek."

Çantamdan yeni kıyafetler çıkardım. Declan sonunda bana biraz mahremiyet tanımak için arkasını dönünce külot ve temiz bir gömlek giydim. "Bu senin kavgan değil" dedim düğmelerimi iliklerken. "Her şey çok karmaşıklaştı, çok tehlikeli bir hal aldı. Evine git Declan."

"Sonra ne yapayım?"

"Şöminenin yanında oturup viskini iç. Emekliliğinin tadını çıkar."

Declan gülerek bana döndü. Henüz temiz pantolonumu giymemiştim ama bakışlarını yüzümden ayırmadı. "Yani tekerlekli sandalyeye mi gömüleyim? *Öyle* bir emekliliğin tadını mı çıkartayım?"

"Tekerlekli sandalyeye ihtiyacın yok."

"Ama o gün yaklaşıyor. Hepimiz için yaklaşıyor. Şu an ayaktayım, aklım başımda ve son güzel yıllarımı hâlâ devam eden savaşı kenardan izleyerek geçirmek istemiyorum. Bizim gibi işin içinde olan insanlar için emeklilik tabuta girmekten farksız. Şimdi tekrar işimde faal olmak için bir sebebim var. Üstelik yıllardır ilk defa kendimi bu kadar faydalı, bu kadar canlı hissediyorum."

"Yani buraya can sıkıntından kurtulmak için mi geldin?"

"Hayır! Hiç de öyle değil! Başın dertte olduğu için buradayım. Çünkü nihayet yeniden hayatımdasın ve eğer sana bir şey olursa..."

"Ne?"

Bir an öylece durup bana baktı. "Of, lanet olsun" diye mırıldanarak kapıya gitti.

"Declan?"

"Giyin Tanrı aşkına. Ve biz dönene kadar gözlerden uzak dur."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Ben'le yapacak işlerimiz var." Declan otel odamdan çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Kapalı kapıya bakarken nemli tenim odanın klimasının altında ürperdi. Az önce olanları hayal mi etmiştim yoksa Declan bana karşı bir şeyler hissettiğini mi söylemeye çalışıyordu? Çiftlik'te başımıza gelebilecek en kötü şeylere katlandığımız uzun birlikteliğimizi acemilik günlerimizden itibaren düşündüm. Diğer acemilerle birlikte içki içtiğimiz geceleri düşündüm, hep grup olarak toplanıyorduk, hiç ikimiz kalmıyorduk. Biz Dört Silahşördük, Declan, Ben, Ingrid ve ben. Bu süre boyunca Declan bir kez olsun benden etkilendiğini ima etmemişti ama ben grubun en genciydim, ondan sekiz yaş küçüktüm ve daha çok koruyup kolladığı küçük bir kız kardeş gibiydim. Ben Asya'da, o da Doğu Avrupa'da görevlendirildik ve yıllarca sadece e-postayla haberleştik, görevlerimiz bizi aynı şehre getirdiğinde birkaç defa buluştuk ama sadece arkadaş

ve meslektaş olarak. Romantik bir şey değildi, asla romantik bir şey olmadı.

Sonra Danny'yle tanıştım ve Declan bir süreliğine unutulup arka plana düştü. Ona evliliğimden bahsetmedim çünkü bunun gerçek mi yoksa operasyonun bir parçası mı olduğunu bilmiyordum. Malta'dan sonra arkadaşlarımla bile Danny'den konuşmak çok acı vericiydi. Kederden, pişmanlıktan kaçmak için çaresizce ülke ülke gezen, bulunmak istemeyen küresel bir serseriye dönüşmüştüm.

Declan bana bir e-postayla ulaşana kadar. *Ben'le iyi bir yere geldik. Ingrid ve Lloyd da buraya taşındılar. Bu kasaba sessiz ve dost canlısı. Bir sürü ağaç, nefes alacak bir sürü yer var. Burayı seversin. Belki de grubu tekrar toplamalıyız.*

E-postası, umutsuzca güvenli bir liman, hayatımı yeniden kurabileceğim bir yer aradığım ve eski Maggie'nin, hasar görmüş Maggie'nin paralanmış kabuğunu üzerimden atmaya çalıştığım bir anda gelmişti. Mesajının sıradan bir davetten öte bir şey olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Şimdi gözümden kaçan bütün ipuçlarını düşündüm. Kokteyllerde bana attığı bakışları. Hafta sonlarını birlikte yürüyüş yaparak ya da bahçe satışlarında mobilya arayarak geçirmiştik. Çok fazla ipucu vardı ama ben hepsini görmezden gelmeyi seçmiştim çünkü Danny'den ayrılmaya hazır değildim.

Belki de hiç hazır olmayacağım.

29
Diana

Roma

Her şey üzerime üzerime geliyor, diye düşündü Via dei Volsci'deki bir barda chianti yudumlarken. Arka çıkışın sadece üç adım ötesinde, köşedeki bir masada, sırtı duvara dönük oturuyordu. Artık hayatını böyle yaşıyordu çünkü Teşkilat onun hapse girmesini, Phillip Hardwicke'se ölmesini istiyordu.

Hardwicke'in hayatta olabileceği hiç aklına gelmemişti ama bu son olaylar zincirinin başka açıklaması olamazdı. Malta'da işleri berbat etmişti anlaşılan ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşiyordu. Teşkilat'tan gelen tehditle başa çıkabilirdi –mali kayıtlarını silecek kadar onlardan önde olması yeterliydi– ama Hardwicke başkaydı. Diana'nın hiç bilmediği muhbirleri, işlerini yürütmeye yetecek kadar serveti olmalıydı. Diana'nın ölmesini istemek için birçok sebebi vardı ve öfkesi zamanla yatışacak gibi değildi. Diana onun psikolojik profilini ve ona yanlış yapanların kaderini biliyordu. Kurbanlarının ölüm sonrası fotoğraflarını görmüş, nasıl acılar çektiklerini okumuştu. Hardwicke gibi narsist sosyopatların intikam açlığıyla beslendiğini biliyordu ve Malta'daki felakete sebep olanları acımasızca avlamaya devam edeceği ortadaydı. Para, Teşkilat'ın çok gizli dosyalarına erişim de dahil olmak üzere her şeyi satın alabilirdi ve eğer Cyrano Operasyonu dosyasını ele geçirdiyse bu onun, olaya karışan herkesin adını bildiğini gösterirdi.

Kendisini bulması an meselesiydi.

Diana şarap kadehini dudaklarına götürdü ve iki adam bara girince donup kaldı. Kapının girişinden mekânı inceliyorlardı. Onu mu arıyorlardı? Masanın altından kucağında duran silaha uzandı. Artık haznesinde bir mermiyle onu hep ulaşabileceği bir yerde tutuyordu. Eğer silahı barda kullanmak zorunda kalırsa, Bangkok'ta öldürüp cesedini karanlık bir sokakta bırakabildiği Turist Dave'in aksine bu çok aleni bir gösteri olacaktı. Burada tanıklar olacaktı ve polis çok geçmeden peşine düşecek, kaçmak zorunda kalacağı takipçilerine yenilerini ekleyecekti.

Parmağını tetikten ayırmadan genç adamların kalabalık mekânda ilerlemesini izledi. Kalbi küt küt atıyor, barın hoparlörlerinden çalan müziğin ritmi bile ona ayak uyduramıyordu. Zaman yavaşlamıştı. Sinirleri geriliyor, her görüntü, her ses daha da güçleniyordu. Kokteyl çalkalayıcısının takırtısı. Masanın üzerinde biriken nemin parıltısı. Kendini hiçbir zaman ölmeden hemen önceki anda olduğu kadar canlı hissetmezdi insan. Silahı kucağından alıp masanın üzerine getirdi ve nişan almaya hazırlandı.

O sırada iki kadın "*Qui, Enzo! Siamo qui!*" diye seslendi.

Adamlar kadınlara doğru dönüp el salladılar ve sırıtarak onların masasına yürüdüler, kucaklaşıp öpüştüler.

Diana derin bir iç çekti ve silahı tekrar kucağına koydu.

Birlikte şarap yudumlayan çiftleri izlerken onların rahat kahkahalarına, normal hayatlarına imrendi. İçip dans ediyor, sonra da evlerine gidip yataklarında deliksiz uyuyorlardı; kendisinin bir daha asla yapamayacağı bir şey. Önündeki yılları düşündü, her zaman arkasına bakıp duracaktı. Yıllarca geceleri uyanık yatıp davetsiz bir misafirin ayak seslerini dinleyecekti. Ölümü şüphesiz zalimce olacaktı ve bunun nerede ve ne zaman olacağını bilmiyordu. Bir hafta içinde mi, bir yıl içinde mi? On yıl içinde mi?

Hardwicke hayatta olduğu sürece adamları onu arayacaktı ve bu kâbustan kurtulmanın hiçbir yolunu bilmiyordu.

Tabii önce ben onu öldürmezsem.

İçkisinin parasını ödedi ve bardan çıktı. Ava çıkma vakti gelmişti.

30
Jo

Purity

"Yaşlı demek işi bitmiş demek değildir Jo" dedi Owen Thibodeau yeni kurduğu indüksiyonlu ocakta jambon pişirirken. "Siz gençler, her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz ama bizim de ömür boyu edindiğimiz tecrübeler var. Bizi hafife almayın."

"Hafife aldığımı hiç söylemedim."

Babası ona döndü ve aşağıda duran gözlüğünün üzerinden ona baktı. "O ajanları hafife aldın, değil mi?"

"*Onların* ajan olduğunu biliyor muydun?"

Owen gülerek cızırdayan tavasına geri döndü. "Hiç bilmiyorum. Belki de bu yüzden onlara ajan deniyordur."

"Kasabaya yeni kişiler taşınıyor ve ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Her şey çok hızlı değişiyor." Jo babasının günlük beş dilim jambonunu pişirmesini izliyordu. O kadar yağlı ve kolesterol yapan yiyecekler yemesine rağmen altmış yedi yaşındaki Owen diğer bütün Thibodeau erkekleri gibi zayıf ve tığ gibi kalırken Thibodeau kadınları çiftlik kızlarının iri kalçalarına ve kaslı bacaklarına mahkûm olmuştu. Keşke Jo da babasının zayıf genlerini almış olsaydı. Ne yazık ki o genleri pizza ve çizburgerden başka bir şey yemediği halde bir gram bile kilo almayan şanslı erkek kardeşi Finn kapmıştı.

"Betty Jones yeni indüksiyonlu ocağı takmanın hata olduğunu düşünüyor" dedi Jo. "Evin satış değerini etkilermiş."

"Bu evi satmayı düşünmüyorum."

"Mutfak tüpleri hâlâ daha fazla tercih ediliyormuş."

"Betty Jones'un ne düşündüğü hiç umurumda değil." Babası Jo'nun önüne bir tabak çırpılmış yumurta koydu. "İnsanlar bir şeyleri geride bırakmaya hiç hazır olmazlar. Annen neden benimle bu kadar uzun süre kaldı sanıyorsun?" Bunu gülümseyerek söylemişti ve iki yıl önce Jo'nun annesi öldüğünde unuttuğu mizah anlayışının geri geldiğini görmek güzeldi. Thibodeau kadını olmanın bir diğer dezavantajı da buydu: Erkekler uzun yaşarken onlar çok genç yaşta ölüyordu.

"Ben öldüğümde bu ev sana kalacak. İndüksiyonlu ocak ve diğer her şey."

Jo kaşlarını çattı. "Peki ya Finn'e?"

"Hobbs Göleti'ndeki kamp kardeşine kalacak. Betty ikisinin de aynı değerde olduğunu düşünüyor, yani her şey eşit."

"Bu konuyu kapat artık baba. Sen uzun yıllar yaşayacaksın."

"Ben sadece ikinizin de evlenip aile kurduğunuzu görecek kadar uzun yaşamak istiyorum." İki kızarmış yumurtası ve beş dilim jambonuyla masaya oturdu. "Bu ne zaman olacak Jo?"

"Beyaz Atlı Prens kasabaya taşındığında."

"Belki de çoktan taşınmıştır."

Jo homurdandı. "O zaman hâlâ kurbağa kılığında demektir." Yumurtasıyla patates kızartmasını yemeye başladı. Ne zaman kahvaltıya gelse babası hep aynı şeyi pişirirdi ama bu sabah patateslere kırmızı biber de eklediği için Jo onları ayıklayıp tabağın kenarına kaydırmıştı.

"Biber sevmiyor musun?" diye sordu babası.

"Bu sadece biraz farklı."

Babası güldü. "Sen değişiklikten hiç hoşlanmazsın zaten. Dört yaşındayken annen yeni bir yatak örtüsü aldığında ciyak ciyak ağladığını hatırlıyorum."

"Eski yatak örtüsünde hiçbir sorun yoktu."

O sırada cep telefonu çaldı. Açıp baktığında ekranda Mike'ın ismini gördü.

"Bugün izin günün. Cevap vermek zorunda mısın?" dedi Owen.

Jo "Mike mecbur kalmadıkça izin günümde beni aramaz" diyerek telefona cevap verdi. "Selam, nasılsın?"

"Sanırım sana ihtiyacımız var Jo" dedi Mike.

"Neden? Neredesin?"

"Luther Yount'un evindeyim. Torunu kayıp."

Jo aracını evin önüne çektiğinde Purity'nin iki devriye arabası çoktan gelmişti. Mike bir sonraki vardiyada çalışacak memurları da çağırmıştı ve dört memur ön bahçede Luther Yount'u sakinleştirmeye çalışıyordu. Jo arabasından indiğinde Mike, hıçkırıklarına engel olamayıp *bir şeyler yapın* diye bağıran Yount'la ilgilenecek biri daha geldiği için derin bir nefes aldı. Mike diğer memurlardan uzaklaşıp Jo'yu kenara çekti.

"Torununu en son bu sabah yedi civarı görmüş. Kız evden çıkıp hayvanlara bakmak için ahıra gitmiş. Uzun süre dönmeyince Luther ona bakmaya çıkmış ve bul..."

"Boşa *zaman* kaybediyorsunuz!" diye bağırdı Yount, özellikle Jo'ya odaklanarak. "Sen! Sen yeni şef değil misin? Callie'mi bulmak için ne yapıyorsun?"

Jo tehlikeli bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde uzatarak ona yaklaştı. "Önce ne olduğunu anlamamız gerekiyor efendim. Tek başına dolaşmaya çıkmış..."

"Hayır. Hayır, öyle bir şey yok. Onu kaçırdılar!"

"Kaçırıldığını nereden biliyorsun?"

"Jo" dedi Mike alçak sesle. "Ahırı görmen gerek."

Jo "Affedersin Bay Yount" diyerek Mike'ın peşinden gitti. Daha ahıra varmadan bir terslik olduğunu gördü. İnek yerde sürüklenen ipiyle avluda başıboş dolaşıyordu. Kaçma şansı olmasına rağmen uzaklaşmayıp temkinli bir şekilde onları izliyordu. Dün gece hava açık ve soğuktu, toprak donmuş, üzerinde cilalı bir buz tabakası oluşmuştu. Karda ayak izi oluşmadığı için de ahırla kulübe arasındaki bu patikadan en son kimin geçtiğini anlamak mümkün değildi. Ahırın kapısı ardına kadar açıktı, tavukların gürültülü gı-

daklaması, keçilerin melemeleri dışarı taşıyordu. Bunlar halinden memnun sesler değil, korku kaynaklı seslerdi.

"İçeride" dedi Mike.

Onun bu kaygılı ses tonu Jo'nun ahırın kapısında duraksamasına sebep oldu. İçeriye adımını atar atmaz serbest dolaşan tavukların samanların üzerinde kanat çırparak koşuşturduğunu gördü. Bir düzine keçi korku dolu gözlerle bir şeylerden korunmak istercesine köşedeki ağılda toplanmıştı.

Jo duvara bakınca neden korktuklarını anladı.

Canice katledilmiş bir keçi gri ve beyaz tüylerden oluşan bir yığın halinde yatıyor, ölü bir göz doğrudan ona bakıyordu. Keçinin boğazı kesilmiş, kesik atardamarından akan kan çam ağacından levhalara sıçramıştı. Jo'nun boğazı kurumuştu, çizmeleri samanları hışırdatarak ağır adımlarla o tarafa yürüyordu ama dikkati keçide değildi. Ölü hayvanın üzerindeki duvara tutturulmuş, üzerinde büyük harflerle bir mesajın yazılı olduğu bir kâğıt vardı:

MALTA
CANA CAN.

"Bu ne demek?" dedi Mike usulca.

Jo yutkundu. "Hiçbir fikrim yok."

"Cana can." Mike ona baktı. "Karşılığında bir şey mi istiyorlar?"

"Belki de intikam alıyorlar" dedi Jo. "Luther Yount'un yaptığı bir şeyin intikamı. 'Sen benimkini aldın, ben de şimdi seninkini alıyorum'."

Dışarıda kargaşa yaşanıyordu. Arabaların kapıları açılıp kapanırken memurlardan biri "Siz buraya gelemezsiniz! Burası olay yeri!" diye bağırıyordu.

Jo ahırdan çıktığında Lloyd ve Ingrid Slocum'un evin yanında memurlarla tartıştığını gördü.

"Burada neler oluyor?" diye sordu çifte doğru giderek.

"Bu kişiler az önce geldi" dedi memur. "Seninle konuşmak için ısrar ediyorlar."

"Polis telsizinden duyduk" dedi Ingrid. "Muhtemel bir kaçırılma olayı mı var?"

"Neden geldiniz?" diye sordu Jo.

"Yardım edebiliriz. Bunun bir bağlantısı olabilir."

"Neyle bağlantısı?" dedi Mike.

"Şef Thibodeau neden bahsettiğimi biliyor."

Herkes Jo'ya baktı.

"Ben sadece Callie'mi geri istiyorum!" dedi Luther. "Nasıl olduğu umurumda değil. Yardım edebileceklerse bırakın etsinler!"

Jo tarlanın karşısındaki Böğürtlen Çiftliği'ne baktı. Her şey araç yolundaki bir cesetle başlamış, ardından birileri Maggie Bird'ü öldürmeye çalışmıştı. Şimdi de on dört yaşındaki komşusu kayıptı ve bu kaçırılma olayının aynı bulmacanın bir parçası olduğundan Jo'nun artık şüphesi kalmamıştı. Slocum'lar bağlantıları ve eşsiz becerileriyle parçaları bir araya getirmesine yardımcı olabilirdi.

"Gelin benimle" dedi.

Onları ahıra götürdüğünde hayatta kalan keçiler hâlâ ağılın bir köşesinde korku içinde toplandıkları yerdelerdi. Ingrid ve Lloyd bir süre hiçbir şey söylemedi. Sessizce kanlı duvara çivilenmiş nota baktılar.

"Hiç zekice değil" dedi Ingrid.

"SVR'nin işi olabilir mi?" dedi Lloyd.

"Hayır. Bu mesajı Rusların bıraktığını sanmıyorum."

Jo "SVR nedir?" diye sorduğunda ikisi de onu duymazdan geldi.

"Bu bir eylem çağrısı" dedi Ingrid. "Benim anladığım bu."

"Karşılığında kimin canını istiyorlar?" diye sordu Lloyd.

"Bir tahminde bulunabilirim. Ama Maggie bilir."

"Siz ikiniz bana neler döndüğünü anlatacak mısınız?" dedi Jo.

Ingrid "Sonra" diyerek cebinden bir telefon çıkardı. "Önce birini aramam gerekiyor."

31
Maggie

Bangkok

Declan beni otel odamdan arayıp onlarla alt kattaki terasta buluşmamı söylediğinde güneş batmak üzereydi. O ve Ben nehir kıyısında bir masada oturmuş, çoktan cin toniklerini yudumlamaya başlamışlardı. Cin tonik dışında bir şey içmek için fazla sıcak bir akşam olduğundan ben de aynısından sipariş verdim. Garson benim içkimi getirip onlarınkini tazelerken hiç konuşmadan oturduk. Sessizliği tek bölen bardaklarımızdaki buz küplerinin şıngırtısıydı. Declan yine o kayıtsız, duygularını gizleyen maskesini takmıştı. Yüzünü bir bakışta okuyabildiğim Danny'nin aksine, Declan duygularını gizlemekte ustalaşmıştı. Bunca zaman hayatında kadınlar olduğunu düşünmüştüm, neden olmasındı ki? Ama ihtiyatlı olmak onun içine işlemişti ve bu yönünü bana hiç göstermemişti.

Şu an bile son derece temkinliydi ve ona üst üste dizilmiş saptırıcı ve çarpıtıcı buzlu cam katmanının ardından bakıyormuşum gibi hissediyordum. Ben aramızdaki gerginliğin farkındaydı muhtemelen ama masadaki fındık kâsesini karıştırmaya odaklanmış gibi yapıyordu. Ancak garson uzaklaştıktan sonra Ben konuşmaya başladı.

"Demek söylenenler doğruymuş. Ama her şeye rağmen hayattasın" dedi.

"Güç bela."

"Seni saatlerce bulmaya çalıştığımızı biliyorsun, değil mi? Bizi habersiz bırakman, aramalarımıza cevap vermemen hiç hoş değil Mags."

"Özür dilerim."

"Cesedini nehirden çıkartacağımızı düşündük. Declan gerçekten paniğe kapıldı."

Declan'a baktım. Paniklemiş görünmüyordu ve başka tarafa bakıyordu.

"Siz bütün gün ne yaptınız?" diye sordum.

"Bir sandal kiraladık ve sabah khlonglarda bir tur attık" dedi Ben. "Ondan fazla polisin Gavin'in arazisine gittiğini gördük. Cesetleri bu sabah evin hizmetçisi bulmuş. Gavin eskiden ajanlık yaptığı için Teşkilat onun istihbarat çalışmalarından dolayı öldürülmüş olabileceği ihtimaline karşı soruşturmayı yakından takip ediyor. Emniyetteki bağlantılara göre senin eşkaline uyan bir şüpheliyle ilgili resmi bir uyarı gönderilmemiş. Senin o evde olduğunu bildiklerini sanmıyorum."

Bu da sandalcının polisle konuşmadığı anlamına geliyordu. Ya cinayetleri henüz duymamış ya da dün gece ona verdiğim yüklü para sessiz kalmasını sağlamıştı. "Polis ne *biliyor*?" diye sordum.

"Katil Gavin'in bilgisayarını aldığı için güvenlik kamerası kayıtları yok, bu da video kanıtı olmadığı anlamına geliyor. Polis bunun karaborsa işleriyle bağlantılı olduğunu düşünüyor. Arazide tanınmış bir tedarikçinin cesedini, evde de yasadışı uyuşturucu zulası buldular."

"Uyuşturucular kişisel kullanımı içindi. Hastaydı, ölüyordu."

"Ama karaborsa teorisi dikkatleri senin üzerinden çekiyor. Kiralık katillik burada ucuz. Karaborsanın kilit adamlarından birini kızdırdığın an Chonburi Eyaleti'nden bir kiralık katili üzerine salar. Düşmanı ortadan kaldırmanın bedeli on bin dolar. Polis de buna inanırsa o zaman özgür kalırsın."

İç geçirdim. "Evet, iyi haber sayılır."

"Katili ona *senin* götürmüş olma ihtimalin var mı?"

"Hayır, her türlü önlemi aldım. Takip edilmediğimden eminim. Ben oraya gitmeden önce Gavin zaten gergindi."

"Neden?" diye sordu Declan.

Ona baktığımda hâlâ mesafeli olduğunu hissettim. Kabuğuna çekilmişti ve ona ulaşamıyordum. Ona zarar veremezdim. "Diana Ward onu arayıp yardım istemiş. Birinin onu öldürmeye çalıştığını ve saklanmak için güvenli bir yer istediğini söylemiş. Gavin reddetmiş."

"Sert bir cevap."

"Geçmişte kötü şeyler oldu. Onunla çalışmak zorunda kalsaydın anlardın."

"Onu kim öldürmeye çalışıyor?" diye sordu Ben.

"Beni öldürmek isteyenle aynı kişidir. Phillip Hardwicke." Ben ve Declan bana baktı. Güvertesinde turistlerin dans ettiği bir tekne bangır bangır müzik eşliğinde yanımızdan geçerken sessizliğe gömüldük. İçkimi elime aldığımda buz küpleri erimiş, cin toniğim sulanıp etkisini kaybetmişti. Beynim sıcaktan ve yorgunluktan durmuştu, tümüyle eriyormuşum gibi hissediyordum.

"O hayatta mı?" dedi Ben. "Uçakta değil miymiş?"

"Her şey intikam için olabilir. Hardwicke Cyrano Operasyonu'nun dosyasını ele geçirdiyse operasyonun nasıl planlandığına ve kimlerin dahil olduğuna dair tüm detayları öğrenmiştir. Gavin bu yüzden öldü, Diana bu yüzden kaçıyor. Öyle paranoyak hale gelmiş ki Teşkilat'a bile güvenmiyor."

"O zaman sen de güvenmemelisin" dedi Declan alçak sesle. Sonunda bana bakmıştı, *gerçekten* bakmıştı. "Eve dönemezsin Maggie. Şimdi olmaz."

Belki de hiçbir zaman gidemem.

Böğürtlen Çiftliği'ni düşündüm ve birden içimi öyle bir özlem doldurdu ki fiziksel bir acı, mide spazmı kadar gerçek bir sızı hissettim. Mutfak penceremden tarlalara bakmayı özlüyordum. Evimdeki gürültülü su tesisatını, pencerelerdeki kırağıları ve çizmelerimin altında çıtırdayan karın sesini özlüyordum. Tavuklarımı özlüyordum.

"Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeliyim" dedim.

"Yapacağın şey şu: Sen gözlerden uzak bir yerde bekleyecek-

sin, biz de o sırada tehdidi bulup etkisiz hale getireceğiz" dedi Declan.

"Ya yapamazsak?" Ben'e bakıyorum. "Üç yaşlı ajanın Hardwicke'in kaynaklarına sahip birini alt edeceğine gerçekten inanıyor musun? Teşkilat'ta bir köstebeği varsa..."

"Declan haklı" dedi Ben. "Gözden uzak bir yere gitmelisin."

"Singapur'da irtibatta olduğum eski bir arkadaşım var" dedi Declan. "Canımı emanet edebileceğim biri. Güvenli bir evi var, kimsenin seni bulamayacağı bir yer."

"Çiftliğim de sözde öyleydi. Benim güvenli yerim." Maine'deki canım arazimden ve ormanlık alanımdan çok farklı bir manzaraya, Chao Phraya'ya, yemyeşil bir halı gibi yayılan bitki örtüsüne baktım. "Evim diyebileceğim bir yer bulmam yıllarımı aldı. Sonunda bir yere yerleştim ve oradan ayrılmak istemiyorum."

"Bu sadece geçici bir durum Maggie."

"Öyle mi?" Declan'a baktım. "Yoksa hiç dönemeyecek miyim?"

Declan cevap vermese de sessizliği cevap sayılırdı. Malta'dan sonraki yıllarda olduğu gibi yine akıntıya kapılmıştım ve evsizdim.

Motoru çok gürültülü bir nehir teknesi daha geçerken başta cep telefonumun çaldığını duymadım. Ses sırt çantamdan geliyordu. Dünya üzerinde kullan-at telefonumun numarasını bilen sadece birkaç kişi vardı ve o kişilerden ikisi şu an benimle bu masada oturuyordu. Bu numara acil durumlar için olduğundan Ben de Declan da dikkat kesilmiş, sırt çantamdan cep telefonunu çıkarmamı izliyorlardı. Arayanın ismine baktım.

Ingrid.

Aile bağlarınız, çocuklarınız, kocanız ya da sevgilinizin olmaması sizi daha dayanıklı yapıyordu. Sevdiğiniz her insan zaafınız oluyordu. Kimseyi umursamadığınızda korkusuz olabilirdiniz çünkü o zaman dünya sizi bana yaptığı gibi yok edemezdi. Danny'den öğrendiğim ders buydu. O yüzden yıllarca bağlanmaktan kaçınmış, sevginin sınırlamadığı bir hayata alışmıştım.

Ancak ilişkiler bir şekilde sizi sinsice ele geçiriyordu. Komşunuz size el salladığında ya da mutfağa adımınızı atar atmaz torunu

size gülümsediğinde kan dolaşımınıza salınan oksitosinin küçük sarsıntısını fark etmeyebilirdiniz. Luther'in o korkunç yanık kahvesini yudumlayarak ya da Callie'yle akçaağaç şurubu kaynatarak geçirdiğimiz sabahlar, kamyonetimi kar birikintisinden çıkardıkları bir kar fırtınası, Callie'yle birlikte asi keçilerinin peşinden koştuğumuz bir yaz günü bizi birbirimize bağlamıştı. Şimdi kapana kısılmıştım ve ne Luther'den ne de torunundan kaçabiliyordum.

Callie daha on dört yaşında.

Yıllar önce ölen ve kalıntıları Danny'ninkilerle birlikte Akdeniz'in derinliklerinde yatan Bella'yı düşündüm. Onu kurtarabilirdim. Onu babası hakkında uyarabilir, içinde yaşadığı tehlikeli dünyadan kaçmasını sağlayabilirdim ama yapmamıştım çünkü işime yarıyordu. Onu sömürebiliyordum. Bella ben kılımı kıpırdatmadığım için ölmüştü.

Aynı şeyin Callie'nin başına gelmesine izin vermeyecektim.

Kıyafetlerimi bir spor çantasına doldururken onun yaşındaki halimi hatırladım: Bağımsızdım ve babamın mutfak tezgâhında biriktirdiği faturaları ödemek için bir lokantada vardiyalı çalışıyordum. On dört yaşında yetişkin olmuştum ama Callie öyle değildi. O daha küçük bir kızdı.

Malta. Cana Can. Katledilen keçinin tepesindeki duvara iliştirilen not buydu ve mesaj da bundan daha açık olamazdı. Bana yazılmıştı. Beni suç işlemeye, emirlerini yerine getirmeye zorlamak için Callie'yi kaçırmışlardı. Bu işte yeni değillerdi ve ancak pazarlıkta kendi paylarına düşeni yapacaklarına inanırsam işbirliğini kabul edeceğimi biliyorlardı.

"Eve gidemezsin" dedi Declan.

"Callie'nin bana ihtiyacı varsa gitmek zorundayım." Bir tişörtü daha rulo yapıp çantanın içine tıkıştırdım.

"Ben'le birlikte dönüp bu olayla ilgileneceğiz. Sen uzak durmalısın."

"Telefonun başında öylece oturayım mı?"

"Singapur'a git ve dikkatleri üzerine çekme. Biz halledeceğiz. O kızı bulmak için elimizden geleni yapacağız ama sen gelemezsin. Asıl hedef sensin çünkü."

Cep telefonum Ingrid'den gelen mesajla titredi. Son dokuz saattir bu cevabı bekliyordum. Mesajı okudum ve tek kelime etmeden dönüp pencereye gittim. Burada, Bangkok'ta güneş yeni doğuyordu ama Maine'de karanlık bir kış gecesi, saat akşam yediydi daha ve Luther Yount muhtemelen çılgına dönmüştü. Torunu üşüyor mu, aç mı yoksa Tanrı korusun, çoktan öldü mü diye merak ediyor olmalıydı. Purity'de onun yanında olmak, aramalara yardım etmek istiyordum ama Declan haklıydı. Eve gidemezdim. Yapmam gereken bir işim ve olmam gereken başka bir yer vardı. Kızın hayatta kalmasının tek yolu buydu.

Declan'a döndüm. "Tamam" dedim. "Singapur'a gideceğim."

"Güzel." Declan iç geçirdi. Tartışmayı kazandığını düşünüyordu. "Ben aşağıda takside bekliyor. Singapur'a giden bir uçak var, saat 10.15'te kalkıyor. Seni ona bindirebiliriz."

Havaalanına giderken hiç konuşmadık. Ben önde oturuyordu, bense Declan'la arkadaydım. Birbirimize bakmıyor, belki de son defa ayrılacak olan iki eski arkadaşın birbirine söylemesi gereken şeyleri söylemiyorduk. Bunların birlikte geçirdiğimiz son anlar olabileceği ihtimalini çoktan kabullenmiştim. O ve Ben Maine'e dönüp Callie'yi arayacaklar, ben de muhtemelen hayatta kalamayacağım başka bir yere gidecektim.

Ama bu anlaşmayı kabul etmiştim ben. *Cana can.*

Bunca yıldır Declan'ı sadece bir arkadaş, iyi ve sadık bir meslektaş olarak görmüştüm. Ancak şimdi, hayatımızın kışında, yıllar geçip giderken ne kadar çok ipucunu kaçırdığımı görüyordum. Hayatım boyunca duyduğum pişmanlıklara bir yenisi daha eklenmişti: Declan'a hiç şans vermemiştim.

Havaalanının Singapur Havayolları'na ayrılan bankosunda sahte pasaportumu gösterip biletimle biniş kartımı alırken Ben ve Declan yanımda duruyorlardı.

Declan güvenlik kapılarına kadar bana eşlik ederken "Arkadaşım aramanı bekleyecek" dedi. "Onunla güvende olacaksın Mags."

"Benim için Callie'yi bul, tamam mı?"

"Bulacağız." Gülümsedi. "Ekip yeniden iş başında." Öpüş-

medik, sarılmadık. Öylece yürüyüp kontrol sırasına girdim. Ancak kontrolden geçtikten sonra arkama dönüp baktım. İki adam Boston'a uçmak üzere başka bir terminale giderek gözden kaybolmuşlardı. Gerçekten gittiklerinden emin olmak için birkaç dakika bekledim. Emin olduktan sonra güvenli alandan çıkıp bilet bankosuna döndüm çünkü Singapur'a gitmiyordum.

Pasaportumu ve cüzdanımı tekrar çıkarıp başka bir yöne bilet aldım.

Milano'ya.

32

Como Gölü, İtalya

Como Gölü'nün yukarısındaki eğimli yamaca inşa edilmiş villanın koyu sarı duvarları öğle güneşinde altın gibi parlıyordu. Süs bitkileri, çitler ve kıyıya kadar uzanan çimenliğiyle bir masal diyarını andıran bakımlı bahçeler etrafını çevrelemişti. Villanın açık kapısından görünen, ikisi büyük teslimat kamyonu olmak üzere araç yoluna park etmiş altı aracı dürbünle izliyordum. Adamlar kamyonlardan birinden masa ve sandalyeleri indirip bahçeye taşıyordu. Şimdi başka bir araç kapıdan içeri giriyordu. Bu yemek minibüsüydü, dolayısıyla yemek tepsileriyle şarap kutularının eve taşınmasını da izledim. Kurulan sandalye sayısına bakılırsa bu geceki partiye en az yüz kişi katılacaktı.

Villanın kapısına giden ve çıkan yolu taradım. Görünürde güvenlik görevlisi, davetsiz bir misafirin araziye girip kalabalığa karışmasını engelleyecek kimse olmadığına göre villanın sahibi Bay Giacomo Lazio suikasta kurban gitme endişesi taşımıyordu belli ki. Bay Lazio servetini kadınlar için lüks iç çamaşırları üreterek kazanmıştı ve bu iş genellikle koruma tutmayı gerektirmiyordu ama böylesine gösterişli bir villanın bir iki güvenlik görevlisi olması gerekirdi.

Bangkok'tayken Ingrid'den aldığım mesajla Silvia Moretti'nin şu an burada yaşadığını biliyordum. Ingrid dünya üzerinde istediği herkesi nasıl bulacağını bilirdi ve Phillip Hardwicke'in eski metresinin de şimdi kendisinden yirmi iki yaş büyük bir adamla aynı yatağı paylaştığını öğrenmesi en fazla yarım gününü almıştı. Artık

kırklı yaşlarının sonlarına gelen Silvia şüphesiz hâlâ göz kamaştırıcıydı ama bir metresin raf ömrü sınırlıydı. Saat sürekli işliyordu.

Bu göl kenarındaki villaya bakılırsa doğru bir şey yaptığı ortadaydı. Phillip Hardwicke'i kaybetme trajedisini atlatmış, Giacomo Lazio'yla yeniden ayağa kalkmıştı. Zengin bir sevgiliyi kaybettiğinizde yenisini bulurdunuz.

Son masalar da indirildikten sonra adamlar kamyonun arka kapısını çarparak kapattı. O sırada başka bir teslimat kamyonu kapıdan girdi. Çiçekçiler, vazolar dolusu çiçek aranjmanları taşıyordu.

Dürbünümü bırakıp bulutsuz gökyüzüne baktım. Şubat sonu için mevsim normallerinin üzerinde sıcak bir gündü ama Como Gölü geceleri serin olabiliyordu. Yine de şık bir partiye oduncu gömleğiyle gidilmezdi.

Kiralık arabamı çalıştırdım. Elbise almak için alışveriş yapmalıydım.

O gece saat dokuzda Giacomo Lazio'nun villasına giden dar yolun iki tarafı park etmiş arabalarla doluydu. Kendi arabamı yolun aşağısına bıraktım ve park halindeki Ferrari'lerin, Maserati'lerin ve Mercedes'lerin yanından geçerek yokuş yukarı tırmanıp villanın ferforje demir kapısına vardım. Kapı ardına kadar açıktı ve yaklaştığımı görünce gülümseyip başlarıyla beni selamlayan iki üniformalı uşak dışında kimse yoktu. Silahlı bir koruma ya da silaha benzer bir şey yoktu. Ben kapıdan geçerken *Buona sera* diye seslenen iki siyah saçlı güzel kadından başka kimseyi görmedim. Kadın iç çamaşırı işi benim alışık olduğum dünyadan çok daha sıcaktı.

Araç yolunu geçerken topuklu ayakkabılarım kaldırım taşlarında yalpalıyordu. Topuklu ayakkabı giymeyeli uzun zaman olmuştu ve arabamı bırakıp yokuşu çıkarken ayağımın şimdiden su topladığını hissediyordum. Lastik çizmelerimi, kot pantolonumu ve oduncu gömleğimi özlüyordum ama bu gece, bu elbise benim savaş üniformamdı ve bacaklarıma sürtünen yeşil ipek kumaşla taş patikada canlı müzik ve kahkaha seslerine doğru ilerledim. Artık seksi bir bebek olmasam da kalçalarım hâlâ zayıf, kollarım sıkıydı ve bir elbiseyi nasıl taşıyacağımı hâlâ biliyordum.

Yol beni villanın arka terasına götürdü; bu gece gölden gelen esintiyle kıpırdanan kâğıt fenerleriyle aydınlatılmıştı. Yanımdan geçen garsondan bir kadeh şampanya alıp teras boyunca ilerleyerek yüzleri inceledim. Genelde incelemeye alışkın olduğum çevrelerden farklı bir kalabalıktı bu. Konuklar daha genç, daha havalı ve çok daha çekiciydi. Kır saçlı diplomatlar, bankacılar ve politikacılar yerine, gür siyah saçlı erkekler ve podyumlardaki mankenlerle yarışacak kadar güzel kadınlar görüyordum. Kimse benimle ilgilenmiyordu, neden ilgileneceklerdi ki? Dikkat çekici herhangi bir özelliği olmayan, yanlarından öylece geçip giden isimsiz bir figürdüm sadece.

Bugünlerde müzik olarak nitelendirdikleri elektronik gürültüyü çıkartan canlı grubun yanından geçip füme balık, bruschetta, peynir ve Parma jambonundan oluşan cazip kanepe tepsilerine gittim. İtalyancam biraz gerilemiş olsa da kulağıma gelen bazı konuşmaları anlayabilecek kadar iyiydi hâlâ.

Hangi otelde kaldınız?

Paolo'nun taşındığını duydun mu? Çok sarsıldı.

Korkunç bir diyete başladım. Bir kadeh şarap içebilmek için çıldırıyorum.

Sonunda aradığım kişiyi, etrafı konuklarından oluşan bir çemberle çevrili halde gördüm. Silvia saçlarını kısaltmıştı ama hâlâ simsiyahtı ve vücudu da hâlâ çok güzeldi. Her kıvrımını saran ve herhangi bir şişkinliği veya fazlalığı gizlemeyen kırmızı elbisesi merhametsiz, daracık bir kılıf gibiydi. Ya yıllar ona çok iyi davranmış ya da vücudunu korumak için çok uğraşmıştı.

O beni görmeden önce dönüp oradan uzaklaştım.

Villanın ardına kadar açık sürgülü cam kapıları, yemek personelinin mutfak ve teras arasında serbestçe dolaşmasına izin veriyordu. Eve o kapılardan girdim.

İçerisi şık ve beyaz mobilyalarla dekore edilmişti ve sadece koyu turuncu bir cam heykelle turkuvaz ve altın sarısı bir tabloya dikkat çekmek için tasarlanmış birkaç sanatsal renk patlaması göze çarpıyordu. Topuklu ayakkabılarım beyaz mermer üzerinde gürültüyle tıkırdıyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp yalınayak yürümenin tadına

vardım. Saniyeler içinde koridoru geçip diğer konukların görüş alanından çıktım. Burada biriyle karşılaşırsam tuvaleti bulmaya çalışan, küçük mesaneli yaşlı bir kadın olduğumu düşünecekti. Koridordaki kapıların hiçbiri kilitli değildi ve içeri baktığımda bir banyo (tabii ki beyaz mermer), bir misafir yatak odası ve bir çamaşır dolabı gördüm. Bu evde hiç gizli alan yoktu belli ki.

Koridorun sonunda nihayet büyük yatak odasına vardım. İçeri girip kapıyı kapattım. Aynı beyaz mermer burayı da ele geçirmişti, bazılarının hoş bulacağı bir dekordu bu ama bana soğuk ve tutkudan uzak gelmişti. Bu Silvia'nın zevkinin bir yansıması mıydı, yoksa bulduğu yeni adamın zevki miydi?

Komodinin üzerindeki deniz yeşili okuma gözlüğü bana yatağın uzak tarafının Silvia'ya ait olduğunu söylüyordu. Diğer tarafa geçip komodinin çekmecesini açtım. İçinde pasaportu ve el kremi, uyku maskesi, hijyenik ped gibi kadınlara özgü malzemeler vardı.

Daha gerilere gidince çekmecenin dibinde yırtık pırtık bir adres defteri buldum. Sayfalar bükülmüş, bazı kayıtlar silinmiş, sadece izleri kalmıştı. Artık birçoğumuz iletişim bilgilerimizi dijital dosyalarda saklasak da el yazısıyla yazılmış eski adres defterlerimizi atmaya çok da hazır değildik. *H* harfine bakıp orada olduğunu bildiğim ismi buldum: Hardwicke. Phillip'in ve kızı Bella'nın telefon numaraları kayıtlıydı ama bunlar eski numaralardı belli ki, Silvia'nın onun metresi olduğu zamanlardan kalma numaralar. Yeni iletişim bilgileri buraya kaydedilmemişti, güncel telefon numaraları ya da adresler yoktu. Zamanda donmuş bir belge.

Adres defterini komodine koyup çekmeceyi tam kapatacakken yatak odasının kapısının aniden gıcırdayarak açıldığını duydum.

Dolaba koşacak, çekmeceyi bile kapatacak zamanım yoktu. Hemen eğildim ve ayak sesleri odaya girerken yüzümü soğuk mermere bastırarak oraya uzandım. Yatağın altına baktığımda bir çift erkek ayakkabısının içeride gezindiğini gördüm. Telefonda İtalyanca bir şeyler söylüyordu ve sesi tedirgindi. Bir hata yapıldığıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Kimin sorumlu olduğunu bilmek istiyordu.

Şimdi ayakkabılar yatağa yaklaştı ve adam otururken şilte gerildi. Ayakkabıları kahverengi deriydi ve pahalıydı, bir tekinin tabanı sürekli yere çarpıyordu. Telefon konuşmasına öyle odaklanmıştı ki yatak odasında bir terslik olduğunu fark etmedi. Silvia'nın komodinine baktığımda çekmecenin hâlâ açık olduğunu gördüm. Yatağın altındaki boşluk benim sığamayacağım kadar dardı. Çekmeceyi kapatmaya gelirse beni burada bulacaktı.

Yatak odasının kapısı tekrar açıldı. Bu defa bir çift topuklu ayakkabının içeri girdiğini gördüm. Bu Silvia'ydı.

Komodine bakma. Bu tarafa bakma.

Silvia, Giacomo'nun partiyi neden terk ettiğini öğrenmek istiyordu. Aralarındaki gerilim buradan, yatağın diğer tarafından bile hissediliyordu.

Adam ona İtalyanca "Bir dakika!" diye bağırdı.

"Bu *senin* partin" diye atıldı Silvia.

"Bir sorun var. Fabrikada."

"Bu insanlar senin arkadaşların, benim değil."

"Tamam, tamam." Ayağa kalkarken yatak yine gerildi. "Geliyorum."

Ayakkabılarının odadan çıkışını izledim ve yatak odasının kapısı gürleyerek kapandı.

Ayağa kalkarken kalbim küt küt atıyordu. Komodinin çekmecesini kapatıp çıplak ayaklarımla yatak odasının kapısına gidip kulağımı dayadım. Hiç ses duymadım, grubun uzaktan gelen gümbürtüsü dışında tabii. Kapıyı aralayıp koridora baktım.

Görünürde kimse yoktu.

Tekrar dışarı çıkıp terasa döndüğümde nabzım normale dönmüştü. Ayakkabılarımı giyip bir kadeh daha şampanya alarak kalabalığın içine, mükemmel tenleri ve terzi elinden çıkmış elbiseleriyle güzel insanlar denizine girdim. Ama burada, Como Gölü'nün bu küçük cennetten köşesinde bile hayat Silvia ve sevgilisi için mükemmel değildi. Yatak odalarında kulak misafiri olduğum konuşmalarından bu sonuca varmıştım. Kır saçlı Giacomo'yu dört beş konuğun arasında görmüştüm ama Silvia görünürde yoktu.

Kalabalığı tararken sonunda onu gördüm. Teras merdivenlerinden göle doğru iniyordu ve tek başınaydı.

Peşinden gittim.

Taş basamaklar, su kenarına kadar uzanan bakımlı bir çimenliğe iniyordu. Silvia orada, suyun kenarında duruyordu. Sırtı bana dönüktü ve gölün gümüş rengi yansıması siluetini çerçevelemişti. Yanlış tarafta sıkışıp kalmış, karşı kıyıda olmayı hayal eden bir kadın gibi Como'ya bakıyordu.

Ona doğru yürüdüğümü duymadı ve "Merhaba Silvia" dediğimde irkilerek dönüp bana baktı. "Sen de kim... Seni tanıyor muyum?"

"Beni hatırlamadın, değil mi?" Hatırlamaması pek de şaşırtıcı değildi. Aradan yıllar geçmişti ve ben onun hayatında küçük bir oyuncu, varlığımın farkında olmasını gerektirmeyecek kadar önemsiz biriydim.

"Özür dilerim. Bilmiyorum" dedi.

"Kocam Dr. Danny Gallagher'dı, Phillip'in doktoru. Danny o uçaktaydı. O gün ikimiz de birini kaybettik. En azından beni buna inandırdılar."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Neden buraya geldin? Bunca yıldan sonra, neden evime gelip..."

"Phillip Hardwicke hayatta, değil mi?"

Silvia hiçbir şey söylemedi. Suyun kenarında, gölgede dururken onun ifadesini okuyamasam da siluetinin tamamen hareketsiz durduğunu görüyordum.

"Hayır" dedi fısıldayarak.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bu mümkün değil. O öldü."

"Öyle olduğuna inanmamızı *istiyorlar*."

"Uçakta bir bomba vardı. Hepsi öldü, yedisi de."

"Ama denizde sadece iki ceset buldular. Uçakta başka kimin olduğunu, kimin son anda uçaktan inmiş olabileceğini bilmiyoruz."

Silvia kollarını göğsünde birleştirdi. Karanlıkta bile titrediğini görebiliyordum. "Hayatta olsaydı, *bilirdim. Hissederdim.* Neden beni aramadı o halde? Neden öldüğünü düşünmemi istesin?"

"Herkesi öldüğüne inandırarak hayatta kaldı. O hâlâ dışarıda bir yerde Silvia. Muhtemelen farklı bir isimle, farklı bir kimlikle yaşıyor."

"Hayır. Hayır, bu doğru değil! Beni böyle bir acı içinde yaşatmazdı o!"

Sesinde gerçek bir ıstırap vardı ve rol yapmadığını hayretle fark ettim. Hardwicke'in hayatta olduğunu gerçekten bilmiyordu.

"Onu seviyordun" dedim şaşkınlıkla.

Silvia suya dönüp "Tabii ki seviyordum" dedi.

"O seni seviyor muydu?"

"Öyle sanı..." Başını öne eğdi. "Sevdiğine inanıyordum. Birçok şeye inandım."

"Yine de seninle iletişime geçmedi, öyle mi? Uçak düştükten sonra ondan hiç haber almadın mı?"

"Hayır."

"Şu anda nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Denizin dibinde. O zaman buna inanmıştım. Şimdi de inanıyorum." Silvia bana baktı. "Neden bu soruları soruyorsun? Sen kimsin?"

Bir an öylece bakıştık, hayatları bir noktada kesişen ve hasar görmüş, uzun süre yas tutmuş iki kadındık. "Ben Danny Gallagher'ın karısıyım" dedim. "Bilmen gereken tek şey bu."

Dönüp taş basamaklardan tekrar terasa, güzel giysiler içindeki güzel insan kalabalığının arasına girdim. Bu ziyaretim şu gerçeği ortaya çıkarmıştı: Silvia Hardwicke'in nerede olduğunu gerçekten bilmiyordu. Öldüğüne gerçekten inanıyordu.

Şimdi hangi yöne bakacağımı bilmiyordum.

Kaçan insanların büyük kısmı tanıdık yerlere dönmekten kendini alamazdı ama Hardwicke eskiden gittiği yerlere dönmeyecek kadar zekiydi. Bunca yıl saklı kalabilmesinin tek yolu kendisinden bekleneni yapmamasıydı. Ama yıllar boyunca offshore hesaplarına girmemesi ise mümkün değildi. Belki bu paralara gerçekten ihtiyacı vardı ya da yeni anlaşmalara aracılık ettiği halde bu sermaye değişimleri sonunda Teşkilat tarafından fark edilmişti. Bu onun büyük hatasıydı. Hâlâ hayatta olduğuna dair bir ipucuydu.

Bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Eve dönemezdim, belki de hiç dönemeyecektim. Şu an, tıpkı Danny öldükten sonraki yıllarda yaptığım gibi, oradan oraya sürüklenecek, her şeyin başka nasıl *olabileceğine* dair düşüncelere hapsolmuş eski Maggie'yi geride bırakıp yeni biri olabileceğim bir varış noktası arayacaktım. Keşke Malta'daki o son görevi reddetseydim. Keşke Danny ve ben kaçsaydık. Şimdi saçlarımız beyazlamış, yüzlerimiz daha derin çizgilerle dolu halimizle birlikte olurduk. Sıcak bir yerde, mesela Güney Amerika'da, tavukların, keçilerin ve yalınayak çocukların özgürce koşturduğu bir köyde olduğumuzu hayal ettim.

Oysa şimdi villanın kapısından çıkarken yalnızdım. Müziği, kahkahaları, olabilecekleri geride bırakıp tepeden aşağı arabama doğru indim. Topuklu ayakkabılar canımı acıtırken onları fırlatıp atmak, keskin çakılların üzerinde yalınayak yürümek istiyordum. O acıyı hissetmek istiyordum. Günahlarımın kefareti olarak acı çekmeliydim. Dönemeci dönüp siyah bir Ferrari'nin arkasına park ettiğim kiralık arabamın yanına vardım. Çantamdan anahtarlığı çıkarıp kilidi tıklatarak açtım.

O sırada kaldırımdaki çakılların takırtısını duydum. Tam arkamda biri vardı.

Döndüm ve karşımda duran Diana'ya, göğsüme doğrulttuğu silaha baktım.

"Merhaba Maggie. Buraya gelmen ne büyük sürpriz."

"Silahını indir Diana. Aynı taraftayız."

"Öyle miyiz?" Park halindeki arabamı işaret etti. "Bin. Sen kullanacaksın."

33

Diana Ward'ın sığınak olarak kullanmasını beklediğim son yer bir kiliseydi ama engebeli yollardan beni tepedeki bu harap taş binaya getirmişti. Farlar tahtalarla kapatılmış pencereleri ve duvarlardaki saldırgan sarmaşıkları aydınlatıyordu. Motoru kapatınca her yer karanlığa gömüldü. Bu tepenin yakınlarında ne bir ev ne ışık ne de bir tanık vardı.

Diana ön kapıdan girmek yerine beni yan girişe yönlendirdi. Yapının düzenini iyice öğrenecek kadar uzun süredir burada saklandığı belliydi. Gazyağı fenerini yaktığında kilisenin çok uzun zamandır ibadet yeri olarak kullanılmadığını anladım. Sıralar dağılmış ve kırılmış, tahtayla kaplanmamış mozaik pencerelerden bazıları parçalanmıştı ve örümcek ağları kirişlerden ipeksi perde gibi sarkıyordu. Eskiden sunağın olduğu yerin yakınında, üzerinde bir sırt çantası, bir sandviç artığı ve yarısı boş bir şişe şarap olan küçük bir masa vardı. Burası uzun süre önce terk edilmiş ve özel bir yer olmasına rağmen Silvia ve ziyaretçilerini izleyebilecek kadar villaya yakın, kullanışlı bir sığınaktı. Tabii Diana'nın Como'ya gelme sebebi benimkiyle aynıydı. Hardwicke'in hayatta olduğunu biliyor, Silvia'nın da onun nerede olduğunu bildiğine inanıyordu.

Bu taş kilisede hava soğuktu. Diana siyah kot pantolon ve polar bir mont giymişti, benim üzerimdeyse sadece ipek bir gece elbisesi ve ince bir şal vardı. Titrek lambanın karşısında ona bakarken şalı omuzlarıma iyice sardım. Silahını indirmemişti ve namlusu suçlayıcı üçüncü bir göz gibi bana bakıyordu.

"Neden Como'ya geldin?" diye sordu.

"Seninle aynı sebepten. Silvia bana Hardwicke'in nerede olduğunu söyleyebilir diye düşündüm."

"Seni kim gönderdi?"

"Sen gönderdin. Bir bakıma."

"Saçmalama."

"Teşkilat'tan biri Maine'deki evime geldi. Kadın bana senin ortadan kaybolduğunu ve yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Bana *yardım* etmeye mi geldin?" Kahkahası büyük taş kilisede yankılanırken sesler yarı histerik Diana'nın birkaç sesine bölündü. "Maggie imdadıma yetişti!"

"Senin başına ne gelirse gelsin, umurumda değil. Ama Gavin öldü. Birkaç gün önce gece Bangkok'ta suikasta uğradı. O sırada ben de oradaydım. Suikast listesinde muhtemelen sen ve ben sıradayız."

Diana'nın eli hiç kıpırdamıyordu, silahı hâlâ göğsüme sabitlenmiş durumdaydı. "Gavin sana bu olanların sebebini söyledi mi?"

"Hardwicke yaşıyor" dedim. "Bu Malta'nın intikamı."

Söylediklerime şaşırmış gibi görünmedi. "Bundan emin misin? O hayatta mı?"

"Teşkilat öyle düşünüyor."

"Kanıtları ne?"

"Hesaplarındaki para azaldı. Üstelik yüklü miktarda. O hesaplara sadece kendisinin bildiği şifrelerle girilebiliyor."

Diana sonunda silahını indirdi. Saçları taranmamış, yanakları çökmüştü. Yüzünde çok az uyku ve çok fazla korkunun yarattığı paranoyayı görüyordum. Gezinmeye başlayıp gaz lambasının önünde ileri geri gidip geldi. O endişeli haliyle orada durmamı pek de umursamıyor gibiydi ve artık bana doğrultulmuş bir silah olmadığı için de rahatlamıştım.

"Hardwicke'i etkisiz hale getirmeliyiz" dedi. "Birlikte çalışmalıyız."

"Malta'daki gibi mi?" Acı bir kahkaha attım. "Sana güvenebilirmişim gibi!"

"Cyrano'yu birlikte indirmedik mi?"

"Sonra sen de kocamı öldürdün."

Durup bana baktı. Ardından aynı hızla gözlerini kaçırdı. "O bir talihsizlikti. Keşke bunu engelleyebilseydik" dedi, gözlerinden

doğru söylediğini anladım. Arkasını dönmeden hemen önce gözleri suçluluk duygusunu dışa vururcasına parıldamıştı.

"*Engelleyebilirdin.*"

"Bomba konulduğunu bilmiyorduk."

"Gavin bana gerçekleri anlattı. Rusların misilleme yapacağını saatler önce öğrenmene rağmen beni uyarmayı düşünmedin. Danny'nin de içinde olduğu uçağın kalkmasına izin verdin."

"Mesajdaki tehdit çok açık değildi."

"Harekete geçmek için yeterince açıktı."

"Emin olamadım."

"Hayır. Sen sadece *umursamadın*!" Sesim sonu gelmeyen bir ıstırap çığlığıyla yankılandı, bunca yıldır içimde tuttuğum çığlıkla. Son yankılar da kaybolduktan sonra bir süre konuşmadan bakıştık.

Bir gürültü kilisenin sessizliğini bozdu. Yaklaşan bir motorun homurtusuydu bu.

Diana telaşla başını kaldırdı. "Bizi takip ettiler. Siktir, *seni* takip etmişler." Feneri söndürüp sırt çantasını aldı. İçerideki tek ışık kırık camlardan ve bir buçuk kilometre ötedeki köyden gelen solgun parıltıydı.

"Bana bir silah ver" diye fısıldadım karanlıkta çömelirken.

"Kapat çeneni."

"Bizi öldürmeye geldilerse onları engellemek için bana ihtiyacın olacak. Bana bir silah ver."

Seçeneklerini tartıp haklı olduğumu anlaması için birkaç saniye düşünmesi yetti. Bana gerçekten ihtiyacı vardı. Çantasını karıştırdığını duydum, sonra elime bir tabanca tutuşturdu. Dokuz milimetrelik. Benim sadık Walther'ım gibi değildi ama işimi görürdü.

Birisi ön kapıyı tıkırdattı ama kapı kilitliydi. Sadece bir kilise bekçisi olabilir miydi gelen? Tanrım, lütfen binaya kimin girdiğini görmek için gelen zararsız bir ihtiyar olsun. Sonra bir susturucu sesi geldi ve tahta parçalandı. Üç tekmeyle kapı ardına kadar açıldı. İçeriye adım atan iki adamın siluetlerini gördüm. Hayır, üç kişilerdi.

Diana hiç duraksamadan seri bir şekilde dört el ateş etti. Birinin acıyla homurdandığını duydum, sonra bir karşı ateş geldi. Bir mermi ıslık sesiyle yüzümü ıskalayarak masadaki şarap şişesini parçaladı.

Diana iki el daha ateş edip geri çekilerek karanlığın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti. Beni istilacılarla tek başıma yüzleşmem için geride bıraktı. Onun yöntemi buydu. Bu kilisenin düzenini, saklanılabilecek her yerini biliyordu. Bana kalan tek şey onu takip edip savunulabilir bir pozisyona doğru gittiğini ümit etmekti. Topuklu ayakkabılarım çok fazla takırdadığı için çıkardım. Diana'nın karanlıkta geri çekildiğini belli belirsiz görebiliyordum.

Kurşunlar duvara çarpıp sekerken taş parçaları yanağıma battı. Adamlar yaklaşıyordu; birinin bir sıraya çarptığını duydum ve sesin geldiği yöne doğru körlemesine üç el ateş ettikten sonra Diana'nın peşinden koşmaya başladım.

Diana kaçabileceği tek yöne sapmıştı; çan kulesine çıkan sarmal merdivene. Basamakları tırmanmaya başladığımda gevşek bir çivinin ayağıma battığını hissettim. Acıyla irkilip basamakları topallayarak çıkmaya başladım. Sarmal merdiven herhangi bir yöne net bir atış yapamayacağım kadar dar ve kıvrımlıydı. Tek umudum en tepeye varabilmekti çünkü orada saldırganlara karşı koyabilir, merdivende görüş alanımıza girer girmez onları vurabilirdik. Son basamakları da çıkıp çan kulesine vardım. Diana orada, bir kenara çömelmişti. Köyden gelen ışık gergin yüzünü ve elindeki silahı aydınlatacak kadar parlaktı.

Tek kelime etmeden yanına çöktüm. Birlikte saldırganlarımızla yüzleşmeyi bekledik. Şu an başka seçeneğim yoktu, nefret ettiğim bu kadının yanında savaşmak zorundaydım.

Kalbim küt küt atarken merdiven boşluğundan gelen ayak seslerini duydum. Biraz sonra bir gölge belirdi.

Diana'yla aynı anda ateş ettik ve mermilerimiz taşa çarptı. Bu bizim son çırpınışlarımızdı ama avantaj bizdeydi. Burada onlara karşı koyabilirdik.

Bir süre sonra cephanem bitti.

Bir mermi yanımdan geçerken yana doğru eğildim ve omzum eski döşeme tahtalarına çarptı. Çömelip alternatif bir kaçış yolu bulmak için kuleyi çılgınca taradım ama çan kulesinden kurtulmanın tek yolu, otoparkın kenarına doğru ölümcül bir atlayış yapmaktı.

İşte her şey böyle son buluyordu, on yıl önce verdiği kararlarla ikimizi de bu sona mahkûm eden, hayatımı mahveden kadınla, yalınayak, köşeye sıkışmıştım.

Boş silahımı bıraktım. Ölümden sonraki hayata, kahramanca ölmenin insana Valhalla'da bir yer kazandırdığına inanmıyordum. Ben sadece anlamsız bir mücadelenin acıyı uzatacağını biliyordum ve panik yerine kabullenmeyi seçiyordum. Ama Diana ölmeye hazır değildi. Yanıma gelip alçak ve panik dolu bir sesle konuşmaya başladı.

"Ne oluyor? Silahın..."

"Mermim bitti. Her şey bitti Diana."

"Hayır. Hayır, bitmedi."

Bir kobra hızıyla üzerime çullanıp kolunu boğazıma doladı. Beni göğsüne doğru çekerken dengemi kaybettim. Beni kalkan olarak kullanacaktı, kurşunlara karşı kurbanlık bir et ve kemik yığınıydım onun için. Diana son nefesinde bile Diana'ydı, biraz sonra kendisi de mermisiz kalacağı için bunun da bir önemi yoktu sonuçta.

Bir adam silueti belirdi, sonra ikincisi göründü. Diana beni de peşinden sürükleyerek çan kulesinin parmaklıklarına dayanana ve daha fazla geri gidemeyeceğini anlayana kadar geri çekildi.

"Bir anlaşma!" diye seslendi. "*Voglio fare un patto*!"

Adamlar bir şey söylemedi ama silahlarını da indirmediler.

"Burada para var" dedi Diana. "Size yirmi milyon dolar verebilirim! Gitmeme izin verirseniz hepsi sizin olur!"

Yirmi milyon doları mı var?

Şimdi, ölümün kıyısında dururken bile bu açıklamayla düşünceler zihnimde dolanmaya başlamıştı. Yapbozun parçalarını karıştırırken nihayet yerlerine oturmaya başladıklarını hissediyordum. Şifreleri bilen birinin Hardwicke'in offshore hesaplarından çektiği milyonlarca doları düşündüm. Hardwicke'in zayıflayan hafızasını, sayıları, isimleri ve tarihleri hatırlamakta nasıl zorlandığını düşündüm. Bir anda her şey yerine oturdu. Şifreleri nerede saklıyordu? Bir not defterinde ya da telefonunda kolayca erişebileceği bir yerde saklıyor olmalıydı.

Ya da bir USB bellekte. Malta'da kopyalaması için Diana'ya verdiğim USB bellek gibi.

Yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu.

Şifreler Diana'nın elindeydi ama Hardwicke hayattayken onları kullanamazdı. Hesaplarından para eksildiğini fark ederdi, dolayısıyla Diana onu yok etmek istemişti. Hardwicke ölmeliydi ve bunu sağlamanın en kolay yolu Rusların intikam almasına izin vermekti. Böylece o uçağının kalkmasını engellemedi, Hardwicke'i ölüme uçurdu ve onunla birlikte kimin öldüğü umurunda bile olmadı.

Merdiven boşluğundan başka ayak sesleri gelmeye başladı. İnfazcımızın sakin, telaşsız bir tempoyla yaklaşan gaddar ayak sesleri.

"Yirmi milyon dolar!" dedi Diana yeniden. Bir an önce anlaşmaya varmaya çalışırken benim üzerimdeki kontrolünü kaybetti. Elinden sıyrılıp uzağa, ulaşamayacağı bir yere kaçtım. Şimdi benim vücudumun kalkanı olmadan tümüyle açıkta kalmıştı.

"Bu hayatın boyunca görebileceğinden çok daha büyük bir para" dedi. "Onu alabilirsin. *Onu* öldür ve benim gitmeme izin ver, ben..."

Susturucunun patlamasıyla cümlesi yarıda kaldı. Başı geriye savrulurken vücudu çan kulesine doğru savruldu. Birkaç saniye boyunca omurgası demir parmaklığın üzerinde kavis yapmış gibi dengede göründü. Sonra yerçekimi devreye girdi ve Diana parmaklığın üzerinden geriye doğru devrilerek karanlığa karıştı.

Düştüğünü görmedim ama çarpma sesini, aşağıdaki betona sertçe düşen et ve kemiğin tok sesini duydum.

34

Çan kulesinin merdivenlerinin karanlığından yavaş yavaş bir figür ortaya çıktı. Phillip Hardwicke'i görmeyi beklerken karşımda bir kadın belirmişti. Adamlar ona yol vermek için kenara çekildi. Kadın çan kulesine doğru gidip aşağıya baktı. Onu son görmemin üzerinden on altı yıl geçmiş olmasına rağmen geniş kalçalarını, yuvarlak omuzlarını hemen tanımıştım. Ay ışığında, rüzgârla dalgalanan kızıl saçlarının ışıltısını fark ettim.

"Teklif ettiği para onun değildi" diyerek dönüp bana baktı. Elinde az önce Diana'yı öldürmek için kullandığı silah vardı ve şimdi onu bana doğrultulmuştu. "Nihayet sorularımın cevabını aldım. O yaptı."

"Bella" diye mırıldandım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Annem" dedi. "O olmasa hayatta olamazdım."

"Sen uçakta değildin."

"Alan Holloway'in yatına yapılan baskını duyunca havaalanına gitmeme izin vermedi. Annem babamın Ruslarla anlaşma yaptığını biliyordu. Neler yapabileceklerinin farkındaydı. Uçak düştüğünde annem benim de peşime düşebileceklerini düşündü. Onlara karşı gelenlerin ailesinin başına neler gelebileceğini göstermek için. Bu yüzden beni kendi jetiyle eve götürdü. Arjantin'e."

"Yaşadığını bilmiyordum. Bir cenaze töreni düzenlendi, annen de oradaydı."

"Cenaze töreni olmak zorundaydı. Bu oyunun bir parçasıydı ve o nasıl oynanacağını biliyordu."

"Bunca zaman onunla birlikte olduğunu bilmiyordum."

"Öldüğü güne kadar." Bella'nın sesi titredi ve silahının namlusu yere eğildi.

"Tanrım, çok üzgünüm Bella" diye mırıldandım. "O seni seviyordu. Senin için sadece en iyisini istiyordu."

"*Senin* aksine." Bella silahı kaldırıp tekrar göğsüme doğrulttu. "O dosyayı ele geçirdiğimde hakkındaki tüm gerçekleri öğrendim." Sesi cam gibi kesiyordu. "Ve ne yaptığını."

"Ben gerçekten senin *arkadaşındım*."

"Arkadaş mı?" Yüksek sesle ve acı dolu bir kahkaha attı. "Beni kullandın. Beni ölüme gönderecektin."

"Benim de o uçakta olmam gerekiyordu! Hepinizle birlikte ben de düşecektim."

"Ama sen uçakta değildin, değil mi?"

"*Kocam* vardı! Sevdiğim adam. Böyle olacağını bilsem gitmesine izin verir miydim sanıyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Hayır" diye mırıldandı sonunda. Parmaklıklara dönüp park yerine baktı. "Tanrım, ne kadar da *aptal* bir kızmışım."

"Daha on beş yaşındaydın. Babanın gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyordun."

"Babamdan bahsetmiyorum. *Senden* bahsediyorum. Senin nasıl biri olduğundan. Bunca zaman kime çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra şifrelerini bilen tek kişi ben olmama rağmen birinin babamın hesaplarına girdiğini öğrendim. Babam o şifrelere 'krallığın anahtarları' derdi. Onları bana ezberletmişti çünkü hafızasıyla ilgili sorunları vardı. O parayı başka biri çekmişti ve bunu kimin yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cyrano Operasyonu'na kadar."

"Nasıl?"

Bella omuz silkti. "Her şey satın alınabilir Maggie. Sadakat. Erişim. Sizin değerli CIA'inizde bile sır satmaya hazır birileri her zaman vardır." Yüzünü bana döndü. "Hayatta kalan son kişi sensin. Son bir sözün var mı?"

"İşler nasıl bu noktaya geldi Bella? Sen nasıl bu hale geldin?"

"Mecburiyetten. İsimleri biliyorum. Onları nasıl kullanacağımı biliyorum. Bu kadarını bana babam öğretti."

"Sen öyle değildin. Bella'yı tanıyordum ve onun arkadaşı olmaktan mutluydum. İster inan ister inanma, gerçekten mutluydum."

"Yeni Bella'ya merhaba de o halde. Ne de olsa ben babamın kızıyım."

Buna inanmadım. Ona baktığımda gördüğüm Phillip Hardwicke değil, on beş yaşındaki o masum kızdı. Ve şimdi hayatı bana bağlı olan başka bir kızı, başka bir masumu düşündüm.

"Bu iş bittiğinde, benimle işin bittiğinde Callie'yi serbest bırakacak mısın?"

"Kızı mı?"

"O daha on dört yaşında."

"Ona ne olacağı gerçekten önemli mi?"

"'Cana can.' Ben ölürsem, kız yaşar. Benden istediğin bu değil miydi? Bu yüzden geldim, takas yapmak için. Onun hayatına karşılık benimki."

O beni incelerken ben de onun bir zamanlar nasıl bir kız olduğunu hatırladım. Yalnız, tuhaf ve dünya üzerindeki yerinden emin olmayan o kızı. Ama şimdi o yeri bulmuştu belli ki. Babasının ölümü onu bu kendinden emin ancak acımasız yaratığa, bir cinayete karşılık başka bir cinayet isteyen intikamcı bir Medea'ya dönüştürmüştü. Ben onu nasıl değiştirebilirdim ki? Babasını ortadan kaldıran, biri kocam olmak üzere altı kişinin canını alan makinenin bir parçasıydım. Aynı makine Bella'nın hayatını da mahvetmişti. Bir zamanlar tanıdığım o kız artık yoktu ve böyle olmasında benim de payım vardı. Suçluluk duygusundan kaçmaya çalışıyordum ama mümkün değildi. Mezara kadar benimle gelecekti.

Karşısında dimdik durdum. Buna hazırlıklıydım. "Her şey için özür dilerim Bella. Bunu şimdi duymanın bir şey değiştirmeyeceğini biliyorum ama gerçekten üzgünüm."

Silahı kafama dayadı.

Gözlerinin içine bakıp mermiyi bekledim. *Geliyorum Danny. Az kaldı.* Saniyeler geçmesine rağmen hâlâ ayakta, ona bakıyordum. Kim olduğumu, ona asla zarar vermek istemeyen arkadaşını görmesini istiyordum. Kendisi kadar derin ve yıkıcı bir kayıp yaşamış arkadaşını.

Bella adamlarına döndü. "Gidin. Bizi yalnız bırakın."

Adamlar anlık bir tereddütten sonra merdiven boşluğunun karanlığına daldılar.

Bella yavaşça silahını indirdi. Parmaklıklara doğru ilerleyip Diana'nın aşağıda yatan cesedine baktı. "Seni öldürmeye hazırdı."

"*O* hiçbir zaman benim arkadaşım olmadı."

Bir süre geçti. Şimdi, bana bakmıyorken üzerine atılıp silahını almamın tam zamanıydı ama bunu yapamazdım. Ona bir kez daha ihanet etmek istemiyordum.

"Cana can" dedi usulca. Yüzünü bana döndü. "Bana Diana Ward'ı getirdin. Anlaştık diyelim."

"Bella..."

"Hoşça kal Maggie. Umarım bir daha hiç karşılaşmayız." Dönüp merdiven boşluğunda kayboldu. Kuleden inerken ayak seslerinin yankısını duyuyordum.

Bacaklarım aniden titremeye başladı. Yere çöktüm, soğuktan değil ama bu gece olanların şokuyla titreyerek yere yığıldım. Ölüm bana o kadar yaklaşmıştı ki nefesini kulağımda hissedebiliyordum ve hâlâ burada olduğuma şaşırıyordum. Olmamalıydım, şu andan itibaren aldığım her nefes hiç hak etmediğim bir hediyeydi. Soğuk ince elbisemden içeri sızıyor, sert zemin kemiklerimi ağrıtıyordu ama bu sıkıntılar kılık değiştirmiş nimetlerdi benim için çünkü onları hissetmek hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Ayağa kalkıp parmaklıklardan aşağı baktım. Bella ve adamlarının kiliseden çıktığını gördüm. Diana'nın cesedinin yanından geçip arabalarına doğru gittiler.

"Callie ne olacak?" diye seslendim.

Bella durdu, başını kaldırıp baktı ama cevap vermedi.

"Söz vermiştin. Cana can!" diye seslendim. "Kız ne olacak?"

Bella arabanın arka koltuğuna geçip uzaklaştı.

Dengesiz adımlarla ağır ağır kulenin merdiveninden aşağı indim. Ayakkabılarımın ya da araba anahtarını içine koyduğum çantamın nerede olduğunu bilmiyordum ve çıplak ayakla köye kadar uzun ve rahatsız edici yürüyüş beni korkutuyordu.

Ama ben çok daha kötülerine katlanmıştım.

Kilisenin ön kapısı açıktı. Ay ışığıyla aydınlanan kapıya kör topal ilerledim. Ayakkabılarımla çantam onları bulacağımdan emin olduğum bir yere, uygun şekilde yerleştirilmişti. Bella'dan son bir merhamet işareti. Çantamı elime aldığımda ağırlık farkını hemen fark ettim. İçine baktığımda daha önce orada olmayan bir telefon buldum. Bella aramızdaki iletişim hattını açık tutmuştu. Bunun sadece düşündüğüm amaç için olduğunu ümit edebilirdim.

Otoparka girdiğimde kendi kanıyla kararmış çakılların üzerinde yüzüstü yatan Diana'nın cesediyle karşılaştım. Alnındaki kurşun izi polise bunun intihar olmadığını gösterecekti.

Onu bulduklarında buradan kilometrelerce uzakta olmalıydım.

Kiralık arabaya atlayıp oradan uzaklaşarak Diana'yı orada öylece bıraktım. Bir kez daha, ölen birini ardımda bırakıyordum.

Milano'ya vardığımda şafak yeni söküyordu. Otele kayıt yaptırmadan doğruca Malpensa Havaalanı'na gidip üstümü değiştirerek Londra aktarmalı Boston uçağına kalan dört saati geçirmek için bir kafeye yerleştim. Adrenalin azalmış, uzuvlarım yorgunluktan lastik gibi olmuştu. Gençken hiç uyumadan kırk sekiz saat çalışabilirdim ama artık o kadın değildim. Uyanık kalabilmek için arka arkaya espresso sipariş edip çantama bırakılan kullan-at telefondan beklediğim mesajın gelip gelmediğine bakıyordum.

Hiçbir şey yoktu.

Diana'nın cesedinin bulunup bulunmadığını, yerel polisin bundan ne çıkartacağını düşündüm. Bir çete cinayeti mi? Soygun mu? Kıskanç bir sevgili mi? Tüm olası sebepler araştırılacaktı ama gerçek sebebin akıllarına geleceğini sanmıyordum. Polise acıdım; gördüklerine biraz olsun anlam verecek hayal gücünden yoksunlardı.

Cana can. Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmiştim. Şimdi Bella da kendi payına düşeni yapmalıydı.

Espressomu içip ayağa kalktım. İlk uçağım iki saat sonraydı. Eve gidip Callie'yi kurtarma vakti gelmişti.

* * *

Logan Havaalanı'ndan kuzeye, Purity'ye dört saatlik yolculuğun ardından kasabanın dış mahallelerine ulaştığımda saat akşam on birdi. Tam kasaba sınırını geçerken telefonuma beklediğim mesaj geldi. Her nasılsa eve yaklaştığımı biliyordu. İzlendiğimi, Bella'nın Milano'dan Londra'ya, oradan Boston'a, şimdi kuzeye Maine'e doğru giderken beni takip ettiğini bilmek tedirgin ediciydi. Evet, rahatsız ediciydi ama korkutucu değildi. Beni öldürmek isteseydi, bunu Como'da yapardı.

Kullan-at telefona baktığım an yorgunluğum uçup gitti. Neredeyse kırk sekiz saattir uyanıktım ama ekranda gördüğüm metin, yorgun bedenime bir adrenalin dalgası gönderdi.

Gaza bastım.

On beş dakika sonra Connor Yolu üzerindeki terk edilmiş bir evin önünde durdum. Bu araziden daha önce birkaç defa geçmiş olmama rağmen yabani otlar ve çalılar önünü kapattığı için binanın kendisini daha önce hiç görmemiştim. El fenerim soyulan boyaları ve çürümüş verandayı aydınlattığında burada uzun zamandır kimsenin yaşamadığını anladım. Diğer yandan araç yolunu kaplayan karın üzerinde yeni lastik izleri vardı.

Havadaki duman kokusunu aldım. Biri ateş yakmıştı.

Çökmüş verandanın basamaklarını çıkarken kalbim küt küt atıyordu. Kendim için değil, içeride karşılaşacağım manzaradan korkuyordum. Kapı kilitli değildi. Kapıyı itince menteşeleri gıcırdayarak açıldı, içerisi karanlıktı.

"Callie?" diye seslendim.

Eve adımımı atar atmaz dışarıda hava eksi altı derece olmasına rağmen evin içinin sıcacık olduğunu fark ettim. El fenerimi mobilyasız, çam zeminli, tavanından örümcek ağları sarkan boş oturma odasında gezdirdim. Feneri süpürülmemiş küllerden başka bir şeyin olmadığı tuğla şömineye tuttum. O tarafa gidip tuğlalara dokundum. Soğuklardı.

Yine de ev sıcaktı. Peki bu sıcaklık nereden geliyordu?

Oturma odasından mutfağa geçerken zemin gıcırdadı. El fenerimi eski çam tezgâhın, kapakları sarkmış dolapların, kahverengi lekelerle kaplı porselen lavabonun üzerinde gezdirdim. Odun so-

basını görüp yaklaştıkça etrafa yaydığı ısıyı hissettim. Köşede bir odun rafı vardı. Biri evi sıcak tutmaya çalışıyordu.

"Callie?"

Öyle zayıf bir ses geldi ki zar zor duyabildim. Yakınlarda bir yerden gelen bir inilti. Döndüm ve el fenerimi kiler kapısına doğrulttum. Kapı aralıktı.

Daha açmadan Callie'nin içeride olduğunu biliyordum. Güvende olduğundan emindim. El fenerimi boşluğa tuttum. İşte oradaydı, ağzı koli bandıyla kapatılmış, bir sandalyeye bağlanmıştı.

Saniyeler içinde onu çözdüm. Callie ahtapot gibi üzerime atılıp kollarını boynuma sımsıkı sardı. Pantolonunu ıslatmıştı, ter, çiş ve duman karışımı kokuyordu ama hayattaydı. Titrek, heyecanlı, hayatta...

"Geldin!" diye haykırdı. "Geleceğini biliyordum. Biliyordum!"

"Tabii ki geldim. Geldim canım." Onu kendime doğru çektim ve o kollarımda hıçkırırken ben de ağlamaya başladım. Uzun, çok uzun zamandır ağlamamıştım ama bir kez başlayınca kendimi durduramıyordum. Callie için ve benim yüzümden acı çeken diğer herkes için ağlıyordum. Doku ve ailesi için, Gavin, Bella ve Danny için.

En çok da Danny için.

"Büyükbabamı görmek istiyorum" dedi. "Eve gitmek istiyorum."

"Göreceksin." Kolumu beline dolayıp onu ayağa kaldırdım. "Ama henüz değil."

35
Jo

Jo merdiven boşluğunun kapısını sertçe çarparak ikinci kattaki birime girdi ve doğruca danışma masasına yöneldi. "Callie Yount nerede?" diye sordu hemşireye.

"201 numaralı odada ama önce doktoru çağırmalıyım. Hey, oraya öylece giremezsin. Dur!"

Jo koridorda 201 numaralı odaya doğru yürümeye başlamıştı bile. Kapıyı hızlıca iki defa çalıp odaya girdi ama hemen ardından durdu.

Kız yatakta derin uykuya dalmıştı.

Oda sadece loş bir komodin lambasıyla aydınlanıyordu. Jo o karanlıkta Luther Yount'un yatağın başucundaki sandalyede iki büklüm oturduğunu gördü. Üzerinde flanel pijama üstü vardı ve beyaz saçları kafasında dağınık bir girdap gibi duruyordu. Jo gibi o da muhtemelen yataktan kalkıp gelmişti ama şimdi tamamen uyanıktı ve gözlerini Jo'ya dikmişti.

"Şimdi olmaz. Dinlenmesi gerekiyor" dedi. "Onu uyandırma."

"Nerede bulundu? Buraya nasıl geldi?"

"Sonra konuşuruz. Bilmen gereken tek şey onun iyi olduğu. Ona zarar vermemişler."

"Ona kim zarar vermemiş?"

"Maggie sana gerisini anlatabilir. Onunla konuş."

"Nerede?"

"Az önce gitti. Yine de ona yetişebilirsin."

Kesinlikle ona yetişeceğim.

Jo merdiven boşluğundan lobiye koşarak hastane girişinden otoparka yöneldi. Avını birkaç sıra ötede kamyonetinin kilidini açarken gördü.

"Maggie!" diye seslendi Jo. "Maggie Bird!"

Kadın döndü ve nefesi havaya bir buhar bulutu gönderdi. "Lütfen. Şimdi olmaz."

"Evet, *şimdi*. Öğrendiğin anda beni aramalıydın."

"Seni aradım ya. Bu yüzden burada değil misin?"

"Kızı kurtarmak bizim işimizdi."

"Sirenler eşliğinde gelecektiniz, değil mi? Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Sessizce onu oradan çıkardım."

"Şimdi tutuklama şansımızı kaybettik."

Maggie başını iki yana salladı. "Hiç şansınız yoktu zaten inan bana. Onu kaçıranlar çoktan buradan gitti."

"Bana kim olduklarını söyleyecek misin?"

"İsimlerini bilsem söylerdim."

O kış gecesinin sessizliğinde yüz yüze geldiler ve nefeslerinin buğusu iç içe geçmiş tek bir buluta dönüşerek birbirine karıştı. Aynı kasabada yaşıyor, aynı havayı soluyor olabilirlerdi ama aralarında her zaman bir uçurum olacaktı çünkü Maggie yabancıydı, Purity, Maine'in tanıdık sınırlarından çok uzaktaki bir dünyadan gelen bir yabancıydı. Bir gün arkadaş olabilir, hatta birbirlerine güvenmeyi bile öğrenebilirlerdi ama o gün bugün değildi. Şimdilik, Jo'nun kurallarını hâlâ öğrenmeye çalıştığı bir oyunda rakip olarak karşı karşıya duruyorlardı.

"Bu kaçırılma olayı neyin nesi?" dedi Jo. "Bana anlatmalısın."

"Şu an tek *ihtiyacım* yatağım." Maggie kamyonetinin kapısını açıp sürücü koltuğuna oturdu. "Yarın bana uğra Jo. Elimden geleni yaparım." Motoru çalıştırıp oradan uzaklaştı.

"'Elimden geleni yaparım' da ne demek?" diye bağırdı Jo.

Tabii ki cevap gelmedi. Söz konusu Maggie Bird'se cevap neredeyse hiç gelmezdi.

Jo otoparkta tek başına öylece durup arka farların karanlıkta gözden kayboluşunu izledi. Gökyüzünden yuvarlanan yaralı kelebek misali bir kar tanesi, ardından bir kar tanesi daha kanat

çırparak yere kondu. Saat gecenin ikisiydi, üşüyordu ve eve gidip yatağına yatmaktan başka bir şey istemiyordu ama kar yağışı kısa sürede Callie Yount'un tutulduğu evin önündeki tekerlek izlerini örtecekti. Her geçen dakikayla birlikte, kaçırılma olayına dair önemli ipuçları beyaz örtünün altında kaybolacaktı. İncelemesi gereken bir olay yeri, toplaması gereken bir delil ekibi ve cevaplaması gereken bir sürü soru vardı. Yatağı çok cazip olsa da beklemek zorundaydı çünkü Purity halkı ona güveniyordu. Belki çok zeki değildi ama kasabalılar için asıl önemli olanın, işini yaptığının rahatlığını her an hissetmeleri olduğunu biliyordu. Bu yüzden derin bir nefes alarak arabasına bindi ve her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Jo Thibodeau çalışmaya gitti.

36
Bella

Pencerenin önünde durmuş, bahçesine bakıyordu. Yine yağmur yağıyordu. Soğuk ve çiseleyen yağmur İskoçya'nın bu ücra köşesinde hiç bitmezdi ama baharın bu yıl erken geleceğinin işaretlerini de görüyordu. Daha şubat ayı olmasına rağmen nergislerin yeşil filizleri çoktan baş vermişti; mart ayına kadar bahçe altın sarısı çiçeklerle dolup taşacaktı. Dünya çok hızlı değişiyordu. Avrupa ve Asya'nın büyük nehirleri kurumaya doğru gidiyor, Güney Amerika'nın yağmur ormanları yanıyor, Pasifik'teki mercan adaları yükselen denizlerin altında yok oluyordu. Her yerde başka bir kargaşa yaşanıyordu ve bu da para demekti, yabancı seçimleri etkileyebilecek, eski ve yeni nefretleri alevlendirip devrimleri ateşleyebilecek para.

Bella küçükken bahçelerin değerini bilmezdi ama kendi bahçesi olduktan sonra hayatta kalmanın asla garanti olmadığı, rakiplerin karanlıkta pusuya yatarak sizi ele geçirip boğmak için fırsat kolladığı daha büyük bir dünyanın mikrokozmosuna baktığını fark etmişti. Bu, babasından öğrendiği temel bir prensipti: Sizin yerinizi almanın yolunu arayan birileri her zaman vardı, dolayısıyla avantajı kazanmak için ne gerekiyorsa yapılmalıydı.

Bu on dört yaşında bir kızı kaçırmak anlamına gelse bile.

Annesinin bu taktiği onaylamayacağını biliyordu ama Camilla artık hayatta değildi. Altı yıl önce, dünyadaki hiçbir paranın tedavi edemeyeceği bir beyin tümörüne yenik düşmüştü. Bella artık tek başınaydı, annesinin iyi niyetli tavsiyeleri yoktu ve masada kendi yerini garantilemek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Hayatta

kalmak söz konusu olduğunda dünya üzerindeki en iyi öğretmene sahip olmuştu. Babasının attığı temeli kullanarak kendi ağını kurmuştu.

Kapının çalındığını duyunca dönüp asistanına baktı. "Evet?" dedi.

"Kız hastaneden taburcu oldu. Büyükbabasıyla birlikte eve döndü."

"Peki ya ekip?"

"Eve dönüş uçağındalar."

"O zaman ödemelerini yapabilirsin."

"Elbette."

Asistanı odadan çıktıktan sonra Bella tekrar pencereye dönüp bahçesini izlemeye devam etti. Yağmur hızlanmıştı, damlalar şimdi karla karışık yağmura dönüşerek tuğla yürüyüş yoluna düşüyordu. Maggie'nin yaşadığı yere kar yağıp yağmadığını merak etti. Haritada Purity kasabasına bakmış, Maine eyaletinin Kanada'ya yakın olduğunu görmüştü. O buz gibi yer emekliliğini geçirmek için garip bir yerdi. Kar fırtınaları, kar yığınları, yakıcı rüzgârların eksik olmadığı kışın yaşanması zor bir yer hayal etti.

Maggie'nin hayatta kalmaması gerekirdi. Como'da, beynine bir kurşun sıkılarak öldürülmeliydi ve Bella bunu yapmaya niyetliydi. Ama kulede, silahı Maggie'nin kafasına dayayıp gözlerinin içine baktığında tetiği çekememişti. Maggie'nin de aslında bir kurban olduğunu, Akdeniz üzerindeki patlamayla onun hayatının da parçalandığını anlamıştı. Phillip Hardwicke olsa tetiği çekmekte tereddüt etmezdi ama Bella bunu yapmamayı seçmişti.

Belki de annesine sandığında daha fazla benziyordu.

O gün hayatını bağışladım Maggie. Tekrar karşılaşırsak bu kadar cömert olacağımı garanti edemem.

Bir daha karşılaşacaklarını sanmıyordu ama birbirlerinin varlığından kesinlikle haberdar olacaklardı, Maggie Maine kıyısındaki gizli köyünde, Bella ise babasının karanlık ve anonim dünyasında mesafelerini korusalar bile. On beş yaşında tuhaf bir genç kız olabilirdi ama asla hiçbir şeyden habersiz değildi. Phillip'in ona verdiği dersleri dinleyip öğrenmiş, özümsemişti. Hayatta kalmak

için ne gerektiğini biliyordu ve bu dersler, Diana Ward'ın çaldığı parayı geri aldığı, dokunaçlarını yayıp gücünü pekiştirdiği gelecek yıllarda ona güzelce hizmet edecekti.

Maggie'nin yaşamasına izin vermek hata mıydı? Bunu bilmiyordu. Babası hayatta olsa Maggie'yi bıraktığı için onu azarlardı ve bir gün bu zayıflığından ve duygusallığından pişmanlık duyabilirdi. Ama bu bir hataysa telafi edilebilecek bir hataydı.

Nerede yaşadığını biliyorum Maggie. Fikrimi her an değiştirebilirim.

37
Maggie

Beşimiz yemek masamın etrafında otururken hayat normale dönmüş gibiydi. Önce Ingrid ve Lloyd ellerinde fırından yeni çıkmış sıcak bir tabak musakkayla akşam beşte habersizce kapıma gelmişlerdi. On dakika sonra Ben, İran pilavı ve kuzu etiyle geldi, Declan da yeşil fasulye ve kıyılmış bademle onun arkasından içeri girdi. Eşinizi kaybetmişseniz ya da bacağınızı kırmışsanız arkadaşlarınız size güveç getirirdi ve en yakın dört arkadaşım da beklenmedik ama güzel bir ziyaretle yanımdalardı. Grup yeniden bir araya gelmişti; yine tarifler paylaşılıp dedikodular anlatılıyor, baş döndürücü bir normale dönüş yaşanıyordu. Bangkok ve Como Gölü artık bana kötü bir rüya kadar uzak geliyordu.

Ama hepsi yaşanmış, Diana ölmüştü. Declan'ın kaynaklarına göre Como polisi, terk edilmiş bir kilisede kafasına bir kurşun sıkılmış halde bulunan Amerikalı bir kadın cesedinin, muhtemelen yerel gangsterler tarafından, farkında olmadan onların sığınağına girdiği için öldürüldüğü sonucuna varmıştı. Bu teori muhtemelen geçerli olacaktı çünkü gerçeği araştırmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Genelde öyle olurdu.

"Ve şimdi uğraşmamız gereken yeni bir sorunumuz var" dedi Ben.

"Hangisi?" dedi Ingrid.

"Bella Hardwicke konusunu ne yapmalıyız?"

Hepsi bana baktı çünkü Bella'yı gerçekten tanıyan, en azından başka bir hayatta, kayıp ve keder onu kafama silah dayayan kadı-

na dönüştürmeden önceki hayatında tanıyan bendim. Beni orada, o çan kulesinde öldürebilirdi ve ölmemi istemek için her türlü sebebi vardı. Ama o çekip gitmeyi seçmişti. Onun derinlerde, o yara dokusunun altında, bir zamanlar tanıdığım ve sevdiğim on beş yaşındaki kız olduğuna inanmak zorundaydım.

"Bella bizim sorunumuz değil" dedim.

"O Phillip Hardwicke'in yerine geçti" dedi Ingrid.

"Ama Phillip Hardwicke'in kendisi değil."

"Ne öyleyse?"

Cevabı bilmiyordum. Tek bildiğim, beni öldürebileceği halde öldürmediğiydi. Babası bu kadar merhametli olmazdı.

"Bizimle ilgisi yok" dedim. "Ne de olsa biz *emekliyiz*."

"Maggie haklı" dedi Declan. "Teşkilat'ı bu konuda bilgilendirdik, dolayısıyla top artık onlarda. Bırakalım onlar ilgilensin."

"Yardım edebiliriz" dedi Ingrid. "Bizden yardım isterlerse tabii."

Bununla başa çıkmayı öğrenmeliydik: Bizi bitik ve önemsiz gördükleri dünyadaki yerimizi. Yeni nesil sadece geleceğe bakıyor, geçmişe ve geçmişin, yani *bizim* onlara öğretebileceklerine çok az saygı duyuyordu.

Beş kadehle Ingrid'in İskoçya'nın Leith kentinden getirtmeyi başardığı hediyesi, yeni açılmış otuz yıllık Longmorn viski şişesini getirdim. Bu şişe sohbetimizin ciddileşmek üzere olduğunun işaretiydi. Longmorn'u önce akşam boyunca çok az konuşan Declan'a uzattım. Bakışlarını benden kaçırıyordu çünkü sebebini bilmesine rağmen gizlice İtalya'ya gittiğim için hâlâ bana kırgındı. Oysa bu benim savaşımdı ve çapraz ateşte onun zarar görmesini istemiyordum.

Ama sonuç buydu: Declan'ın beni affetmesi, aramızdaki güveni yeniden inşa etmemiz zaman alacaktı. Bunu da Declan'la aramızda halletmemiz gereken konular listesine ekleyecektik.

Lloyd viski kadehini kaldırdı. "*Şerefe! Alla vostre salute!*"

"*Şerefe!*" diye haykırarak ilk yudumlarımızı içtik.

Çevre alarmım çaldı.

"Kimi bekliyorsun?" diye sordu Ben.

Masadan kalktım. "Sanırım hepimiz kim olduğunu biliyoruz."

Ön kapıyı açtığımda eli kapıyı çalmaya hazır bir şekilde karşımda duruyordu. Jo Thibodeau günlerdir uyumamış gibiydi. Gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuş, atkuyruğu gevşemiş, sarı tutamlar yüzünün etrafına düşmüştü. Üzerinden yayılan yorgunluk kokusunu neredeyse alabiliyordum.

"Bayan Bird" dedi. "Birkaç sorum var."

"Elbette. İçeri gelin."

Peşimden yemek salonuna gelip masanın etrafındaki misafirlerime baktı. "Martini Kulübü'nün yeniden toplandığına neden şaşırmadım acaba?"

Declan her zamanki centilmenliğiyle bir sandalye çekti. "Lütfen, Şef Thibodeau. Otur ve bize katıl."

"Bir kadeh viski alır mısın?" diye sordu Lloyd.

"Hâlâ görevdeyim" dedi Thibodeau.

"Görevde *olmadığın* oluyor mu?" diye sordum.

"Bayan Bird, konuşmak için başka bir odaya geçebilir miyiz?"

"Hepsi benim arkadaşlarım. Konuştuğumuz her şeyi duymalarını isterim."

Thibodeau iç geçirdi. Bu gece benimle tartışamayacak kadar bitkindi ve galip gelemeyeceğini bildiği için Declan'ın ona çektiği sandalyeye oturdu. Yemek salonunun ışıkları altında yüzü solgun ve otuz iki yaşından daha büyük görünüyordu. Onu tanıdığım kısa süre içinde inatçılığını takdir etmeye başlamıştım. Sürat koşucusu değildi belki ama her an hedefine odaklanmış halde durmadan ilerleyen bir maraton koşucusuydu o. Bizi zekâsıyla alt edemezdi ama bizden daha dayanıklıydı ve zıt taraflarda olsaydık başımızı ağrıtırdı. Şimdilik aynı taraftaydık ve sanırım ikimiz de bunu biliyorduk.

"Eyalet polisi kızı nerede bulacağınla ilgili sana gelen mesajı inceledi" dedi. "Mesajı kimin gönderdiğini bulamıyorlar."

"Bulamayacaklarını söylemiştim" dedim.

"Mesajı kimin gönderdiğini *sen* biliyor musun?"

"Sanırım kaçıranlar."

"Neden Callie'nin yerini söylediler peki? Biri fidye mi ödedi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Masaya şöyle bir göz gezdirdi. "Bilen var mı?"

"Nasıl bilebiliriz ki?" dedi Lloyd masumca.

"Sizden doğru dürüst bir cevap alabilecek miyim?"

"Bunun yardımı olabilir" dedi Declan ve neredeyse sihirli bir el becerisiyle bir kadeh viskiyi onun önüne koydu.

Thibodeau karamel rengindeki baştan çıkartıcı bardağa bakarken biz de iradesine yenik düşüp düşmeyeceğini merak ederek onu izledik. "Canı cehenneme" diye mırıldanarak bir yudum alır almaz öksürmeye başladı. Belli ki tecrübeli bir viski içicisi değildi ama biraz teşvikle öğrenebilirdi.

"Callie nasıl?" diye sordu Declan.

Thibodeau ağzını silip "İyi sayılır. Canını yakacak bir şey yapmamışlar" dedi.

"Ne hatırlıyor?"

"Gözlerini bağlı tuttukları için yüzlerini hiç görmemiş. Ama seslerinden bir erkek ve bir kadın olduklarını anlamış. Ona yemek vermişler, sıcak tutmuşlar ve asla tehdit etmemişler. Bunu neden yaptıklarına dair hiçbir fikrimiz yok." Bana baktı. "Belki sen biliyorsundur?"

Biliyordum. Amaç Callie'ye zarar vermek değildi; o sadece amaca giden araçtı, Bella'nın beni ortaya çıkmak zorunda bırakmasının bir yolu. Ama bu bilgi polisin pek işine yaramayacaktı çünkü Callie'yi kaçıranlar şu an Jo Thibodeau'nun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kaçırma emrini veren kadın da öyleydi. Maine'in sakin bir bölgesinde çalışan küçük bir kasaba polisi, dünya üzerindeki Phillip Hardwick'lerle nasıl başa çıkabilirdi ki? Burada yaşamayı tercih etmemin sebebi buydu, arkadaşlarımın da. Hayatımızın büyük bölümünde ülkemize hizmet edip dünyanın gizli savaş meydanlarında mücadele vererek Hardwicke gibi canavarları alt etmiştik. Artık sakin bir hayat istiyorduk. Sakin bir hayatı hak ediyorduk.

"Kusura bakma" dedim. "Söyleyebileceklerim bundan ibaret."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

O sırada telsizi cızırdadı ve sevk memurunun sesini duyduk: *Tüm birimlerin dikkatine, on-otuz-bir, on-otuz-bir. Konum iki-dört-iki Birch Yolu...*

Thibodeau veda bile etmedi. Bir anda ayağa kalkıp kapıdan çıktı. Saniyeler sonra, arabasının araç yolundan kükreyerek uzaklaştığını duyduk.

"On-otuz-bir" dedi Ingrid. "Bu şu an işlenen bir suç için kullandıkları telsiz kodu. Belki yardımcı olabiliriz. Bu bizim vatandaşlık görevimiz olur, öyle değil mi?"

Longmorn şişesini bir kez daha elden ele dolaştırıp içkilerimizi tazelerken bu soruyu düşündük. *Şu an işlenen suç*. Bu sözlerin hiç geçerli olmadığı herhangi bir köy, herhangi bir kasaba var mıydı? Küçük kasabamızın bile dünyanın sıkıntılarından tamamen uzak olmadığını görmüştük. Washington'a bir nükleer bomba düşerse rüzgârlar radyoaktif tozu doğrudan bizim güvenli küçük kasabamıza taşıyacaktı. Avrupa'da ülkeler parçalanırsa ya da Doğu Asya'da savaş çıkarsa yıkımın dalgaları er geç Purity, Maine'e ulaşacaktı. Hiçbirinden muaf değildik. Hiç kimse değildi.

"Sorun her neyse bence Jo Thibodeau üstesinden gelecektir" dedim. "Yardımımıza ihtiyacı olursa bizi nerede bulacağını biliyor."

Yazarın notu

Casuslar Sahili, yıllar önce Maine'deki küçük kasabam hakkında öğrendiğim tuhaf bir sırdan esinlenerek ortaya çıktı. Buraya taşındıktan kısa süre sonra, doktor kocam bir muayenehane açtı ve yeni hastalarına önceki mesleklerini sorduğunda konuşmanın zaman zaman şöyle devam ettiğini fark etti:

Doktor: "Eskiden ne iş yapıyordunuz?"

Hasta: "Hükümet için çalışıyordum."

Doktor: "Peki hükümet için ne yapıyordunuz?"

Hasta: "Bu konu hakkında konuşamam."

Bu durum üç dört defa tekrarlanınca kocam burada yaşayan emeklilere dair bir tuhaflık sezdi. Sonunda bir gayrimenkul danışmanı sırrı açıkladı: "Hepsi CIA'den." Sadece bizim küçük sokağımızda iki komşumuzun emekli casus olduğunu öğrendik. Bu kadar casus neden beş bin nüfuslu bu küçük kasabada toplanmıştı? Nükleer hedeflerden uzakta, ormanlık kuzey bölgede kendilerini güvende hissettikleri için mi? Kasabamız casuslara hitap eden bir emeklilik dergisinde haber olduğu için mi (en azından gayrimenkul danışmanı bize öyle demişti)? Yoksa Maine geçmişte güvenli evler açısından sıkça tercih edilen bir yer olduğu için mi? Bunlar duyduğum bazı teorilerdi ancak hiçbir zaman doğru bir cevap alamamıştım çünkü cevabı gerçekten bilenler bu konuda konuşamıyor ya da konuşmak istemiyordu.

Yaşları ve kır saçlarından dolayı bu emekliler gözümüzden kaçabilirdi. Onlar sadece bizim gibi kafede vakit geçiren, market arabalarıyla alışveriş yapan, postanede bize günaydın diyen komşularımızdı. Ortama öyle iyi uyum sağlamışlardır ki eskiden kim

olduklarını ya da mezara hangi sırları götüreceklerini her zaman merak ederiz.

Gizli geçmiş yaşamlarıyla bu mütevazı emekliler keşfedilmesi gereken büyüleyici kişiliklerdi ve *Casuslar Sahili* de böyle doğdu. James Bond'a benzemeyen, diğer komşularım gibi tümüyle sıradan emekliler olarak kendi halinde yaşayan casuslar hakkında yazmak istedim. Geçmiş peşlerine düşüp bir daha asla kullanmak zorunda kalmayacaklarını sandıkları eski becerilerini kullanmak zorunda kalana kadar.

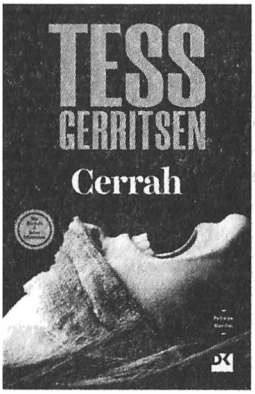
Teşekkür

Yeni bir karakter kadrosuna can vermek her zaman ürkütücüdür ve Maggie Bird ile Martini Kulübü'nü dünyaya tanıtmama yardımcı olan herkese minnettarım. Meg Ruley, Rebecca Scherer ve Jane Rotrosen Ajansı'ndaki eşsiz ekip, *Casuslar Sahili*'nin sadece bir fikirden ibaret olduğu andan beri yanımda oldu. On yıllardır devam eden yazarlık kariyerim boyunca Rotrosen ekibi bana destek olup tavsiyelerde bulundu, her zaman tatlılıkla yaklaşıp arada bir martini ikram etti ve en saçma kitap fikirlerimin bile peşinden gitmekten beni vazgeçirmeye çalışmadı. Kanatlarımı özgürce esnetebilmem sayesinde de yıllardır hâlâ mutlulukla yazmaya devam ediyorum.

ABD'deki editörüm Grace Doyle, akılcı ve incelikli rehberliğiyle hikâyeyi derinleştirmeme yardımcı oldu. Ona, Allyson Cullinan'a, Megan Beattie'ye ve tüm Thomas & Mercer ekibine *Casuslar Sahili*'ne kucak açtıkları için teşekkür ederim. Birleşik Krallık'taki muhteşem editörüm Sarah Adams'a, ayrıca Alison Barrow, Larry Finlay, Emma Burton, Frankie Gray ve Transworld Books'un her daim coşkulu ekibine de teşekkür ederim.

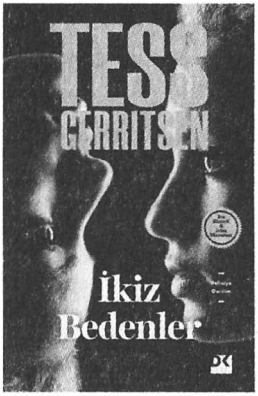
Evime gelince, beni kaliteli bir viski yudumlamanın zevkiyle tanıştıran Dana Strout'a, kahvaltı kulübümün desteklerini hiçbir zaman eksik etmeyen hanımefendilerine, ateşli silahlar konusundaki uzmanlığı için oğlum Adam'a, kameraya sihirli dokunuşları için oğlum Josh'a büyük bir teşekkür borçluyum. Ve her zaman olduğu gibi, iyi günde kötü günde yanımda olan kocam Jacob'a teşekkür ederim. Otuz üç yıl önce birlikte bilinmeyene doğru bir adım atarak Maine'e taşındık. Burası evimiz olduğu için çok şanslıyız.

DK'da yayımlanmış kitapları

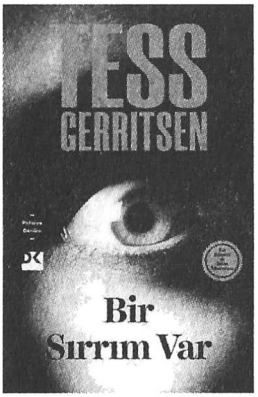

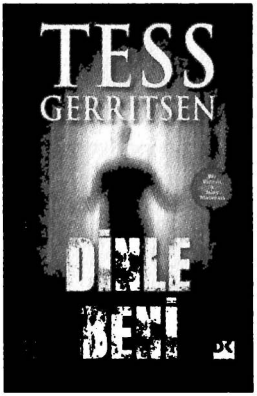

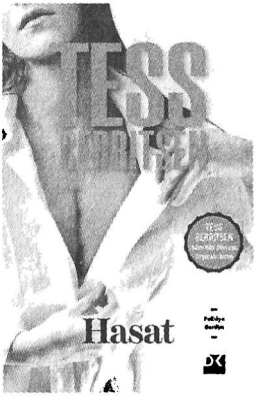

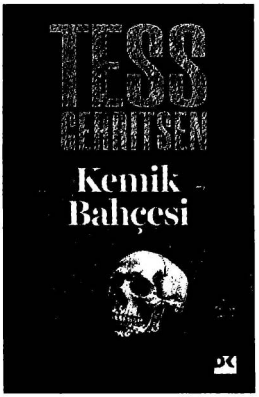

SONA KALAN

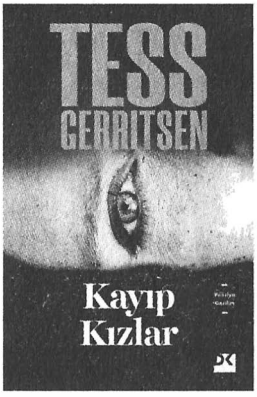

TESS
GERRITSEN
Diriliş

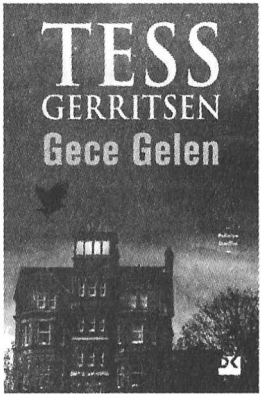

TESS
GERRITSEN
Bir
Sırrım Var

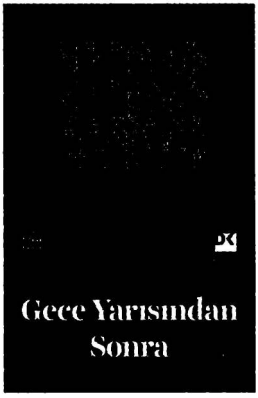

TESS
GERRITSEN
DİŞLE
BEBİ

TESS
Hasat

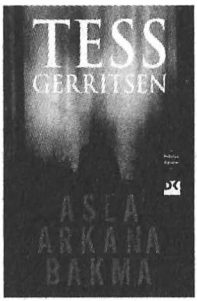

TESS
GERRITSEN
Kemik
Bahçesi

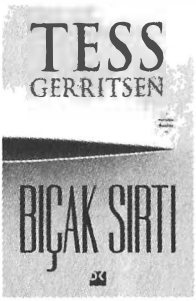

TESS
GERRITSEN
Kayıp
Kızlar

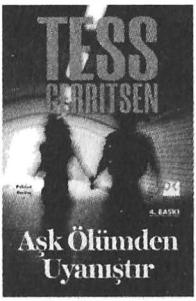

TESS
GERRITSEN
Gece Gelen

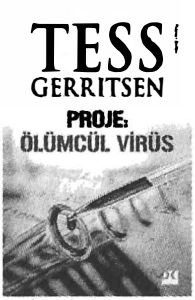

Gece Yarısından
Sonra

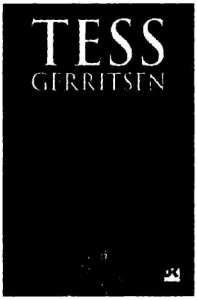

TESS
GERRITSEN
Karanlığın
Ayak İzleri

TESS
GERRITSEN
ASLA
ARKANA
BAKMA

TESS
GERRITSEN
BIÇAK SIRTI

TESS
GERRITSEN
Aşk Ölümden
Uyanıştır

TESS
GERRITSEN
PROJE:
ÖLÜMCÜL VİRÜS

TESS
GERRITSEN

TESS
GERRITSEN
Masumiyetin
İçin Savaş

TESS
GERRITSEN
Yörünge

TESS
GERRITSEN
Ateşin Şarkısı

TESS
GERRITSEN

TESS GARY
GERRITSEN BRAVER

TESS
GERRITSEN
Yörünge

TESS GERRITSEN

UÇURUMDAKİ
TESS GERRITSEN

TESS GERRITSEN'DAN YEPYENİ BİR SERİ

Martini Kulübü serisinin ilk romanı *Casuslar Sahili*

Maggie Bird, sahil kasabası Purity'de yaşayan emekli bir casustur. Çiftliğinde sakin bir hayat sürer ve geçmişinden hiç bahsetmez. Ancak bir gün kimliği belirsiz bir ceset kapısına bırakıldığında, Maggie bunun geçmişiyle bağlantılı bir mesaj olduğunu anlar. Uzun zaman önce parçası olduğu başarısız bir operasyon hem casusluk kariyerini bitirmiş hem de acı bir kayba mal olmuştur.

Maggie hayatta kalmak için peşine düşenleri bulmak zorundadır. Aynı kasabada yaşayan üç eski casus arkadaşının (kim olduklarını ve neler karıştırdıklarını soran olursa Martini Kulübü) yardımıyla, Bangkok'tan İstanbul'a, Londra'dan Malta'ya uzanan gizli görev yerlerine yeniden uğrayıp geçmişin hayaletleriyle yüzleşecektir.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç*, *Ateşin Şarkısı* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Solina Silahlı

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
THG 0026653 YCP

Sertifika no: 44919
ISBN 978-625-6162-07-5
9 786256 162075
Doğan Kitap